DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GOTHIKANA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıra dışı bir kadın. Gizemli bir adam. Eski bir şato.
Sonuçta... en fazla ne ters gidebilir ki?

Hayatı boyunca dışlanan Corvina Clemm, annesini kaybettikten sonra tek başına kalmıştır. Esrarengiz Verenmore Üniversitesi'nden kabul mektubu aldığında ise bunu evrenin bir işareti olarak görür. Ancak sırlar, yalanlar ve ölümlerle dolu bir dağın tepesindeki bu gözlerden uzak şato onun beklediği son şeydir.

Bütün hayatı bir gizemden ibaret olan Vad Deverell, kapalı bir kutu gibi yaşamayı ama aynı zamanda da üniversitede olup biten her şeyi öğrenmeyi sever. Tezi üzerinde çalışan yarı zamanlı bir profesör olmasının yanı sıra, şatonun barındırdığı tehlikeleri bilecek kadar uzun bir süredir orada yaşamaktadır.

Ve Corvina ile yolları kesiştiği anda, genç kadının onun için tehlikeli olacağını anlar.

Birbirlerinin ilgisini çekmemelidirler. Bu yasaktır. Ancak asırlardır var olan ürpertici bir gizem onları bir araya gelmeye zorlar. Yüz yılı aşkın bir süredir, insanlar her beş yılda bir ortadan kaybolmaktadır ve Corvina'nın önüne, bu olayı çözmesi için bir sürü ipucu çıkar. Bu sırada Vad'ın da ona göz kulak olması gerekmektedir.

Böylece mistik, hastalıklı, ürkütücü ve beklenmedik bu yerde, yeni yeni filizlenen derin bir aşk hikâyesi başlar.

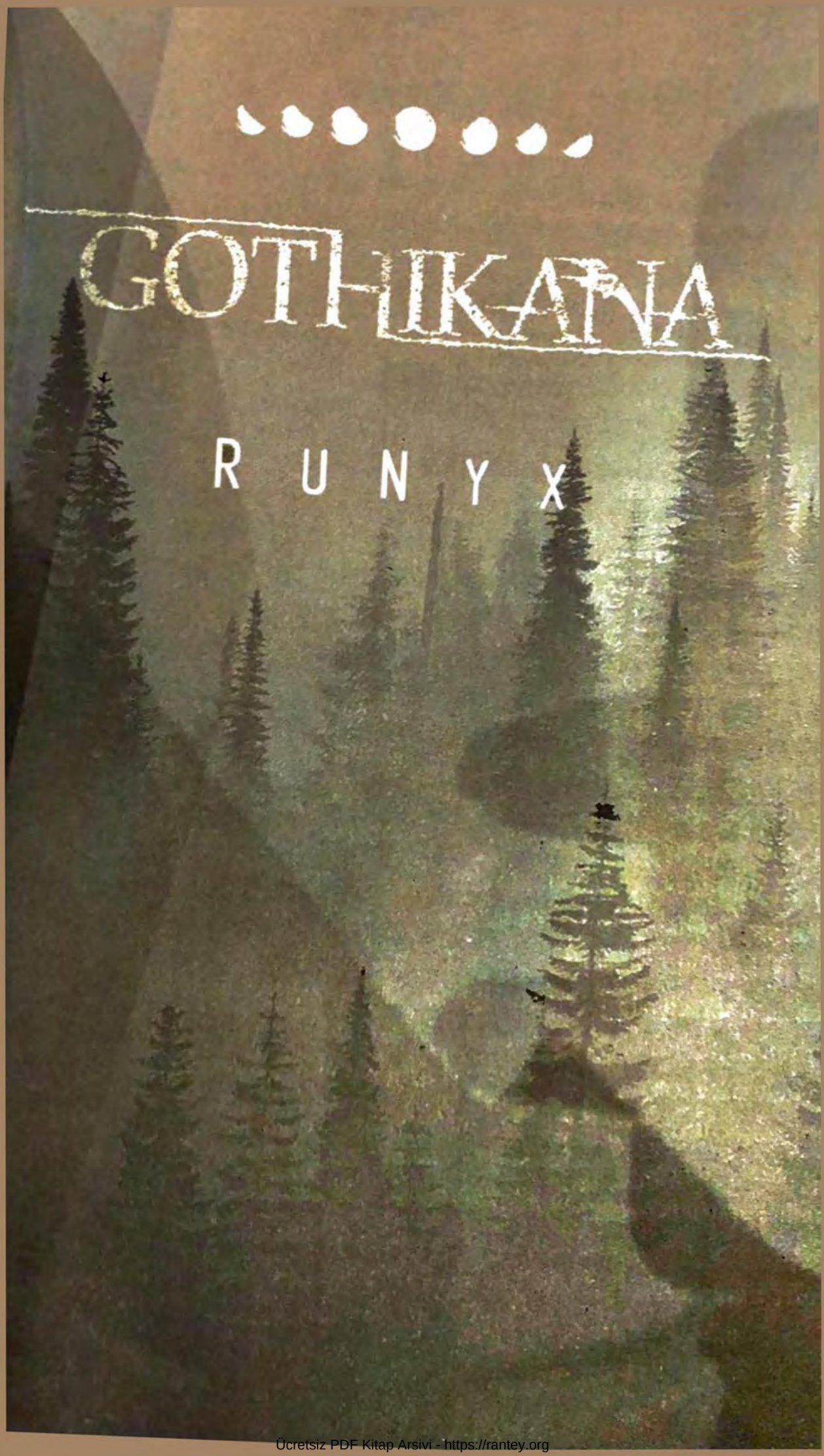

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-448-973-0

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir yere uymadığını hisseden ve uymak zorunda olmadığını zor yoldan öğrenen herkese... Farklı olmak, iki ucu keskin bir kılıca sahip olmak gibidir. Bir gün, o kılıca uyan kalkanınızı bulacaksınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇALMA LİSTESİ

The Passenger Hunter as a Horse
War of Hearts - Ruelle
Black Magic Woman - VCTRYS
You Belong to Me - Cat Pierce
In the Woods Somewhere - Hozier
Secrets and Lies - Ruelle
In the Shadows - Amy Stroup
My Love Will Never Die - AG, Claire Wyndham
Dinner and Diatribes - Hozier
Scars - Michael Malarkey
Secrets - Denmark + Winter
Going Under - Evanescence
Heavy in Your Arms - Florence + The Machine
I Just Died In Your Arms (Cover) - Hidden Citizens
Toxic (Cover) - 2WEI
Breathe - Tommee Profitt, Fleurie
Devil's Playground - The Rigs
A Little Wicked - Valerie Broussard
Serious Love - Anya Marina
Run Baby Run - The Rigs
Walkin' After Midnight - KI: Theory, Maura Davis Become the Beast - Karliene
Power and Control - MARINA
Control - Halsey
BITE - Troye Sivan
Desire - Meg Myers
Take me to Church - Hozier
Take me to Church (cover) - Sofia Karlberg
Dark Paradise - Lana Del Rey
Big God - Florence + The Machine
Special Death - Mirah
Waiting Game - BANKS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Kitabımı aldığın için teşekkür ederim! İlgini çekmiş olması benim için çok değerli!

Verenmore ve Gothikana dünyasına girmeden önce, seni kitapta bahsedilen bazı şeyler hakkında bilgilendirmek istiyorum. Eğer bunlar zihinsel sağlığına herhangi bir şekilde zarar verecek şeylerse durmanı ve okumayı yeniden düşünmeni içtenlikle rica ediyorum.

Bu kitap, yalnızca +18 yaş grubu için önerilen müstehcen bir cinsel içeriğe sahiptir; intihar, cinayet ve ölüm sahneleri içerir. Akıl hastalıklarından, ihmalkâr ebeveynlikten, cinsel saldırıdan ve insan kurban etmekten söz eder. Ayrıca kitapta bakış açısına az miktarda yer verildiği için seni deli edecek gizemli, iyiliği ve kötülüğü tartışılır bir erkek kahraman var. Ve amacım, kadın kahramanın ona karşı hissettiklerinin aynılarını hissetmen... Kafa karışıklığı, sinir, şüphe ve şehvet.

Gothikana şimdiye kadar yazdığım her şeyden çok farklı ama aynı zamanda kalbime en çok dokunan hikâye. Kendi hayatımdaki bazı gerçek olaylardan ilham alarak yarattığım karakterleri, olayları ve mekânları barındıran Verenmore, benim için inanılmaz derecede özel. Eğer okumaya ve benimle bu yolculuğa çıkmaya karar verirsen umarım keyif alırsın.

Teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşte açtım ardına dek kapımı;
Karanlıktı, sadece karanlık.
Edgar Allan Poe

Bilinmeyene yalnız başına gitmene izin veremem.
Bram Stoker

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HER ŞEYİN BAŞLADIĞI YER

Vad

Dolunay gecesinde aniden kolunuzu kavrayan, yaşlı ve gözleri bembeyaz bir kadından daha korkunç bir şey yoktu.

Yaşlı Zelda bir zamanlar, küçük Vad'ın artık diğer çocuklarla birlikte yaşadığı evin bakıcısıydı ve kör olduktan sonra, yöneticiler kalmaya devam etmesine izin vermişti. Fakat Vad'a göre bu bir hataydı çünkü kadın bir şeyler biliyordu. Bilmemesi gereken şeyler. Göremediği oğlanlarla ilgili şeyler. Reed'in gölde boğulacağını bir hafta öncesinden bilmişti. Tor'u ve derisinin içten yandığını biliyordu, üstelik çocuk bundan kimseye bahsetmemişti. Vad'a en iyi arkadaşının bir gün, artık bu ne anlama geliyorsa, "alevleri yiyeceğini" söylemişti ama arkadaşı Fury ateşten korkardı.

Yaşlı Zelda acayip korkutucuydu. Ve Vad elinden geldiğince ondan kaçınıyordu.

Bu yüzden bir çocuğun doğum günü gecesinde, küçük bir bahçede herkesin önünde yakalanmak hiç istemediği bir şeydi.

Kadının zayıf, buruşuk eli şaşırtıcı bir güçle ince kolunu kavramıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiç kimsenin gitmediği bir şatoya," dedi, sesi titriyordu. Yüzü fazlasıyla kırışıktı ve gözlerinin beyazı ürkütücü bir şekilde Vad'a bakıyordu. "Gideceksin oğlum."

Fury ona sırıttı. "Neden bir şatoya gidecek, Zelda? Hem bir şatoyu nereden bulabilir ki?" Çocuklar kötüydü, çoğu kötüydü.

Yaşlı Zelda, "Birçok şey bulacak," dedi arkadaşına. "Mor gözler. Mor gözleri bulacaksın."

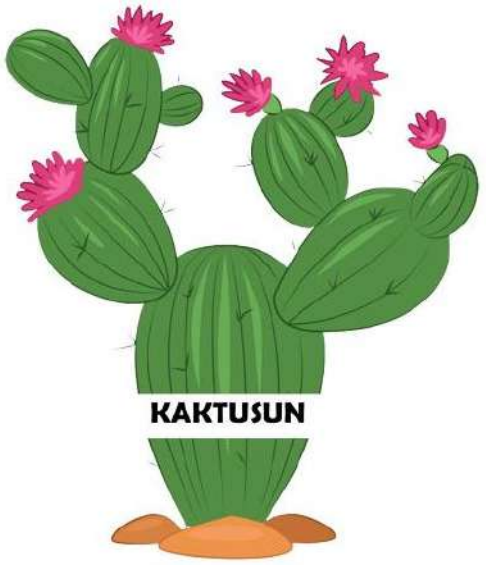
Vad ile aynı yaştaki Ajax, bir kahkaha patlattı. "Mor gözler mi? Kimsenin mor gözü yoktur, Zelda. Ya da belki bir ucubenin vardır."

Başka bir çocuk tıpkı bir kız gibi kıkırdayarak, "Belki üç bacaklı bir adam da bulur," diye bağırdı.

"Ya da iki boynuzlu bir kız," dedi bir diğeri.

Vad öfkeden kızardı. Yedi yaşındaki benliği, onu böyle köşeye sıkıştırdığı ve kendisi hakkında arkadaşlarının dalga geçtiği tuhaf şeyler söylediği için Yaşlı Zelda'ya kızdı.

Onu küçük düşüren kahkahaların arasında, Zelda'nın kolundaki tutuşu daha da sıkılaşmıştı. "Unutma oğlum. Bu, çok sayıda ölümün olacağı bir mesele..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRKAÇ YIL SONRA

Corvina

Siyah.

Renklerin yokluğu, karanlığın koruyucusu, bilinmeyenlerin yuvasıydı.

Saçlarında, annesinin kıyafetlerinde, etraflarındaki uçsuz bucaksız gökyüzündeydi.

Siyahı severdi.

Kasabadaki çocuklar, yataklarının altındaki gölgelerden onları saatlerce sarıp sarmalayan sonsuz geceye kadar her şeyden korkarlardı.

Aileleri onlara siyahtan birazcık korkmayı öğretirken annesinden de korkmayı öğretmişlerdi. Kasabanın ormana yakın ucunda yaşayan, tuhaf gözlü tuhaf kadından. Kimisi onun kara büyü yapan bir cadı olduğunu fısıldardı. Bazıları ise bir ucube olduğunu söylerdi.

Küçük Corvina hepsini duymuştu ama onların doğru olmadığını biliyordu. Annesi bir cadı ya da ucube değildi. Annesi, annesiydi. Sadece insanları sevmiyordu. Corvina da insanları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sevmiyordu ama zaten kasabadaki çoğu insan da pek sevilesi sayılmazdı.

Daha bir gün önce, kendi yaşındaki bir kızın, yuva yapmak için yerden birkaç dal bulmaya çalışan bir kargaya çakıltaşı attığını görmüştü. Corvina bunu biliyordu çünkü kargayı tanıyordu. Buradaki ormanda onlardan pek fazla kalmamıştı ama kalanlar da onu ve annesini tanıyordu. Ve bunun cadılıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Hatırlayabildiği kadarıyla annesi onu her sabah kargaları beslemek için küçük kulübelerinden birkaç dakika uzaklıktaki bir açıklığa götürürdü. Konuşacak kadar iyi hissettiği günlerden birinde Corvina'ya kargaların, atalarının ruhlarına sahip olan zeki ve sadık yaratıklar olduğunu söylemişti. Ayrıca kargaların -tıpkı geceleri yıldızların yaptığı gibi- gündüzleri onları izlediğini de söylemişti. Çünkü koruyuculara ihtiyaçları vardı. İkisinin de.

Annesi pek konuşmazdı ama bazı sesler duyardı. Ona bir şeyler anlatan sesler. Sesler ona insanlarla konuşmamasını, okuldaki o olaydan sonra Corvina'ya evde eğitim vererek onu herkesten uzak tutmasını söylemişti. Annesi de ona etrafta dolaşamayacağını, yoksa onu kaçıracaklarını söylemişti. Kasabadayken onun yanından ayrılamayacağını, yoksa onu kaçıracaklarını söylemişti. Kimseyle konuşamayacağını, yoksa onu kaçıracaklarını söylemişti.

Corvina kaçırılmak istemiyordu.

Annesini seviyordu. Adaçayı, taze çimen ve tütsü kokan annesini... Sebzelerini yetiştiren ve onun için lezzetli yemekler pişiren annesini. Oradan nefret etmesine rağmen, Corvina'yı kütüphaneden istediği kitapları alması için ayda bir kez kasabaya götüren annesini. Çoğu günler annesi ona ders anlatmadıkça veya seslere fısıldamadıkça hiç konuşmazdı. Corvina da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pek konuşmazdı. Yine de Corvina sevildiğini bilirdi. Annesinin mizacı böyleydi sadece.

Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında, küçük ayaklarının üzerinde o açıklığa –her beş yılda bir gerçekleşen nadir Lekeli Ay'a, altında doğduğu Lekeli Ay'a– doğru yürürken gülümsedi. Annesi uzun bir sürenin ardından tekrar mutluydu ve bu onu da mutlu ediyordu. On yaşındaki Corvina, annesinin yaptığı mumlara ve tütsü çubuklarına, ona nasıl okuyacağını öğrettiği tarot kartlarına ve birlikte yeniden güçle dolduracakları kristallerle donatılmış karanlığa baktı, ardından kendini evindeymiş hissetti.

Annesi bir ucubeyse, belki o da öyleydi.

Ne de olsa bazen o da sesleri duyuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Corvina

Corvina, Verenmore Üniversitesi'ni hiç duymamıştı.

Zaten o, yetiştirilme tarzı yüzünden normal şeylerin çoğunu duymamıştı. Fakat üniversiteyi başka duyan da yoktu.

Haftalar önce aldığı mektubu –eski ve değerli kitaplar gibi kokan kahverengi, kalın kâğıda mürekkeple yazılmış bir mektuptu– elinde tutarak kelimeleri tekrar okudu.

Sevgili Bayan Clemm,

Verenmore Üniversitesi olarak kabul teklifimizi size sunmaktan mutluluk duyarız. Bir asırdan uzun bir süredir, saygın kurumumuza katılmak için özel geçmişlere sahip öğrenciler seçmekteyiz. Adınız bize Seher Yıldızı Psikiyatri Kliniği tarafından yönlendirildi.

Verenmore'daki ön lisans eğitimimiz için size tam burs vermek istiyoruz. Bu diploma, ileriye dönük bazı özel çevrelere erişmenizi sağlayacak ve size dünyada birçok kapı açacaktır. Akademik kayıtlarınız ve kişisel geçmişinizle, kurumumuz için çok uygun olacağınıza inanıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zor bir süreçten geçtiğinizi anlıyor olsak da bir karar vermelisiniz. Daha fazla bilgi için lütfen bu mektuba geri dönüş yaparak ekteki adrese iletiniz. Altmış gün içinde sizden cevap alamazsak, teklifi üzülerek iptal edeceğiz.

Sizden haber almak dileğiyle.

Saygılarımla,

Kaylin Cross,

İşe Alım Uzmanı,

Verenmore Üniversitesi

Corvina daha önce hiç mektup almamıştı. Özellikle de bu kadar tuhaf bir mektup.

Çok ama çok tuhaftı.

Evde eğitim görmüş ve tüm hayatı annesi tarafından izole edilmiş, yirmi bir yaşında bir kızdı. Bir üniversite, normal yaşını çoktan geçmiş ve gerektiği şekilde eğitim görmemiş bir lisans öğrencisini neden isterdi ki? Ayrıca elle yazılmış mektup gönderen kalmış mıydı?

İşin tuhafı kimse bu üniversiteyi duymamıştı. Corvina, hakkında bir şeyler bulmaya çalışmış, tesisin başhekimine sormuş ve şehir kütüphanesindeki bilgisayara bakmıştı ama kimse bir şey bilmiyordu. Verenmore, haritadaki küçük bir nokta dışında hiçbir yerde yoktu. Verenmore Dağı vadisinde bulunan ve onunla aynı adı taşıyan küçük bir kasabaydı sadece. Hepsi bu.

Okul sivillerin girmesine izin verilmeyen, dağın üstünde bir yerdeydi. Bunu biliyordu çünkü onu dağa çıkaran taksi şoförü -Larry adında çok kibar bir adamdı- az önce söylemişti.

Larry, küçük ve özel siyah arabayı hafif eğimli yoldan yukarı çıkarırken, "Artık buralarda o şatoya çıkan çok fazla kişi yok," diyerek bilgi yağmuruna devam etti.

Corvina trenden indiğinde Larry'yi tren istasyonunun hemen dışında bulmuştu. Biri Ashburn'den, diğeri Tenebrae'den

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmak üzere iki trene binmiş ve Verenmore'a varması on iki saatten fazla sürmüştü. Larry'ye dağda gitmek istediği yeri söylediğinde, adam arabayı çalıştırmadan önce dua edecek kadar şaşırmıştı.

Corvina gür yeşil ormanın, gittikçe küçülen küçük kasabayı yutmasını izleyerek, "Neden peki?" diye sordu. Sohbet etmeye alışık değildi ama gitmeyi kabul ettiği okul hakkında olabildiğince çok şey bilmesi gerekiyordu. Hem yapacak daha iyi bir şeyi de yoktu.

Büyüdüğü o küçük kulübede yaşamak, mücevher ile mum tasarlamak ve para kazanmak için okumalar yapmak onu sıkmaya başlamıştı. Özellikle de kasabada yaşlı kütüphaneci dışındaki herkes ona şüpheyle yaklaştığı için. Kabul mektubu evrenden bir işaret gibi gelmişti ve annesi ona her zaman bu işaretleri asla göz ardı etmemesini söylerdi. Corvina, sosyal becerileri için her zaman okula gitmeyi deneyimlemek, çevresinde insanlarla birlikte çalışmak ve kendisi hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istemişti. Üzerine istediği şeyi, istediği gibi yazabileceği temiz bir sayfa istemişti. Bir başına olduğu için tereddüt içindeydi ama o bir gözlemciydi. Fırsat buldukça insanları izlemekten zevk alıyordu.

"Bilmem." Şoför, ince bej ceketinin altındaki zayıf omuzlarını silkti. "Hikâyeler yüzünden sanırım. Şatonun perili olduğunu söylüyorlar."

Corvina homurdandı. Bundan şüpheliydi. Deneyimlerine göre, eski yerler ve eşyalar zamanla perili olarak etiketlenme eğilimindeydi. Ama o, bu konuda açık görüşlü olmak istiyordu.

"Öyle mi peki? Perili mi yani?" diye sordu, gizemli üniversite hakkında daha fazla bilgi edinmeye hâlâ meraklıydı.

Şoför tekrar yola odaklanmadan önce dikiz aynasından ona baktı. "Şatoda mı kalacaksınız yoksa ziyaret için mi gidiyorsunuz, hanımefendi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kalacağım," dedi adama. Elindeki mektuba baktı ve onu büyükannesine ait olan kahverengi deri çantaya sokuşturdu. Annesi dışındaki birinden aldığı tek şey bu çantaydı.

Şoför yokuş dikleşirken, "Tetikte olun derim," dedi. "Perili olup olmadığını bilmem ama orayla ilgili yanlış bir şeyler var."

Bundan sonra birkaç dakikalığına sessizlik hüküm sürdü. Corvina penceresini hafifçe indirerek dağın doğal ve inanılmaz güzelliğine baktı. Gördüğü manzara daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Geldiği yerdeki orman daha sarı ve hava daha nemliydi.

Soğuk ve kuru hava, balıksırtı örgüsünden kaçan koyu renkli saç tellerini uçuşturuyordu. O sırada Corvina da altında genişleyen yoğun, koyu yeşil bitki örtüsünü ve çalılığın ortasındaki ufak bir açıklıkta bulunan küçük kasabayı inceliyordu. Tanımadığı bitki örtüsünün açık pencereden süzülen kokusunu içine çekti. Gökyüzü kendisinin bulutlu, solgun bir taklidi gibiydi.

Yolculuk boyunca kısık sesle çalan müzik, yükseklere çıktıkça kesilmeye başladı. Şoför içini çekerken Corvina radyoya baktı. "Her seferinde böyle oluyor," dedi adam. "Sinyal yukarıya çıktıkça kötüleşiyor."

Corvina'nın kaşları çatıldı. "O zaman okul dışarıyla nasıl iletişim kuruyor?"

Şoför omuz silkti. "Genelde kasabaya bir oğlan yollarlar. Mektupları göndermek, interneti kullanmak ve diğer her şey için."

"Peki, dağdaki tek yol bu mu?" Genelde sessiz biriydi ancak bunun doğal bir eğilim mi olduğunu yoksa konuşacak birinin eksikliğinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Küçük kasabası Skarsdale'in ucunda tek başına yaşayan bir kimsesiz olarak, bazen kendi sesini duymadan geçirdiği günler bile olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şoför başını sallayarak, "Evet," dedi ve direksiyonu çevirerek bir viraja girdi.

Corvina düşmemek için yan taraftaki kolu tuttu. Bir arabaya ilk binişiydi ve klostrofobi onu yokluyordu. Annesi ve o, şehre her zaman yürüyerek giderlerdi. Arabaları görmüştü ama onu almaya gelip arabaya bindirdikleri güne kadar hiç binmemişti. İçeride bir hava akışı olduğu sürece, buradaki klostrofobiyi katlanılabilir buluyordu.

Dağdaki virajdan çıktıklarında, "Şato hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu. Ön camın önündeki sis yoğunlaşıyor, yükseldikçe hava daha taze ve hafif bir hal alıyordu.

Şoför tereddüt etti. Gözleri kısa bir süre aynada kaldı, onun tuhaf menekşe rengi gözlerine -onları annesinden miras almıştı- bakıyordu. "Bazı söylentiler var, hanımefendi. Ne kadarı doğru bilmem."

Başka bir sapağa girdiler.

Corvina pencereden dışarı bakıp temiz, serin havayı içine çekti ve az önce hayran olduğu manzaranın, yoğun beyaz sisin altında kaybolduğunu fark etti. Bu bazı insanları korkutabilirdi ama tuhaf şeyler Corvina'yı her zaman rahatlatırdı.

Ondan daha fazla bilgi almadan önce, dudağındaki hafif gülümsemeyle birlikte adamın virajı güvenli bir şekilde geçmesini bekledi. "Söylentiler ne?"

"Garip şeyler," dedi şoför, aksanı belirginleşmişti. "Kendilerini öldüren insanlar, kaybolanlar falan. Ne kadarı doğru bilemeyiz. Kasaba halkı sadece geçici işler için şatoya gider. Temizlik veya bir şeyler teslim etmek için. Annemin bana söylediği buydu ve ona da kendi annesi söylemiş. Şatoda yaşayanlar çıldırıyor."

Bu, bir söylentiye göre garip bir şekilde spesifik bir ifadeydi. Gerçi Corvina içinde doğruluk payı olup olmadığını bilmiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Kasabadaki insanlar bunu sadece eğlence olsun ya da bu tuhaf yerden herkes uzak dursun diye, kendilerine bir neden yaratmak için uydurmuş olabilirdi. Bir hurafe olabilirdi. Belki de değildi. Oraya önyargısız gidecekti. Yalan söylentilerin hayatları nasıl etkilediğini birçok kişiden daha iyi biliyordu. Corvina anılara yolculuk yapamadan başka bir virajdan daha geçtiler ve aniden, sisin içinde devasa bir demir kapının silueti belirdi.

Kalp atışları hızlanan Corvina öne eğildi ve gözlerini kısarak şekli daha iyi görmeye çalıştı.

Upuzundu.

Kapılar upuzundu, bir yanı dağ ile örülmüştü ve diğer yanı aşağıdaki vadiye açılıyordu. Oradan geçmeye çalışan herkes kendi ölümüne düşmekle kalırdı. Bu sıkı güvenlik ürpermesine neden oldu. Ya da belki de nedeni gri gökyüzündeki soğuktu.

Kahverengi üniformalı bir güvenlik görevlisi kabinden çıkarak yan tarafında tuttuğu klipsli bir notlukla geldiğinde şoför durdu ve camını indirdi.

Adam, "Adınız?" diye sordu Corvina'ya, sesi son derece ciddiydi.

"Corvina Clemm," diye sessizce yanıtlarken adamı inceledi. Açık renk saçları, uçları kıvrılmış şeytani görünümlü bıyığı ve onun ses tonuna sahip bir adama göre şaşırtıcı derecede sıcak olan kahverengi gözleri vardı. Sert görünüyordu ama Corvina onun iyi bir insan olduğunu hissetti. Tanıştığı insanlar hakkında bunu her zaman nasıl bildiğinden emin değildi –annesi bunun güçlü içgüdülerinden kaynaklandığını söylerdi– ama üniversitede karşısına çıkan ilk kişinin iyi bir adam olduğunu görmek onu daha iyi hissettirdi.

Corvina onu izlerken adam listesini inceleyip ona döndü. "Kiminle görüşeceksiniz, Bayan Clemm?"

Corvina, "İdari İşler'den Kaylin Cross ile," dedi. Niyet mektubunu gönderdikten sonra Kaylin Cross ona üniversiteye nasıl

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ulaşacağı ve yanında getirmesi gerekenler hakkında talimatlar vermişti. Corvina odasını sınıfından başka bir kızla paylaşacağını, tüm kitaplarının hafta sonuna kadar teslim edileceğini biliyordu. Kimsenin onu ve geçmişini bilmediği bu yerde, yeni bir başlangıç yapmayı umuyordu. Bu durumun hayatını daha güzel bir hale getirmek, hatta iyi bir arkadaş edinmek ve belki de evren ona nazik davranırsa romanlardaki gibi bir erkekle tanışmak için bir şans olduğunu düşünüyordu.

Bıyıklı güvenlik onu düşüncelerinden ayırarak başını salladı ve kabinin diğer tarafındaki birine elini kaldırdı. Dev kapılar, inleyen bir canavar gibi ses çıkararak yavaşça açılmaya başladı.

Adam, "Verenmore'a hoş geldiniz, Bayan Clemm," dedikten sonra şoföre döndü. "Beş dakikan var, Larry."

"Tamamdır, Oak." Şoför arabayı tekrar çalıştırmadan önce başını salladı.

Araba ilerlerken Corvina yüksek dövme demir kapılara baktı. Resmen üniversite binasına giriş yapmıştı. Yukarı bakmak için başını pencereden dışarı çıkardı ve sonunda dağın tepesine tünemiş olan şatoyu gördüğünde içindeki heyecan yerini, yaklaştıkça daha da büyüyen bir titremeye bıraktı.

Ona şato demek yetersiz kalırdı. Bu bir canavardı; güzel ve büyüleyici şekilde inşa edilmiş bir canavar.

Araç yüksek ahşap kapıların önünde durdu ve Larry eşyalarını çıkarmasına yardım etmek için arabadan indi. Corvina çantasını kaptı ve aceleyle dışarı çıktı. Larry onun bir valiz ve bir el çantasından oluşan bagajını taşlı giriş yoluna koyarken Corvina kibar adam için biraz nakit çıkardı.

Larry verilen parayı cebine atarak, "Daha fazla ilerleyemezdim hanımefendi," dedi.

Corvina başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Bunun üzerine adam ona hafifçe gülümseyip hızla arabaya atladı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzaklaşmaya başladı. Corvina, adamın ana kapılara giden virajda aceleyle dönüp gözden kaybolmasını izledi.

Arkasından, "Onları yiyeceğimizi falan sanıyorlar," diyen alaycı bir kadın sesi Corvina'yı o ana döndürdü. Beyaz renkli, gür ama kısa saçları olan yeşil gözlü güzel bir kız, yanındaki parlak pembe bavulla birlikte sırıtarak bekliyordu.

"Lanet olsun kızım, gözlerin acayipmiş," diyerek ıslık çaldı. Corvina'nın bakışları kızın kaşının içinden geçen metal piercinge kaydı. "Ama bunu kötü anlamda söylemiyorum. Üzgünüm. Selam, ben Jade."

Corvina ondan anında hoşlandı.

"Corvina," diyerek kendini tanıttı, sesi Jade'in kadınsı tonunun aksine kulak tırmalayıcı geliyordu.

Jade bavulunun üzerine çökerek, "Havalı isimmiş. İlk yılın mı?" diye sordu. Kot şortu, kısa ve solgun bacaklarını sergiliyordu.

Corvina onun üşüyüp üşümediğini merak etti.

Hiç çıkarmadığı bileziğiyle oynayarak, "Evet. Senin de mi?" diye sordu. Kızın ona baktığında ne gördüğünü biliyordu. Çekik menekşe gözler, artık nadiren güneşte vakit geçirmesine rağmen bronzlaşmış gibi görünen bir ten ve şüpheli bir genetik mirasa sahip olan kısa boylu, zayıf bir kız. Burnunda hızma, üzerinde bol siyah bir pantolon ve ince mor bir kazak olan, balıksırtı örgülü uzun siyah saçları beline kadar inen bir kız...

Jade kıkırdadı. "Muhtemelen. Yani geçen sene birinci sınıftaydım ama sonra kaçtım. Ve şimdi aklım başıma gelince de geri döndüm. Muhtemelen yılı tekrarlamam gerekecek. Bu adamların çok fazla kuralı yok ama olan kuralları var ya? Onlara sert demek bile hafif kalır."

Corvina hafifçe gülümsedi. Kız bir dakikada Corvina'nın bütün bir yıl boyunca konuştuğundan daha fazla konuşmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu şato manyak bir yer. Alışacağımı hiç sanmıyorum. Özellikle içini görmelisin, dışarıdan göründüğünden çok daha büyük... Çok fazla konuşmayı sevmiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Jade ve Corvina'ya gözlerini kısarak baktı.

Corvina ondan kesinlikle küçük olan kızın konuşmasından oldukça keyif alarak başını iki yana salladı. Kız, Corvina'nın bir kelime söyleyebileceğinden bile şüpheli görünüyordu.

"İyiymiş." Jade başını salladı. "Benimle oda arkadaşı olmak ister misin? Biraz meraklıyımdır ama genelde iyi biriyimdir. Ve sana buradaki tüm müstehcen olayları anlatırım."

Tanrım, bu kız harikaydı. Corvina ona bu kadar... *normal* davranan biriyle hiç tanışmamıştı. Güldü. "Sanırım bu hoşuma gider."

"Vay canına, müthiş bir gülüşün var Corvina," diye sırıttı Jade. "Sana Cor diyebilir miyim? Sorun olmaz, değil mi?"

Corvina omuz silkti. Bu konuda nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Başkaları için her zaman Corvina olmuştu. Fakat hayatında yeni bir sayfa açmaya karar vermişti. Belki o da bambaşka biri olabilirdi. Belki daha kaygısız ve daha belalı biri... "Olmaz."

Tam o sırada kapılar açıldı ve kısa kızıl saçlı, neredeyse annesi yaşında bir kadın, bej rengi, güzel ve resmi bir elbisenin içinde dışarı çıktı.

"Ah Jade," diye selamladı yeni arkadaşını. "Güzel, gelmişsin. Corvina," diyerek aynı ritimde ona doğru döndü. "Ben Kaylin Cross." Elini uzatarak öne çıktı. Corvina kadının elini sıktı, temasla birlikte avucunda anında nahoş bir ürperti belirdi.

Kaylin elini çekti ve duraksamadan devam etti. "Lütfen bana Kaylin de. Ben Verenmore'da işe alım uzmanıyım. Ayrıca senin danışmanın olacağım. Herhangi bir sorunun olursa, ofisim Yönetim Kanadı'nda." Az önce çıktığı devasa binayı işaret etti. "Beni her gün saat dokuz-üç arası orada bulabilirsin. Jade..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diğer kıza sert bir bakış attı. "Bu sefer kaçma. Siz ikiniz aynı odada kalacaksınız. Valizlerinizi alın, yürürken konuşalım."

Kaylin hızlıydı. Hızlı konuşması ve acele adımları, Corvina'nın tekerlekli valizinin sapını tutmaktan başka bir şey yapmasına çok az zaman bırakıyordu. Jade'in de aynısını yaptığını gördü ve birlikte onlardan yaşça büyük olan kadını kampüsün içine kadar takip ettiler. Jade haklıydı. Burası devasaydı.

Şatonun farklı kanatları arasındaki küçük alanlar bakımlı bahçelerle doluydu ve birkaçında insanlar aylakça dolaşıyordu. Corvina'nın görebildiği kadarıyla şatoyu farklı yükseklikte sivri kuleler süslüyordu. Taş duvarlar kemerli pencerelerle bölünmüştü ve bazılarının dibinde güller açan sarmaşıklar vardı. Gargoyleler[1] duvarların tepelerine tünemiş, su oluklarını grotesk bir görüntüyle maskelemişti. Her kulenin tepesi, binaların geri kalan bölümünün açık kahverengi rengiyle tezat oluşturan, koyu mavi bir taşla kaplıydı.

Nefes kesiciydi.

Corvina hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti. Şatolarla ilgili okuduğu kitaplar genellikle hiç fotoğrafı olmayan, tarihi aşk romanlarıydı. Böyle bir yeri sadece hayal edebilirdi ve bu gerçek, onun hayal gücünü fazlasıyla aşıyordu.

"Oldukça küçük bir üniversiteyiz," diye başladı Kaylin ve onları sağa doğru yönlendirdi. Jade ve Corvina, Arnavut kaldırımlı yolda valizlerini arkalarında sürüklerken tekerlekler taşların üzerinde gürültü çıkarıyordu.

Sollarındaki bir kulenin basamaklarında oturan bir grup oğlan görüş alanlarına girdi ve bir anda tüm gözler onların üzerinde yoğunlaştığında, konuşmalar birden kesildi.

Corvina, üzerindeki erkeksi bakışlar karşısında yüzünün yandığını hissetti.

[1] Gargoyle, ürkütücü yaratık heykelleri olup Gotik mimarinin bir öğesidir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğal bir utangaçlık onu ele geçiriyordu.

Erkekler hakkında kitaplar okumayı sevse de doktorlar dışında onlarla hiçbir zaman gerçek anlamda bir etkileşimi olmamıştı. Yıllar önce, annesi yattıktan sonra geceleri okumak için kütüphaneden gizlice aşk romanları almaya başlamıştı. Annesi uyanıkken bile dersler dışında Corvina'yla pek konuşmazdı. Kitaplar onun sığınağı olmuştu, özellikle de âşık olan ve kadınlarının hem bedenini hem de ruhunu sahiplenen adamların –insan, şekil değiştiren veya uzaylı adamların– olduğu kitaplar.

Corvina da bunu istiyordu. Ne olursa olsun, geçmişine rağmen birine ait olmak, sevilmek ve her yönden tapılmak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki bazı günler hissettiği açlıktan öleceğini düşünüyordu. Ruhunu kemiren bir arzuydu bu ve gerçekleşmesini çok ama çok derinden istiyordu. Fakat okuduğu kitapların kurmaca olduğunu ve kendisinin, hatta tüm insanların buna uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şey bulma şansının çok zayıf olduğunu biliyordu.

Yine de dudaklarını birbirine bastırarak düşüncelerinden sıyrıldı ve onları inceleyen erkeklere doğru, gülümsemeye benzer bir şey gönderdi.

Yeni başlangıçlar, daha yeni bir Corvina.

Kaylin dikkatleri tekrar üzerine çekerek, "Verenmore'un yaklaşık iki bin öğrencisi var," diye bilgilendirdi onları. Sesi Corvina'ya bu konuşmayı daha önce sayısız kez yaptığını söylüyordu.

"Yüz elli yıldan uzun bir süredir faaliyet gösteriyoruz. Üniversite, birçok nedenden dolayı geleneksel bir üniversite eğitimini karşılayamayacak olan parlak öğrencileri eğitmek ve yukarılara taşımak için kuruldu. Buradaki her öğrenci olağandışı koşullar altından geliyor. Mümkün olduğunca finansal destek sağlıyoruz. Şansımıza kurul, toplumun en etkili üyelerinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bazılarına sahip, böylece şükürler olsun ki fonlarımız her zaman karşılanıyor. Bazıları okulumuzun mezunlarından. Kimisi de bu iyiliğin karşılığını burada profesör olarak vermeyi seçiyor. Elit değiliz ama çok özeliz. Artık bu ayrıcalığın bir parçasısın."

Kaylin konuşurken, Corvina önünden geçtikleri dört yüksek kule saydı. Arkadaki beşinci kuleye gelince durdular ve Kaylin onlara doğru döndü. "Jade odayı bildiği için sana onun rehberlik etmesine izin vereceğim. Orada bir harita, ders programın ve profesörlerinin listesinin yer aldığı bir hoş geldin paketi var. Başka bir şey olursa lütfen beni bul. Verenmore'a hoş geldin."

Ardından döndü ve geldikleri yoldan geri gitti.

Diğer kulenin merdivenlerinde oturan grubun arasındaki sarışın, mavi gözlü ve yakışıklı bir çocuk, "İyi görünüyorsun Jade," diye seslendi.

"Kaçtıktan sonra seni burada tekrar göreceğimi düşünmemiştim."

Corvina, Jade'in dişlerini gıcırdattığını ve çocuğa parlak pembe ojeli ortaparmağını gösterdiğini gördü.

"Pislik," diye mırıldandı Jade. "Gidelim, olur mu?"

Corvina başıyla onayladı. Bu kızın neden kaçtığını bilmiyordu ama şimdiye kadar ona iyi davranmış ve ilk arkadaşı olmuştu. O yüzden Jade'in kendini rahatsız hissetmesi fikrinden hoşlanmadı.

Corvina ilerlerken aynı çocuk, "Hey, Menekşe," diye seslendi. Ya oldukça farklı gözlerinden ya da kazağından bahsettiği belliydi. Corvina eşikte duraksadı. Özellikle de etraflarında menekşe rengine yakın hiçbir şey olmadığı için dönmeli miydi bilemedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

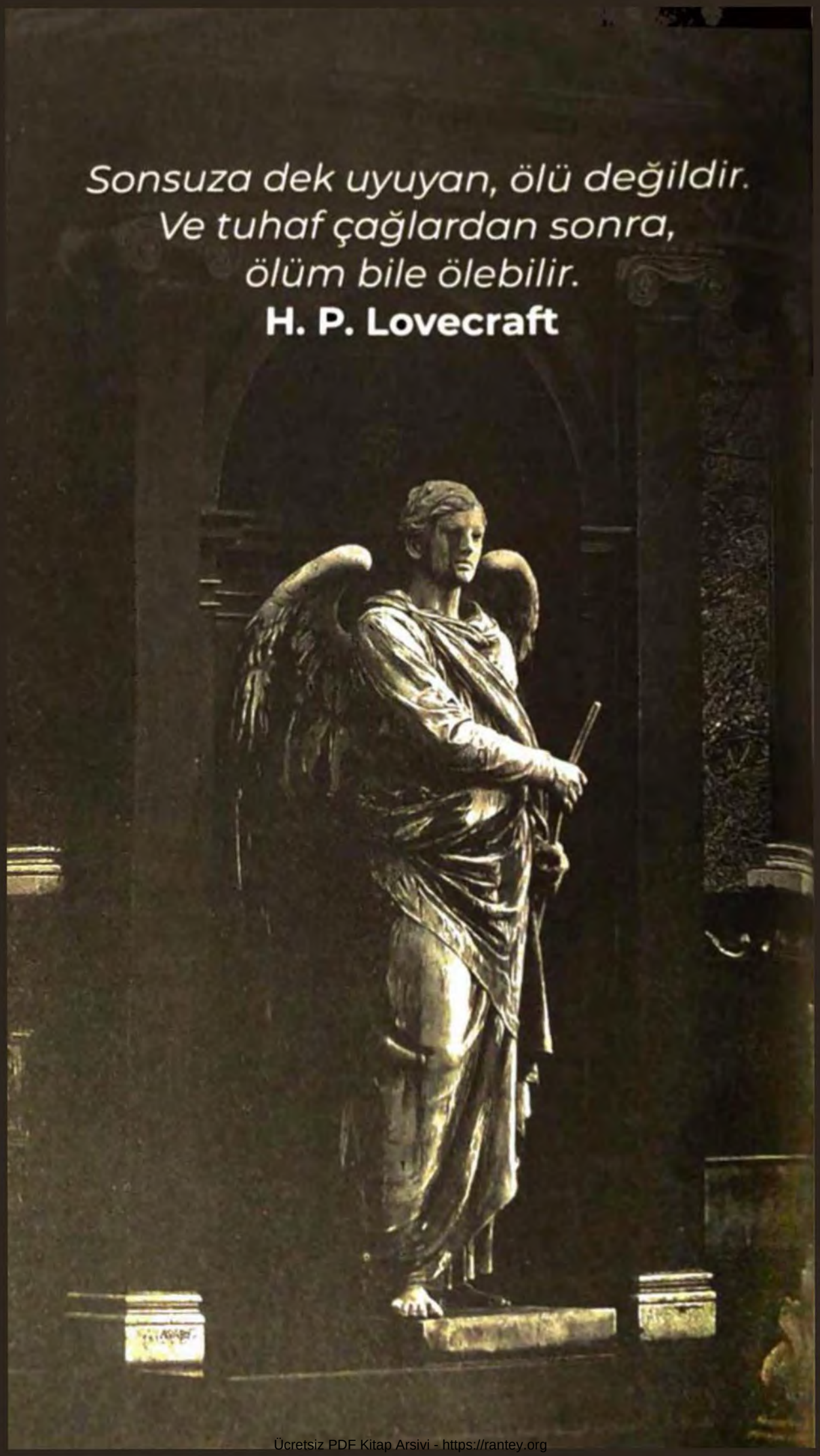
İlk günden insanları görmezden gelmek muhtemelen iyi bir fikir değil, Corvina.

İçini çekti ve başını çevirdiğinde çocuğun ona sırıttığını gördü. Çocuk, "Ona dikkat et," derken Jade'i işaret etti.

Corvina kaşlarını kaldırdı, ikisinin bir geçmişi olduğunu gözden kaçırdığı ortadaydı. Tam içeri girmek için harekete geçmişti ki çocuğun sesi yeniden çınladı, sözleri kuru havayı kesip onu duraksatmıştı.

"Son oda arkadaşı kendini kulenin çatısından aşağı attı. Yani, onunlayken kendine dikkat et."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Corvina

Görünüşe göre sırları olan tek kişi Corvina değildi.

Valizlerini boşaltıp odaya yerleştikleri sırada güneş hızla batıyordu. Corvina, burada anında arkadaş olduğu kişinin sessiz kalmasına neden olan sorunla yüzleşmeye karar verdi.

"Doğru mu? Çocuğun dediği şey?" diye sordu Jade'e ve kızın valizi boşaltan solgun elinin hafifçe titremesini izledi.

"Evet," diye iç çekti arkadaşı. Bir denizyıldızı gibi yatağına yığılıp yüksek tavana doğru bakmaya başladı.

Odaları şaşırtıcı derecede güzeldi.

Ferahtı ve kulübedeki yatak odasından çok daha büyüktü. Odada karşılıklı iki adet tek kişilik yatak, yanlarında birer komodin ve köşelerde büyük birer ahşap gardırop vardı. Giriş kapısının tam karşısında, yemyeşil ormanlık alanın ortasındaki şato duvarlarına ve dağın aşağısına bakan devasa, kemerli ve göz alıcı bir pencere vardı. Tavan yüksekti ve Corvina'nın gotik mimarinin imzası olduğunu bildiği fakat hayatı boyunca adını hiç hatırlayamadığı ahşap kirişlere sahipti. Pencerelerin kenarlarında kalın, koyu yeşil perdeler asılıydı ve gösterişli iplerle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bağlanmışlardı. Eskiden bildiği her şeyden daha güzel, daha lüks bir yerdi.

Ve kulede ısıtma olmadığı için rüzgârla birlikte içeride acayip bir hava akımı olacaktı. Neyse ki hava şu an için güzeldi.

Corvina, Jade'in yatağının tam karşısındaki kendi yatağına oturmaya karar verdi.

Çekinerek, "Ne oldu?" diye sordu. Kendisinden önce bu odada kalan kıza ne olduğunu bilmek isteyip istemediğinden hâlâ emin değildi.

Jade hâlâ tavana bakarak, "Bilmiyorum. Alissa burada mutluydu," diye başladı "Tıpkı benim gibi, koruyucu aileden gelmişti ve çok çabuk kaynaşmıştık. Burada okumayı, bu yeri severdi. İyi bir öğrenci ve iyi bir insandı. İhlal ettiği tek kural bir profesörle takılmaktı."

"Buna izin verilmiyor mu?" diye merakla sordu Corvina.

Jade başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Buradaki en katı kurallardan biridir. Öğrenciler ve öğretim üyeleri farklı hayatlara sahiptir ama Bay Deverell... Eh, o farklı sayılır. Teknik olarak hâlâ bir öğrenci ya da o zamanlar öyleydi çünkü doktorası üzerinde çalışıyordu."

Corvina, "Bekle," diyerek kaşlarını çattı. Kafası karışmıştı. "Öyleyse nasıl öğretmen oldu?"

"Görünüşe göre önceki profesör daha iyi bir iş bulmuş ve kurul o an için onun yerini alacak birine ulaşamamış. Böylece Dr. Greene -hanımefendi bölüm başkanımız olur- Bay Deverell'in, tezi üzerinde çalışırken birinci sınıflara ders vermesine izin verdi. Ve kendisi de son sınıfları aldı. Daha önce böyle bir şey hiç olmadı, bu yüzden adam biraz aykırı biri."

Gerçekten de garipti.

Corvina ayağa kalktı ve Jade konuşmaya devam ederken kıyafetlerinin geri kalanını asmaya başladı. "Yine de Alissa'yı onunla takıldığı için suçlamıyorum. Bunu yapmamalıydı ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Deverell... Onda bir şeyler var. Seksi ama çok soğuk biri. Kimse onun hakkında hiçbir bok bilmiyor. Mesela nereden geldiğini. Gümüş gözlü şeytan derdik ona. Bir de erken grileşmiş o bir tutam saçı yok mu... ona acayip yakışıyor."

Corvina öyle saçları olan birini hiç görmemişti. Ama Jade'in sözüne güvenecek ve asıl konuya geri dönecekti. "Yani Alissa onunla yatıp kalkıyor muydu?"

"Aynen ama bunu bilen tek kişi bendim. Bunu belli ediyor falan değillerdi. Aslında hiç göz önünde yoklardı, bu yüzden ne olduğunu bilmiyorum. Bir yanım belki de Bay Deverell'i suçlamam gerektiğini düşünüyor. Yoksa Alissa neden çatıya çıksın ki? Yine de bilmiyorum."

Jade avuçlarıyla gözlerini kapattı ve Corvina, arkadaşından yayılan acıyla kalbinin sıkıştığını hissetti. Onu teselli etmek için harekete geçti ama ne yapacağından emin olamayarak geri oturdu. Elindeki kazak parmaklarının arasında kıvrıldı.

Jade'in yeşil gözleri ona döndü. "Onu çatıda gördüğümde, aşağıdaki sarışın pislik Troy ve grubuyla bahçedeydim. Umarım artık çatıyı kilitliyorlardır. Durmadan ona seslenmeye, bizi dinlemesini sağlamaya çalıştık. Aşağı bakmadı bile. Hiç tereddüt etmedi. Hiç korkmadı. Sanki havada yürüyebilecekmiş gibi boşluğa doğru adım attı."

Jade konuşurken batan güneş odaya ürkütücü bir ışık saçtı. Arkadaşının konuşmasını dinleyen Corvina'yı bir ürperti ele geçirmişti.

Bir anda çevresinde bir şeyler değişmeye başladı. Gözleri aniden odanın köşesine kaydığında ışığın titreştiğini gördü. Corvina gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya, bir şey görüp görmediğini anlamaya çalıştı ama hiçbir şey görünmüyordu.

Kalbi hızla atarken ayağa kalktı ve eşyalarını yerleştirmek için dolabına yürürken dikkatini tekrar konuşmaya verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jade titrek bir sesle, "Bedeni tam önüme düştü. Çarpmanın etkisiyle başı çatlamıştı," dedi. "Bunu kaldıramadım. Bu yüzden kaçtım."

Corvina onun sözlerini düşünürken gözleri pencerenin dışındaki manzaraya kaydı. Dışarıdaki duvarın sağ üst köşesine tünemiş, ağzı sonuna kadar açık bir grotesk gargoyle vardı. Onların sadece bir su boşaltma borusu olduğunu biliyordu ama korkunç görünüyorlardı. Geceleri ne kadar ürkütücü görüneceğini hayal bile edemiyordu.

Yeni oda arkadaşına, "Soruşturma olmadı mı?" diye sordu ve iç çamaşırlarını yerleştirmek için çekmeceyi açtı. Onları giymeyi sevmiyordu. Sutyenler ve Corvina yakın sayılmazlardı. Onun gibi, etrafta sadece annesiyle büyüyen biri için sutyen sadece arada bir gerekli olurdu. Külotları ise canının istemediği zamanlar dışında hep giyerdi.

Jade, Corvina'nın dikkatini tekrar konuya çekerek, "Kimse polisi aramadı," diye yanıtladı. "Bir intihar vakası olduğu açık olduğundan okul, yönetim kurulunun ilgileneceğini söyledi. Belki de polise ihbar etmek zorunda kalmışlardır. Bilemiyorum."

Yine de çok tuhaftı. Bu yeni yerdeki ilk gününde hiç de beklediği bir şey değildi. Yeni bir okul ve yeni insanlar –ikisi de daha önce kendini test etmediği alanlardı– konusunda biraz gergin olsa da bu kadarını hayal etmemişti. Aslında bu duruma nasıl tepki vereceğini bilmiyordu, bu yüzden sessiz kalmayı ve eşyalarını yerleştirmeye devam etmeyi seçti.

Arkasından gelen, "Sarılabilir miyim?" diyen sese döndü ve Jade'i ayakta buldu. Hemen hemen aynı boydaydılar. "Koruyucu ailem her zaman üzgün olduğumda insanlardan onlara sarılmak için izin istememi söylemişti."

Corvina gözlerini kırpıştırdı, biraz şaşırmıştı. Son insan teması yıllar önce, annesinden ayrılmadan önce, onun elini tuttu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğu zamandı. Corvina yutkunarak bir adım attı ve kollarını kıza doladı, aniden ortaya çıkan gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı. Jade tatlıydı. Corvina'yı kucaklarken çilek, mutluluk ve azıcık da karanlık bir şey kokuyordu. Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi ikisi de derin bir nefes verdi.

"Senin de üzgün olduğunu hissedebiliyorum," dedi Jade. "Ama iyisin. Ve Alissa'nın olayı bana bir şey öğrettiyse, o da canımızı yakan saçmalıkları söylemek gerektiği. Senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Ne hakkında konuşmak istersen. Yargılamam."

Corvina'nın gözleri yandı. Gözleri her dolduğunda olduğu gibi burnunu çekti ve başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim. Ben de senin için buradayım."

Jade geri çekilip valizine doğru yöneldi, içini karıştırıp kıyafetlerini dışarı çıkardı. "Her neyse, konuyu değiştirelim. Erkekler. Evet, erkeklerden bahsedelim hadi. Onlardan hoşlanıyorsun, değil mi? Eğer hoşlanmıyorsan da hiç sorun değil. Sadece bilmek istiyorum, böylece sana gerekli bilgileri sunabilirim."

Corvina kıkırdayarak valizini boşaltmaya geri döndü. "Erkeklerden hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama onlarla pek bir deneyimim olmadı." *Hiç* olmadı dese daha doğru olurdu.

Jade ona gülümsedi. "Ah, Verenmore deneyim kazanmak için harika bir yer. Bir düşünsene, acayip havalı, huysuz ama gerçek beyinleri olan bir erkek topluluğunu nerede bulabilirsin? Tam burada işte. Buradaki erkeklerin çoğu aslında iyidir, hepsi değil ama çoğu. Fakat aradığın cinsel deneyimse birinci sınıflardan uzak durmanı öneririm. Onların tek umursadıkları birini bulmak ve partnerlerinden çok kendilerini tatmin etmek, bilmem anlatabildim mi... Bir dakika, kaç yaşındasın?"

Corvina, Jade'in soluksuz konuşma yeteneğinden büyülenmişti. "Yirmi bir. Sen?" diye yanıtladı sorusunu ve valizindeki sonuncu siyah eteğini de katladı. Etekleri, onu kadınsı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hissettirmelerini, bacaklarına çarpan havanın hissini ve onlarla ilgili geri kalan her şeyi seviyordu. Uzun etekler onun vazgeçilmeziydi.

"Vay anasını, geç yazılmışsın. Ben on dokuz yaşındayım. Neyse, o zaman son sınıfları öneririm. Genelde yirmi yaş ve üstü olurlar ve daha fazla deneyime sahiptirler," diye devam etti Iade. Odadaki ışıkları açtı. Yumuşak sarı parıltı oldukça rahatlatıcıydı.

"Sadece şerefsiz Troy'dan uzak dur. Geçen yıl onunla takılıyordum. Kaçtığım için kızgın ama halledeceğiz."

Corvina onun özgüvenine hayran kaldı. Bir gün bir çocukla göğsüne bir şey oturuyormuş gibi hissetmeden konuşabilmeyi umuyordu.

Köşede yeniden bir şey titreşti ve Corvina gözlerinin o noktaya çekildiğini hissetti.

'Odanı arındır, Vivi.'

Erkeksi ses zihnine sızdı.

Onu duyduğuna şaşırmamıştı. Hayatı boyunca duyduğu bir sesti. Zihninde tatlı bir sandal ağacı kokusunu canlandıran, rahatlatıcı bir sesti. Sesi ilk duyduğunda ona Mo adını vermişti. Mo her zaman onun yanında olmuş, ona rehberlik etmişti ve Corvina onun tavsiyelerini görmezden gelmemesi gerektiğini biliyordu. Görmezden geldiği tek seferde, annesini kontrol etmesini istemişti ve Corvina onu dinlememişti. Ertesi sabah annesini boşluğa bakarken bulmuştu. Onu kendine getirmek günler sürmüştü.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve valizini yatağın altına itti. Yanında duran daha küçük çantayı kaldırarak içindekileri yatağa döktü.

Sonra da oda arkadaşına, "Odada biraz tütsü yakmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jade'in gözleri yatağındaki eşyalara takıldı, kartlarına bakarken gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi. "Dostum, sen tarot mu bakıyorsun?"

Corvina tereddüt etti, sonra hafifçe başını salladı. "Evet."

"Bu çok havalı!" diye bağırdı Jade. İnsanlar bunu öğrendiğinde genellikle böyle tepki vermezlerdi. "Bir gün benim için de bakar mısın?"

Corvina çekingence gülümsedi. "Tabii. İyi bakarım."

"Bundan şüphem yok. Sende o hava var," diye yorum yaptı Jade. Eliyle odayı gösterdi. "Keyfine bak. Seni ne rahat ettiriyorsa onu yap. Sıkıntı yok."

Evren karşısına bu kızı çıkararak ona bir iyilik yapmıştı. Gülümseyerek yolculuğundan önce ezilmiş çiçekler, adaçayı ve fesleğen yapraklarıyla yaptığı tütsü çubuklarını çıkardı. Koku ona evini, kaybolmadan önceki güzel, sıcak, sevgi ve şefkat dolu anılarını hatırlattı. Kokuyu içine çekerek iki çubuğu da yaktı ve tahta tutucularına yerleştirdi. Onları ışığın iki kez titreştiğini gördüğü köşeye koydu ve iki kokusuz ev yapımı mum çıkardı. Onları da yakarak tütsü çubuğunun yanına koydu ve gözlerini kapadı.

Kendini bildi bileli her gece yaptığı gibi ellerini kavuşturup başını eğerek duasını hızla mırıldandı. Bu onun küçük ritüeliydi. Yeni bir yere demir atışıydı, annesine daha yakın hissetmesinin bir yoluydu ve bunu her yapışında olduğu gibi kalbinin sevgiyle dolduğunu hissetti.

İşi bittikten birkaç dakika sonra oda arkadaşı, "Ruhlara inanır mısın?" diye sordu.

Corvina omuz silkti. "Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

Genç kız, "Daha çok enerjilere inanıyorum," dedi.

"Evet, bunu anlayabiliyorum. Üvey babam..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corvina, eşyaları toplamak için yatağa geri dönerken Jade'in koruyucu ailesinden bahsetmesini dinliyordu. Ancak aniden durdu.

Destesinden tek bir kart çarşaflarının üzerinde ters dönmüştü. Çektiğini, hatta dokunduğunu bile hatırlamadığı bir karttı.

Ölüm kartı.

Şato geceleri resmen inliyordu. Bu ürkütücüydü.

Akşam yemeğinden geldikten sonra tamamen bitkin olmasına rağmen Corvina bir türlü uyuyamadı ve gerçekten ama gerçekten uyumak istiyordu. Uyuyamamasının nedeni yeni yatağı mı, odasını biriyle paylaşıyor olması mı, yoksa sadece penceresinin dışında ıslık çalan rüzgârın uğultusu ile şatodan gelen sesler miydi bilmiyordu. Sebebi her neyse onu ayakta tutuyordu.

Jade yemekten döndükten hemen sonra kendini yatağa atmıştı. Corvina tavandaki ahşap kirişlere ve onların üzerindeki, ürkütücü derecede güzel dans eden gölgelere bakarken kız, horlayarak uykuya dalmıştı.

Gölgelerin oynayışını izlerken aniden rüzgârın ve şatonun seslerine başka bir ses katıldı.

Akıldan çıkmayacak bir melodi.

Corvina gözlerini kırpıştırarak yabancısı olduğu yatak odasını inceledi. Bir anlığına eski kulübesinden ne kadar farklı bir yerde olduğunu fark ederek etrafındaki karanlığa baktı. Başucu lambasını açtı ve gözleri, derin uykuda olan oda arkadaşına kaydı. Üniversitenin onlara verdiği battaniyeye sarınmıştı. Yanındaki saat ona gecenin ikisi olduğunu söylüyordu.

Melodi devam etti. Unutulmazdı. Esrarengizdi. Uhreviydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corvina ışıkları kapatıp uyumaya karar verdi. Büyük yemek salonunda akşam yemeğini bitirdiklerinde iliklerine kadar yorgun hissetmişti, öyle ki kendini yatağa bırakmadan önce geceliğini bile zar zor giyebilmişti.

Fakat bir şey onu uykusundan alıkoyuyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama onu yüreğinden tutup müziğe doğru çekiyordu. Çekiş o kadar güçlüydü ki nefesini kesmişti. Geçmişte, sirenler onlara seslendiğinde denizciler de böyle mi hissediyordu acaba?

Dişlerini gıcırdatarak yatağa uzandı fakat anında tekrar kalktı. Bu müziği dinlemesi gerekiyordu. Bunun için bir nedeni vardı. Bu nefes kesici çekişi en son annesi götürülmeden ve kalbine derin bir özlem yerleşmeden hemen önce hissetmişti. Nedense bu yeterince önemliydi ve Corvina bunu görmezden gelemezdi.

Yatağın yanındaki terliklerini giyerken melodi ona doğru sürüklenmeye devam etti. Jade ile paylaştığı şifonyere doğru yürüdü ve el feneri olmadığı için oraya koyduğu şamdana bir mum yerleştirdi. Mumu yaktıktan sonra kibriti üfleyerek söndürüp kapıya yöneldi.

Jade ona geceleri herhangi bir kısıtlama olmadığını ama genellikle kimsenin odasından çıkmadığını söylemişti. Bunu ona söylerken komik bir surat yapmıştı ama Corvina irdeleyemeyecek kadar bitkindi. Bu melodi olmasaydı o da odasından çıkmazdı. Karanlıktan ya da içinde gizlenen herhangi bir şeyden korktuğu için değil; çok yorgun olduğu için.

Kapıyı aralayıp karanlık koridora baktı. Odası, hiçbirinden çıt çıkmayan sekiz odayla birlikte kulenin ikinci katındaydı. Merdivene yakın tarafta tek bir lamba asılıydı ve koridorun geri kalanını karanlıkta bırakıyordu.

Corvina beyaz, yarım kollu geceliğine baktı ve üstünü değiştirmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Her zaman geceleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gecelik, gündüzleri de etek ya da elbise giyerdi. Bol pantolon gardırobuna sadece seyahat amaçlı eklediği yeni bir parça olmuştu.

Canı cehenneme.

Derin bir nefes alarak koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Müziğin sesi yükseldikçe soğuk bir esinti, açık bıraktığı uzun saçlarını uçurup etrafına doladı. Sesin izini takip ederek mum ışığında sessiz adımlarla merdivene doğru yürüdüğünde sesin yukarıdan geldiğini fark etti.

Boşta kalan eliyle geceliğini toplayarak merdivenleri yavaşça tırmandı. Çıktığı her basamakta müziğin sesi daha da yükseliyor, nefesi kesiliyordu. Bu müzikle nasıl kimse uyanmıyordu? Bu kadar mı alışmışlardı? Yoksa hiç duymuyorlar mıydı? Bu sadece onun kafasının içinde miydi?

İlk *katı* çıktı.

İkinci *katı* çıktı.

Üçüncü *katı* çıktı.

Dört.

Beş.

Taş merdivenler sona erdi, şatonun içindeki karanlığa karıştı ve metal bir sarmal merdiven başladı. Corvina tırmanmaya başladı.

Altıncı katı çıktı.

Kulenin tepesine ulaşana kadar her katı saydı. Merdiven duvarındaki küçük pencere ona gökyüzündeki küçük yarım ayı ve şatonun altındaki sonsuz karanlığı sergiliyordu. Müzik, önündeki ağır ahşap kapının hemen ardından geliyordu. Kulenin tepesindeki bir tür çatı katındaydı. Kapı tam kapanmamıştı.

Son birkaç basamağı tırmanırken duraksadı, diğer tarafta her kim varsa Corvina'nın orada olduğunu bilmesini ve müziği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kesmesini istemiyordu. Dudağını ısırarak sessizce kapının aralık olan tarafına geçti ve içeriye baktı.

Bir oğlan -hayır bir adam- büyük, koyu renk bir ahşap piyanonun önünde oturuyordu. Bulunduğu yerden sadece yan profilini görebiliyordu. Corvina kendini gölgelerin içinde gizlemek için mumunu kapının arkasına iterek onu ay ışığı altında, yandan izledi.

Yarı karanlıkta oturuyordu. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve kazağının kollarını dirseklerine doğru sıyırmıştı. Öne doğru eğilirken gözleri kapalıydı. Önüne düşen bir tutam saçının gölgelediği çene çizgisi kare şeklinde yontulmuştu sanki.

O... *muhteşemdi.*

Acının güzel geldiği gibi güzeldi, çünkü göğsüne baskı yapıyor, midesinde bir şeyleri canlandırıyor ve damarlarındaki kanın kaynamasına neden oluyordu. Kara büyünün olacağını hayal ettiği gibi büyüleyiciydi. Çünkü etrafındaki havayı büküyor, zihnini çarpıtıyor ve duyularına baskın geliyordu. Sadece yaşayan çok az şeyin olabileceği gibi, akılda kalıcıydı. Omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyor, karanlıkta gizleniyor ve etraflarındaki enerjiyle besleniyordu.

Corvina, adamın gözleri bir kez bile açılmadan parmakları tuşların üzerinde gezinirken büyülenmiş bir halde onu izledi. Aralarında onları ağıtlarıyla birbirine bağlayan bir ıstırabın unutulmaz melodisi süzülüyordu.

Adam piyona çalarken siyahla beyaz arasında bir yerdeydi. O anda Corvina da onunla birlikte o yerde olmak; onun gördüğünü görmek, duyduğunu duymak ve hissettiğini hissetmek istiyordu. Onu izlerken içinde bir şey sıkışıyor, çözülüyor... tekrar sıkışıyordu. Ona dokunup gerçek olup olmadığını görme arzusu avuçlarını kaşındırıyordu. Gerçek olmalıydı. Onu hayal ediyor olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Adamın gözleri bir anda açılırken müzik aniden kesildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corvina, kalbi göğsünde küt küt atarken hızla kapının arkasına geçti.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Ani sessizlik, gecenin içinde olması gerekenden daha yoğun hissettirdi. Sessizliğin boynuna –yani tam olarak nabzının attığı yere– kalbinin hızlı bir şekilde çarptığı göğsüne ve geceliğini sıkarken titreyen eline baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Sessizlik uzadı. Corvina onun kapıyı ve merdiven boşluğunu izlediğini biliyordu. Biliyordu işte. Nasıl bildiğini bilmiyordu, sadece biliyordu. Ve bakışlarının baskısı üzerinden kalkana kadar orada durup saklanmak zorunda kaldı. Adam her kimse, daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen bir yoğunluğa sahipti.

Erkeksi bir ses, "Her kimsen buradan hemen uzaklaş," diye emir verdi.

Onun sesi.

Derin, tok bir sesti. Hoş ve zengin bir yanı vardı. Baş döndürücü ve pürüzlüydü.

Corvina sözleri düşündü ve saklanmanın bir anlamı olmadığını anladı. Adam, orada olduğunu çoktan biliyordu. En iyisi aşağı inmekti.

Derin bir nefes alarak mumu elbisesini yumruk yaptığı ellerinin arasına aldı ve yolu aydınlatmak için kaldırarak merdivenlere yöneldi.

Adamın, "Tanrım," diyerek bir lanet okuduğunu duydu ama arkasını dönmedi. Beyaz geceliği, uzun kuzguni saçları ve elindeki şamdanla hayalet gibi görünüyor olmalıydı. Hiç durakladan, geldiği yoldan aşağı hızla indi. Kalbi ayak sesleriyle eşzamanlı olarak atıyordu. Bu kez sarmal merdivende ses çıkarıyor, geceliği ve açık saçları arkasında dalgalanıyordu. Muhtemelen onu deli bir kadın gibi gösteriyordu. Nasıl bir ilk gün olmuştu bu...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merdivenin tepesinden adamın bakışlarını üzerinde hissedince tereddüt etti ve onu bir daha göremezse diye yüzüne bir kez bakma isteğine yenik düştü. Yukarıya bir bakış attı ve rengini çıkaramadığı parlak gözlerinin kendisiyle buluşmasını izledi. Nabzı hızla atarken, geceliğinin kumaşını sıkarak adamın onu seyretmesini izledi.

Corvina niyetinin onu rahatsız etmek olmadığını, muhtemelen gördüğü en esrarengiz derecede güzel adam olduğunu ve hayatı boyunca piyona çalmakla lanetlenmiş gibi çaldığını söylemek isteyerek yutkundu. Ona bütün bunları söylemek istedi ama hiçbirini söylemedi.

Ve sonra saçlarının ön kısmından başlayıp arkaya doğru kaybolan kalın beyaz tutamı gördü.

Bunu fark edince adamın bakışlarından kurtuldu ve bu karşılaşmayı aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde odasına kadar hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı koştu.

Çünkü parlak gözler ve bir tutam beyaz saçın tek bir anlamı vardı: Az önce Verenmore'un gümüş gözlü şeytanıyla karşılaşmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Corvina

Gök gürültüsü şato duvarlarını salladı.

Corvina, Yönetim Kanadı'nın tenteleri altında durdu. Kitaplarını ve bazı kırtasiye malzemelerini toplamıştı, elleri dolu bir şekilde dağın tepesinden nefes o kesen manzarayı izliyordu.

Verenmore'da bir hafta geçirdikten sonra bile her fırsatta olduğu yerde durup manzaraya hayran olmaktan kendini alamıyordu. Daha önce hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Büyürken önündeki gibi manzaraları görebilecek kadar fazla film izlememiş veya çok fazla internete girmemişti. Üniversitede telefon ya da internet yokluğunun onu gerçekten rahatsız etmemesinin nedenlerinden biri de buydu. Zaten onlara hiç sahip olmamıştı. Acil durumlar ve bir şeyler sipariş etmek için bir telefon hattı vardı. Diğer tüm işleri haftada bir kez şehir kütüphanesine gittiğinde hallederdi. Annesi ona kendi kendine yetmeyi öğretmişti.

Annesi aklına gelince hissettiği acı karşısında kitapları göğsüne bastırdı ama sonra silkelendi. Nostaljik olmanın sırası değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Siyah uzun kollu üstlerinden ve kahverengi maksi eteklerinden birini giymişti. Boynunda siyah bir choker kolye, dudaklarında kahverengi ruj vardı. Tuhaf menekşe gözlerinin etrafını kara kalemle belirginleştirmişti. Saçlarını balıksırtı örgüsü yapmıştı. Kulaklarından gümüş küpeler sarkıyordu. Burnunda gümüş bir halka, sol bileğinde, tekrar enerjiyle yükleyeceği zamanlar dışında hiç çıkarmadığı, bir sürü kristalin olduğu bir bileklik vardı ve Corvina hiç olmadığı kadar kendi gibi hissediyordu. Yürürken insanlar ona bakıyordu tabii. Fakat Verenmore'daki bakışlar, tüm yaşamı boyunca olduğu gibi düşmanca olmaktan çok merakla doluydu.

Geçen hafta boyunca, sınırlı düzeydeki etkileşimleri ve en büyük bilgi kaynağı olan Jade ile Troy aracılığıyla, Verenmore'daki çoğu öğrencinin bir tür trajik geçmişe sahip olduğunu öğrenmişti. Hepsinin kendine ait sırları vardı, çoğunlukla bu yüzden diğerleri arasında saygı görüyorlardı. Elbette bazı boktan öğrenciler vardı ama çok az sayıdaydılar. Genellikle öğrenciler kendi işlerine bakıyor ve arkadaşlarıyla takılıyorlardı.

Ve Corvina bundan memnundu.

Her gün ortak yemek alanındaki kadının ona tek bir baş hareketiyle selam vermesini, Şerefsiz Troy'un onu her gördüğünde dişlek bir gülümseme göndermesini ya da arkadaşlarıyla birlikte ona 'Menekşe' diyerek ilgi göstermesini ve Jade'in her gün ona durduk yere sarılmasını seviyor, kabul gördüğünü hissediyordu.

Hayatı düzene giriyordu ve Corvina ilk kez, geleceğindeki olasılıklar konusunda heyecan duyuyordu. Diğerlerine karşı hâlâ o kadar açık değildi, birine her şeyi anlatacak kadar güvenip güvenemeyeceğinden şüpheliydi ama onların dostluk teklifini kabul etmeyi şükran duyarak öğreniyordu. Yine de bir yanı, sürekli düşünmek zorunda kalmadan sırlarını saklayacak birini bulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yalnız olmak çok yorucuydu.

Bu düşünce aklına piyano çalan adamı getirdi. Şimdi hatırlayınca, ilk gece kulenin tepesindeki odaya yaptığı küçük maceradan oda arkadaşına hiç bahsetmediğini fark etti. Bahsetmesi için hiçbir sebep yoktu. Gümüş gözlü şeytanı o geceden beri görmemişti ve dersler bir saat sonra başlayacağı için yollarının kesişmesinin kaçınılmaz olduğunu bilse de Jade'in bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Özellikle de önceki oda arkadaşının başına gelenlerden sonra.

Söz konusu arkadaşı, "Siktir, siktir, siktir," diyerek hızla yanına geldi. Kendi kitaplarını göğsüne dayamış, sarı bir bluz ve kot şort -Corvina bunun onun en sevdiği şey olduğunu keşfetmişti- giyiyordu ve yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Corvina yüzündeki endişeye kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kahretsin ki unuttum!"

"Ne?" diye sordu Corvina, kafası karışmıştı. "Neyi unuttun?"

"Kara Balo yılındayız."

Corvina'nın kaşları bir kez daha çatıldı. "Ne yılındayız?"

Jade, "Tanrım, haberin yok," diyerek başını iki yana salladı. Bahçelerin arasından geçerek Akademi Kanadı'na doğru yürümeye başladılar. Corvina, yemek salonuna ya da buradakilerin adlandırdığı şekilde Ana Salon'a giderken orayı uzaktan görmüş olmasına rağmen, hafta boyunca o kanatta hiç bulunmamıştı.

Akademi Kanadı tüm şatonun en büyük parçasıydı. Arazinin hemen arkasında, dağın en yüksek noktasındaydı. Troy bir akşam yemekte ona -masasına oturup çok iyi arkadaş olacaklarını söyledikten hemen sonra- arka tarafta sarp, ölümcül uçurumlardan başka bir şey olmadığını söylemişti. Corvina

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunu pencerelerden görebiliyordu. Yeni alanını fiziksel olarak keşfetmekten heyecan duyuyordu.

Sabit bir hızla sınıflara doğru yürürken, yanından Jade'in, "Detayları tam bilmiyorum," diyen sesi düşüncelerini böldü. "Beş yılda bir oluyor. Üniversite tarihinin kuruluşundan bu yana parçası olan bir maskeli balo geleneği."

Corvina devam etmesini isteyerek, "Eee..." dedi. "Bu kötü çünkü?"

"Çünkü her Kara Balo'da birileri kaybolur."

Corvina cümlesi bittiği gibi onu durdurdu ve arkadaşına keskin bir bakış attı. "Bu da ne demek?" diye fısıldadı. Jade'in ifadesinin ciddiyetini ölçmeye çalışıyordu. Kahretsin ki son derece ciddi görünüyordu.

Bulutlar gökyüzünde gürleyip her şeyin üzerini kasvetli bir griyle kaplarken Jade binaya doğru yürümeye başladı.

Corvina ona katıldıktan sonra, "Bildiğim kadarıyla," diye devam etti. "Kaydedilen ilk kayıp yüz yıl kadar öncesine ait. Bir adamın ormana girip kaybolduğunu söylüyorlar. Beş yıl sonra, aynı gece bir başka kaybolma meydana gelmiş. Aradan yüz yıl gibi bir süre geçti ve aynı gecede bu zamana kadar neredeyse yirmi kişi kaybolmuş. Bu gerçekten çok ürkütücü, tamam mı?"

Ürkütücü ve gerçekten tuhaftı.

Corvina başını sallayarak, "Bekle," dedi. "Polis araştırmamış mı?"

Jade alaycı bir kahkaha attı. "Neyi araştırabilirler ki? Bildiğim kadarıyla cinayet olduğuna dair bir kanıt yok. Kızlar, erkekler, öğretim üyeleri, hatta kasaba halkı bile kayboluyor. Hiç ceset bulunamıyor. Ve çok uzun yıllara yayıldığından, insanlar onların ya kaçak ya da kayıp olduklarını varsayıyorlar. Ama inan bana, buradan kaçmanın kolay olmadığını biliyorum. Özellikle de geceleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kulesindeki kızlardan biri olan Roy, "Hey, tuhaf gözlü," diye seslendi Corvina'ya. İşte... tüm insanlar iyi değildi.

Sınıflarına doğru koştukları sırada Jade ona ortaparmağını göstererek, "Siktir git Roy," diye bağırdı. Tanrım, bu kıza bayılıyordu.

Aklı hâlâ sohbette olan Corvina, en bariz soruyu sordu. "Neden kimse Kara Balo'ya son vermedi?"

Jade, Akademi Binası'na girdikleri sırada, "Önce sınıfa gidelim," dedi. Corvina şatonun seyirlik güzelliğini ve büyüklüğünü incelemek için bir an durdu. Bu kadar şatafatlı, bu kadar tarihi bir şeyin gerçek dünyada nasıl hâlâ var olabileceği onu şaşırtıyordu.

Giriş yolu büyüktü; her iki yanında, muazzam derecede yüksek olan tavana bakarak ağlayan melek heykelleri vardı. Büyük, ahşap çift kapı basitti ve her iki yandan geniş, alçak basamaklı taş merdivenler yukarıya doğru uzuyordu. Jade soldakine yöneldi ve Corvina da onu takip etti, gözleri şatonun bu bölümünün ağırlığını taşıyan devasa sütunların üzerinde gezindi. Tavanın ortasından, yüzden fazla lamba yuvası olan büyük, metal bir antika avize sarkıyordu. O kadar eski görünüyordu ki Corvina avizenin oraya bir ortaçağ savaş lordu tarafından asıldığına bahse girebilirdi.

Sola açılan bir koridor ve ardından tekrar yukarı çıkan başka merdivenlerin olduğu bir sahanlığa geldiler. Jade koridora girdi ve sağdan dördüncü kapıya doğru yürüdü. Kapıda kenarları kavisli, bronz bir levha asılıydı ve üstünde sade bir şekilde 'İngilizce - 1. Sınıf' yazan bir etiket vardı.

Ağır kapıyı iterek açtılar ve içeri girdiler. Sınıfa ilk gelen onlardı.

Ön duvarı bir tahta, arka ve yan duvarları devasa pencereler süslüyordu. Belli ki şatonun köşesindeki bir odadaydılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zemin üç katmandan oluşuyordu; en altta uzun bir öğretmen masası, ikinci ve üçüncü katta da sıralar ve sandalyeler vardı.

Corvina âşık olmuştu.

Sınıfın arka tarafına, hem sağında hem de arkasında pencerelerin olacağı köşedeki bir sıraya giden Corvina, Jade oturmak için zıplarken kitaplarını masaya koydu ve pencereden dışarı baktı.

Derin, göz alıcı bir uçurum, şato duvarından aşağı dimdik iniyor ve yeşil bir denizle birleşiyordu. Manzara kesinlikle nefes kesiciydi.

"Vay canına." Gözlerini ayaklarının altındaki geniş manzarada gezdirirken kelimelerin ağzından kaçıverdiğini hissetti.

"Değil mi ama?" dedi Jade sıradaki yerinden. "Yükseklik korkum var ama bu manzarayı ben bile seviyorum. Buraya bunun için gelinir işte. "

Corvina'nın odağı, manzara dikkatini dağıtmadan önceki bitmemiş sohbetlerine döndü. "Ee, neden baloya son vermiyorlar?"

Jade içini çekti. "Aslında vermişler. Sanırım on yıl kadar. Ama insanlar yine de kayıplara karışmış."

Corvina kitapları çantasına koyarken, "Nasıl ya?" diye mırıldandı. Jade'in ona söylediklerini düşünürken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Eğer söylediği doğruysa ve gelenek devam ediyorsa, bu yıl Balo gecesinde birileri ortadan kaybolacaktı.

Jade pencereden dışarı bakarak, "Bu şatonun pek çok sırrı var," diye fısıldadı. "Burayı seviyorum ama ödümü koparıyor."

Corvina nedenini anlayabiliyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, şatoda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu her gece daha fazla hissediyordu. Sanki tenlinde karıncalar sürünüyor gibiydi. Öyle yanlış, öyle ürkütücü bir histi. Fakat bundan ona bahsetmeyecekti. Zaten endişeli olan oda arkadaşını daha da fazla korkutmanın bir anlamı yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun yerine, "Balo ne zaman?" diye sordu.

"15 Haziran'da," dedi Jade ona. "Sadece birkaç ay kaldı."

Hâlâ zaman vardı.

Öğrencilerin sınıfa girmesiyle konuşmaları yarıda kesildi. Corvina yerine oturdu. Eski defterini ve eski kalemlerinden birini çıkarıp yeni bir sayfa açtı.

Bir melodinin anısı zihnine sürüklendi.

O gece adamın çaldığı melodinin aynısıydı. Bir şekilde varlığına sızmış olan, ıstırabın akıldan çıkmayan melodisiydi. Gözlerini kapadı, müziği hafızasında duydu, notalar damarlarından kan gibi aktı. Adamın duruşu, kapalı gözleri, acılı hali zihnine kazınmıştı. Corvina gümüş gözlü adama karşı ne tür bir hayranlık duyarsa duysun, bunun önünü daha başlamadan kesmeye çalışıyordu. Ama bazen o müzik, o adam ve o an, davetsizce aklına geliyordu.

Görüntüden kurtulmak için başını iki yana salladı ve tüm sınıfa bir göz attı. İçinden saydığı kadarıyla sınıfında yirmi sekiz erkek ve on iki kız olmak üzere toplamda kırk öğrenci vardı. Birkaçı birbirleriyle sohbet ediyordu ama çoğu onun gibi oldukça sessizdi. Belki de yeni bir çevrede olma ve yeni insanlarla tanışma hissi ya da her ikisinin birleşimi, herkesi biraz temkinli hale getiriyordu. Hepsinin bir tür sorunlu geçmişi olduğu düşünülürse, Corvina bunu hiç de şaşırtıcı bulmadı.

Jade ile arkada otururken açık defterine ve çizdiği küçük karalamalara baktı. Not alacağı için heyecanlıydı. Daha önce hiç okula gitmemiş olması –annesi ona evde eğitim verdiği için– bu korkunç deneyimi aynı zamanda heyecan verici kılıyordu.

Anladığı kadarıyla, Verenmore tüm öğrencilere genel derslerde iki yıllık bir ön lisans derecesi sunuyordu; bunun ardından bir öğrenci, belirli bir alanda lisans derecesi almak için başka bir üniversiteye gitmeyi, dereceyi Verenmore'da tamamlamayı ya da sadece ön lisans derecesiyle hayata atılmayı se-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çebilirdi. Üniversitenin, öğrenciler arasında yalnızca karşılığını alabilmek için bir sadakat duygusu geliştirmekle kalmayıp, aynı zamanda kötü geçmişleri olan çocukları daha iyi bir yaşam sürmeleri için desteklemesi oldukça iyi bir hareketti.

Sınıftaki küçük gürültü aniden kesildi ve bu, Corvina'nın başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Hava birden değişiverdi.

Gümüş gözlü şeytan, elinde bir ajandayla içeri girdi. Geniş omuzları dik, göğsü sağlamdı. Uzun bacakları mesafeyi adeta yutuyordu ve etrafındaki moleküllere yer değiştirmelerini emrediyormuş gibi özgüvenle yürüyordu. Yine siyah kıyafetler içindeydi. Siyah bir pantolon ve içine sokuşturduğu düğmeli, siyah bir gömleği vardı. Yakasındaki iki düğme çözülmüş, kolları kaslı önkollarının üzerine katlanmıştı. Sakalları yoktu, hatları teninin bronzluğunda temiz ve keskin görünüyordu. Corvina gün ışığında saçındaki gri tutamın sadece ön kısımda olmadığını görebiliyordu. Şakaklarında da erken grileşmiş tellerden hafifçe vardı ve Jade haklıydı... ona gerçekten çok ama çok yakışmıştı.

Merkürü andıran gözleri, oturan öğrencilerin üzerinde gezindi, Corvina'yı geçtikten sonra birdenbire tekrar ona döndü. Tıpkı kendisinin yaptığı gibi, adamın da kemerli pencerelerden süzülen gün ışığının altında onu incelediğini gördü. Corvina onun ne gördüğünü biliyordu; siyah kazak, kahverengi dudaklar, balıksırtı örgülü saç, siyah bir choker kolye, burun piercingi, gümüş takılar ve tuhaf, menekşe rengi gözler.

Gözleri üzerinde oyalanırken Corvina'nın avuçları terlemeye başladı. Sonra adam döndü.

Sınıfa, "Ben Vad Deverell," diye seslenirken derin, çatallı sesinden otorite yayılıyordu. "Bana Bay Deverell diyeceksiniz. Profesör demek yok. Adımla seslenmek yok. Bu dönem size bu dersin zorunlu ve temel konularından biri olan Dil ve Edebi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yat'ı öğreteceğim. Edebiyatın temellerini, farklı eleştirel düşünce tarzlarını ele alacağız ve bazı klasiklerin neden klasik olduklarını perspektifleriyle birlikte inceleyeceğiz. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?"

Öğrencilerin çoğu başıyla onayladı.

"Güzel." Bay Deverell masaya yaslandı, ajandasını masanın üzerine koydu ve ellerini iki yanına dayadı. Corvina o ellerin piyanoyu ne kadar ustalıkla çaldığını görmüştü. "Klasiklerde, seçim yapmanız için hepinize birkaç seçenek sunacağım. Hangisine karar verirseniz, onun üzerinde çalışacağız. Dersimde, tüm dönem için biri yaratıcı ve biri eleştirel olmak üzere iki makale yazmanız gerekecek. Kitaptan alınma cümleler istemiyorum. Bağımsız düşünün. Bana o konuyu seçme nedenlerinizi listeleyin. Oradan ilerleriz. Sorusu olan?"

Önde oturan kırmızılı bir kız elini kaldırdı.

Bay Deverell, kıza devam etmesi için başını salladı.

"Siz de öğrenci değil misiniz, Bay Deverell?"

Gümüş gözleri pencereden gelen ışıkta parlıyordu. "Doktora öğrencisiyim, evet. Bu yıl tezimi tamamlıyorum."

"Sormamda sakınca yoksa, teziniz ne üzerine efendim?"

"Bana efendim demeyin," diye emretti. Elleri iki yanından masayı kavradı ve gözleri Corvina'yı buldu. "Tezim, müziğin çağlar boyunca edebiyatla ilişkisi ve edebiyata etkisi üzerine."

Vay canına.

Vay canına.

Adam rahatsız ediciydi. Corvina'nın, oturduğu yerde kıvranmak istemesine neden olacak şekilde rahatsız ediciydi, özellikle de ona böyle bakıp zekice konuşurken. Corvina böyle bir şeyle hiç karşılaşmadığını kabul edebilirdi. Ancak bunu hisseden bir tek o değildi. Sınıftaki birkaç kızın kendinden geçtiğini görebiliyor ve adamın üzerinden her ne yayılıyorsa onların da hissettiğini biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Corvina bakışlarını kaçırarak defterine baktı, göğsü inip kalkıyordu. Muhtemelen hayatında ilk kez, kurgusal bir karaktere değil de gerçek bir erkeğe şehvet duyuyordu. Hissettiği; kıvrandıran, sıcak, kadifemsi bir şeydi. Şehvetti. Ve Corvina bu hissin içinde yuvarlanmak istiyordu.

Adam kollarını göğsünde kavuşturarak sınıfa, "Şimdi kendinizi tanıtın," diye emretti ve Corvina başını kaldırıp baktığında, merkürü andıran gözlerin onu kapana kıstırdığını gördü.

İlk olarak öndeki, Troy'la takılan yakışıklı çocuk başladı. "Jax London."

"Erica Blair."

"Mathias King."

Birbiri ardına herkes kendini tanıtmaya devam etti.

Ve tüm bu süre boyunca, gümüş gözlü şeytan gözlerini Corvina'nınkilerden ayırmadan herkesi başıyla onayladı. Ona sanki derisini yüzerek açıp, zihninin en derin köşelerine dalabilecekmiş gibi bakıyordu. Onun adını öğrenmek istiyordu. Sesini duymak istiyordu. Corvina bunu iliklerine kadar hissediyordu. Ve nedense, ona doğrudan hitap edip adını verme düşüncesiyle Corvina'nın midesi kasılıyordu. Annesinin ona söylediği gibi, isimlerin gücü vardı.

Oda arkadaşı yanından, "Jade Prescott," dediğinde Corvina sıranın onda olduğunu biliyordu.

Adam Jade'e başını sallayıp ardından dikkatini tüm vahşiliğiyle ona yönelttiğinde Corvina yutkundu. Terli avuçlarını eteğine sürttü ve dudaklarını ıslattı.

"Corvina Clemm," dedi usulca, sesi içindeki karmaşayı yansıtmadığı için minnettardı.

Öndeki çocuk Mathias dönüp ona baktı. "Havalı isimmiş. Bir anlamı var mı?"

Hâlâ gümüşi gözlere hapsolmuş olan Corvina, çocuk sözü-

nü kestiği için Bay Deverell'in çenesinin kasıldığını gördü. Bay Deverell, "Karga," dedi Mathias'a. "Küçük karga demek."

Corvina otomatik olarak, "Kuzgun," diyerek düzeltti onu.

Adamın gözleri parladı. "Kuzgun ve Clemm.[2] Ailen Poe hayranı mı?"

"Annem öyleydi," dedi Corvina. Annesinin şairi ne kadar çok sevdiğini hatırlayınca gözleri yandı. Burnu istemsizce sızladı.

Adamın gözlerinin, bir sonraki öğrenciye geçmeden önce biraz daha üzerinde oyalandığını gördü ve sonrasında rahat bir nefes aldı.

"Pekâlâ başlayalım hadi," diyerek ellerini çırptı ve dersin geri kalanı, Corvina için çoğunlukla başını aşağıda tutarak ve not almaya odaklanarak bulanık bir şekilde geçti. Çok geçmeden zil çaldı.

"Yarın devam ederiz," dedi Bay Deverell ve kahverengi deri kaplı ajandasını alıp havadaki o elektriği de yanında götürerek sınıftan çıktı. Corvina o gittikten sonra hafifçe gevşedi, tam Jade ona döndüğünde bir nefes koyuverdi.

Diğer öğrenciler sınıftan çıkmaya başlarken, "Bu da neydi böyle?" diye tısladı.

Corvina ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

Jade'in gözleri endişeliydi. "Aranızda yaşanan her neyse o. Resmen elle tutulur cinstendi, Cor. Şaka yapmıyorum."

Corvina kıkırdayarak defterini kapattı. "Muhtemelen odadaki tüm yumurtalıkların onun için erimesinden bahsediyorsun."

Jade, "Hayır," derken ayağa kalkıp yanında durdu. "Siz ikinizden bahsediyorum. Çok... ateşliydi. Ve de yanlış, bu yerde olmaz. Sadece dikkatli ol tamam mı?"

[2] Kuzgun, Edgar Allan Poe'nun yazdığı bir karakterdir. Clemm ise yazarın, kitaplarına da konu olan eşinin adıdır. (ç.n.)

Corvina kapıya doğru ilerlerken homurdandı. "O hocamız, Jade. Bunu biliyorum."

"Vay anasını!" Döndüler ve arkalarında, kendini Erica olarak tanıtan uzun boylu, muhteşem bir siyahi kızın yürüdüğünü gördüler. "Bu, cinsel gerilimin zirvesiydi. Şişeye doldursan, Tenebrae'nin bu yakasındaki kahrolası en zengin kız olurdun."

Jade, "Bak," diyerek Erica'yı işaret etti. "Tek fark eden ben değilim."

Corvina onlara başını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Erica, "Kızım," diyerek yanlarına geldiğinde koridora çıktılar. "Oturduğum yerden her şey o kadar ortadaydı ki muhtemelen uzaylılar bile görebilirdi. Bay Deverell seni canlı canlı yiyecekmiş gibi görünüyordu. Aslında hayır, şans verilirse seninle ziyafet çekermiş gibiydi."

Koridordan çıktılar ve Corvina çantasının askısını sıkıca tutarken, Erica başka biriyle selamlaşmaya gitti.

Jade merdivenlere doğru yürümeye başladığında söz konusu adam diğer taraftan çıktı.

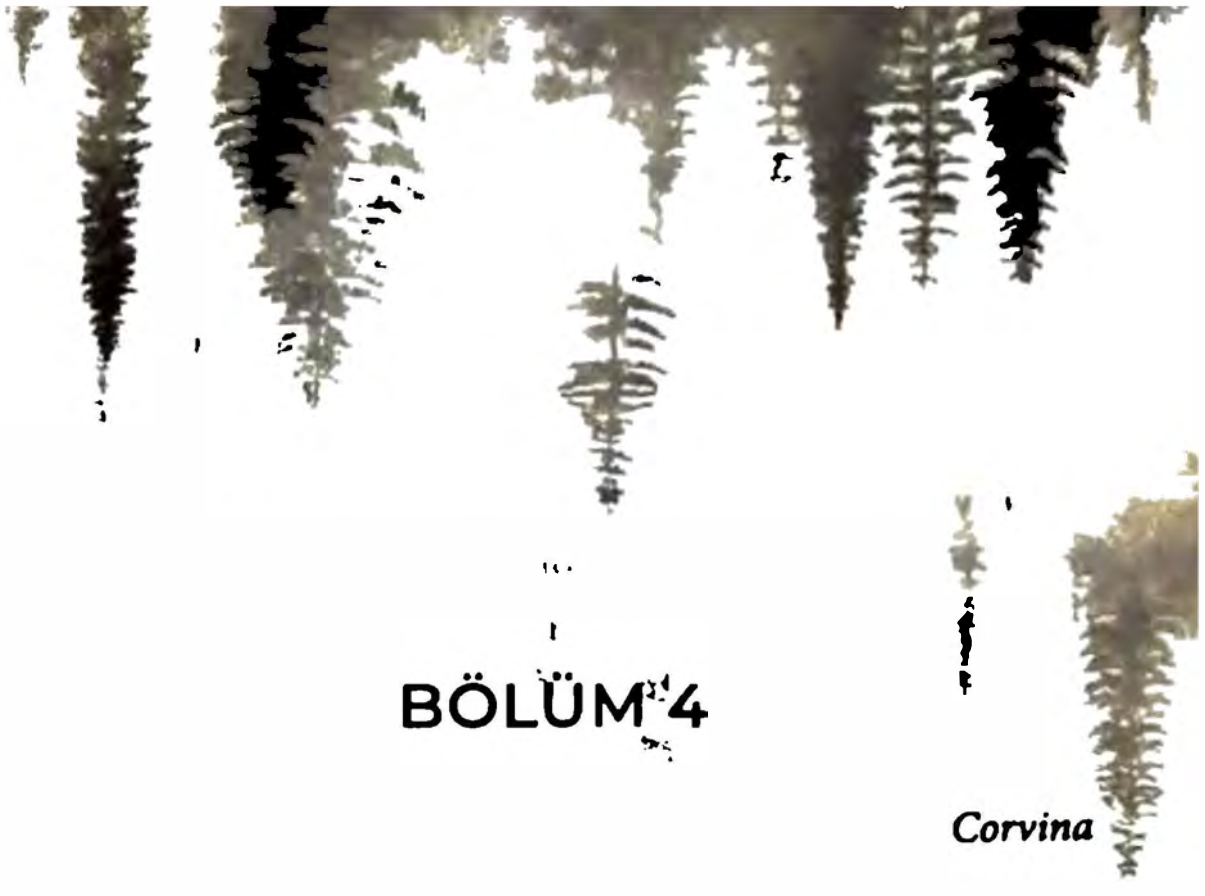
Arkadaşı, ona ciddi bir şekilde bakmak için döndü. "Anlamıyorsun, Cor. O çok... meçhul biri. Hepimizin sırları var ama onunkiler arşa çıkıyor. Sürekli o ormana giren tek kişi o. Nereden geldiğini kimse bilmiyor. Hiç arkadaşı yok, sadece meslektaşları var. Alissa kurallara karşı gelerek onunla yatıyor ve sonra bir kuleden mi atlıyor? Bu sadece... tuhaf."

Corvina adamın siyahlara bürünmüş formunun merdivenlerden çıkarak kayboluşunu izlerken bunu inkâr edemedi. Tuhaftı.

Jade bir sonraki sınıflarına çıkmak için diğer merdivene yönelirken, "Daha da tuhaf bir şey bilmek ister misin?" diye sordu.

"Ne?" Corvina, bu kızdan çok şey istediğini fark ederek sordu.

Jade ona baktı, yeşil gözleri kasvetliydi. "Beş yıl önce Kara Balo'da kaybolan son kız var ya? O sırada onun yanındaydı. Gel de şüphelenme, değil mi?"

BÖLÜM 4

Corvina

'Üzülme, Vivi.'

O kadar kısık sesli bir fısıltıydı ki neredeyse duymayacaktı. Neredeyse. Sonra birden bahçenin ortasında durdu. Sabahın erken saatleriydi, çoğu insanın uyanık olmayacağı kadar erken.

Fakat Corvina sabahın köründe ayaktaydı. Gece, şato inlerken huzursuz bir şekilde uyumuş ve yıllardır yaşamadığı bir sıcak basmasıyla uyanmıştı. Terler içinde boş olan ortak duşlara koşmuş, soğuk suyu açmış ve kendini iyice temizlemişti. Sonra güne hazırlanmış, bir paket kuruyemiş almış ve biraz temiz hava almak için bahçeye inmişti. Ve fısıltı o an gelmişti.

Mo. Ama zihninde sesi neden bu kadar kısıktı?

Kimin sesi olduğunu, hatta gerçek olup olmadığını bile bilmiyordu. Geçmişini göz önüne alınca, sesin sadece kafasında olması ve onu hayal etmesi tamamen mümkündü. Ama bu ses bir erkeğe aitti. Her zaman bir erkek sesi olurdu. Küçükken onun babası olduğunu düşünmeyi severdi. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Sadece kendini öldürdüğünü, kulübeyi ve küçük araziyi annesine bıraktığını biliyordu.

Tepesinden bir karga uçtu. Orada bulunduğu haftalar boyunca gördüğü ilk kargaydı.

'Kuşu takip et.'

Etse miydi? Genelde Mo ona ne derse sorgusuz sualsiz yapardı.

Corvina şatonun etrafında dolaşıp ormana doğru inen kuşu gözleriyle takip etti. Buradaki ormana cesaret edip de girememişti ama ormanları bilirdi. Yön duygusu harikaydı, bu yüzden kaybolacağı için endişe etmiyordu.

Kararlılıkla doldu, bordo şalını gövdesine sardı ve yokuştan aşağı, kuşun uçtuğu yere doğru yöneldi. Sabahın erken saatlerinde oluşan sis eteğinin etrafını sarmıştı. Ormana adım attığında nefesi yüzünün önünde buğulandı ve kuş seslerinin ona rehberlik etmesini bekledi.

Küçük bir kızken annesi ona kargaların sesini takip ederek onları ormandaki belli bir yerde beslemeyi öğretmişti. Böylece kuşlar, yiyeceklerini tam olarak hangi bölgede bekleyeceklerini bilirlerdi.

Sisi bir pelerin gibi etrafına saran Corvina, saklanan herhangi bir şeyden korkmadan, gelen sesi takip etti. Adımlarıyla birlikte orman yoğunlaştı, şato yeşilliklerin arasında gözden kayboldu. Uzun ağaçlar zamana karşı savaşan nöbetçiler gibi duruyordu, kabukları kalın, yaprakları nemliydi ve temiz orman kokusu havaya sinmişti.

Ormanın içinde ilerlerken, birinin ormana girip yolunu kaybetmesinin ve yardım alma şansı olmadan ortadan kaybolmasının ne kadar kolay gerçekleşebileceğini görebiliyordu. Burada olan her şeyin aslını yalnızca bu ağaçlar bilirdi ve Corvina bazen onların hikâyelerini dinlemenin bir yolu olmasını dilerdi.

Birkaç dakikalık yürüyüşten sonra ağaçlar dallanıp budaklandı.

Suyun sesi Corvina'nın merakını uyandırmıştı. Dağın içinden akan bir nehir mi vardı? Adımlarını hızlandırdı. Birkaç adım sonra kocaman, güzel ve karanlık bir göle açılan bir açıklığa çıktı.

Durgun bir göldü.

O zaman su sesi nereden geliyordu?

Corvina etrafına bakındı ve kargayı gölün kenarındaki bir kayanın üzerinde otururken buldu. Vakit kaybetmeden kuruyemiş paketini açtı ve avucunda sallayarak, ikramı gözleyen kuşun birkaç metre uzağındaki kayanın üzerine koydu.

Hızla geri çekildi ve göle döndü.

"Burası çok güzel, değil mi?" diyerek kargayla konuştu. Corvina, annesi gittikten sonra uzun bir süre, kendi sesini unutmamak için beslediği kuşlarla konuşmuştu. Bugünlerde her gün konuşmasına rağmen böylesine eski bir alışkanlıkta ayrı bir rahatlık vardı.

"Bu göl tam bir sürpriz oldu ama," diye devam ederken durgun suyu izledi. Bulanıktı ve kasvetli bir havası vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama suda yanlış hissettiren bir şeyler vardı.

Yanından bir kayayı gagalama sesi geldi. İkramı kabul edilmişti. Corvina gülümsedi. "Burasıyla ilgili çok fazla sır biliyor olmalısın. Keşke bana söyleyebilsen."

"Ne dilediğine dikkat et." Arkasından gelen erkeksi yanıt nefesini tutarak dönmesine neden oldu. Kuş gaklayıp kanatlarını çırptıktan sonra yemeğini gagalamaya geri döndü.

Gümüş gözlü şeytan açıklığın kenarında bir ağaca yaslanmış ve elleri ceplerinde onu izlerken Corvina güm güm atan kalbiyle ona baktı. Kim olduğu şüpheli bu adamla yapayalnız

olduğunu ve nerede olduğunu kimsenin bilmediğini fark edin-ce şalına daha sıkı sarındı. Yutkundu.

Bay Deverell yerinden hiç kıpırdamadan, "Korkuyor mu-sun?" diye sordu.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Korkmalı mıyım?" diye kar-şılık verdi Corvina. Oysa bir yanı göz temasını kesmek ve bu son derece çekici olan adamın benzersiz derecede erkeksi ilgisi karşısında deli gibi kızarmak istiyordu.

"Evet," dedi kısaca. "Ormanlar tehlikelidir, özellikle de onla-rı tanımayan biri için."

Corvina omuz silkti, gözlerinin yoğunluğu sinirlerini bo-zuyordu. Göle bakarak ona sırtını döndüğünde öne çıktığını hissetti.

"Daha da kötüsü, herhangi biri olabilirdim," diye devam etti, sesi birkaç metre arkasından üzerine doğru süzüldü. "Sana her şeyi yapabilir ve seni burada öylece bırakabilirdim. Kimsenin ruhu duymazdı."

Corvina buna neredeyse gülümseyecekti. "Beni korkutmaya çalışıyorsanız işe yaramıyor."

"Neden peki?" Daha da yaklaştı.

"Sizi tanıyor." Corvina başını yana yatırarak kuruyemişlerin sonunu yiyen kuşu gösterdi. "Sizi tanıdı, selam verdi ve yeme-ğini yemeye devam etti. Tehdit olsaydınız, yemeğini alıp kaçar ya da size saldırırdı. İkisini de yapmadı, bu da sizi yanınızda rahatça yemek yiyecek kadar tanıdığı anlamına geliyor."

Corvina'nın yanına gelip bakışlarını göle dikerek, "Ya da belki de kendini koruma duygusu olmayan aptal bir kuş oldu-ğu anlamına geliyordur," dedi. Corvina yanına baktı ve ilk kez, kendisiyle karşılaştırınca adamın ne kadar uzun boylu olduğu-nu fark etti. Başının üstü onun omzuna zar zor ulaşıyordu.

Bunun, içinde neden sıcak bir his yarattığından emin olamadığı için bir an sessizce durdu. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu, adamın kokusu ilk kez ona doğru süzülürken gözleri kapandı. Yanan odun ve soğuk kışlarda annesinin ona yudumlattığına benzer, keskin bir konyak gibi kokuyordu. Tehlikeli maceralar, eve dönüş, kalp ağrısı ve nostalji gibi kokuyordu.

Cebinden bir paket sigara ve çakmak çıkarmasını, uzun ve şaşırtıcı derecede güzel parmaklarıyla bir sigara alıp hafif nemli dudaklarına götürerek sigarayı yakmasını izledi Corvina. Derin bir nefes çektiğinde yanan nikotin kokusu adamın kokusuna karıştı ve hilekâr bir karışım ortaya çıktı.

Nefes verdiğinde, dumanın görünmeyen moleküllere ayrılmadan önce havada asılı kalmasını izledi. Bu moleküllerden bazıları Corvina'nın dudaklarına dokunmuş olmalıydı, çünkü ağzının karıncalandığını hissetti. Sadece bir an için, dudaklarının onunkilerin üzerinde olmasının nasıl hissettireceğini merak etti. Bu şehvetti ama onun için çok yeniydi.

Bay Deverell, "Kuşun gitti," dedi kayaya bir kez bile bakmadan.

Corvina kontrol etmek için döndü ve şaşırarak haklı olduğunu fark etti.

Corvina düşünmeden, "Umarım bir dahaki sefere birkaç arkadaşıyla gelir," diye mırıldandı ve yakıcı merkür gözlerin kendisine yöneldiğini hissetti. Başını kaldırdı, bakışları birbirine kilitlendi ama Corvina bu sefer gözlerini kaçırmadı. Onun yerine adamı yakından inceleme şansını değerlendirdi. Saçındaki gri çizgi, yakından daha belirgin görünüyor, kırışıksız ama ciddi yüzüyle bir tezat oluşturuyordu.

O an bir şey onu sersemletmiş olmalıydı, çünkü ağzından çıkan sonraki sözler, "Hakkınızdaki söylentilerden herhangi biri doğru mu, Bay Deverell?" oldu.

Tekrar göle bakıp sigarasından bir nefes daha çekmeden önce adamın gözlerinin hafifçe parladığını gördü Corvina. "Çok sıra dışısınız, Bayan Clemm. Neredeyse ilgimi çekecek kadar." Gözlerini ona çevirdi. "Ve bu iyi bir şey değil."

Ormana dönmeden önce yarısı içilmiş sigarayı yere attı ve ayakkabısının altında ezdi.

"Ormandan uzak dur, küçük karga. Ölürken tüylü arkadaşların bile sana yardım edemez."

Pekâlâ, bu hiç de şifreli bir uyarı değildi.

Corvina onun ağaçların arasında gözden kayboluşunu izledikten sonra başını iki yana salladı. Gölden tamamen uzaklaşıp ormana doğru dönmüştü ki yıllardan beri ilk kez bir başka ses ona fısıldadı.

'Bana yardım et.'

Kısık, neredeyse nazik ve kesinlikle bir kadın sesiydi.

Omurgasından aşağı bir ürperti inerken, "Bu da neydi?" diye mırıldandı kendi kendine. Sesi düşündüğünde ağzında iğrenç bir kalıntı varmış gibi hissetti. Islak, yapışkan ve korkunç bir tat. Corvina uzun bir süre hareketsiz kalarak gözlerini etrafta gezdirdi; durgun, karanlık gölde, diğer taraftaki ormanda, gri gökyüzünde ve suyun üzerindeki ince siste.

'Lütfen bana yardım et.'

Kalıntı yoğunlaştı.

Hayatı boyunca birkaç ses duymuştu, Mo'nunki en belirgin olanıydı. Hiçbiri ağzında böyle bir tat bırakmamıştı. Mo'nun sesi ona sandal ağacı kokusunu hatırlatırken, bu ses çöküş ve çürümüş et kokuyordu. Corvina buna bir anlam veremedi.

Başını eğik tutarak ormana geri döndü ve ağaçların arasında koşarak şatoya doğru ilerledi. Yabancı ses yüzünden duyulan sarsılmıştı. Bilinçaltının bir oyunu muydu bu? Hayal mi etmiş-

ti? Eğer öyleyse sebebi neydi ki? Şatonun ürkütücü hikâyeleri yüzünden miydi?

Ağaçlık alanı ardında bırakıp derslerine hazırlanmak üzere kuleye çıkan yokuşu tırmanırken kafasında bu sorular dönüp duruyordu.

İlk gününde Troy'la birlikte merdivenlerde otururken gördüğü aynı grup, o yukarı çıkarken orada oturmuş bir şeye gülüyorlardı. Sınıfındaki çocuklardan birini tanıdı. Jax.

Troy iyi niyetli bir havayla kaşlarını oynatarak, "Ormanda küçük yaramazlıklar mı yapıldı?" diye sordu. Hâlâ ses yüzünden biraz sarsılmış olan Corvina, bugüne kadar kendisine yalnızca iyi davranan çocuğa gülümseyerek dudaklarını yukarı kaldırdı.

Dikkatini dağıtmaya ve aynı anda kendisine bakan tüm çocukları görmezden gelmeye çalışarak, "Nasıl yani?" diye sordu. Pek çok bakışla karşı karşıya kaldığında ortaya çıkan her zamanki utangaçlığı, kaçmak istemesine neden oldu.

"Eh," derken sırıttı Troy. "Bay Deverell ormandan çıktı ki bu hiç anormal bir şey değil. Ama birkaç dakika sonra da telaşlı bir şekilde sen çıkıverdin. Her şey ortada."

Corvina'nın, onun ima ettiği şeyi anlaması bir saniyesini aldı. Yüzü kızardı, kendisi ve kesinlikle şehvet duyduğu adamın ormanda çok yasak bir şey yapması fikriyle kulaklarının uçları yandı.

Troy kıkırdadı. "Sakin ol, Menekşe. Sadece seninle dalga geçiyorum."

Jade haklıydı. Çocuk tam bir şerefsizdi.

Ona gözlerini devirdi ve kahkahalarının sesi eşliğinde grubun etrafından dolaşıp kuleye doğru yürüdü. Yalnız olsaydı ona bir şey söylerdi ama zaten kafası biraz karışmıştı ve tüm oğlanların orada olması onu daha da gerginleştirmişti.

Odasının bulunduğu kule, Verenmore'daki her şey gibi güzeldi. Kızların kaldığı üç yüksek kuleden biriydi, erkeklerin ise dört kulesi vardı. Kulesinin iç dizaynı tamamen karanlıktı ve farklı türde ahşaplar kullanılmıştı. Bazıları cilalı ve klasik, bazıları cilasız ve işlenmemişti. Giriş salonunda küçük bir masa, her zaman boş olan bir sandalye ve duvarda üzerinde bir köprü olan, az önce gördüğü gölün devasa bir tablosunun yer aldığı resepsiyon alanından başka bir şey yoktu. Ayrıca içinde birkaç katlanmış kâğıt bulunan küçük bir kutu da vardı; Jade, konaklamayla ilgili sorunların yazılı olarak bu kutuya bırakıldığını ve Yönetim Kanadı'ndan birinin her hafta onları topladığını söylemişti. Yüksek tavandan sarkan, elektrikli ışıklarla donatılmış küçük bir avize ve sağ tarafa çıkan bir merdiven de görüş alanındaydı.

Corvina merdivenlere yönelerek kendi katına çıktı. Koridor, sabah ayrıldığı zamana göre daha kalabalıktı; kızlar hazırlanıyor, bazıları sohbet ediyor, kimisi sessizce holün karşı ucundaki ortak banyolara girip çıkıyordu.

Biri merdivenden, "Hey tuhaf gözlü kız, baksana?" dedi.

Corvina koridorda duraksadı, tam olarak kim olduğunu bildiği için arkasını dönmedi. Üçüncü katta kalan, son sınıf öğrencisi Roy Kingston: Corvina'nın bedenindeki tüm özgüveni serçe parmağıyla silebilen güzel kız. Jade'in söylediğine göre Roy, cinsel istismara uğradığı, gerçekten boktan bir koruyucu aileden gelmişti. Bu olay kızı kabalaştırmış ve hoşuna gitmeyen herkese karşı tam bir kaltak gibi davranmasına neden olmuştu. Corvina da o listedeydi.

"Az önce seni ormandan bir öğretmenle çıkarken mi gördüm acaba?"

Koridordaki birkaç kız durup şaşkın bakışlarla Corvina'ya baktı. Corvina derin bir nefes aldı ve yüzünü sarışın güzele döndü.

"Ne gördüğünü bilmiyorum, Roy," dedi yüksek sesle. Kızların yanlış bir şeyler duymak için dinlediklerini biliyordu.

Roy ellerini iri memelerinin üzerinde kavuşturarak, "Bay Deverell ile ormandan çıkmadın mı yani?" diye sordu. Hâlâ pijamalarının içindeydi.

Corvina gözlerini kırpıştırdı. "Seni ilgilendirmez ama hayır."

Kız başını eğip açık renk gözleriyle Corvina'yı süzdü. "Muhtemelen yeni olduğun için bilmiyorsun, o yüzden sana haber verme nezaketini göstereceğim. Verenmore'da öğrenci-öğretmen ilişkilerine izin verilmez. Şüphelenilmesi bile atılmana neden olur. Bu kampüste işler böyle yürüyor."

Corvina sessiz kaldı. Kıza ve ses tonuna biraz sinir olmuştu ama sessizliğini korudu.

Roy, "Yerinde olsam hareketlerime dikkat ederdim," dedikten sonra dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

Koridorda oyalanan kızlardan biri hafifçe yüzünü buruşturarak, "Doğru söylüyor, biliyorsun değil mi?" dedi Corvina'ya. Corvina ona hafifçe gülümsedi ve Roy'un onu uyarma konusundaki motivasyonunu düşünerek odasına gitti. Onu kollamaya çalışan kuralcı biri miydi yoksa kötü bir niyeti mi vardı?

Jade hâlâ yatıyor ve hafifçe horluyordu. Bacağı battaniyesinden dışarı fırlamıştı. Tanrım, kız ölü gibi uyuyordu. Corvina, kızın alarmı çaldığı anda kalkıp etrafta koşturacağını bildiği için onu rahat bırakıp masasına gitti. Hem duyduğu ses hem de Roy'la olan olay yüzünden parmakları hafifçe titriyordu. Hemen günlüğünü açtı ve sesi duyduğunda hissettiği her şeyi çabucak yazdı. Dr. Detta ona doğal olmayan olayları not etmesini söylemişti ve yeni bir ses duymak kesinlikle doğal değildi.

Gözleri yatağının altında, döşeme tahtalarının arasına sıkışmış parıltılı bir taşa takıldı. Corvina günlüğünü kapayıp

kaldırdı ve eğilip yerdeki şeyi çıkardı. Ona ait değildi. Antika bir metal yüzüğün içine yerleştirilmiş koyu yeşil yeşim kristali ışıkta parıldadı. Jade'in miydi? Yüzüğünü kaybettiğinden bahsetmemişti.

Aniden çalan alarm irkilmesine neden oldu. Hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışan Corvina kendine gülerek ayağa kalktı ve yüzüğü ortak çekmeceye koydu.

Jade yatağında, "Niye sabah oluyor ya?" diye inleyerek alarmı kapattı.

Corvina bir bacağını diğerinin üzerine atarken, "Her zaman gece olmasını mı isterdin?" diye merakla sordu.

"Hey," diyerek esnedi Jade. "Bana ateşli bir adam ve bir sürü para verilirse hayatım boyunca gece kızı olurum. Sabahlar şeytanın işidir."

Corvina arkadaşına bakarken bir kahkaha koyuverdi. "Dünyadaki pek çok kültür tam tersini savunurdu."

"Lütfen bu Tanrı'nın cezası saatte mantıklı konuşma," diye inledi Jade. Sonunda kendini yataktan kaldırıp banyo için eşyalarını topladı. "Bekle, sen neden giyiniksin?"

Corvina başını kaldırdığında arkadaşının siyah eteğine, ayakkabılarına ve omuzlarındaki şala baktığını gördü. Omuz silkti. "Yürüyüşe çıktım."

Jade'in gözleri büyüdü. "Ormanda mı?"

"Evet."

"Lütfen bana yalnız olmadığını söyle."

Corvina tereddüt etti. "Yalnız değildim." Pekâlâ, zamanının yarısında yalnız değildi ve ormandan Bay Deverell'le çıktığının haberi öğle yemeğine kadar Jade'in kulağına ulaşırdı.

Oda arkadaşı bir nefes verdi ve bir şeyler mırıldanarak odadan dışarı çıktı.

Corvina ayağa kalktı ve koyu yeşil ormana tepeden bakan kemerli pencereye gitti. Ormanda ne olduğundan habersiz öğrencilerin etrafta dolaşmasını izledi. O da tam olarak farkında değildi ama bir şey hissetmişti.

Gözleri, kampüste hızlı adımlarla yürüyen siyah kıyafetler içindeki bir figüre kaydı. Gümüş gözlü şeytan. Belki de o, ormanda ne olduğu hakkında daha çok şey biliyordu. Çünkü onunla etkileşiminin hemen ardından ilk kez yabancı bir ses duyduğu gerçeğini göz ardı edemezdi.

Bu bir tesadüf olabilirdi ama Corvina tesadüflere inanmazdı. Tabii orada duyduğu ses gerçek değilse. Yine de hissettirdiği iğrenç tepki çok ama çok gerçekti. Ve eğer ses gerçek değilse, bunu kendisi hayal etmiş demekti.

Bu iyi olamazdı, özellikle de onun için.

İncelenmişti. Doktorlar hayatı boyunca duyduğu Mo'nun sesini, bilinçaltının baba figürü eksikliğini doldurma yolu olarak açıklamıştı. Lâkin o ormanda duyduğu ses bilinçaltının bir ürünü değildi. Olamazdı. Ya da olabilir miydi? Çünkü gerçekten kafasının içindeyse, Verenmore gizemli ormanlar ve gizemli adamlardan daha büyük sorunlara gebe demekti. Bu, onun deliliğe düşüşünün başladığı anlamına geliyordu.

Dr. Kari, bu dönemin en korkunç profesörlerinden biriydi. Aşağı doğru eğik kara gözleri, kötü görünen beyaz bir sakalı vardı ve katı biriydi. Bir keresinde sınıfa geç kalan bir kızı koridorun herkesin görebildiği bir noktasında, aşağılanmadan yüzü kızarana kadar bekletmişti. Öğrenciler ona soru sormaktan korkuyorlardı. Fakat bununla da bitmiyordu. Ayrıca sınıf-

taki genç kızlara bakmaktan da çok hoşlanıyor gibiydi. Corvina dışında, on sekiz yaşındaki birinci sınıf kızların hepsine.

Dr. Kari, Jade'siz katıldığı tek ders olan seçmeli psikoloji dersini veriyordu. Corvina, zihnin nasıl işlediğini merak ettiği için almak istemişti bu dersi. Ancak kendini olabildiğince küçülterek arkada otururken, Dr. Kari'nin bu zahmete değip değmeyeceğini sorguluyordu.

"Jung'a göre cinsellik, psişenin sembolik, arketipsel ve mitik unsurlarının derin seviyelerini ifade edebilir," diyerek tıknaz gövdesiyle etrafta dolaştı. Gözleri sınıfın üzerinde gezindi, kızların üzerinde fazladan birkaç saniye daha oyalandı ve bu da not almakta olan Corvina'yı ürküttü.

Dr. Kari, "Jung'ın libidonun doğasına bakış açısı Freud'unkinden farklıydı ve sadece cinsellikle alakalı değildi," diye devam etti. "Libidonun herhangi bir otorite tarafından kontrol edilemeyen arzu veya dürtü olduğuna inanıyordu. Ondan alıntı yapmak gerekirse, *doğal bir iştahtı.*"

Corvina kapıdaki bir hareketle, Bay Deverell'in eşiğe yaslanmış olduğunu; yine siyah kıyafetler içinde, elleri ceplerinde ve tam da o bakışlarla onu izlediğini fark etti. Doğal bir iştahla. Ah evet, Jung'ın neden bahsettiğini görebiliyordu. Ve onun iştahını, kendi iştahıyla doyurmak için elinden geleni yapmak istiyordu. Kurallara aldırış etmeyen bir yanı, bu yeni keşfettiği şehvetin peşinden gitmek ve nereye varacağını görmek istiyordu.

"Sizi neyin bu kadar büyülediğini sınıfa da söyler misiniz, Bayan Clemm?" Dr. Kari'nin sert sesi, dikkatini yeniden onun şehvet düşkünü gözlerine çevirmesine neden oldu. Kendi şehveti sönüp gitmişti.

Düşünmesi o kadar tuhaf bir andı ki... Gözlerinde arzuyla onu izleyen iki adam vardı ve biri ürpermesine, diğeriyse karnında kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

"Korkarım dikkatini ben dağıttım Dr. Kari." Kapı aralığından gelen derin ve boğuk sesle midesi kasıldı.

Dr. Kari, yarı yaşındaki adama tuhaf bir endişeyle baktı. Corvina'nın nedenini anlamadığı bir bakıştı bu.

"Bay Deverell?" Dr. Kari yutkundu.

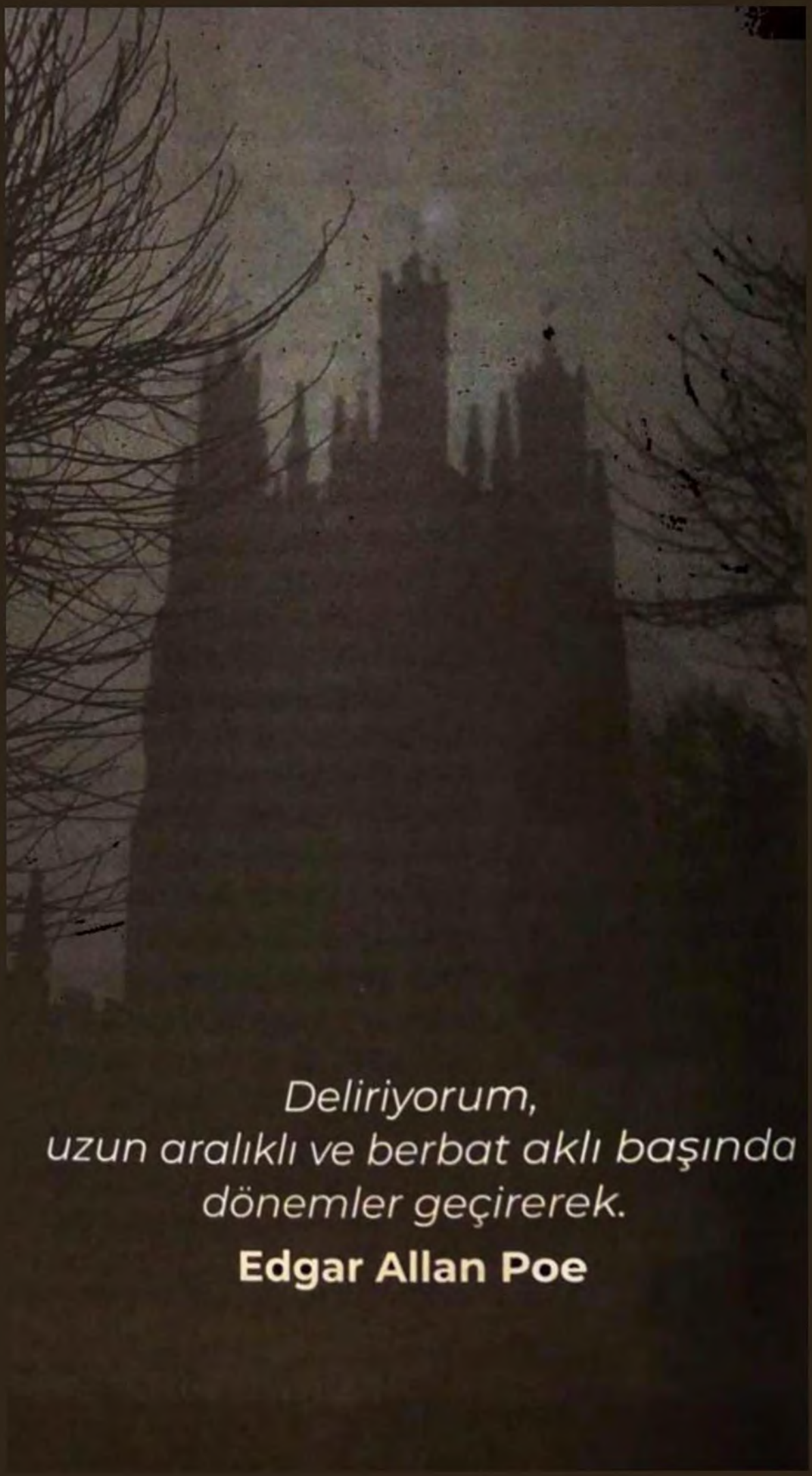
"Sizinle kısa bir konuşma yapabilir miyim?" Bay Deverell adamın cevabını beklemedi. Corvina'ya midesini sıkıştıran yoğun bir bakış attı ve dışarı çıktı.

Dr. Kari onu takip etti ve iki adam koridorda durup kısa bir süre konuştular. Sadece vücut dilleri bile Corvina'ya yaptıkları konuşmada kimin üstün olduğunu söylüyordu Dr. Kari tedirgindi, savunmaya geçmişti; Bay Deverell ise rahat ve otoriterdi.

Dr. Kari sınıfa geri döndüğünde kızgın görünüyordu.

Ancak ders boyunca Corvina'ya bir daha bakmadı.

Ve Corvina aklının karanlık bir köşesinde, bunun gümüş gözlü şeytanın işi olup olmadığını merak etti.

Deliriyorum,
uzun aralıklı ve berbat aklı başında
dönemler geçirerek.

Edgar Allan Poe

BÖLÜM 5

Corvina

Şatoda ters giden bir şeyler vardı.

Çok ama çok yanlış şeyler.

Ya da o öyle sanıyordu. Belki de yavaş yavaş dağılan zihni yapıyordu bunu.

Corvina sınıfın, güpegündüz ışığın titrediğini gördüğü köşesine baktı. Kalbi, görünmeyen bir düşmandan kaçan bir at gibi dörtnala koşuyordu. Bu ışığın bir hilesi olabilirdi, görüşündeki bir yanılsama olabilirdi, düşündüğünün dışında herhangi bir şey olabilirdi.

"Sizi sıkıyorsak sınıftan çıkabilirsiniz Bayan Clemm," diyen sert, boğuk ses dikkatini dağıttı. Gözlerini masasında oturmuş, kalemini kenara vuran Bay Deverell'e çevirdi. Gümüş rengi gözleri ona odaklanmıştı.

O sabah ormanda karşılaşmalarının ve doğrudan onunla konuşmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Bir gün koridorda çarpışmışlardı ve o, sadece gözlerinin içine bakıp onu sıcaklatan derin sesiyle, "Küçük karga," diyerek selam vermişti. Ve tüm hafta boyunca onu izlemişti. Sınıflarının etrafındaydı,

merdivenlerden aşağı inerken onun da çıktığını görüyordu, bir heykele hayran hayran bakmak için durduğunda adam da koridordan geçiyordu... Sadece her zamankinden daha fazla etrafındaydı. Gözlerini üzerinde hissediyordu, onları üzerinde çok fazla hissediyordu. Yemek odasında yeni arkadaşlarıyla yemek yerken, tek başına yürürken, sınıfta not alırken hissetmişti onları. Ve istemese de bu hoşuna gitmişti.

Corvina'yla sözlü olarak konuşmuyor olabilirdi ama gözleri çok fazla şey söylüyordu. Gözleri, kanındaki alevleri körükleyen sözler söylüyordu. Gözleri, hayal edince bile teninin kızarmasına neden olan edepsiz şeyler fısıldıyordu. Gözleri, duşta kendisine dokunurken onu izliyormuş gibiydi. Bunu hayal etmişti. Sadece gözleriyle, onu izlerken... Bu duyguları, bir kitabın sayfaları dışında var olan bir adam için hiç hissetmemişti. Ham, hayvani bir çekim. Hissettiği buydu işte.

Ancak o anda gözleri sinirli görünüyordu. Ve bu bir şekilde yüzünü daha da serinletmek istemesine neden oldu.

"Ben..." diye konuşmaya başlamıştı ama Bay Deverell kara kaşını saçındaki o gri çizgiye doğru yavaşça kaldırınca sustu.

Ön sıradan, Troy'un arkadaşlarından biri olan Jax, yüzünde koca bir sırıtışla, "Canın sıkılıyorsa benimle oturabilirsin, Menekşe," diye seslendi. "İşleri ilgi çekici hale getirebilirim."

Sınıfta birkaç kıkırdama sesi duyuldu ama Corvina'nın hâlâ Bay Deverell'in üzerinde olan gözleri, adamın çenesinin kasılmasını izledi. Bay Deverell kenetlenmiş bakışlarını çekerek az önce konuşan çocuğa baktı.

Kalemini masaya bırakıp tüm dikkatini çocuğa vererek, "Peki, sana bu tür saçmalıkların sınıfımda uygun olduğunu düşündüren nedir, Kahve?" diye sordu Bay Deverell.

Çocuk daha dik oturdu. "Adım Kahve değil, Bay Deverell. Jax."

"Ah, benim hatam," dedi Bay Deverell. Jade'in deyimiyle suratı *mahkeme duvarı* gibiydi. "Birbirimize isimlerimizle değil de gözlerimizin rengiyle hitap ettiğimizi sanıyordum."

Bu, Jax'in çenesini kapadı.

Corvina, gümüş gözlü şeytanın gelişigüzel bir şekilde onu savunmasını izlerken içinde sıcak bir şeyin kök saldığını hissetti. Gözleri her zaman dalga geçilen ya da hakaret edilen bir şey olmuştu. Onu daha önce kimse savunmamıştı. Annesiyleyken bile, savunma işini hep kendisi yapmıştı. Bu duygu yeni ve yabancı ama yine de canlandırıcıydı.

Jade yanından, "Adamdan hoşlanmıyorum, ona bayılıyorum," diye fısıldadı.

Bayılmamak mümkün değildi.

"Seni savunuyor."

Evet, savunuyordu.

"İnsanlara isimleriyle hitap etme sorunu olan başka biri var mı?" diye sordu sınıfa.

Kimse hareket dahi etmedi.

Sonra merkür gözlerini doğrudan ona yönelterek, "Peki sizi hâlâ sıkıyor muyum Bayan Clemm?" diye sordu.

Ah, ona bir şeyler yapıyordu ama kullanacağı kelime sıkmak olmazdı. Başını iki yana salladı, gözleri üzerinde durdukça sözleri boğazında düğümlendi.

Sınıfa bakarak, "O zaman devam edelim," demişti ki zil çaldı.

"Pekâlâ, pazartesi devam ederiz. Ortaçağ'da ortaya çıkan motifleri hafta sonunda okumanızı bekliyorum. Siz bir dakika daha bekleyin, Bayan Clemm," diye emretti ve sınıf boşalırken masanın üzerinde tuttuğu ajandasını alıp içinde yazan bir şeyleri okudu. Sınıftan çıkan her öğrenci Corvina'ya doğru tuhaf bakışlar atıyordu.

Corvina bir an olduğu yerde donup kaldı. Bir dirseğin yan tarafını dürttüğünü hissedip baktığında Jade'in ağzını "iyi şanslar" diyerek oynattığını gördü.

Yutkunarak kahverengi çantasını alıp omzuna astı ve defterini göğsüne bastırdı. Derin bir nefes alarak dönüp sınıfın önüne, Bay Deverell'in masada oturduğu yere doğru basamaklardan aşağı indi. Adam hâlâ ajandasından bir şeyler okuyordu.

Corvina onu inceledi. Koyu siyah bir kot pantolon ve boynunun kalın ama bir şekilde de zarif olan tenini açığa çıkaran, V yakalı ve pantolonundan bir ton daha açık siyah bir kazak giymişti. Geniş göğsünü saran kumaş kaslarını belli ediyordu. Corvina, adamın kalemini pat pat masaya vurarak ajandayı okuyuşunu sessizce izledi. Uzun, yetenekli parmaklara sahip elinde kalem küçücük görünüyordu. O parmakların saçlarını tarayıp yüzünün kenarını okşarken ya da ensesinden göğüslerine kayıp ilk gece piyanonun tuşlarıyla oynadığı gibi onunla oynarken nasıl hissettireceğini merak etti.

Meme uçları sertleşti.

"Öğretmene öyle bakılmaz, küçük karga."

Eli ajandanın üzerinde dururken okumayı bıraktığını ve kendisi fanteziler kurarken onu izlediğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Göğsü hafifçe inip kalktı, yukarı baktığında yoğun bakışlarını üzerinde buldu. Çantasının kayışını tutan eli sıkılaştı. Ona böyle seslenmesi hoşuna gidiyordu. Sebebini bilmiyordu ama kelimeleri kullanışı çok tanıdıktı, sadece ona özelmiş gibi hissettirmesi yok muydu... Ah, evet. Midesindeki sıcaklığın daha da aşağıya inmesine neden oluyordu.

"Öğrenciye de öyle seslenilmez," dedi sessizce. O da adam için özel bir isim kullanmak istiyordu ama bunu seslendirmenin durumu çok daha gerçek kılacağını biliyordu. Başını merakla eğerek, "Size nasıl bakıyorum?" diye sordu.

Gözleri onu yakıp geçti. "Beni oynamaya davet ediyormuşsun gibi."

Yalnız değildi. Nefesi tekledi. "Siz de bana öyle bakıyorsunuz, Bay Deverell."

Parmağını ajandasına vurarak Corvina'yı inceledi. Corvina defterini daha sıkı kavradı.

"Bir şey mi istediniz?" diye sordu uzun bir sessizlik anından sonra. Biraz daha beklese kelimelerin daha derin, daha erotik bir şekilde yorumlanabileceğini fark etti.

O daha cevap veremeden çevresinde bir şey titreşti. Corvina odanın köşesine, duvarın pencereyle birleştiği alana baktı ve içeri süzülerek giren güneş ışığının içinde bir an için bir siluetin titreşip kaybolduğunu gördü.

Avuç içleri terlemeye başladı.

Bay Deverell'in, "Ne oldu?" diyen sesini duydu ama o köşeden başka yere bakamıyor, odaklanarak ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Neye bakıyorsun?"

Bilmiyordu. Tanrım, neler olduğunu söylemesi için annesine ihtiyacı vardı.

Çenesinin sıkıca kavranmasıyla yüzü çevrildi, gözleri gümüş gözlere kilitlendi.

"Ders sırasında da o köşeye bakıyordun," dedi adam usulca, sesinden otorite yayılıyordu. "Az önce neye bakıyordun öyle?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. Çenesinde hissettiği sıcak başparmağının onu sabit tutmasına izin vererek, daha önce hiç hissetmediği bu dokunuşun tadını çıkardı. "Muhtemelen ışıktan kaynaklanan bir yanılsamaydı."

Bay Deverell birkaç dakika onu süzdükten sonra yüzünü bıraktı ve Corvina, tekrar dokunmasını istememek için dilini ısırdı.

"Dalıp gittiğini bu kadar belli etmemelisin. Hepimiz yapıyoruz ama sınıfımda bunun azar işitmeden geçilmesine izin veremem. Ve dikkatlerin sana çekilmesini istemiyorum."

Corvina yanağının içini ısırdı. "Neden?"

Gözleri Corvina'nın yüzünde gezinirken, "Çünkü büyüleyicisin," diye mırıldandı. "Ve dersim sırasında başkalarının da senin hakkında fanteziler kurmasını istemiyorum."

Kalbi teklerken, "Başkalarının da mı?" diye sordu Corvina. Onun hakkında fanteziler mi kurmuştu?

Gözbebeklerinin genişlediğini, kara bir deliğin gümüşü yuttuğunu gördü ama tek kelime etmiyordu. Masadan inip ayağa kalktı, tüm hafta boyunca yaptığı gibi bakışlarını Corvina'nın üzerinde tuttu. Corvina başını arkaya doğru yatırdı, bedenleri asırlardır var olan bir yolla -hızlı nefesler, büyüyen gözbebekleri ve kızaran tenlerle- iletişim kurarken kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Yutkunduğu sırada adamın âdemelmasının hareket edişini izledi. Dudakları da sıkıca kapanmıştı.

"Benden uzak dur küçük karga," diye mırıldandı, gözleri onu delip geçiyordu. "Cezbedici bir siren olabilirsin ama ben sıradan bir denizci değilim. Ben çılgın bir korsanım ve çağrına direnmeye çalışıyorum. Kıyılarına çıkarsam, sahip olmaya değer her şeyi yağmalayıp alırım. Bana öyle bakarken çok dikkatli ol."

Bunun üzerine topukları üzerinde dönüp kapıya yöneldi ve sessizce ayrılmadan önce eşikte durarak onu yoğun bir bakışla kavurdu.

Corvina defterini canı pahasına göğsünde tutarken sesli bir nefes verdi. "Vay canına."

Tanrım, sersemlemiş ve sarhoş hissediyordu. Basit bir bakış ve o sözler sayesinde inanılmayacak derecede uyarılmıştı. Onunla geceleri o alçak sesiyle konuştuğunu, sözlerinin üzerine çarpıp tenini okşadığını hayal etti ama sonra gözlerini kapatarak bu hayali yok etti. Yapmamalıydı. Yapamazdı. İçinde nasıl

bir şehvet ateşlerse ateşlesin, asla bir sonuca varmazdı. Yine de bu muhtemelen fantezilerini durdurmayacaktı.

Daha o sabah duşta gözlerini kapamış ve adamı yanında, sadece o gözler ve içlerindeki yoğunlukla onu izlerken hayal etmiş, hiç olmadığı kadar yoğun bir orgazm yaşamıştı. Öyle ki düşmemek için duvara tutunmuştu. Onunla ilgili neyin buna neden olduğunu bilmiyordu. Adam kesinlikle cinsel bir cazibeye sahipti ama başka bir şey daha vardı. İlk kez hissettiği ve adını bilmediği bir gizli etki. Belki de aşk romanlarının onu uyarmadığı bir şehvet türüydü.

Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Kendini topladıktan sonra dışarı çıkıp Akademi Kanadı'nın koridorlarından geçti. Kanadın bu kısmı şimdiye kadar gördüğü en uzun kuleydi. Bazıları yüksek katlarda bulunan sınıflara ve personel odalarına, bazıları da bir zamanlar zindan olan yerdeki henüz ziyaret etmediği bir kütüphaneye ve tüm doğal ışığı içeri alan muhteşem yüksek pencereleri olan odalara sahipti. Tüm dersleri –Dünya Siyaseti, Dil ve Edebiyat, Tarih, Küresel Adalet, Çevre Çalışmaları, Temel Ekonomi ve seçmeli Psikoloji– birinci ve üçüncü kattaydı. Pazartesi günleri hariç, Bay Deverell'in dersi genellikle günün son dersi olur, birinci katta yapılırdı. Bu yüzden güneşe çıkması uzun sürmedi.

Akademi Kanadı ile Ana Salon arasında güzel bir bahçe, sağ tarafta ikisini birbirine bağlayan uzun, açık bir koridor ve sol tarafta da ormana açılan dik bir bayır vardı.

Corvina, yüzünde güneşin sıcak ışınlarını hissederek bahçede ilerlemeye başladı. Son birkaç haftadır fark ettiği kadarıyla güneş, yılın bu zamanında ender görülen bir misafirdi. Dağların bu derece yüksek kesimleri her zaman serin olsa da gökyüzünün açık olduğu yaz aylarında havanın daha iyi olacağı söyleniyordu. Tenine vuran güneş ışığı ona büyüdüğü yeri hatırlattı. Hiçliğin ortasındaki küçük bir kasaba olan Skarsdale,

en azından hava durumu açısından çoğunlukla ılıman, güneşli bir yaşam alanıydı.

Sıcaklığın tadını çıkararak birkaç öğrencinin aylak aylak dolaştığı bahçeyi geçti. Arnavut kaldırımlı patikanın başladığı yokuşun kenarındaki Ana Salon'un soluna doğru ilerledi. Bu geniş patika yan taraftan başlıyor, odaların olduğu kulelere, üniversitenin ön tarafına ve arabanın onu bıraktığı garaj yoluna açılıyordu. Oradan da fakülte ve personel konutlarına doğru ayrılıyor, Akademi Kanadı'nda son buluyordu. Yarım daire şeklinde bir yoldu, üniversitenin diğer tarafında ilgisini çeken hiçbir şey olmadığı için günlerdir orayı gezmemişti. İçeride binalar arası geçiş yolları olmasına rağmen, Corvina enfes manzaraya sahip dışarıyı gezmeyi tercih ediyordu.

Jade ve Erica'yı, Troy, Jax ve daha önce tanıştırılmadığı bir arkadaşlarıyla birlikte, erkeklerin kulelerinden birinin önündeki bahçede otururken buldu.

"Lütfen bana Bay Seksi Gözler'in seni bekletmesi için çok leziz bir nedeni olduğunu söyle," diyerek karşılayan Erica, herkesin ona bakmasını sağladı. "Kimseye anlatmayız."

Corvina bazen sınıfındaki çocuklardan ne kadar büyük olduğunu unutuyordu. On sekiz yaşında üniversiteye yeni başlamışlardı. Son sınıflar ya on dokuz ya da yirmiydi ve o, neredeyse yirmi iki yaşında birinci sınıftı. Bazen etrafındaki yeni arkadaşlarından bir asır daha yaşlı hissediyordu.

Troy yakışıklı yüzüyle ona sırıttı. "Bay Deverell genellikle o kadar sert biri değildir."

Jade yanından, "Ah, sert olan bazı yerleri gayet de var," diye mırıldandı ve hepsi kıkırdadı.

Corvina çantasını Jade'in yanına koydu ve bacaklarını uzun eteğinin altında katlayarak oturdu. "O bir öğretmen," diyerek konuyu kapattı ve her zaman Troy'un yanında gördüğü diğer iki çocuğa odaklandı. "Selam, ben Corvina."

Aynı sınıfta olduğu kahverengi gözlü çocuk hoş bir gülümsemeyle başını salladı. "Jax. Derste seni kırdıysam özür dilerim."

Corvina başını iki yana sallayarak diğer çocuğa döndü.

Troy gibi sarışın, çerçevesiz gözlükleri olan çocuk, "Ethan," dedi. "Troy gibi son sınıf öğrencisiyim. Oda arkadaşıyız."

"Harika, tanışmalar bitti," diyen Jade ona döndü. "Söyle bakalım derdi neymiş?"

Corvina omuzlarını silkti, ellerine yaslanıp yüzünü güneşe doğru kaldırdı. "Sınıfta fazla dalıp gitmememi söyledi." Asla anlatamayacağı diğer şeylerle birlikte.

"Bu kadar mı?" diye sordu Jade, sesinde bir inanmamışlık vardı. "Sürekli bunu söylediğimi biliyorum ama ona karşı dikkatli ol. Daha önce kuralları çiğnedi ve sonu iyi olmadı. Hâlâ güvenilemeyecek kadar bilinmez biri. Sadece dikkatini üzerine çekme."

Bay Deverell'in de ima ettiği şey tam olarak buydu ama niyeti onu incitmek olsa bu uyarıyı neden yapsındı ki?

Troy sağından, "Aman be Jadie-cik, Bay Deverell konusunda fazla ciddisin," dedi. "Sal biraz."

Corvina, Jade'in yüzünün gerilişini izledi ve bu çocukların Alissa'yı ya da onun öğretmenle olan ilişkisini bilmediklerini hatırladı. Muhtemelen Jade'in tuhaf davrandığını düşünüyorlardı. Corvina ona yumuşak bir gülümsemeyle sessizce endişesini anladığını söyledi ve biraz rahatladığını gördü.

Ethan yan taraftan, "Her neyse, Kara Balo için ne yapıyoruz?" diye bağırdı.

Corvina'nın ilgisi artmıştı ama başını arkaya yatırdı ve kulaklarını açık tutarak aynı pozisyonda kaldı.

Erica karşı taraftan, "Birbirimizden ayrılmıyoruz, başka ne olacak?" diye seslendi. "Oda arkadaşım bana neler olduğunu

anlattı. Herkes grup olarak bir arada kalırsa kimse ortadan kaybolmaz diye düşünüyorum."

"Evet ama maskeler varken kaybolmak kolay," dedi Jax.

Ethan, "Maskeli balonun amacı ne onu bile anlamıyorum," diye homurdandı. "Tamam, bu bir balo ama her seferinde olaylar olduğunu biliyorlar. Neden insanların ortadan kaybolmasını daha az kolaylaştırmıyorlar ki?"

Ondan sonra hafif bir sessizlik oldu. Corvina bulutlara, açık mavi gökyüzünde dönüştükleri şekillere baktı. Biri, elinde ceviz olan bir sincaba benziyordu. Görüntüye gülümsedi.

Ethan duraklamanın ardından, "Aranızdan ormana giden oldu mu?" diye sordu.

"Corvina gitti," dedi Erica. "Bay Deverell'in hemen ardından da çıktı. Kızların kulelerinde hep bu konuşuluyor."

Jax ıslık çalıp, "Bay Deverell her zaman ormana gidiyor. Cesur mu yoksa aptal mı karar veremiyorum," dedi ve Corvina'ya döndü. "Garip bir şey gördün mü? Orada bir sürü tuhaf şey olduğunu duydum."

Corvina sonunda tekrar gruba baktı ve hepsinin kendisine baktığını gördü. "İlginç bir şey yok, en azından benim rastladığım bir şey yok. Sadece orman. Ve bir göl. Hepsi bu kadardı."

Jade şaşırarak, "Göl mü?" diye sordu. "Orada göl mü var?"

Corvina, "Hem de oldukça güzel bir göl," diye ekledi. "Karanlık ve bulanık. Ama huzurlu."

Garip kadın sesinin hatırası su yüzüne çıktı ama Corvina onu hemen uzaklaştırdı.

"Kulemizin tepesinde ne var?" Uzun zamandır düşündüğü soruyu dile getirdi. Odada bir piyano olduğunu biliyordu ama odanın ne amaçla kullanıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kulenin tepesi mi?" Jade ona şaşkın şaşkın baktı.

"Sanırım depoları kastediyor." Ethan gözlüklerinin arkasından gözlerini kıstı. "Neden soruyorsun?"

Tabii ki onlara Bay Deverell'in orada piyano çaldığını söylemeyecekti. Aptal değildi.

Corvina samimiyetle, "Sadece merak ediyorum," diye yanıtladı. "Her şey benim için çok yeni."

Troy ona yumuşak bir gülümseme gönderdi, sarı saçları ve mavi gözleri güneşin altında parlıyordu. "Orası bir depo odası. Her kulenin tepesinde bir tane var. Yöneticiler, aslen şatoya ait olan eski şeyleri orada tutuyor. Oraya kimse gitmez."

Tıpkı ormanlar gibi. Ve tıpkı ormanlar gibi, Bay Deverell yine başkalarının gitmediği yerlere girmeye cesaret ediyordu. Ama neden kızların kulelerinden birine gelmişti? Piyano yüzünden miydi? Piyanonun olduğu tek kule orası mıydı? Ve eğer öyleyse, neden geceleri çalmaya geliyordu? Ve neden diğer kızların hiçbiri onu duymamıştı? Oda bir şekilde ses geçirmez miydi yoksa herkes şatonun geceleri çıkardığı garip seslere çok mu alışmıştı? Kuledeki tek yeni kız o olduğundan ve diğerleri en az bir yıl veya daha uzun süredir buralarda olduğundan öyle olsa gerekti. Belki o gece uyumuş olsaydı o da müziği duymayacaktı.

Kafasında hâlâ sorular dönüp duruyordu. Adamı ne kadar çok incelerse, merakına o kadar yenik düştüğünü hissetti. Onda bir şey vardı... henüz anlayamadığı bir şey. Onun normal bir adam olmadığını fark etmesine neden olan bir şey. Etrafında karanlık bir şey vardı ama ne saklıyordu? Daha yakından bir bakış atmak ve onun ne olduğunu, neden içinde bir şeyleri ateşlediğini anlamaya çalışmak istiyordu.

Corvina konuyu değiştirerek, "Beni buraya bırakan şoför bana şatonun perili olduğu söylentisinden bahsetti," dedi. "Bu doğru mu?"

"Kasabalılar..." diye homurdandı Ethan. "Burayı şeytanlaştırmayı seviyorlar. Hepimizin seks partileri yapıp şeytana taptı-

ğımızı falan düşünüyorlar. Buranın perili olduğunu düşünmelerine şaşırmadım."

Troy, "Bunun için iyi nedenleri var," dedi.

Ethan, "Hepsi saçmalık," diye karşılık verdi. "Kocakarı hikâyelerine inanılmayacağını iyi biliyorsun."

Ne hikâyesi? Corvina ikisine de kafa karışıklığı içinde baktı. Troy'un ayaklarının dibindeki çimleri çektiğini ve Ethan'ın oda arkadaşına sanki daha önce aralarında bir tartışma yaşanmış gibi sıkıntıyla baktığını gördü. Nedeni neydi ki?

Tahminde bulunamadan, Jade aniden beyaz saçlarını geriye atarak Ethan'a ters bir bakış attı. "Neye inanırsan inan, bunun tuhaf olduğunu kabul etmek zorundasın."

"Durun bir," diye araya girdi Corvina, Ethan'ın söylemek üzere olduğu şeyi susturmak için elini kaldırdı. "Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?"

Erica onlara bakarak, "Benim de kafam karıştı kızım," diye araya girdi

"Benim de," diye onayladı Jax.

Jade iç çekmeden önce uzun bir süre iğne atsan duyulur tarzında bir sessizlik oldu. "Bazen buradaki çılgın saçmalıkların yarısını bile bilmediğini unutuyorum."

Oda arkadaşı, pembe tırnaklarına bakıp endişeli bir şekilde anlatmaya başladı. "Çocukların şenlik ateşi etrafında anlattığı şu çılgın hikâyeleri bilir misin? Onlardan biri işte. Buradaki çoğu insanı çok rahatsız eden bir hikâye."

"İnanan insanları yani," diye düzeltti Ethan.

Corvina, Jade'in devam etmesi için başını salladı. Ethan'ın yorumunu duymazdan gelecek kadar ilgisi çekilmişti.

Oda arkadaşı derin bir nefes aldı. "Yaklaşık yüz yıl önce, üniversitenin kuruluşundan birkaç yıl sonra, üniversitede bir grup öğrenci olduğunu söylüyorlar."

Jade tereddüt edince Corvina, "Tamam," diye cesaretlendirdi onu.

"Hepsi kulaktan dolma bilgiler ama bu öğrenci grubu... Dağdan şu anki kasabamız olan köye iner ve 'eğlenmek' için birini yanlarında ormana götürürlermiş," dedi Jade. Eğlenmek kelimesini havada parmaklarıyla tırnak içine alarak vurguladı.

Erica yan tarafından, "Gerçekten mi?" dedi, inanamadığı sesinden belliydi. "Niye ki?"

Troy omuz silkerek biraz daha ot yoldu. "Kim bilebilir ki? Bu sadece bir hikâye."

Jade onlara bir bakış atarak, "Hikâye..." diye tekrar başladı. "Bir tür kurban etme partisiyle işini bitirmeden önce bir süre rehinelerine korkunç şeyler yaptıklarını söylüyor. Ayrıntıları bilmiyorum." Sesi kısıldı.

Troy, Corvina'ya bakarak, "Kimse bilmiyor," dedi. "Ama birkaç kez böyle devam ettikten sonra üniversitedeki insanların neler olduğunu öğrendiği ve bunun yeterli olduğuna karar verildiği söyleniyor."

Corvina mest olmuş bir dikkatle dinledi. Bir bulut güneşin önünden geçerken çimenlerdeki ışık değişiyor, arkalarındaki kule yere uzun, ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Jade, temkinli yeşil gözleriyle ona baktı ve yutkundu. "Farklı ve daha büyük bir Verenmore öğrenci grubu, bir gece onları ormana kadar takip etmiş ve kanlar içinde bulmuşlar."

Corvina hikâyeyi merak ederek, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Onları linç etmişler."

Üzerine bir soğukluk çöktü.

Karıncaların derisinin üzerinde gezinme hissi on kat daha güçlü döndü. Bir titreme vücudunu ele geçirirken Corvina kollarını birbirine doladı.

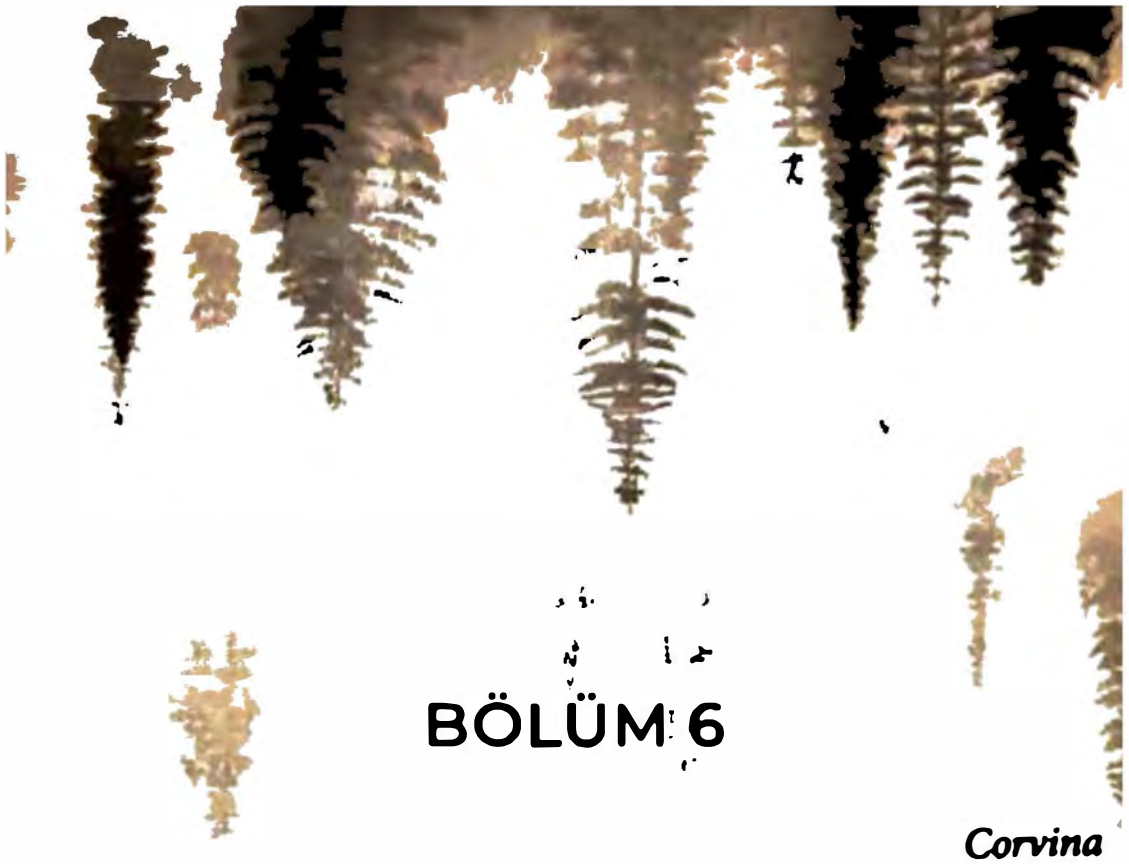
Jax, Corvina'ya bakarak, "Tanrım," diye mırıldandı oturduğu yerden. "Bu... fenaymış."

"Evet." Troy çimenleri fırlattı. "Bu topraklara, ormana, şatoya, her şeye musallat oldukları söyleniyor; hâlâ katillerini arıyorlarmış. Ve hâlâ öldürüldükleri gecenin yıldönümünde kendilerine kurban buldukları söyleniyor."

Corvina ağzının farkındalıkla açıldığını hissederken Erica, "Yoksa..." diye düşüncelerini dile getirdi.

Jade kendi kollarına sarınarak başıyla onayladı. "Aynen. Hepsi Kara Balo gecesi ormanda öldürülmüş."

BÖLÜM 6

Corvina

Öğrendikleri bu küçük efsanenin ardından ortamda düşünceli bir sessizlik oluşmuştu. Ethan bunun sadece bir hikâye, öğrenciden öğrenciye aktarılan bir söylem, insanların gizemli kayboluşlarını açıklamak için üretilen bir efsane olduğu konusunda ısrar etmişti. Jade yutkunup huzursuzca kıpırdanmış, bedeni sözlerine uymamasına rağmen ona katılmıştı.

Akşam yemeğine gittiklerinde Corvina söylentiyi düşünüp durmuştu.

Hayaletlerden hiç korkmamış, hiçbiriyle gerçekten karşılaşmamıştı. Annesi ona onların gerçek olduğunu, iyi ve kötü, faydalı ve zararlı olduklarını ve eğer bir tanesiyle karşılaşırsa bunun farkında olması gerektiğini söylemişti. Corvina ne buna, ne de annesine inanıp inanmadığını bile bilmiyordu. Sahip olduğu tek şey seslerdi ve karanlıktaki fısıltılar onu korkutmuyordu; tanıdıklardı. En azından bir zamanlar öyleydiler.

Fakat bu hikâyeyle ilgili bir şey onu rahatsız etmişti. Belki de ormanda güpegündüz duyduğu ses ya da odanın bir köşesinde sürekli yanıp sönen ışık yüzünden böyle hissediyordu. Fakat bu

efsaneyle ilgili bir şey sinirlerini bozuyordu. Belki de böyle hissetmesi normaldi, herkesi rahatsız ettiği açıkça belli oluyordu.

Saatler sonra dualarını edip ışıkları kapattı ama hâlâ huzursuzdu. Jade akşam yemeğinden sonra Troy'la gitmişti, bu yüzden Corvina dersleri için yapması gereken okumaların bir kısmını bitirmiş ve erken yatmaya karar vermişti.

Kule, bazı iniltiler ve gıcırtılarla geceye yerleşmeye başladı. Bir yarasa sürüsü, penceresinin önünden uçup gitti. Gece vakti ve ürkütücü bir şekilde. Dışarıdaki küçük ışık odanın içinde gölgeler yaratıyordu.

Bir şey ensesindeki tüyleri diken diken etti. Aniden alarma geçerek yatakta sessizce uzandı, zihni neler olduğunu anlamaya çalışırken hareket etmedi.

Bir ışık titremesi.

Odasının köşesinde yaktığı tütsüden çıkan dumanları izledi, gölgeler ve duman birlikte sallanmaya devam etmeden önce ışık iki kez hafifçe titredi.

Hayalet karıncalar açıkta kalan kollarının üzerinde gezinmeye başladı.

Battaniyesini göğsüne bastırarak dumanın şekillenip kapıya doğru süzülmesini izledi. Başını sallayarak gözlerini kapattı.

Hayır, bu bir ışık yanılsamasıydı, hatta belki de zihni ona oyunlar oynuyordu.

'Beni bul.'

Yumuşak, kadınsı ses kafasında yankılandı. O sesi, ağzında hissettiği o iğrenç kalıntı ve o çürük kokusu takip etti. Kalbi kulaklarında şiddetle atarken Corvina gözlerini açtı.

Ay ışığının aydınlattığı köşe eskisi gibiydi, hiçbir değişiklik yoktu. Karıncalar teninden gitmişti. Kalıntı dilinden temizlenmişti. Koku geldiği gibi hızla uzaklaşmıştı.

Peki bu ses kimindi böyle?

Sabahın ilk ışıkları pencerelerinden içeri süzülürken Corvina yatağından ayrıldı. Uyku bütün gece ondan kaçmıştı. Aklı, orada bulunduğu birkaç hafta boyunca olup biten her şeyle ilgili sorular ve teoriler arasında gidip gelmişti. Bütün gece dönüp durmuş, beynini birkaç dakika uyumasına yetecek kadar uzun süre rahatlatamamıştı.

Havaya ihtiyacı vardı.

Hızlı bir duş alıp ince siyah kazaklarından birini ve döndüğünde çan biçiminde genişleyen, bordo rengi eteğini giydi. Islak saçlarını kurutmayı da havaya bıraktı. Annesinin dört yaşındayken kendisi için yaptığı kristal bileziğini -obsidiyen, kaplan gözü, ametist, labradorit, kırmızı granat, malakit, turkuaz ve aytaşından oluşuyordu- nabzının üzerine denk getirerek, ağırlığı ve sıcaklığının içine sızmasına izin verdi. Bilezik onun için her zaman bir güven kaynağı olmuştu. Dr. Detta'ya göre bunu kullanarak stresli zamanlarında zihnini, odaklanmak ve sakinleşmek için eğitebilirdi. Annesi ise bunun korunmak ve temel hassasiyetini arttırmak için olduğunu söylemişti. Doğru muydu bilmiyordu ama onu daha iyi hissettirdiğini biliyordu.

Kendi yaptığı, göğüslerinin arasına denk gelen gümüş bir yıldızı olan uzun zincirli kolyeyi, kurdeleli choker kolyesini ve beyaz tüy küpelerini taktığında kendini hazır hissetti.

Akşam yemeğinde yiyeceği bisküvileri alıp eteğiyle uyumlu koyu mor bir ruj sürdü ve çantasını omzuna atıp uyuyan oda arkadaşını geride bırakarak odasından çıktı.

Şato merdivenlerinden inip serin ve temiz sabah havasına adım attı. Karanlık orman ona el sallıyor, soğuk da tenini ısırıyordu. Hem o ses yüzünden hem de son seferinde gümüş gözlü şeytanla çıkarken görüldüğü için bir haftadan fazladır ormana gitmemişti. Ama o ormana girmesi gerekiyordu. Nedenini bil-

miyordu, özellikle de oraya gitmemesi gerektiğini bildiğinden, bu ihtiyacın ardındaki mantığı açıklayamıyordu.

Sadece gitmek zorundaydı.

Rüzgârı ıslak saçlarında hissederek yokuştan aşağı inmeye başladı ve bir kez daha göle çıkmak istemeyerek geçen sefer ormana girdiği yerin soluna yöneldi.

Şato arkasında gözden kaybolurken etrafındaki yeşillik alanlar artmaya başladı. Efsanelerin yıllar önce ormanda olduğunu söylediği şeyleri bildiğinden, hava daha ağır, bir şekilde daha kötücül geliyordu. Dünyanın doğal bir düzeni, tersine çevrilemeyecek bir sistemi vardı. Bir can almak doğal değildi. Temel yaşam ve ölüm döngüsüne çok aykırı bir şeydi. Bu derece şiddetli bir hareket etrafındaki enerjiyi bozmuştu sanki.

Yürümeye devam ederek kalın, sert kabuklu ve uzun ağaçların yoğun bitki örtüsünü; tepedeki gökyüzünün üstüne bir ağ örülmüş gibi görünmelerini izledi. Sanki çatlamış bir camın zar zor bir arada duran parçalarıydılar ve dokunan her şeyi kanatmaya hazırdılar.

Fazla mı hassastı, aşırı aktif bir hayal gücü mü vardı, yoksa ikisi birden miydi bilmiyordu ama efsaneyi öğrendikten sonra, teninin etrafındaki havada farklı bir şey hissediyordu. Bunu hayal ediyor olması kuvvetle muhtemeldi. Bilemiyordu. Aklı, güvenilmez bir yerdi.

Dakikalar sonra, ormanda bir açıklık belirdi ve eski kalıntıara benzeyen bir yere doğru doğal bir yol açıldı. Corvina oraya doğru ilerledi. Yalnız, kırık bir taş duvar toprağa gömülmüş, kökler etrafını sarmış ve onu toprağın bağrına bağlamıştı.

Corvina açık alana girerek bir zamanlar kocaman olan duvarın kalıntılarına doğru ağır ağır yürüdü. Biri uzun, kemerli bir penceresi de hâlâ sağlam olan iki taş duvarla çevriliydi. Diğer iki duvar tamamen yok olmuştu. Üçüncü duvar yerine,

en soldaki uzak köşede kırık bir gargoyle gibi görünen bir şey vardı. Yanında da gökyüzüne karşı kükreyen aslan kafalarına benzer bir şeyin olduğu kuru, kabukla kaplanmış bir çeşme duruyordu.

Gargoyle'un hemen yanında bir ağaç vardı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir ağaç. Bir çalılığın ortasındaydı ve yaprakları olmayan tek ağaçtı. Dalları çıplak, yıpranmış ve kahverengiydi. Gökyüzüne doğru korkunç, çarpık bir şekilde uzuyordu. Ama Corvina'yı duraksatan şey bu değildi. Ağacın gövdesine oyulmuş gözdü. Göz o kadar gerçekçiydi ki ağaç onu izliyormuş, o hareket ettikçe göz de hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Bu ürpermesine neden oldu.

Arkasını döndüğünde, en sağındaki derme çatma, işaretsiz taş sıralarının önünde durdu.

Mezarlar.

Sonunda içini bir ürperti kapladı.

Bir karganın ötüşü onu transtan çıkardı. Karganın -göl kenarında yanında olan karga değil, daha büyük bir kargaydı- taşlardan birine tünemesini izledi.

Kendine gelerek kargaya gülümsedi. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. Elindeki bisküvilerden birini ufalayıp yanındaki duvarın üzerine bıraktı. "Ne kadar da heybetlisin sen öyle? Geçen gün arkadaşınla göl kenarında tanıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, sizi kampüste hiç görmüyorum. Neden üniversite alanına gelmiyorsunuz? Diğer insanlar yüzünden mi? Yoksa ormanda bir yuvanız var ve yakınında mı kalmak istiyorsunuz?"

Kuşla yumuşak, yatıştırıcı bir tonda konuşurken onun başını eğmesini ve duvara uçup bıraktığı kırıntıları gagalamasını izledi. Yukarı baktı, gakladı ve yemeye başladı. Başka bir karga uçarak gelip, diğerinin yanına kondu ve bisküviyi yiyip bitirdi.

Corvina bir tane daha ufaladı ve o sırada, hafif kıvrık gaga-

sından tanıdığı göldeki karga da geldi ve ona kanatlarını çırptıktan sonra yemeye başladı.

"Burası da neresi?" diyerek yüksek sesle düşündü. Elindeki son bisküviyi de kırıp kuşlara verdiğinde biri gagasının arasına büyük bir parça alıp uçup gitti. Muhtemelen yuvasındaki yavrulara götürüyordu.

Ellerini silkeleyerek harabeleri incelemek için geri döndü. Eskiden de eskilerdi. İlk çağlardanmış gibi görünüyorlardı. Gözleri bölgeyi taradı, sağdaki mezarlara ve yanlarında görebildiği bir yığın ıvır zıvır kaydı. Merakla oraya doğru yöneldi. Tepesindeki gök gri, ayaklarının altındaki toprak yumuşaktı. Aşırı büyümüş çimenler yerdeki hafif sis tabakasıyla birlikte ayak bileklerine sürtünüyor, mezarlara yaklaştıkça çimenler uzuyordu.

Corvina, rüzgâr saçlarını okşarken taşları saydı.

Bir, iki, üç, dört... on beş.

On beş isimsiz mezar vardı.

Okulun onlardan haberi var mıydı? Yoksa buraya koyanlar onlar mıydı? Ve eğer öyleyse, neden isimlendirmemişlerdi? Tabii onlar efsanedeki öğrenciler değilse... Onlar olabilir miydi? 15 kişiler miydi?

Aklına hücum eden soruları düşünerek küçük mezarlığın diğer tarafına geçti. Gözleri kırık mobilya ve çer çöp gibi görünen, doğal yaşam tarafından yoğun bir şekilde hasar görmüş bir yığının üzerinde gezindi.

Yığının yanındaki bir eşya dikkatini çekti. Bu hurdalıktaki üzeri örtülü tek şeydi. Corvina örtüye dokundu ve avucunun altında, bölgenin antik hissiyle tamamen zıt olan siyah bir muşambayla kaplı sert bir kütle olduğunu hissetti. Muşamba yeniydi, bu da yakın zamanda konulduğu anlamına geliyordu.

Bir an tereddüt ederek dudağını ısıran Corvina, bir adım

öne çıktı ve elini yana doğru uzattı. Muşambayı tuttu ve koruduğu şeyi ortaya çıkarmak için yukarıya doğru çekti. Yavaş yavaş ortaya çıktı; önce koyu renkli ahşap ayakları, sonra tabanı ve nihayet eski, hasarlı bir piyano gibi görünen gövdesi.

Gerçekten de bir *piyanoydu.*

Ve bunu örtecek kadar umursayacak tek bir kişi tanıyordu. Bu, onun bu yere, bu mezarlığa ve bu harabelere geldiğini söylüyordu. Demek ki mezarları biliyordu.

Corvina derin bir nefes aldı ve adamın tüm bunlardaki rolünün ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birlikte olduğu kızlardan biri ortadan kaybolmuş, diğeri kendini öldürmüştü ve o, bu mezarlardan haberdardı. Sorumlusu o olabilir miydi? Burada ne haltlar döndüğünü gerçekten bilebilir miydi? Bu düşünce tüylerinin diken diken olmasına yol açtı.

Corvina yutkunarak muşambayı tekrar piyanonun üzerine attı ve eski haline getirdi. Geri dönme zamanıydı.

Verenmore'a geldiğinden beri keşfettiği şeyleri düşünerek, aynı yol üzerinden şatoya dönmeye başladı. Kendinden başka bir varlık hissettiğinde yokuşu yarılamıştı.

Durdu, dönüp etrafına bakındı ve gözlerin olduğu yeri bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Bir kez olsun bunun kendi hayal ürünü olmadığını biliyordu. Boynunun arkasındaki tüyler farkındalıkla diken diken olmuştu ve bayırı çıkmaya başladığında bile birinin onu izlediği hissinden kurtulamadı. Üstelik kaç kere dönüp kontrol etmiş ama yine de kimseyi bulamamış olmasına rağmen.

Ormandan çıktı ve kütüphaneye bazı kitapları iade etmeyi planlayarak çantasıyla beraber doğruca Akademi Kanadı'na yürüdü.

Verenmore'un dev bir kütüphanesi vardı ve devden kasıt, zindanda saklanan kocaman bir kütüphaneydi. Sonunda bir-

kaç gün önce oraya gitmiş, ekonomi ödevi için iki kitap ödünç alarak bütün günü orada kapalı kalarak geçirmişti.

Dersler ilgisini çekse de, bazen bir üniversitede tam olarak ne yaptığını merak ediyordu. Her zaman insanlarla birlikte bir okul ortamında bulunmak istemişti ama diploma almak ya da iş bulmak konusunda hiçbir zaman çok hırslı olmamıştı. Bu onun için yeni bir başlangıç, hayatındaki yeni bir bölümdü. Fakat bazı günler buranın eğer geçmişi ve geleceği arasındaki bir köprü değilse, ne olduğunu merak ediyordu. Bildiği hayata geri dönmek zorunda kalmadan önce bir süreliğine kaçabileceği bir yer miydi?

Her zaman basit şeylerden hoşlanmış, onlarla tatmin olmuştu. Kitap okumak, mum ve tütsü yapmak, kristal bulmak, fal bakmak ve doğayla iç içe olmak. Ama eski kasabasında hayat monotonlaşmıştı. Başka bir yerde, yeni bir yerde sıfırdan başlasa aynı şeyi hissedip hissetmeyeceğini merak etmişti. Lâkin en başta asıl annesi için buradaydı.

Annesi Celeste Clemm, babasıyla tanışıp hamile kaldığında üniversitedeydi. Ailesi ona bir seçenek sunmuştu; ya bebeği aldıracak ve eğitimini bitirecekti ya da bebeği doğurup okuldan ayrılacaktı. Annesi onu seçmiş, babasıyla birlikte her şeyi ve herkesi ardında bırakıp kendilerine bir hayat kurmuştu. Ve sonra, bir yıl içinde babası kendini öldürmüştü. Corvina onun neye benzediğini bilmiyordu. Sürekli sormasına rağmen annesi ondan hiç bahsetmemişti. Konuşmaya karar verdiği nadir günlerde, Corvina onu mutlu eden şeyler hakkında sohbet edince bile mutlu oluyordu. Annesi onu sevmişti ama yavaş yavaş... değişmişti. Corvina annesi için buradaydı çünkü annesi onun iyi yerlere gelmesini istemişti.

Bu her zaman ensesinde hissettiği, onu kendine getiren bir

hatırlatıcıydı. Arka bahçeler dedikleri, Akademi Kanadı'nın önündeki bahçelere girdi ve birkaç öğrencinin dersler başlamadan önce etrafta dolaştığını gördü. Derslerden tanıdığı birkaç yüz ona başını salladı ve Corvina, yeraltı kütüphanesine doğru ilerlerken aynı şekilde karşılık verdi.

"Pişt, tuhaf gözlü!" Arkasından kıkırdamalar arasında Roy'un sesi yükseldi.

Onu ve küçük kız grubunu görmezden gelmeye karar verdi ama Roy'un başka fikirleri vardı.

"Duydum ki şimdi de kara büyü yapıyormuşsun."

Ne *yapıyormuşum*?

Corvina arkasını döndü ve çimenlikle koridor arasındaki çıkıntılardan birinde oturan Roy'a kaşlarını çatarak baktı. Üzerinde siyah çizmelerinin içine soktuğu bir kot pantolon ve ince bir bluz vardı. Diğer dört kızın arasında, sarı saçlarının bir tutamıyla oynuyordu.

Corvina, "*Et tu*,[1] Roy?" diyerek dilini şaklattı. "Basmakalıp inanışlara kanmaktan daha iyisini yapabileceğini ummuştum çünkü onlara inanıyorsan aptal, sarışın bir sürtükten başka bir şey değilsin demektir." Corvina bunu bir grup insanın önünde söylediğine inanamıyordu.

Roy homurdandı, parlak gözleri Corvina'yı tepeden tırnağa inceledi. "Eh, sadece sana dedikodu kazanının çalkalandığını söylüyorum. Görünüşe bakılırsa ormanda hayvan kurban edip birilerine oral seks yapıyormuşsun."

Corvina gülmek istedi. "Bir dakika, ormana cadılık yapmaya mı gidiyormuşum yoksa sürtüklük yapmaya mı? Kafam karıştı."

Roy'un dudaklarının istemsizce yukarı kıvrıldığını gördü. "Sadece haber vereyim dedim."

[1] (Fr.) Sen de mi? (ç.n.)

Corvina kızı uzun bir süre inceledikten sonra kafasına dank etti. Kendi küstah tavrıyla onu uyarmaya çalışıyordu.

Kıza içtenlikle, "Bunu takdir ediyorum," dedi. "Ama özel olarak yaptığım veya yapmadığım her şey sadece beni ilgilendirir."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve kütüphaneye doğru yürüdü. Kütüphaneler hayatı boyunca onun tesellisi, en sevdiği yeri olmuştu. Her şeyden önce onu karşılayan kokuyu seviyordu. Eski kâğıtların, ciltli kitapların ve antika kütüphanenin değerli kokusunu. Kendine özgü, rahatlatıcı bir kokuydu.

Kitapları çantasından çıkarıp masanın üzerine koydu ve daha fazla kitap bulmak için arka alana yöneldi. Adını bilmediği beyaz saçları, kırışıklıkları ve kara, bilge gözleri olan yaşlı kütüphaneci hanım bıraktığı kitapları bir kenara alırken Corvina'yı izliyordu.

O ince sesiyle, "Daha fazlasına mı ihtiyacın var?" diye sorduğunda Corvina ona gülümsedi.

"Evet, birkaç tane daha almayı umuyorum."

Corvina, Dr. Kari'nin dersi için hazırlanacak ödev üzerinde çalışmaya çoktan başlamıştı ve Freud'un teorileri ile Jungian arketipleri hakkında daha fazla kaynağa ihtiyacı vardı.

Psikoloji bölümü bir zamanlar şatonun devasa bir zindanı olan alanın hemen arkasındaydı. Üniversite burayı tamamen yenilemiş, herhangi bir zindanın olabileceğinden daha lüks bir hale getirmişti. Koyu renk, hatta neredeyse siyah ahşap raflar arka tarafta her bölümünki farklı olacak şekilde upuzun bir sıra halinde dizilmişti. Batı yönündeki duvarı büyük bir şömine süslüyor, üstündeki rafta şatoya ait olması gereken bir dizi eski kılıç sergileniyordu. Şöminenin önüne, koyu yeşil ve kahverengi renkleriyle çok rahat görünen altı koltuk yerleştirilmişti. Koltuklar ve ana masa arasındaki boşluğu uzun sıralar ile sandalyeler işgal ediyordu. Masanın yanındaki bir köşede, şaşırtıcı

bir şekilde çok modern bir kahve makinesi vardı. Tarihi zindana uymayan tek şey buydu.

Yaşlı kütüphaneci onu, "Derslerin başlamadan önce git al o zaman," diyerek nazikçe yönlendirdi.

Corvina başını salladı, Tarih ve Edebiyat bölümlerini geçerek kütüphanenin çoğunlukla boş olan arka kısmına yöneldi. Psikoloji bölümüne girerek parmaklarını kitapların eski sırtlarında gezdirdi. *Bilinçdışı Psikolojisi* – Carl Jung'ı bulunca durup kitabı çıkardı. Hemen ardından raftaki boşluktan kendisine bakan bir çift gözle karşılaşınca çığlığa benzer bir ses çıkardı.

Kitap parmaklarının arasından kayıp bir gümbürtüyle yere düşerken kalbi deli gibi çarpıyordu. Tehlikeli gözlerle onu izleyen yabancı çocuğa baktı.

Ona alçak sesle, "Buradalar," diyerek etrafına baktı ama kimse gelmiyordu.

"Pardon?" Corvina onun tonuna uygun bir şekilde fısıldadı. "Kimden bahsediyorsun?"

Huzursuzca kıpırdanıp, "Katiller," dedi alçak sesle.

"Kim?"

İkisi de bir şey söyleyemeden, onlara doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Muhtemelen saniyeler öncesinde attığı çığlığı duymuşlardı.

Oğlan diğer yöne doğru kaçarak Corvina'yı kafası tamamen karışmış halde, orada öylece bıraktı. Katiller de kimdi?

Derin bir nefes alıp başını salladı ve yere düşen kitabı almak için çömeldi. Tam o anda görüş alanında ayakkabılar belirdi. Üstünde siyah bir kot pantolon olan; burun kısmı işlemeli, erkeksi, kahverengi botlar. Corvina, başını kaldırıp bakmadan önce bile kime ait olduklarını biliyordu.

Kütüphanenin bu köşesinde onunla tek başına yüzleşmeden önce güç kazanmak, bir haftalık bakışlar ve fantezilerden sonra içinden yükselen sıcaklığa direnmek için bir anlığına gözlerini

kapadı. Başını geriye doğru yatırdı, gözleri adamın uzun bacakları ve kalın uyluklarına tırmandı, yüzünün tam karşısında gördüğü şişkinlikte durakladı ve gövdesinden devam ederek o merkür gibi gözleri buldu. Durduğu yerden bakınca daha uzun, daha iri görünüyordu.

Adam hiçbir şey söylemedi. Sadece kalçalarına baktı ve bu, Corvina'nın karnında kadifemsi bir şeyin kıvrılmasına neden oldu.

Kare şeklindeki çenesinin gerilmeye başladığını gördü Corvina.

Adam kalkmasına yardım etmek için avucunu uzattığında genç kadın o büyük ve güzel eli inceledi. Avucu nasırlı, parmakları hafifçe bükülüydü. Özellikle de orta ve serçe parmağı. Corvina elini onunkinin üzerine koymadan önce bir anlığına tereddüt etti.

Zarif parmaklar ve pürüzlü tenin hissi, sinirlerine birbiriyle çelişen küçük dalgalar gönderdi. Onun kocaman kavrayışı, küçük elinin cüce gibi hissetmesine, nabzının hızlanmasına neden oluyordu. Küçük bir çekiş hissederek doğruldu ve onunkine yaslanan bedenini ateş bastı. Sutyensiz memeleri sıkı gövdesine, karnı ise birkaç dakika önce gördüğü şişkinliğine dayanmıştı. Adam hâlâ elini tutuyor, gözleri yüzünde geziniyordu.

Sanki kendiyle bir savaş veriyormuş gibi bir anlığına duraksadı. Sonra Corvina'yı da yanına alarak kenara çekildi, onu raflara yaslayıp yoldan geçenlerin görüşünden korumak için küçük bedenine kalkan oldu. Hareketindeki korumacılık, içinde bir şeylerin yumuşamasına neden oldu; kimsenin onun için böyle bir şey yapmasına alışık değildi.

Ve sonra aklına çirkin bir düşünce girdi. Ya bu hiç de özel bir şey değilse? Ya bunu dikkatini çeken her kıza yapıyorsa? Ya

karşı cins konusunda tecrübesiz olduğu için kendisi basit bir şeyi özel bir şeye dönüştürüyorsa?

Adamın gözleri yüzünün her tarafında gezinmeye devam ediyor, eli elini bırakmıyordu.

"Alissa'yı da kütüphanenin bir köşesinde sıkıştırdın mı?" Kelimeler onları durduramadan dudaklarından döküldü ve aralarındaki havada asılı kaldı.

Onun kara kaşlarının hafifçe çatıldığını gördü. Üzerindeki bakışları sarsılmazdı. "Alissa mı? Ölen kız mı?"

Corvina başıyla onayladı, boğazı düğümlenmişti.

Başını yana eğerek, "Neden onu kütüphanede sıkıştırayım ki?" diye sordu. Parmakları onunkilerin etrafında gevşedi, diğer kolu Corvina'nın yanındaki rafa dayanıp onları karanlık bir balonun içine hapsetti.

Corvina onun yakınlığıyla yüzünün yandığını hissetti. "Birlikte olduğunuz için?"

Duyduğu şeye hafifçe gülümsedi ve ona doğru eğildi, burnu tenine değdiğinde nabzı tekledi. "Onunla sadece bir kere birlikte oldum, küçük karga," diyerek boynuna doğru konuştu. "O da öğrenci olduğunu öğrenmeden önceydi. Ben bu konuma rasgele bir kaçamakla her şeyi riske atmak için gelmedim."

Ama Jade ona Alissa'nın onunla takıldığını söylemişti ya da en azından kızın Jade'e söylediği buydu. Alissa oda arkadaşına yalan mı söylemişti? Ve eğer söylediyse, bunu neden yapmıştı? Sonrasında kendini öldürecek ne haltlara bulaşmıştı? Yoksa yalan söyleyen Bay Deverell miydi?

Adamın boynunu koklayan burnu onu kendine getirdi.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı ama durmamasını, burnunun boynundan yukarı doğru çıkmaya devam etmesini diliyordu. Ne zararı olurdu ki? Sadece bu adamın ortaya çıkarabildiği şehvete kendini bıraksa kim zarar görürdü?

"Evet yapmamalıyız," diye kabul etti ama neyse ki durmadı. "Senden uzak durmalıyım. Bunun nasıl bir büyü olduğunu bilmiyorum..." diye fısıldadı, yaklaştıkça sözleri yüzünü okşuyordu. "Ama durmam gerekiyor."

O anda hiçbirini hatırlayamadığı pek çok nedenden dolayı Corvina'nın da ondan uzak durması gerekiyordu. Zihni bulanmıştı. Tek düşünebildiği adamın kokusuydu. Yanan odun ve baş döndürücü konyak kokusu... Meme uçlarını sertleştiren şey derin ve çatallı sesi, nefesini kesen ve dudaklarını karıncalandıran da yakıcı gümüş gözleriydi. O anda kendini asi hissediyordu. Açık saçlarının köklerinden, kıvrılmış ayak parmaklarının uçlarına kadar saf bir histen ibaretti ve sadece bedeninin onunkine dayanmasıyla olmuştu bu.

Yüzü daha da yaklaşırken fısıldayarak emretti.

"Durdur beni."

Corvina'nın dudakları beklentiyle aralandı.

"Siktir," diye küfretti Bay Deverell. Ağzı onunkinden birkaç santim uzakta, tam üzerindeydi. Corvina derin bir nefes aldı ve tam o nefesi verirken göğsü ona daha da yaklaştı. Aralarındaki elektrik yüklü havayı değiş tokuş ederek soludu. Bacaklarının arasındaki durgun bölge nabız gibi zonkluyor, onu ıslatıyor, kabartıyor ve muhtaç hale getiriyordu.

Adamın eli onunkinden ayrıldı ve yana kayıp eteğini tuttu. Bakışları onunkileri kapana kıstırmıştı sanki.

"Bana öyle bakma demiştim." Kütüphanenin karanlık bir köşesinde, gümüş ile menekşe buluştu. "Gözlerinde öyle bir açlık var ki... Ruhun ve bedenin aç. Söyleyin bana Bayan Clemm, rahatlamak ister misiniz?"

İstiyordu.

Tüm benliği onun önünde apaçık ortadaymış ve ruhundaki çatlakları görebiliyormuş gibi hissediyor, açlığını gidermesini bekliyordu.

"Tek bir tat. O kadar."

Evet, tek bir kez tatmak istiyordu. Çok yakındı. O kadar yakındı ki adamın tadının ona geçmesine izin vermek için can atıyordu.

Fakat adam olduğu yerde kaldı. Bir kolunu rafın yanında tutarak onu korumaya devam etti; eteğini yavaşça yukarı kaldırmaya başladığında gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Kumaş bacaklarının üzerinde hışırdayarak tenini açığa çıkardığında, çarpan hava vücudundaki duyusal aşırı yükü iyice artırdı ve Corvina nefesinin kesildiğini hissetti.

Adamın eli –iri, çıplak ve yetenekli eli– kalçasını ve uyluğunu okşadı. Parmakları bacaklarının arasındaki ıslak ve muhtaç noktanın üzerine geldiğinde teninden başka bir şey bulamadı.

Parmağı ıslaklığıyla temas ettiğinde adamın nefesi düzensizleşti. "Külot yok, ha?"

Corvina titredi. "Ben... iç çamaşırlarını sevmiyorum. Bazen giymeden çıkıyorum."

"Bu bilgiyle beni mahvettin." Ortaparmağı vajina girişinin üzerinde bir kez daire çizdi. Corvina arkasındaki kitaplara yaslanıp daha fazla baskıya, daha fazla temasa ihtiyaç duyarak kalçasını istemsizce öne doğru itti. Fakat Bay Deverell elini geri çekip eteğinin altından çıkardı ve eteğin tekrar yere düşmesini sağladı.

Gözlerini ondan ayırmadan ıslak parmağını Corvina'nın altdudağına yavaşça sürterek dudağını ıslattı, hemen ardından öne eğilip yaydığı suyu yaladı.

Corvina bacaklarını birbirine bastırdı.

Altdudağını bir kez daha yumuşak bir şekilde yalarken, "Ambrosia,"[4] diye mırıldandı adam. Hissettikleri yüzünden

[4] Ambrosia, Yunan mitolojisine göre Tanrıların kimi zaman yiyeceği, kimi zaman içeceği olan ve genel olarak "sonsuz hayat" veren balımsı bir madde olarak tasvir edilir. (ç.n.)

Corvina'nın başı dönüyordu. Burunları birbirine dokunuyor, göğüsleri inip kalkıyordu. Adamın gözbebekleri büyümüş, dudakları tıpkı onunkiler gibi aralanmıştı.

"Cadı," diye fısıldadı adam. Tam karşısında ona o kadar yakındı ki neredeyse dudaklarını hissedebiliyordu.

"Şeytan," diye karşılık verdi ona. Gözlerinin erimiş ateş gibi parladığını gördü ve o ağır şişkinliğini karnına, kalbi orada atıyormuş gibi hissettiği yere bastırdığını hissetti.

Başka bir koridorda yere düşen bir şeyin sesi ikisinin de geri çekilmesine neden oldu.

Bay Deverell hızlıca bölgeyi taradı ve dışarı bir nefes üfleyerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. Uzun bir süre, kendini dizginlemeye çalışıyormuş gibi sadece nefes alıp verdi. Sonra geri çekildi, çenesi gerilirken yüzüne bir maske düştü.

"Bunun tekrar yaşanmasına izin veremeyiz, Bayan Clemm. Anlıyor musunuz?"

Corvina yutkundu. "Evet, Bay Deverell."

Adam başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve elektrik yüklü havayı da alarak gitti.

Corvina rafa yaslandı. Adamın tuttuğu elini göğsüne koyarak deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye, ağzındaki karıncalanmayı görmezden gelmeye ve bacaklarının arasındaki kasları sıkmaya çalıştı. Onu tanımıyordu... Kim olduğunu bile bilmiyordu. Kötü biri olabilirdi. Kaybolmalardan sorumlu veya onlarla bağlantılı olabilirdi. Ve onun öğretmeniydi. Tıpkı onun dediği gibi, her şeyi onun için riske atamazdı. Bu onun yeni başlangıcıydı ve geçmişini düşününce, hiçbir şeyi riske atma lüksü yoktu. Şu an yapamazdı.

Verenmore onun temiz sayfasıydı ve Vad Deverell onun tehlike belirtisiydi.

BÖLÜM 7

Corvina

"Ölüm hakkında konuşalım, olur mu?"

Bay Deverell, sol elinde kapağı açık bir kalemle masasının etrafından yürüyüp sınıfın önündeki tahtaya doğru ilerledi. Konuşmaya devam ederken elini kaldırıp tahtaya yazmaya başladı. Corvina onun solak olduğunu görünce şaşırdı. Belki de geçen gün kütüphanede sağ elini onun üzerinde kullanma şeklinden dolayı bilinçsizce sağlak olduğunu düşünmüştü.

"*D-A-N-S-E. M-A-C-A-B-R-E.*" Tahtaya büyük, kalın harflerle yazdığı harfleri derin sesiyle okudu ve yüzünü sınıfa çevirdi. "*Danse Macabre*. Bana bunun ne demek olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Öndeki kızlardan biri tereddütle elini kaldırdığında Bay Deverell ona başıyla onay verdi. "Evet, Bayan Thorn?"

Cevap vermekten çok soru soran bir tonda, "Ölüm Dansı mı?" dedi.

Bay Deverell, "Doğru," dedikten sonra bakışlarını güneşli sınıfta ve öğrencilerin üzerinde gezdirdi. "Bu fikir Erken Ortaçağ'da ortaya çıktı. Ölümde evrensellik olduğu fikri. Hayatında

kim olursan ol, makamında ne kadar yükselirsen yüksel, sonunda ölümle dans etmek zorunda kalacaksın. Ne kadar güzel ama korkunç, değil mi?"

Öyleydi. Ölümün sonunda herkesi bulacağı fikri hem çok güzel hem de çok korkunçtu.

Bay Deverell, işaret ve ortaparmağı arasına sıkıştırdığı kalemle oynarken, "Bu fikir daha sonra sanatı, müziği ve edebiyatı etkiledi," diye devam etti. "Özellikle edebiyatta bu, öykülerde ölümü temsil etmek ve hatta ölümün habercisi olmak için birçok motifin kullanılmasına ilham veren alegorik bir araç haline geldi. Şimdi gözlerinizi kapatın ve ölümü düşünün. Aklınıza gelen ilk görüntü nedir?"

Corvina, etrafına baktığında herkesin gözlerini kapattığını gördü. Tam o anda Bay Deverell'in gözleri bir an için onun üzerinde oyalandı. İçlerinde ateşli, ilkel ve tamamen yasak bir bakış vardı. Neyse ki Jade lavaboya gitmişti de bunu fark etmemişti.

"Bay Morgan?" diyerek pencerenin yanında oturan bir çocuğa sordu.

"Kafatası," diye yanıtladı çocuk.

Bay Deverell başını sallayıp döndü ve sıralama işareti koyarak kelimeyi tahtaya yazdı. "Başka?"

"Tırpan?" dedi birisi.

Bay Deverell omuz silkti. "Bağlama göre değişir. Konu Azrail ise olabilir. Başka?"

Jax, Corvina'ya kötü bir gülümseme göndererek, "Kargalar," diye öneride bulundu.

Bay Deverell'in eli kelimeyi yazmadan bir an için duraksadı. "Evet. Kargalar, birçok kültürde ölümün sembolü olarak kabul edilir ve beraberinde kötü alametler getirdikleri düşünülür. Edebiyatta çoğunlukla gotik bir motiftirler."

"Mezarlıklar."

"Evet. Başka?"

"İskeletler?"

"Kafatası demiştik. Başka."

Sonraki birkaç dakika boyunca, Corvina eskimiş kahverengi defterine notlar aldı ve sınıfın konuşmalarını dinledi.

Bay Deverell tahta dolduğunda nihayet sınıfa geri döndü. "Ölüm büyüleyicidir. Bu hayattaki kaçınılmaz tek şeydir, lâkin çoğu insan hayatını kaçmaya çalışarak geçirir. Karakter ölümü, bir yazarın cephaneliğindeki en güçlü silah olabilir. Ancak son derece dikkatli kullanılması gereken bir silahtır. Yaratıcı makaleniz için ölüm hakkında yazmanızı istiyorum. Etkileyici olun. Şaşırtın. Tahmin etmeme izin vermeyin."

Gözlerini herkesin üzerinde gezdirdi. "Bana doğal bir ölüm, bir cinayet, bir intihar ya da buna benzer herhangi bir şey sunun. Düşünün. Okuduktan sonra devam edeceğiz. Dört haftanız var."

Tam o sırada zil çaldı ve herkes toparlanmaya başladı. Corvina, ön sıralarda oturan adını hatırlamadığı bir kızın, kitaplarını göğsüne bastırarak Bay Deverell'e doğru yürümesini izledi. Bay Deverell'in kendisini kızdan biraz uzakta tutan katı tavrını, kızın hevesli vücut dilini inceledi ve sadece gözlemleyerek onun adamın hayranlarından biri olduğunu anladı. Tanrım, tüm bu kurallara rağmen adamın önünde seçim yapabileceği bir açık büfesi varmış gibi geliyordu.

Okulun yarısının şehvetle arzuladığı bir adama sessizce şehvet duyduğu için başını iki yana sallayarak defterini çantasına koydu ve bakışlarını kapıdan ayırmadan koridordan aşağı yürüdü.

Üzerindeki bakışlarının farkındaydı ama başını eğdi ve tepki vermeden dışarı çıktı. Adam kahrolası her an onu izliyordu ve sonra etkilenmemesini ya da çarpışan beyin hücreleriyle mantıklı düşünmesini bekliyordu. Bu mümkün değildi. Arala-

rındaki bir şey -kimyasal, duygusal ya da psikolojik mi bilmi-yordu- erimiş lav ve sıcak kül gibi bir araya geliyor, ikisinin de önceden kestiremediği bir patlamaya neden oluyordu.

Yine güzel bir gündü ama Corvina'nın aklı karmakarışıktı. Adamın onu neden bu kadar etkilediğini, başka bir kıza o kadar yakın durması fikrinin neden midesinde ateşli bir burkulmaya neden olduğunu anlamıyordu. Ne o adamı tanıyordu ne de adam onu. Fakat aralarında bir şey vardı, büyümeye ve onları bir araya getirmeye devam edecek kadar duyarlı bir şeydi.

Dişlerini gıcırdatarak dışarı çıktı ve Jax'in bir duvara yaslanmış halde onu beklediğini gördü. Yakışıklı ve şakacıydı. Şakacılık, Troy ve arkadaşlarıyla takıldığı haftalar boyunca öğrendiği bir şeydi. Jax'in, gözlerinde şeytani bir parıltıyla iyi niyetli bir şeyler söyleme eğilimi vardı.

"Hey, Menekşe," diye selam verdi ve duvardan uzaklaşıp bahçeye giderken ona katıldı. Corvina ona küçük bir gülümseme gönderdi. Tam olarak utangaç sayılmazdı, sadece konuşmak istemiyordu. Belki de sessizlik içinde büyüdüğü için çoğunlukla içe dönük biriydi. Sessizlikler rahattı ama çoğu kişi böyle hissetmiyordu. Çoğu insanın sessizlikleri doldurmak için gereksiz bir ihtiyaç duyduğunu fark etmişti ve bu, kendisinin paylaşmadığı bir ihtiyaçtı. Bu durum etrafındaki insanları rahatsız ediyor, Corvina'nın tuhaflıklarını daha da artırıyordu.

"Ee, kasvetli dersti, değil mi?" Jax sessizliği doldurdu.

Corvina omuz silkti. Kasvetli ama güzeldi.

Ölüm, bir fikir olarak büyüleyiciydi ve şimdiden aklında makalesini nasıl yazacağıyla ilgili düşünceler çalkalanıyordu. Dersleri arasında en çok edebiyatı sevdiğini anlamıştı. Seçmeli Psikoloji dersi zihni biraz daha anlamasına yardımcı oluyordu ama sadece anlamaktan ibaretti, başka bir şey katmıyordu. Edebiyatta ise hem analiz ettiğini hem de hayal kurduğunu,

zihninin hem rasyonel hem de yaratıcı yanının konuya dahil olduğunu hissediyordu.

"Biz de ormana gidiyoruz." Jax ona sırıttı. "Takılmak ister misin?"

Yan taraftan Jade'in, "Nerede takılıyoruz?" diyen sesi duyuldu ve Troy'la birlikte aralarına katıldılar.

Jax ona kaşlarını çattı. "Ormanda."

Corvina, Jade'in gözlerinin hafifçe büyüdüğünü gördü. "Sen deli misin?" diye tıslayarak eliyle Jax'in koluna vurdu. "Oraya gitmemeliyiz. Tehlikeli."

Jax, "Eh, oda arkadaşın oraya yeterince sık gidiyor, bu yüzden sanırım deli olan o," diye karşılık verdi.

Corvina bu kelimeyle dişlerini gıcırdattı, bedeninde sıcak, acı bir şey hissederken derisinin gerildiğini hissetti. Kızgınlık. Bu duyguya o kadar yabancıydı ki neredeyse ne olduğunu anlamayacaktı. Corvina hiçbir zaman kızgın bir insan olmamıştı ama o kelime yok muydu... Ortalıkta dikkatsizce savrulan o kelime onun tetikleyicisiydi.

Corvina bir şey diyemeden Troy, "Yavşak herif, lafına dikkat et," diyerek Jax'in kafasına bir tokat attı.

Jade parmağını çocuklara doğrulttu. "Onun hakkında böyle konuşma. O ormana girmeyi düşündüğünüz için asıl deli olan sizsiniz."

"Biz gidiyoruz," diye tutturdu Jax. "Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz onu söyleyin!"

Corvina, 'deli' yorumunun onu can evinden vurmaya çok yakın hissettirmesinin ardından onlarla gitmek istemiyordu. Ama aynı zamanda onların da harabelere gitmelerini istemiyordu. Tuhaf bir nedenden ötürü orayı korumak istiyordu. Kimsenin bulmasını, tesadüfen rastlamasını istemiyordu. Ama kastettiği harabeler değil, mezarlar ve yeni bir muşambayla

kaplı o eski piyanoydu. Farkında olmadan o yeri çoktan sahiplenmişti ve sadece tek bir kişiyle, kendisi oraya varmadan çok önce ormanı kaçış yeri olarak sahiplenmiş o kişiyle paylaşmaya istekliydi.

"Olur," demesinin tek nedeni buydu.

Jade burnunu sıkarak içini çekerken, Jax ona zafer kazanmış bir şekilde sırıttı. "İyi... ama çok ilerlemeyeceğiz ve güneş batmadan geri döneceğiz."

"Anlaştık," diye temin etti onu. "Sizin kulenin önünde buluşuruz. Birkaç şey alacağım."

Troy, Corvina'ya yandan sarıldı. "Teşekkürler, Menekşe."

Corvina gözlerini devirdi ama onun bu hareketiyle kalbi ısınmıştı.

Çocuklar koşarak uzaklaştı ve Jade, Corvina'ya meraklı bir bakış attı. "Ormana çok sık mı gidiyorsun?"

Corvina omuz silkti ve kuleye doğru ilerledi. Bu hafta ormana daha sık, her sabah erkenden gitmişti. Spesifik olmak gerekirse biraz yiyecek ve günlüğüyle birlikte harabelere gidiyordu. Yıkılan duvarın yanındaki büyük taşlardan birinin üzerinde oturmayı, bir zamanlar insanoğlunun yaptığı şeyi doğanın ele geçirişini izlemeyi seviyordu. Her sabah, beslenmek için daha fazla karganın gelmesini seviyordu. Günlüğüne insanlar hakkındaki gözlemlerini, kendisi hakkındaki çıkarımlarını ve bir adam hakkındaki düşüncelerini yazarken onların ziyafet çekmesini izlemeyi seviyordu. Kelimeleri kâğıda dökmeyi seviyordu. Bu, içinde olan biten her şeyi anlamasını sağlıyordu. Günlük tutmak her zaman yaptığı bir şey değildi. Aslında Dr. Detta önerene kadar bunu yapmayı düşünmemişti bile.

Soğuk rüzgâr yüzünü okşadı, balıksırtı örgüsünden kaçan saçlarını uçurdu. Güneş parlaktı ama ufka yakındı. Muhtemelen bir saatlik bir gün ışığı kalmıştı.

Kulenin yanında duran Troy, Jax, Ethan ve tanımadığı diğer iki çocuğu gözetlerken bel çantasının askısını omzunun üzerinden daha yükseğe çekti. Beş erkek vardı.

Jade yanından sessizce, "Birkaç kız mı bulsak?" diye sordu. "Onlara güvenmediğimden değil. Sadece sen onları tanımıyorsun, rahatsız olmanı istemiyorum."

Corvina, arkadaşının düşünceli tavrı karşısında dudaklarının bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını hissetti. "İyiyim, endişelenme. Teşekkür ederim," diyerek elini kızın minyon omzuna koyup sıktı.

Birkaç dakika sonra, kendilerini yiyecek ve suyla yüklemiş çocuklar Corvina'ya baktılar.

Troy ormandaki açıklığı göstererek, "Ee, ne tarafa gidiyoruz, Menekşe?" sordu. "En iyi sen biliyorsun."

Corvina ormanın uzmanı değildi ama orayı bu çocuklardan daha iyi biliyordu. Solda harabeler vardı, tam karşıda da göl. İkisi de kaçınmak istediği yerlerdi. Harabeler ona ait olduğu için ve göl de ses yüzünden.

Sağı işaret etti. "Şu tarafı keşfetmedim, oraya gidelim hadi." Ormandan başka bir şey olmamasını umut ediyordu.

Yedi kişiden oluşan grup ormana girip sağa yöneldi. Ağaçların altında ışık büyük ölçüde daha az parlak, gölgeler daha fazla ve rüzgâr daha soğuktu.

Yanında duran Jade, "Bunu yapmamalıyız," dedi. Elleri sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavramıştı.

"Biraz daha ilerleyip sonra geri döneceğiz, tamam mı?" Troy elini Jade'in küçük omuzlarına sardı ve onu bedenine yapıştırdı. Corvina'yı göstererek, "Menekşe olmasaydı buraya gelmeyi götümüz yemezdi," dedi. "Son birkaç haftadır ormana o kadar sakince girip çıkıyordu ki kendimiz görmeliydik, anlarsın ya? Aslında benim çok uzun zamandır orman ve yükseklik korkum var."

Biri, "Neden?" diye sorunca Corvina, Troy'un geçmişini merak ederek dinledi.

Troy, "Klasik şeyler işte," diyerek omuz silkti. "Ama bu ormanları her zaman keşfetmek istemişimdir. Kampüsteki çoğu çocuk bundan korkuyor."

Yeni çocuklardan biri, "Evet," diyerek araya girdi. "Katiller sadece öğrencileri korkutmak için söylenen tuhaf bir efsaneden başka şey değil."

Corvina kütüphanedeki çocuğun ona söylediği kelimeyi hatırlayarak, "Katiller mi?" diye sordu. Elini bir ağacın pürüzlü, sert kabuğunun üzerinde gezdirdi.

"Aynen," diye açıkladı Troy. "Aptalca bir isim. Ama yıllar önce köylüleri kaçırıp öldüren öğrencilere herkes böyle diyor."

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu da neydi şimdi? Kütüphanedeki çocuk o mesajla ne demek istemişti? Kimdi ki o? Belli ki sadece onunla dalga geçmişti.

Troy, Corvina'nın aklındaki ters giden düşüncelerden habersiz bir şekilde, "Daha da tuhaf bir şey bilmek ister misin?" diye devam etti.

Corvina, içindeki huzursuzluk daha da artarken başıyla onayladı.

"Katillerin işini bitiren öğrenciler var ya?" diyerek sırıttı Troy. "Efsaneye göre onların işini bitirdikten sonra Verenmore'dan ayrılmış ve yeryüzünden kaybolmuşlar. Her biri."

Bedenini bir ürperti ele geçirirken Jade, Troy'un yan tarafını yumrukladı. "Bizi korkutmayı kes!"

"Ormanda korkunç hikâyeler anlatılır, Jadie-cik," diyerek kızın saçlarını karıştırdı.

Yürüdükçe yokuş dikleşti ve Corvina eteğini tutarken Jax ona yardım etmek için elini uzattı. Corvina hayatında ilk kez her elin farklı hissettirdiğini fark etti. Bay Deverell'in elini tutması, Jax'in elini tutmasından tamamen farklı bir deneyim olmuştu.

İkisinin de eli büyük, tutuşları sağlamdı. Fakat Bay Deverell'in sıcak kavrayışı tenine nüfuz edip çok ama çok derindeki bir şeyi tutuştururken, Jax'inki sadece... Azıcık bile benzer bir fizyolojik veya psikolojik tepkiyi ortaya çıkarmamıştı.

Corvina düşüncelerini merkür gözlü adamdan uzaklaştırmak için Troy'a, "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Arkadaşı ona ciddi bir bakış attı. "Yarı zamanlı olarak üniversite için çalışıyorum, ayda iki kez kasabaya kargolanacak şeyleri götürüyorum. Kasabadaki insanlar dedikoduyu seviyor, burası hakkında da çok ilginç bilgilere sahipler. Özellikle postanedeki yaşlı kadın..."

Troy hakkındaki bu gerçeğe şaşıran Corvina'nın kaşları çatıldı. "Ne olmuş ona?"

Çocuklardan biri arkadan gülerek, "Bak bu çok iyi," dedi.

Troy, düşen bir kütüğün üzerinden geçmesi için Jade'e yardım ederken sessiz kaldı. "Babasının küçük kız kardeşi, kaçırılan kızlardan biriymiş. Postanedeki yaşlı kadın, iddia edilen olaylardan birkaç yıl sonra doğmuş ama ailesinden her şeyi öğrenmiş."

Jade başını sallayarak, "Tüm bunları ne diye soruyorsun ki?" diye söylendi.

Troy, "Burada olanları öğrenmek ilgini çekmiyor mu?" diyerek karşılık verdi. "Burası bizim evimiz ve tüm bu saçmalıkları neden bizden sakladıklarını bilmek istemiyor musun?"

"Aslında hayır, istemiyorum," diye yanıtladı Jade. "Buradaki hayatımdan memnunum ve bunu bozmak istemiyorum. Bu kadar basit."

"Alissa'ya olanlardan sonra bile mi?"

"Özellikle Alissa'ya olanlardan sonra."

Jade'den bir şeyler saklayan Alissa.

'Lütfen bana yardım et.'

Ses, birdenbire kafasında yankılandı ve ağzının içindeki o iğrenç kalıntıyı da beraberinde getirdi. Corvina tepki göstermemek için dudağını ısırdı. Yanındaki bir ağacın gövdesini kavrayıp gözlerini yere, eteğinin kıvrımlarının etrafındaki bereketli, koyu renk toprağa ve kalın çimenlere dikti.

Ethan, "O ne lan!" diye bağırdığında herkes dönüp arkada olduğunu gördü. Gözleri sağ taraftaki bir şeye dikilmişti. Corvina neye baktığını anlamak için bakışlarını takip etti ve gözlerini kırpıştırdı.

Bir kulübe. Tuğla ve ahşaptandı. O kadar da harap durumda sayılmazdı. Pencereleri yerindeydi.

Ve içeride hareket eden uzun bir siluet vardı.

Corvina'nın kalbi duruverdi.

Jade, "Siktir, gidelim hemen," diyerek Troy'un kolunu çekiştirdi. Çılgına dönmüş gözleri Corvina'nınkilerle buluştu.

Çocuklardan biri tökezledi. "Dostum, hadi gidelim buradan."

Kalbi deli gibi atan Corvina gözlerini kıstı ama gölge bir daha kıpırdamadı. Hareketsiz kaldı. Yardıma ihtiyacı olan biri olabilir miydi?

"Geri dön Vivi." Mo'nun sesi zihninde yankılandı ve bu onun için yeterince iyi bir cevaptı. Bir ses, bilinçaltının bir ürünü ya da her neyse artık, Mo onu korumaya çalışıyordu.

Tek kelime etmeden, diğerlerinin onu takip edeceğini bilerek yokuştan yukarı çıkmaya başladı. Geri dönüşleri çoğunlukla sessizlik içindeydi, adımları hızlıydı ve çoğu kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Jax, birkaç dakika sonra Corvina'ya aynı ağaç kütüğünün üzerinden geçmesine yardım etmek için elini uzatırken, "O ne sikimdi öyle?" diye sordu.

Çocuklardan biri, "Belki de bir hayvandı?" diye önerdi.

Troy yandan sessizce, "O kadar uzun bir hayvan mı?" dedi. "Sanmam. Siz de kapıyı gördünüz mü?"

Corvina kaşlarını çatarak Troy'a baktı. Kapının nesi vardı ki?

Ethan, "Kapının nesi vardı?" diyerek aklındaki soruyu seslendirdi.

"Dışarıdan kilitliydi," dedi Troy ve devam etmeden önce onlara bir göz attı. "İçeride bir şey varsa eğer, orada kilitli demektir."

Jax açık alanda destek için Corvina'nın elini tutarken çekinerek, "Geri dönüp yardıma ihtiyacı olan biri olup olmadığına bakmalı mıyız?" diye sordu.

Corvina onları durduramadan kelimeler ağzından çıktı. "O yerden uzak durmamız gerek."

Troy'un gözlerinin üzerinde kısıldığını hissetti. "Neden öyle diyorsun, Menekşe?"

"Sadece bir his," dedi ona basitçe. Gerçek olabilecek ya da olmayabilecek bir sesin -tüm hayatı boyunca duyduğu bir sesin- ona böyle söylediğini duymayı pek iyi karşılayacaklarını sanmıyordu.

"Eh, evet. Ben de onun hislerine güveneceğim," diye onayladı Jade. "Hadi geri dönelim."

Gün ışığı yavaş yavaş kaybolurken sessizce yokuş yukarı çıktılar ve nihayet güneş ufukta batarken şato arazisine girdiler. Bir süre kulelerin önünde durup ormanda olup biteni değerlendirdiler.

Karanlık bir figür Ana Salon'a doğru ilerlerken gözleri grubun üzerinde gezindi ve Corvina'nın, Jax'in hâlâ tuttuğunu fark etmediği eline indi. Corvina karanlık figür yoluna devam etmeden önce gözlerinin elinde uzun bir süre durduğunu gördü ve bir anda neden onu takip etme ihtiyacı hissettiğini anlayamadı.

Çocuklardan biri, "Siz..." diye söze başladıktan sonra dudaklarını büzdü.

"Ne?" diye irdeledi Troy.

"Bay Deverell'in bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu çocuk. Corvina adamın adını duyunca dikkat kesildi. Gözleri uzaklaşan figürü izliyor, bu fikir zihninde dönüp duruyordu. Olabilir miydi? Gerçekten orada olan şeyle bir ilgisi olabilir miydi?

Troy elini saçlarının arasından geçirdi ve gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum dostum. Gizemlidir, kahrolası her zaman o ormana gider ve nedenini kimse bilmez. Ama ondan asla kötü bir hava almadım."

Jade gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Yanlış yer, yanlış zaman olaylarından biri olabilir."

"O hepimizden daha uzun süredir burada," dedi başka bir çocuk. "Yıllardır, yaşıtlarının çoğundan daha uzun bir süredir burada. Önce öğrenciydi, sonra da öğretmen. Gördüklerini ve yaptıklarını kim bilebilir? Ya da neden hep o ormana gittiğini?"

Sayısız sır saklayan koyu yeşil denize bakarak, "O orman," dedi Ethan. "Bay Deverell'i bilmem ama o ormanda çok yanlış bir şeyler var."

Bütün bu yerde çok yanlış olan bir şeyler vardı ve ne olduğu hakkında Corvina'nın en ufak bir fikri yoktu.

BÖLÜM 8

Tanınmayan Kimse

Kız, Verenmore'a asla gelmemeliydi.

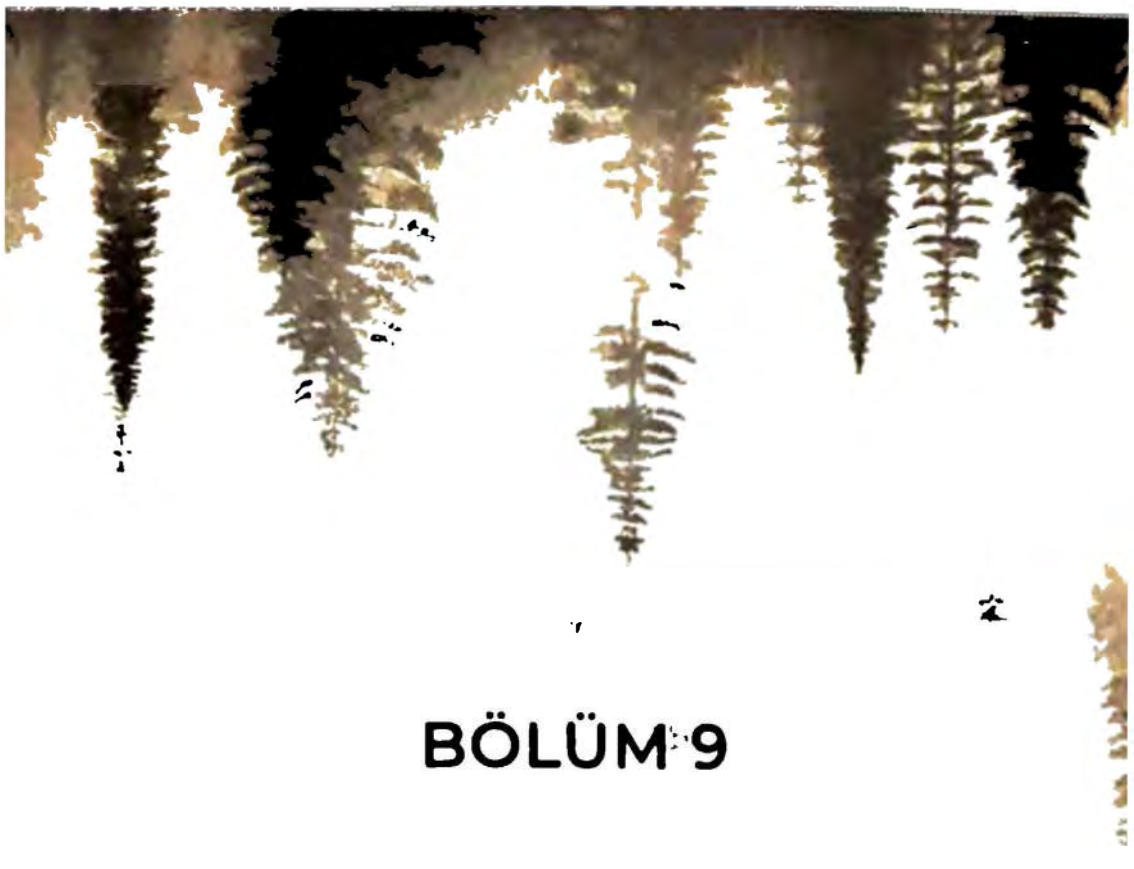
Onu geceliği ve açık saçlarıyla, elinde bir mum tutarak şatoda dolaşırken gördüler. Duvarlar arasındaki boşluklarda gezinen bir hayalet gibiydi. Sabah bir başına ormana girerken gördüler. Ve ona izin verdiler.

Ama o mor gözler, gösterebileceklerinden çok daha fazlasını gördü.

Kendi iyiliği için fazla cüretkâr, fazla meraklıydı. Bu iki özellik, tuhaf bir kız için tehlikeli bir kombinasyondu. Şimdiye kadar onlarla ilgili her şeyden uzakta yaşamıştı. Şimdiyse bir şeyler bulabilir, derinlere gömülü sırları açığa çıkarabilir, uğruna çok çalıştıkları her şeyi çözebilirdi.

Onu uzak tutmak zorundaydılar.

Dikkati başka yöne çekme zamanıydı.

BÖLÜM 9

Corvina

Uzun siyah saçlı kız suda yüzüstü yatıyor, bukleleri suyun üzerinde narin bir şekilde yüzüyordu. Ay ışığının altında teni hayalet gibi solgundu. Corvina etrafına baktı. Ne bulunduğu yeri ne de zamanı biliyordu, sadece kıza ulaşmak istiyordu. Bir adım attığında ayak bileği buzlu suya dalıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

Kalbi hızla çarparken bir adım daha attı. Tam da o anda soğuk, yapışkan bir şey ayak bileklerini kavradı ve onu yerine kilitledi. Corvina kıza ulaşmaya çalıştı ama hareketleri suyun dalgalanmasına, bu da kızın daha da uzaklaşmasına neden oluyordu. Daha çok çabaladı ama ayaklarının etrafındaki yapışkan parmaklar ona hiç izin vermiyordu.

Kız bulundukları yerin ortasına ulaştı ve yavaş yavaş, santim santim, ta ki yüzeyde sadece saçları yüzene kadar bulanık suya batmaya başladı.

Corvina ona seslenmek için ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Sesi kısılmış, boğazı tıpkı ayak bilekleri gibi kilitlenmişti.

Arkasından bir ses, "Corvina," diye seslendi. Ruhunda tanıdığı ve sevdiği bir sesti. Annesinin sesi.

Annesinin birkaç metre ötedeki kıyıda gülümseyerek durduğunu gördü. Üzerinde siyah pamuklu geceliği vardı ve saçları örülüydü. Ama gözleri, sevgiyle dolu olan mor gözleri göremeyeceği kadar, tamamen siyahla kaplanmıştı. O ürkütücü siyah gözlerle Corvina'yı seyrederek bir kart destesini karıştırıyordu.

"Anne," diye seslendi. Sesi bu sefer çıkmıştı.

Desteden bir kart düştü, sonra bir başkası ve bir başkası daha. Annesi ona gülümseyerek desteyi yana fırlattı ve karıştırırken düşen kartları alıp ona göstermek için çevirdi.

Şeytan. Âşıklar. Kule.

En önemli tarot kartları. En güçlü işaretler.

Annesi hâlâ gülümseyerek, "Neyin geldiğini biliyorsun bebeğim," dedi. "Bir fırtına. Tek güvenli yer gözdür. Fırtına o adam. O seni güvende tutacak."

Corvina, bacaklarını onu tutan her neyse ondan kurtarmaya çalışarak, "Kim anne?" diye sordu.

"Şeytan," diye yanıtladı annesi.

"Karttaki mi?" Elini uzatarak ona ulaşmaya çalıştı.

"Kalbindeki," diye kıkırdadı annesi. "Yasak meyveyi tattığın an, şeytana aitsindir."

Ayak bileklerini tutan eller onu annesinden uzağa, suyun içine çekmeye başlarken Corvina haykırdı.

"Anne," dedi dehşet içinde. Aynı anda annesi ortadan kaybolmaya başladı. Kıyıya ulaşmak için daha çok çabaladı ama nafileydi, bedeni çılgınca derinlere doğru ilerliyordu.

"Anne!" diye çığlık atıp ellerini uzatarak orada olmayan bir anneye ulaşmaya çalıştı.

Hemen ardından bir şey onu sertçe sarstı.

"Corvina!"

Gözleri açıldığında Jade'in endişeli yüzünü tepesinde gördü, elleri onu omuzlarından tutuyordu. Corvina hızlı hızlı soluyor, göğsü inip kalkıyordu. Tüm vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Zihni olanları anlamaya çalışırken gözleri çılgınca odanın içinde dolandı.

Bir kâbustu. Bir kâbus görmüştü.

Ağzından nefes alıp oturdu, elleri titriyordu.

Jade ona bir bardak su uzatırken, "Anne diye bağırıyordun," dedi yumuşak bir sesle. Corvina suyu minnetle kabul etti, hepsini bir dikişte içti ve hızla çarpan kalbinin yavaşlamasına izin verdi.

Bir kâbustu. Sadece bir kâbus.

Endişelenmiş oda arkadaşına bardağı geri verirken, "Teşekkür ederim," dedi.

Jade yatağına oturup, "İyi misin?" diye sordu.

Corvina başıyla onayladı. "Kötü bir rüyaydı." Ve bu endişe vericiydi. Pek kâbus görmezdi ve çok az sayıda gördükleri de hayatında iyiye işaret olmamıştı. Annesi, özellikle onun kâbuslarının kötülük habercisi olduğunu söylemişti. Doktor ise zarar verici olduklarını... Kendine gelmeye ihtiyacı vardı.

Bacaklarını yataktan sarkıtarak bitkin eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yürüyüşe çıkacağım."

"Gecenin bir yarısı," dedi Jade, gözlerinde temkinli bir ifade vardı. "Emin misin?"

Corvina başını aşağı yukarı salladı. "Biraz havaya ihtiyacım var. Yürüyerek rahatlamam lazım. Endişelenme, hemen dönerim."

Corvina, hâlâ mavi geceliğinin içindeyken ayaklarına çizmelerini geçirip saçlarını omzuna doğru attı ve yanındaki çekmeceden bir mum aldı. Gözü mumun yanındaki tarot destesine takıldı. Onu da alıverdi, mumu bir tutucuya yerleştirip yaktı

ve Jade'e güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme gönderdi. "Ciddiyim uyu sen. Sadece biraz yürüyüp rahatlaman lazım."

Jade dudağını ısırarak titreyen muma baktı. "Duvarların dışına çıkacaksan fener öneririm. Bu gece baya rüzgâr var."

Corvina pencereden dışarı baktı. Pencerenin dışındaki grotesk gargoyle, aya doğru çığlık atan uğursuz bir canavar gibi görünüyordu. Neredeyse dolunay vardı. Bir sorun olmazdı. Yine de arkadaşına başını salladı ve etrafına bir şal sararak dışarı çıktı.

Koridorlar gecenin bu saatinde boştu ve mum, merdivenlerden inmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Piyano çalınmıyordu, hatta birkaç gündür hiç çalınmamıştı. Kendi yerine gitmesi gerekiyordu, sadece kendisinin olduğu ve başka kimsenin araya giremeyeceği o sessiz yere.

Giriş salonuna indiğinde, tarot destesini tutan eliyle kulenin giriş kapısını iterek açtı ve arazide devriye gezen korumaları kontrol etmek için dışarı baktı. Kimseyi göremeyince de dışarı çıktı.

Yüzünü kesen rüzgâr soğuk, keskin ve canlandırıcıydı. Mumunun üzerindeki alev, vahşi bir saniye boyunca rüzgârla bir âşık gibi dans etti, titreşerek tutkusuna direndi... fakat sonra teslim oldu ve söndü.

Ormanın kokusu onu çağırıyordu. Bereketli toprağın ve uyuyan yaprakların kokusu, bilinmeyen ağaçların ve görünmeyen çiçeklerin kokusu...

Mumluğu tutmaya devam ederek ormana gitti ve sola, harabelere doğru döndü. Geceleyin buraya hiç gelmemişti ama ormanın sesleri ve ona eşlik eden yaratıklar eşliğinde gideceği yere yürürken rahatladığını hissetti. Geceleri orman, memleketindekiyle aynıydı. Gece böcekleri cıvıldayarak ona karanlıkta

yalnız olmadığını hatırlattı. Yarasalar tam saatlerinde, başının üzerinde uçuşuyordu. Bir kuş, her üç adımda bir ötüyordu.

Bir. İki. Ciyak.

Corvina, adımlarını kuşa göre uydurdu. Selam vermek için ağaçların kabuklarına dokunuyor, ayın sessiz ışığı altında ilerlerken onu korudukları için sessizce teşekkür ediyordu.

Birkaç dakika sonra harabeler, o huzur bulduğu yer göründü ve Corvina gülümsedi.

Ama sonra donup kaldı.

Çünkü onun ıssız alanında, kırık sıralardan birinde iriyarı bir adam oturuyordu. Muşamba yere atılmıştı. Corvina'nın çizmesinin altında bir dal çatırdadığında adam başını kaldırdı, gümüş gözler onu yakıp geçti ve birkaç metre ötede durduğu yere mıhladı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı adam. Sesi aralarındaki boşlukta yankılanırken tamamen ona döndü. "Burada ne halt ediyorsun?"

Corvina yutkundu, parmakları şamdanı sıktı. "Ben her zaman buraya geliyorum."

Bay Deverell, elindeki metal bir şeyi yanındaki sıranın üzerine koyarken, "Demek istediğim," diye açıklamaya başladı. "Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun?"

Ona kâbusundan bahsetmek istemiyordu. Daha kendisi aşamamıştı. Bu yüzden elverdiği kadarıyla gerçeği söyledi. "Uyuyamadım."

"Ve gecenin bir yarısı ormanda yürüyüş yapmanın en mantıklı çözüm olacağını mı düşündün?" diye sordu, sesi öfkeliydi. Kendisi de aynı şeyi yapıyorken neden kızmıştı ki? Uff, karşılaştırma yapmaktan nefret ederdi. Corvina özgür bir insandı ve burası adama ait değildi, bu yüzden onu durduramazdı.

Corvina onu görmezden gelerek kendi yerine, bir zamanlar mezarlığın yanındaki duvarın bir parçası olan devrilmiş kaya

parçasına gitmeyi seçti. Kaya, oturup arkasına yaslanabileceği kadar büyük bir koltuk şeklinde parçalanmıştı, öndeki kırık çeşmeye bakıyordu ve şükürler olsun ki; tuhaf tek gözlü ağaçtan, arkasındaki mezarlardan ve sağındaki piyanonun da dahil olduğu eşya yığınından uzaktaydı.

Kayaya oturup adamı tamamen görmezden gelerek tarot destesini kucağına koydu ama gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Piyanoyu kurcalamaya başladığını, metalin sert bir şeye çarpma sesinin sessizliğin içinde yayıldığını duydu ve merakına yenik düşerek arkasına baktı. Muhtemelen eşya yığınının arasından sürüklediği bankta, elinde bir tür penseyle oturuyor ve piyanonun göbeğinden, eskimiş görünen bir şeyi çekiyordu.

Kendini tutamayarak, "Piyano sizin mi?" diye sordu.

Piyanonun içinden başka bir parça daha çekmeden önce eli durakladı. "Hayır," dedi kısaca. "Diğer ırır zırırlarla birlikte buradaydı."

Corvina dudağını ısırdı. "Ve siz de onu tamir mi ediyorsunuz?"

Gümüş gözler onunkilere kilitlendi.

"Evet."

"Piyanolar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," derken adamın alet tutan ellerine baktı. Bu yüzden nasırlı avuçları vardı demek...

Corvina'ya bir süre daha baktıktan sonra bakışlarını kızın kucağına indirdi. "Tarot kartları mı onlar?"

Corvina kartları okşarken dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Annemindi. Bana onları nasıl okuyacağımı o öğretti."

Kartları alıp karmaya başladı.

"Peki, söylediklerine inanıyor musun?" diye sessizce sordu. Derin sesi merakla doluydu. "Kadere inanıyor musun?"

Corvina omuzlarını silkip sırtını kayaya yasladı, elinde-

ki kartların tanıdık ağırlığı ve onları karıştırma hareketi onu rahatlatıyordu. "İyi bir yol gösterici olduklarına inanıyorum, kılavuz değil." Bir kart düştü. Corvina ise devam etti. "Bir şey hakkında rehberlik edebilir ve yön gösterebilirler ancak nasıl, ne zaman ve ne ile ilgili olduğuna dair kesin ayrıntılar veremezler. Bu bizim seçimlerimize bağlıdır." Başka bir kart daha düştü.

"İlginç," diye mırıldandı Bay Deverell. Saçındaki beyaz tutam ay ışığında ve karanlığın içinde daha belirgindi. Corvina, kartları karmaya devam ederken uzun bir dakika boyunca adamı inceledi. Belirgin kaşlarının konsantre olmuş bir şekilde çatılışını, leke bulaşmış çenesinin kare şeklini, düz burnunun asaletini, sıkı dudaklarını...

Kelimelerin kulağa nasıl geldiğini fark edemeden, "Çok ilginç bir yüzünüz var, geleneksel bir yakışıklılık değil," dedi birden. Sessizliğin içinde, adamın gümüş gözleri onun menekşe gözleriyle çarpıştı ve çatık kaşları yukarı havalandı.

"Bunu bir iltifat olarak söyledim," diye açıkladı. Yüzünün yandığını hissederken onu saklayan karanlığa minnettar bir şekilde ellerinin hareketine odaklandı. "Çok çekici bir yüzünüz var. Güzel ama sıra dışı. Demek istediğim buydu. Üzgünüm. Muhtemelen sizinle böyle konuşmamalıyım."

Sonrasında birkaç dakikalığına Corvina'yı görmezden geldi, onarımına geri dönmüştü ve yüzünün yanındaki kaslar oynuyordu. Corvina utançla gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. İşte bu yüzden muhtemelen çenesini kapalı tutmalıydı, özellikle de onu tek bir bakışla heyecanlandıran erkeklerin karşısında. Kampüste başka birini bulabileceğinden emindi. Ve kendini keşfeden, genç bir kadındı. İlk defa güçlü bir şehvet deneyimliyordu ve bunu keşfetmeyi hak ediyordu. Birini bulmalıydı.

Bir anda onun, "Başka kime geleneksel bir yakışıklılığı var dersin?" diyen sözlerini duydu.

Bunu sormasını hiç beklemiyordu. Corvina bir an bunu dü-

şündü, bir şey söylemeli miydi? Ondan bile emin değildi. Muhtemelen söylememeliydi.

Bay Deverell yavaşça, "Sence Jax yakışıklı mı?" diye sordu. Fazla yavaşça.

Corvina yutkundu. Her cevabın yanlış cevap olacağını hissediyordu. "Oda arkadaşım öyle düşünüyor."

Corvina'ya bakmadı. "Senin ne düşündüğünü sordum."

Corvina aralarında gergin bir şeyler hissederken, "Evet," diye itiraf etti. "Geleneksel bir yakışıklılığı olduğunu söyleyebilirim. Kabalık etmek istememiştim. Üzgünüm, sohbet etme konusunda pek iyi değilim."

Ama o bir şey söylemeden sadece piyanoya doğru eğildi, eli bir akoru agresif bir şekilde çektiğinde bu hareket Corvina'nın içindeki ilkel bir şeyi ateşledi. Susup onun çalışmasını izledi ve dilini ısırdı. Hiçbir şey söylemeseydi muhtemelen daha iyi olurdu.

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra, "Jax'i ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Corvina'ya.

"Hımm." Bir derdi vardı. Neden Jax'i soruyordu ki? Soru üzerine Corvina'nın kaşları çatıldı. "Arkadaşız sanırım."

"El ele tutuşan arkadaşlar mı?" Sessizce sormuştu ama ardından gelen sessizlik gürültülüydü.

Corvina kartları karıştırırken durup adamın eline baktı. Kalbinin atma hızı üç katına çıkmıştı. Onları ormandan çıkarken gördüğünü biliyordu. Jax o sırada hâlâ onun elini tutuyordu. Bu adamın kütüphanede, Corvina'nın tadına bakmadan hemen önce tuttuğu elini.

Corvina sessiz kaldı.

Bay Deverell aniden elindeki aleti bırakıp banktan kalktı. Uzun, kıvrak vücudu üç hızlı adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. Corvina'nın tünediği kayanın önünde durup eğildi; genç kadın onun şimşekler çakan gözlerine bakar ve kalbi göğüs

kafesini yumruklarken adam da kollarını iki yanından kayaya dayadı. Onu olduğu yere hapsetti.

"Bu her ne ise, olamaz," dedi, alçak sesle ama net bir şekilde. Sesi kısık olmasına rağmen kesindi. "Sen benim öğrencimsin ve ben senin öğretmeninim ama daha da kötüsü, ben tehlikeliyim. Vakit geçirdiğim kızlar, olması gerekenden çok daha erken şekilde ölümle dans etmeye başlıyor. Eğer hayatına değer veriyorsan bana öyle bakma." Daha da yaklaştı ve sıcak nefesi ile yanık kokusu onu sardı. "Bu bir şeyler istememe neden oluyor, küçük karga."

"Ne gibi şeyler?" diye fısıldadı Corvina. Gözleri onunkilere kilitlenmişti ve kalbi boğazında atıyordu.

"Elimin saçlarının arasında ve dilimin ağzının içinde olması gibi şeyler," dedi ona sertçe. Yüzünün hatları gergindi. "Sırf elini tutan çocuğa asla onun olmayacağını göstermek için seni onun önünde becermek gibi şeyler. Dersten sonra seni masamın üzerine eğip, dudaklarını kalemine yaptığın gibi sikimin etrafına sarmanı söylemek gibi şeyler."

Corvina'nın bedeni, kalbi ve yüzü alev alev yanıyordu. Daha önce hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı. Buna benzer, şevkle ve tutkuyla söylenmiş sözleri kitaplarda okumuştu ama ona söylendiğinde nasıl hissedeceğini asla hayal etmemişti.

Adam üzerine doğru eğildi ve kızın görebildiği tek şey onun yüzü oldu. Bu manzara karşısında Corvina'nın göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Bunu istiyordu. Hepsini istiyordu. Ona böylesine parlak, vahşi gözlerle bakan bu adama ait olmak istiyordu. Ama o tehlikeliydi, bilinmezdi, gizemliydi...

"Bu şehvet," diye fısıldadı Corvina. Bunu doğrulamaya, bahane bulmaya çalışıyordu.

"Hayır, Corvina," derken dudağının kenarı seğirdi. "Şehveti bilirim. Bu, daha kötü bir şey. Bu... sahip olmak, doyuma

ulaşmak ve ele geçirmek için duyulan barbarca bir ihtiyaç. Bu, çılgınlık."

Çılgınlık.

Çılgınlık gibi hissettiriyordu, değil mi? Alıştığından farklı bir çılgınlıktı ama yine de çılgınlıktı.

Corvina ona baktı, eli kendi kendine havalanıp adamın dudaklarına dokundu. Tıpkı kütüphanede onun kendi dudaklarına dokunduğu gibi. Kendini yerinde tutmaya çalışan adamın kolları gerildi, gözleri parladı. Parmaklarını üzerinde gezdirdiği dudakları yumuşak ve dolgundu, gözleri asla birbirlerinden ayrılmıyordu. Nabzının boynunda atışını hissediyor, meme uçları sertleşip elbisesinin kumaşına baskı yapıyordu.

Etrafındaki rüzgâr hafif bir melteme dönüşmüş, ay sanki ona ihtiyacı olan mahremiyeti, gizliliği ve cesareti vermek istercesine bulutların arkasına saklanmıştı. Corvina bedenini kayadan hafifçe kaldırarak yükseldi ve boynunu uzattı. Dudaklarını adamın ağzının üzerinde olan parmaklarının üzerine bastırdı. Burunları birbirine değerken başını eğip elini çekti ve aralarında sadece santimetrelik bir boşluk kaldı.

"Eğer bu çılgınlıksa," diye fısıldadı adamın dudaklarına karşı. "Çek beni derinliklerine..."

Adam, ağzından bir, "Tanrı aşkına" feryadı çıktıktan sonra mesafeyi kapatıp dudaklarını Corvina'nınkilerin üzerine bastırdı. Temas noktasından yayılan karıncalanmalar Corvina'nın vücuduna yayılıyor ve bacaklarını, ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüzleştiriyordu. Dudakları kilitli kalırken vücudunu yerinde tutmak için adamın kazağını elleriyle sıkıca kavradı. O ise hafifçe geri çekildi, hâlâ onun üzerine eğilir vaziyetteydi ve kolları iki yanından kayanın üzerindeydi.

Dudaklarına karşı, "Eğer bu çılgınlıksa," diyerek onun sözlerini tekrarladı. "Çoktan en derindeyim."

Ağzı tekrar onunkinin üzerine geldi ve bu sefer belinde de iri avucunun baskısını hissetti. Bir eliyle ikisinin ağırlığını taşırken diğerini kayaya dayamıştı. Dudaklarını hafifçe araladığında, o lezzetli baskının altında Corvina da onu taklit etti. Dilleri birleşir, birbirinin üzerinde kayar ve birbirine karışırken adamın kazağını sıkıca tuttu. Sigaranın, kahvenin, zengin, yasak ve karanlık bir şeyin tadını alıyordu. Bu, midesinde sıcak ve gergin bir şeyin canlanmasına, aşağıdaki derinliklerinde sıvıya dönüşmesine neden oldu.

Ona olabildiğince yakın olmak için gerinerek daha da sertçe kendine çekerken ikisinin de nefes alışı düzensizdi. Memeleri ağırlaşmıştı ve meme uçları sadece bir dokunuşun tatmin edebileceği bir acıyla sızlıyordu. O yetenekli ve güzel ellerin onlara dokunmasını, tutmasını, onlarla oynamasını ve kendisini ateşe vermesini istiyordu. Onu, bitmek bilmeyen bir açlıktan sonra ziyafet çekermiş gibi öpen o aykırı ağzıyla, hiç kimsenin dokunmadığı yerlerini öpmesini istiyordu. Onu iliklerine kadar istiyordu. Ah, onu gerçekten tanımadan, kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmeden nasıl da istiyordu... Bu çılgınlıktı. Bedenindeki moleküller onun bedenindeki molekülleri tanıyordu. Kanındaki delilik onun kanındaki deliliği tanıyordu, ruhundaki melankoli onun ruhundaki melankoliyi tanıyordu.

Öpüştükçe öpüştüler. Bir his kaleydoskopunda dönüyorlardı. Adamın dudaklarındaki entrikayı, ağzındaki gizemleri, dilindeki sırları öptü Corvina. Onu daha da derinden öpüp iliklerindeki karanlığa ve kanındaki muammaya ulaştı. Bu sırada adam onu sıkıca tutuyor, ruhunu gözetliyor, onu parçalara ayırıp içindeki her şeyi inceliyordu. İlk öpücüğünün böyle olacağını düşünmemişti ama şimdi başka bir şekilde olduğunu hayal dahi edemiyordu. O anda, tüm benliğini Corvina'nın üzerine damgalamıştı sanki.

Boğazından bir ses çıkıverdi ve bu ses adamı durdurup geri çekilmesine neden oldu. Göğsündeki sıcak kaslar Corvina'nın yumruğunun altında inip kalkıyordu. İkisi de kalplerini sakinleştirmeye çalışırken uzun dakikalar boyunca birbirlerine baktılar. Fakat sonra üzerindeki gözlerin titrediğini, yüzünde sıkıntılı bir ifadenin belirip gözlerinin yana kaydığını gördü Corvina.

Pişmanlık.

Corvina'yı öptüğüne pişman olmuştu.

Sıcak, farklı türden sıcak bir şey bedenini yaktı. İçinde canlanan duyguyu adlandırabileceği kadar deneyimlememişti. Sadece yüzündeki pişmanlığı görmek istemediğini biliyordu. Aslında, geri çekildiği sırada onu düşüncesizce öpüşünü adamın zihninden silmek ve onu bir daha asla görmemek istiyordu.

Corvina boğazı sıkışırken yüzüne temkinli bir gülümseme yerleştirdi, adamın kazağını bıraktı ve tekrar kayaya yerleşip geceliğinin eteklerine düşen kartları topladı. "Endişelenmene gerek yok. Ciddi bir şey değildi. Bunun bir daha yaşanacağına dair hiçbir beklentim yok."

Uzun bir dakika boyunca Corvina'yı inceledi. Dişlerini sıktığı için çene çizgisi sert, ağzı Corvina'nın dudaklarından dolayı hâlâ ıslaktı.

"Geri dönmelisin."

Corvina saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Hâlâ kıpkırmızıydı ve burnu seğiriyordu. Bakışlarını kaçırdı. "Sınıfta görüşürüz, Bay Deverell." Eğer yerin dibine girmezse tabii.

Bunu söyledikten sonra eğilip yere düşen kartları topladı. Onun da piyanoya geri döndüğünü fark etti. Dudakları hâlâ titriyordu ama bunu görmezden gelmeye kararlıydı. Geceyi burada geçirip geçirmeyeceğini bilmiyordu ama Corvina gitmedi

ve muhtemelen bir daha asla onunla yalnız kalmamalıydı. İlk kez bir erkeği öpmenin ve onu bundan anında pişman etmenin utancından kaçınmak istiyorsa tabii. İlk öpücüğü... sona erene kadar olağanüstüydü. Corvina ikincisinin daha iyi olacağından emindi. Ve bundan pişman olmayacak biriyle olmasını umut ediyordu.

Kalan son kartları almak için eğildiğinde eli dondu.

Üç kart, yüzleri yukarı dönük bir şekilde yerde duruyordu ve sadece üçü bu şekildeydi.

Şeytan, Âşıklar ve Kule.

Kâbusunda annesinin çektiği kartların aynısıydı.

BÖLÜM 10

Corvina

Sonraki birkaç hafta boyunca ondan uzak durmayı başardı. En azından denedi. O ise kesinlikle umursamadı.

Harabelere gitmeyi bırakmış ve kütüphaneye kaçmaya başlamıştı. Ödevleriyle ya da iyi bir kitapla veya günlüğüyle kıvrılıyor, zamanını güzel zindanda, kahve, kitaplar ve kütüphaneci Bayan Suki ile geçiriyordu. Ve o, neredeyse her seferinde, içine aslan kafaları oyulmuş koltuklardan birinde oturup gözlüklerini takarak kendi işini yapıyor oluyordu. Corvina arkadaşlarıyla takılırken nasıl oluyorsa o da o civarda bir yerde oluyor, yoldan geçiyor, dolaşıyor ya da sadece pencereden Corvina'yı izliyordu. Onun dikkatini eşit derecede hem seviyor hem de nefret ediyordu.

Jade ve Erica, her ikisi de ondan çok farklı olsa da arkadaşları olmuştu. Jade, Troy ile tekrar takılmaya başladığı için çocuklar da onlarla daha fazla takılmaya başlamıştı. Corvina, rahatsızlık duymuyordu, özellikle de Troy'dan. O erkek kardeşlerin olacağını hayal ettiği gibiydi; bazen sinir bozucu, bazen son derece koruyucu ve çoğunlukla sevimli. Tüm gruba güzel bir enerji

getirseler de Ethan ve Jax'in yanında daha ölçülüydü. Corvina hâlâ grubun en sessiziydi ama onlara, etraflarında biraz rahat hissedecek kadar güvenmeye başlamıştı.

Erica'nın dediğine göre, Jax onunla özel bir şekilde ilgilenmeye başlamıştı ama onu asla zorlamıyordu ve bu, Corvina'nın hoşuna gidiyordu. Ona ilgi duymamasına saygı duyuyor, olayı garipleştirmiyordu. Corvina onun bu yönünü seviyordu. Ve gümüş gözlü şeytan hepsini fark ediyordu. Corvina'nın en çok ilgi duyduğu kişi oydu ama geçen haftalardan sonra, öpüşmelerinin ardından yüzünde beliren o feci pişmanlık ifadesinden sonra o olmamalıydı. Neyse ki Corvina her şey normalmiş gibi davranmakta iyiydi.

Sınıfta adama hiç bakmıyordu ve bakışlarını üzerinde hissetse de o da ders sonunda Corvina'yı hiç durdurmuyordu. Onu yemek odasında ve kampüsün çevresinde gördüğünde ondan kaçmıyormuş gibi yapma girişimlerini bir kenara bırakarak diğer yöne doğru yürüyordu. Yine de karanlık derecede güzel formuna bazen gizlice bir bakış atıyordu.

Ayrıca, kuleden kendisine doğru süzülen müziğin sesini bir daha hiç duymadığı için hissettiği ıstırabı da görmezden geliyordu Corvina. Piyano çalmayı bırakıp gecelerini harabelerdeki piyanoyu onararak mı geçiyordu, yoksa sadece Corvina'nın kulesinden mi kaçınıyordu bilmiyordu ama müziği özlemişti.

Düşüncelerini uzaklaştırarak aylar önce kitaplarını aldığı günden bu yana ilk kez Yönetim Kanadı'na girdi. Haftalar geçtikçe hava iyice soğumuş, ısınmak için yün eteğinin altına dizüstü çizmelerini giymeye başlamıştı. Troy ona havanın tekrar ısınmadan önce birkaç hafta daha soğuk kalacağını söylemişti.

Gözlüklü genç bir adam resepsiyon masasının arkasına oturmuş bir kitabı karıştırıyordu.

"Merhaba." Corvina onu hafif bir gülümsemeyle selamladı. "Göndermem gereken bir mektup var."

Yirmi ikinci doğum günüydü ve bu, mektubunun alıcısı dışında kimsenin bilmediği bir gerçekti.

Genç adam kaşlarını çattı. "Bugün cumartesi."

Corvina, "Evet," derken gülümsemeye devam etti. "Pazar günleri birinin mektupları şehre götürdüğünü duydum. Sadece benimkini bırakmak istedim."

Adam önce elindeki zarfa, sonra ona baktı. "O geçen pazardı, hanımefendi. Üzgünüm ama bir sonraki teslimat iki hafta sonra olacak."

Corvina'nın alnında boncuk boncuk terler birikmeye başladı. "Şey. Bu biraz acil. İki hafta bekleyemez."

Adam ona şöyle bir bakarak tepeden tırnağa süzdü. "Üzgünüm ama nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Siktir.

Siktir.

Geç kalamazdı. Doğum gününden sonra sadece bir haftası vardı. Çaresizlik onu fena yakalamıştı. "Anlamıyorsunuz. Bu çok önemli. Bu durumda postalamak için şehre gitmemin bir yolu var mı?"

"Üzgünüm..."

Arkasından, "Benim arabamla gelebilirsin," diyen derin ses, vücudundaki her sinirin haftalardır olmadığı bir şekilde dikkat kesilmesine neden oldu. İçinde bir sevinç duydu, uzun bir aradan sonra eve dönmüş gibi garip bir duygu hissetti. Nedenini anlayamadı.

Corvina, adamın varlığının içinde bir yıkım yaratmasına karşı kendini hazırlayarak arkasını döndü ve onu siyah bir trençkot içinde gördü. Yüzündeki hafif kirli sakalı ve darmadağınık saçlarında geriye doğru taranmış olan gri tutamı fark etti.

Adam ona odaklandığında vücudundaki hücrelerin onun etrafında nasıl yeniden hizalandığını, her birinden geçen elektrik şokunun tüm vücudunu nasıl ısıttığını unutmuştu.

Tanrım, onu *istiyordu*.

Sisteminde şarkı söyleyen arzuyu görmezden gelerek, "Kasabaya mı gidiyorsunuz?" diye umutla sordu.

Gözleri onu incelerken kısaca başını salladı. "Beş dakika sonra benimle araba yolunda buluş."

"Bekleyin," diyerek onu durdurdu ve resepsiyondaki genç adama endişeli bir bakış attı. "Sizinle gelmeme izin var mı?"

Bay Deverell endişesiz bir şekilde omuz silkti. "Özel koşullar altında, evet. Dr. Greene'i ben bilgilendiririm."

İçini bir heyecan kapladı. Dudağını ısırarak kabul etti ve Jade'i bulup kasabaya indiğini bildirmek için koşarak binadan çıktı. Birkaç dakika aradıktan sonra onu arka bahçedeki bir girintide Troy ile sevişirken buldu.

Boğazını temizledi.

Dudakları parlayan Troy, "Selam Menekşe," diyerek onu selamladı.

Corvina gözlerini devirdi ve biraz sersemlemiş haldeki oda arkadaşına baktı. "Mektup göndermek için kasabaya gidiyorum."

Jade kendine gelerek kaşlarını çattı. "Bekle, yalnız gidemezsin. Birine ihtiyacın... Hayır ya. O olmasın."

"İyi olacağım," diye güvence verdi Corvina. "Önemli bir mesele ve kasabaya inen tek kişi o."

"O kim?" diye sordu Troy.

Corvina, "Bay Deverell," diye yanıtladı ve Troy'un kaşlarının kalktığını gördü. Islık çalıp, "Şanslı herif. Tatlı biri ona eşlik edecek," dedi.

Jade hâlâ endişeli görünüyordu. "O bir öğretmen ve ona güvenmiyorum."

Sadece arkadaşının omzuna dokundu. Teması o başlatmıştı ve bu, hiç yapmadığı bir şeydi. Gümüş gözlü şeytan muhteme-

ken öpüşmelerini başlatmasının onun için ne kadar olağandışı olduğunun farkında bile değildi. Düşüncelerinden sıyrılıp arkadaşına seslendi. "O zaman bana güven. İyi olacağım."

Bundan yeterince emin olan Jade ile Troy gitmesine izin verdi. Lacivert rengi yün eteğini toplayıp elinde zarfıyla birlikte araba yoluna koşarken, düz kahverengi çizmeleri her adımda parke taşlarını dövüyordu.

Araba yolunda siyah, şık bir SUV araba çalışır vaziyette duruyor, sürücüsü onu bekliyordu.

Ön tarafa ilerleyerek yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve arabaya bindi. "Beklettiğim için üzgünüm."

"Emniyet kemerini tak," diye emretti adam.

Corvina giydiği açık gri Henley'ye[5] şaşırarak ona baktı, kollarını yukarı sıyırmıştı.

Zarfı kucağına, çantasını da ayaklarının arasına yerleştirip kemeri takarken, "Sizi hiç siyah dışında bir şeyin içinde görmemiştim," diye yorum yaptı.

"Ben de seni açık renk kıyafetlerin içinde hiç görmedim," diye mırıldandı kayıtsızca.

Bu çoğunlukla doğruydu.

"Koyu renkleri severim," diyerek omuz silkti ve kavisli yoldan büyük kapıya doğru ilerlerken etrafı izledi. "Bu sizin arabanız mı?"

Birkaç saniye boyunca Corvina'ya baktı. "Evet. İki yıl önce aldım."

"Yani, sizin istediğiniz zaman kampüsten çıkmanıza izin var mı?" diye sordu koltuğuna yerleşerek.

Ana kapı görüş alanına girerken duraksayarak, "Fakültedeki herkes çıkabilir," diye bilgilendirdi. Uzakta bulutlar gümbürdüyor, güneşin altında bir battaniye, tüm manzarayı hem büyüleyici hem de tehditkâr görünen puslu bir griyle örtüyordu.

[5] Önünde iki veya üç düğme olan, yakasız, örgü gömlek. (ç.n.)

Bir güvenlik, Bay Deverell'ın kartını kontrol etti ve kapıyı açarak geçmelerine izin verdi. Kampüste iki ay geçirdikten sonra Corvina aniden, dışarı çıkmanın ne kadar özgür hissettirdiğini fark etti.

Klostrofobi yaşamadan önce ona, "Pencereyi açmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Bay Deverell, Corvina'nın yan tarafındaki tamamen kapalı pencereyi açan bir düğmeye basmadan önce ona biraz şaşkın bir bakış attı. Buz gibi soğuk hava örülü saçlarını uçurup ciğerlerini doldurunca Corvina gülümsedi. Araç virajlarda ustaca dönerken mesafeyi hızlıca katettiler. Hızı kesinlikle taksininkinden daha fazlaydı. Ve bu sefer önde oturduğu için her dönüşte arabanın burnunun üzerinden aşağıdaki vadiyi görebiliyordu; uçup gitmeden önce son anda yola geri dönüyorlarmış gibi oluyordu.

Ona içtenlikle, "Beni götürdüğünüz için teşekkür ederim, Bay Deverell," dedi. "Gerçekten minnettarım."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Vad. Yalnız olduğumuzda bana Vad diyebilirsin."

Yalnız olduklarında. Adından önce fark ettiği ilk şey bu ifade oldu.

Vad. İsmini dilinde hissetme dürtüsü çok baskındı ama o an için buna direndi. "Anlamı nedir?"

"Vahşi."

Corvina yan dönüp onu tepeden tırnağa süzdü. "Hah. Hiç de vahşi görünmüyorsun."

Gözleri ona ateşli bir bakış fırlatırken dudağının kenarı seğirdi. "Hiçbir fikrin yok, küçük karga."

Corvina, yüzüne çarpan serin rüzgâra rağmen teninin kızardığını hissedebiliyordu. "Bana karışık sinyaller veriyorsun, farkında mısın?" dedi ona sessizce. "Önce bana böyle şeyler

söylüyorsun. Sonra senden uzak durmam için uyarıyorsun. Benden ne istediğine karar vermelisin."

Adamın cevabı beklediği türden değildi.

Kıkırdadı, sesi zengin ve samimiydi ama bir parça soğukluk da vardı.

Tehlikeli bir virajdan daha inerken konuyu değiştirerek, "Mektup kime?" diye sordu.

Corvina pencereden dışarı, kararan gökyüzüne dönmeden önce zarfa baktı.

"Anneme."

Adam ona çözemediği bir bakış attı. "Dosyanda anne babana ulaşılamadığı yazıyor. Genellikle bu, ölü anlamına gelir."

Corvina şaşkınlıkla baktı. "Dosyamı mı okudun?"

Omuz silkti. "Seni sıra dışı bulduğumu söylemiştim. Ee, eğer annene ulaşılamıyorsa o mektup nasıl gidecek?"

Corvina boğazının düğümlendiğini hissetti, ona söyleyip söyleyemeyeceğini düşünürken parmakları birbirine kenetlendi. Hayatında hep yalnız olmuştu. Kimseye güvenip sırrını verme şansı olmamıştı. Buna alışmıştı. Ama nedense ona güvenmeyi ve sırlarını güvende tutmasını istiyordu. Her şey göz önünde bulundurulduğunda bu adam hakkında, duyduğu en güzel müziği çalması, oldukça zeki olması ve onu hem el üstünde tutulacak hem de kendinden geçirilecek bir şeymiş gibi öpmesi dışında hiçbir şey bilmiyordu.

"Eğer söylersem," dedi ve boğazındaki düğümü yuttu. "Aramızda kalır mı?"

Vad başka bir virajdan geçerken sessiz kaldı, sonra ona bir bakış attı. "Konuştuğumuz her şey aramızda kalır."

Kullandığı sözcüklerin altındaki subliminal mesajlar Corvina'nın duraklamasına neden oldu. Yalnız olduklarında, konuştukları her şey, hepsi ve daha fazlasını ima ediyordu. Gerçekten öyle miydi yoksa kendisi mi anlam çıkarmaya çalışıyordu karar

veremedi. Fakat adamın sözlerini iyi seçen biri olduğunu fark etmişti. Corvina'ya açıkça yalan söylediği olmamıştı ve içgüdüleri, ona teslim olması için haykırıyordu.

"Annem yaşıyor ama ulaşılamaz durumda," dedi parmağının ucunu zarfın üzerinde gezdirerek. "Bir psikiyatri kliniğinde."

Ona çaktırmadan bir bakış daha attığını hissetti. "Neden?"

Corvina gözlerini kırpıştırdı, her şeyi o anda itiraf etmek istemiyordu. Ama ona yalan söylemek de istemiyordu. "Tek başına yaşaması uygun değil. Sürekli gözetime ihtiyacı var," diyerek ona gerçeğin yarısını verdi.

Bir sessizlik anından sonra sessizce, "Sana hiç zarar verdi mi?" diye sordu.

"Hayır!" Corvina, bunun düşüncesini bile şiddetle reddederek başını kaldırdı. "Ah, Tanrım, asla. Annem bana zarar vermektense kendi canına kıyardı. Hatta bunu denedi."

"Ne zamandır klinikte?"

Corvina gözlerini kapadı. "Üç yıl, sekiz ay oldu."

Tanrım, annesini özlemişti. Toprak ve adaçayı kokusunu, sevgi dolu her şeyini özlemişti. Yetiştirdiği yiyecekleri özlemişti. Kendisi mumu dökerken annesinin kavanozları hazırlamasını özlemişti. Annesi onunla pek konuşmamış olabilirdi ama Corvina aralarındaki sevgiden asla şüphe duymamıştı. Ve bunu özlemişti.

"Üzüldüm," dedi derin, çatallı sesiyle. İçindeki hassasiyeti yumuşak bir şekilde yatıştırdı. Corvina pencereden dışarı baktı, gözlerini hızlıca kırpıştırıyor, burnu ağlama ihtiyacıyla seğiriyordu.

"Peki ya baban? O da yaşıyor mu?"

Temiz havayı içine çekti. "Ben bir yaşındayken öldü."

"Tanrım."

Corvina onun kızgınca söylediklerine başını salladı. Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı. "Peki ya sen? Buraya nasıl geldin?"

Dağın etrafındaki bir başka virajdan döndüler.

"Muhtemelen çoğu çocuğun Verenmore'a geldiği şekilde," dedi sakin bir sesle. "Erkek yurdunda büyüdüm ve ailesi olmayan yaşlı bir adam tarafından gençken evlat edinildim. Bana piyano çalmayı öğreten oydu. On sekizinci yaş günümde onun vefat etmesinden sonra buraya geldim."

Kendinden en çok bahsettiği an buydu ve düz bir tonda konuşmuş olsa da içinde bir şeylerin köpürdüğünü hissedebiliyordu Corvina. Birçok şey söylemişti ama bir şeyler saklıyordu. Hiç düşünmeden adamın omzuna dokunup sıktı; avucunun altındaki sıcak, sert bedende elinin karıncalanmasına neden olan küçük elektrik kıvılcımları hissetti.

"Üzgünüm," dedi ona içtenlikle.

Adam başını kısaca sallarken direksiyondaki tutuşu sıkılaştı ve Corvina elini geri çekti.

Onları içine çeken karamsar havayı yok etmek için uzun zamandır merak ettiği bir soruyu sordu. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz. Neden?"

"Saçındaki griler." Seksiydi.

Aracı başka bir virajda ustalıkla yönlendirirken, "Erken ağarmış saçlarım her zaman vardı," dedi ona. "Neden onları saklamamı beklediklerini hiç anlamadım."

"Sana yakışıyor," dedi ona dürüstçe. "Özellikle gözlerinle çok uyumlu."

O gözler hiçbir şey söylemeden ona kaydı.

Sonrasında uyumlu bir sessizlik içinde oturdular. Corvina pencereden dışarı bakıyor ve etrafındaki rüzgârın tadını çıkarıyor, o ise yollarda ilerlemeye devam ederken kendi düşüncelerine kafa yoruyordu. Vad, birkaç dakika sonra müzik panelini

kurcaladı ve gitarın ağır telleri çalmaya başladı. Corvina müziği dinledi ve gülümsedi. Uzun zamandan beri ilk kez bedeninin ve zihninin barış içinde olduğu bir alanda yalnız değildi... erkeklerin en uygunsuzuylaydı.

Ara sıra yapılan hafif konuşmalarla bölünen saatler, aralarındaki müzikle uçup gitti. Ne o Corvina'ya başka bir ciddi soru sordu ne de Corvina ona. Aklı, doğum günü için annesine göndermek zorunda olduğu mektuptaydı. Annesi pek bir şey hatırlamıyor olabilirdi ama o günü hiç unutmazdı. Doktorları annesinin, kızının gelip onu görmesini istemediğini söylese de, her yıl doğum günü haftasında Corvina'yla temas kurmak için beklerdi.

Sayısız şarkıdan sonra kasaba yavaş yavaş görünür hale gelirken dışarıdaki gökyüzü grileşmişti. Arazi yavaş yavaş düzleşti ve Corvina hızla geçtikleri yolun kenarlarını süsleyen evleri, dışarıda oynayan çocukları, yoldan geçen çiftleri ve kendi gerçekliğinden çok uzak hissettiren gündelik şeylerle uğraşan insanları izledi.

Bay Deverell, şehrin ana caddesine geldiklerinde yavaşlayarak bir T noktasından dönüş yaptı. Corvina orayı hatırlıyordu. Yolun sonunda, onu getiren tren istasyonu vardı.

POSTANE yazılı bir panoya sahip küçük, tek katlı mavi bir binanın önüne arabayı çekerken, "Seni burada bırakacağım," dedi. "Yapmam gereken bazı işler var, bir saat sonra seni almaya gelirim."

Corvina başını salladı. "Tamamdır. Teşekkürler."

Dışarı çıkmasını işaret edince itaat edip yüksek koltuktan atladı. Adam uzaklaşırken kaldırıma çıkıp arabanın arka lambaları ana caddenin köşesinde kaybolana dek orada durdu.

Corvina derin bir nefes alarak binanın kendisine memleketini hatırlatan küçük kapısına dönüp kapıyı iterek açtı.

Başının üzerinde bir zil çınladı ve gülümseyen, solgun yüzlü yaşlı bir kadın, masasının üzerindeki eski bilgisayardan başını kaldırdı.

"Merhaba canım," dedi ve yüzünü mutlulukla kaplayan kocaman bir gülümsemeyle Corvina'yı karşıladı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Corvina, dudakları güzel bayanın gülümsemesini yansıtırken tezgâha yürüdü. Elindeki zarfı ona doğru kaydırdı. "Bunu acil olarak göndermem gerekiyor."

Yaşlı kadın büyük, yuvarlak gözlüklerini kaldırdı ve zarfa baktı. "Bir dakika canım," deyip buruşuk elleriyle ayrıntıları klavyesine yavaşça yazmaya başladı. Corvina kabalık etmek istemeyerek sabırla bekledi.

Kadın, bilgisayarına bilgileri girerken, "Genellikle okuldan daha fazla posta gönderirler. Ve genellikle o sevimli çocukla gönderirlerdi," dedi.

"Troy'u mu diyorsunuz?" Corvina gülümsedi.

"Evet," derken kadın da gülümsedi. "O iyi biri. Her zaman ağır kutularımı kaldırmama yardım eder ve marketten bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorar. Ne iyi çocuk..."

Öyleydi. Troy, tanıdığı en iyi insanlardan biriydi.

Corvina, zarfın üzerindeki kliniği görüp de sormamış olmasını takdir ederek kadına baktı. Troy'un bu kadının tam bir bilgi hazinesi olduğunu söylediğini hatırladı ve ona bir şeyler sorsa mı bilemedi. Zamanı vardı ama böyle bir sohbeti başlatmak için gerekli sosyal becerileri yoktu.

Kadın, "Corvina," diyerek ismine, sonra da başını kaldırıp ona baktı. "Sıra dışı bir isim. Kız kardeşim bana senin çalışkan biri olduğunu söyledi."

Corvina kafası karışmış bir şekilde, "Kız kardeşiniz mi?" diye sordu.

Yaşlı kadın ekranına bakarak, "Ah, evet," derken başını salladı. "Kütüphanede çalışıyor. Her hafta sonu beni ziyarete gelir. Bana yukarıda neler olduğunu anlatır."

"Bayan Suki'nin kız kardeşi misiniz?"

"Bayan Remi. Ben ablayım ama bana sorarsan daha genç görünüyorum," diyerek kıkırdayıp Corvina'ya arsızca göz kırptı ve Corvina dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Yaşlı kadın son bilgileri girdi, zarfı ve Corvina'nın verdiği parayı alıp ellerini kavuşturdu.

"Nasıl döneceksin canım?"

"Imm..." Corvina kasvetli gökyüzüne, ardından duvardaki saate baktı. "Profesörüm elli dakika sonra beni alacak."

"Amanın, daha çok varmış." Bayan Remi yavaş yavaş tezgâhın etrafından dolandı, yemek masası ve yanında iki sandalye bulunan küçük bir mutfağa yöneldi. "Çay ister misin? Korkarım yaşımdan dolayı sadece bitki çaylarım var. Ağrıyan kaslarıma iyi geliyor."

Corvina ona bir sandalye çekmek için hareketlendi. "Lütfen oturun, Bayan Remi. Size çay yapmaktan mutluluk duyarım."

"Harikasın canım," deyip sandalyeye oturdu ve Corvina'yı mutfakta yönlendirirdi. "Biliyor musun, bir ara tanıdığım bir Corvina vardı."

"Öyle mi?"

"Evet. Genç kızken. Ailesiyle birlikte taşınmadan önce bir blok ötemizde yaşıyordu. Güzel kızdı ama kızıl saçları vardı, seninki gibi kuzguni değildi. O saçla onu neden öyle adlandırdıklarını hiç anlamadım. Kuzguna benzer hiçbir yanı yoktu."

Çay dakikalar içinde demlenirken Bayan Remi sohbet etmeye devam etti. Corvina ikisine de birer bardak doldurdu ve diğer sandalyeye oturdu.

Bayan Remi sıcak çayını üfleyerek, "Gördüğüm en eşsiz gözlere sahipsin," dedi. "Ve hayatım boyunca çok göz gördüm tatlım."

"Annemden almışım." Corvina ona hafifçe gülümsedi.

Bayan Remi bir yudum alarak başını salladı ve sevinçle inledi. "Ben de gözlerimi annemden almışım."

Corvina, ihtiyacı olan açılma anının bu olduğunu fark etti. Kendi çayından bir yudum aldı. "Hep burada mı yaşadınız?"

Bayan Remi, "Ah, evet," diyerek başını salladı. "Burada doğdum, büyüdüm ve burada evlendim. Ailem de öyle."

"Üniversite kurulduğunda onlar burada mıydı?" diye sordu Corvina ve yaşlı kadının gözlerinin keskinleştiğini hissetti.

"Hayır, bu onların zamanından önceydi."

Corvina başını salladı ve daha fazlasını paylaşmak isteyip istemediğine yaşlı kadının karar vermesi için sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra Bayan Remi içini çekti. "O zamana kadar okul zaten işlevseldi. Şeylerden haberin var mı bilmiyorum..."

Tereddüt edince, "Kaybolmalardan," diye tamamladı Corvina.

"Evet," Bayan Remi başını iki yana sallayarak bardağını masaya koydu. "Korkunç bir şeymiş. Teyzem bir gece bakkaldan dönerken ortadan kaybolmuş ve onu bir daha gören olmamış. Babam mahvolmuştu, ruhu huzurlu olsun."

Corvina, "Ama nasıl?" diyerek merakını yüksek sesle dile getirdiğinde Bayan Remi pencereden dışarı baktı.

"Bilmiyorum ama tek onunla kalmadı. Her dolunay gecesinde köydekilerden biri kaybolurdu. Daha sonra, dağdaki çocukların onları ormana götürdüğünü, bir tür kurban olarak katlettiklerini ve cesetleri sakladıklarını öğrendiler. Hiçbir zaman bir cevap alamadık."

Bayan Remi gözle görülür bir şekilde ürperdi ve titreyen eliyle bardağını alıp çaydan bir yudum içti.

Corvina ona kendini toplaması için biraz zaman verdikten sonra, "Kaybolmalar ne zaman durdu?" diye sordu.

"Teyzem kaybolduktan kısa bir süre sonra." Bayan Remi duraksadı. "Ailem okuldaki çocukların o Katillerin icabına baktığını söyledi. Onlara burada böyle diyoruz."

Corvina başını sallayarak çayını yudumladı. "Ben de öyle duydum."

Bayan Remi, "Yine de diğer çocukların başına gelenler üzücü," dedi. "Birer birer ortadan kaybolmuşlar. O zamanlar, insanların söylediklerine göre büyük bir skandal olmuş."

"Ne yaşanmış olabileceğine dair bir şey söylediler mi?" diye sordu Corvina ve bacak bacak üstüne atıp sandalyede arkasına yaslandı.

Bayan Remi kıkırdadı. "O zamanlar çok şey söylendi canım. Ormana musallat olan cani ruhlardan kötü bir canavara, kara büyüye ve aklına başka ne gelirse. Ama gerçek neydi? Belki de asla bilemeyeceğiz."

Corvina konuşulanları düşünerek sindirmeye çalıştı.

Bayan Remi çayını bitirmişti. "Küçük bir kızken bildiğim tek bir şey vardı; o ormana girmemek ve dolunay gecesinde dışarda kalmamak. Kasabadaki herkes sana aynı şeyi söyleyecektir. Dolunayda bu bölgelerde iyi bir şey olmaz. O şatonun etrafında kutsal olmayan bir şey var. En iyisi onu uyandırmamak."

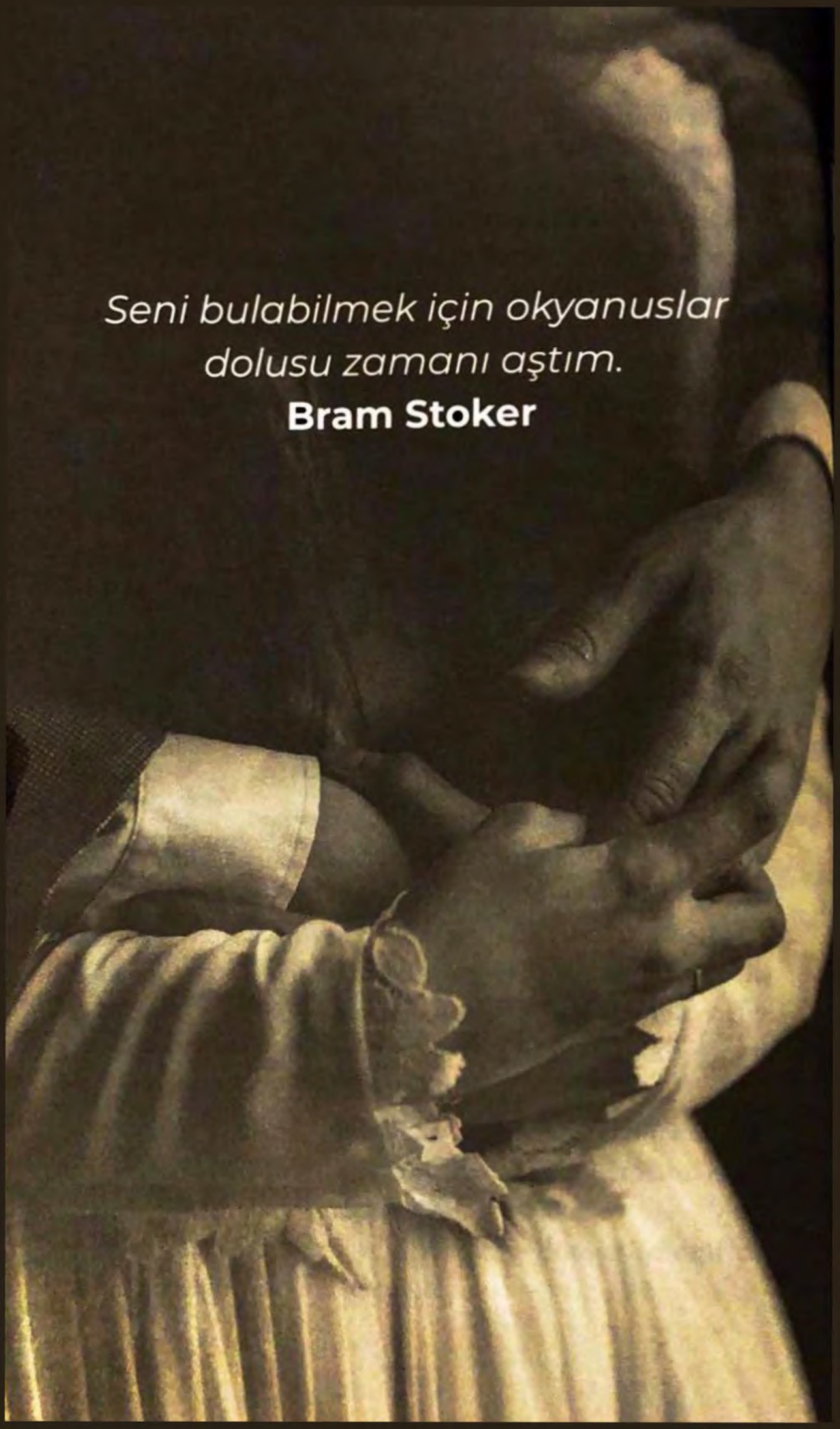
Corvina, yaşlı kadının sözleri üzerine tüylerinin diken diken olduğu bölgeleri elleriyle ovuşturdu. Bu dediğinde neredeyse kehanet niteliğinde bir şey vardı ve bu midesinde ağır bir düğüm oluşturmuştu.

Bir yıldırım mızrağı gökyüzünü ikiye böldü. Hemen ardından gelen yüksek sesli bir gök gürültüsü, Bayan Remi'nin endişeyle pencereden dışarı bakmasına neden oldu.

"Hava kararmadan profesörünle şatoya dönsen iyi olur canım," dedi yaşlı kadın, sesi gergindi.

Corvina, kadının sesindeki gerginliği fark ederek doğruldu. "Fırtına yüzünden mi?"

Bayan Remi, yüzünde ciddi bir ifadeyle dışarı baktı. "Hem o yüzden," diye döndü ve odanın içi parlarken yılların bilgeliğiyle Corvina'ya baktı. "Hem de bu gece dolunay olduğu için."

Seni bulabilmek için okyanuslar
dolusu zamanı aştım.
Bram Stoker

BÖLÜM 11

Corvina

Corvina arabaya binip kemerini bağladığı sırada adamın ağzından çıkan ilk sözler, "Geri dönmeliyiz," oldu.

Çantasını yere bırakırken, "Dolunay yüzünden mi?" diye sordu, aklı hâlâ Bayan Remi'yle yaptığı konuşmadaydı.

Vad, Corvina'ya çözemediği tuhaf bir bakış attı ve arabayı çalıştırdı. "Hava kardıktan sonra dağa çıkmak tehlikeli olduğu için. Bir fırtına sırasında, hava karanlıkken dağa çıkmak ölümcüldür," diyerek dağa doğru sürerken hızla kararan gökyüzündeki fırtınalı bulutları işaret etti.

Corvina dudağını ısırdı ve göğsünden geçen kemerin altında kıpırdandı. Kemer, göğüslerini rahatsız edici bir şekilde ikiye ayırıyordu ama gerekliydi.

"Mektubunu gönderdin mi?" diye sordu adam sessizce. Kasabanın sonuna yaklaşıyorlar, her geçen kilometrede evler daha da seyrekleşiyordu.

"Evet. İşleriniz iyi gitti mi?" diye sordu, aniden çok kibar bir şekilde sıradan şeyler hakkında konuşmaya başlamalarını anlayamıyordu. Garip, yeni ama o kadar da kötü değildi.

"Evet." Yokuş başlarken arabayı ilk viraja döndürdü. "Sanırım Bayan Remi sana yerel efsanelerden bahsetti?"

Ona söylemeden açtığı pencereden manzaraya bakan Corvina döndü. "Bayan Remi'yi tanıyor musunuz?"

"Evet. Postanede yeterince bulundum," dedi, kötüleşen havaya rağmen arabayı kendinden emin bir şekilde sürüyordu.

Efsaneler hakkındaki düşüncelerini merak ederek, "Katiller hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Corvina.

Ağzının bir tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ormandaki o çok sevdiğin harabeler var ya? Onlara Katillerin Harabeleri deniyor. İnsanları götürdükleri yerin, bizzat kendilerinin de bulunduğu yerin orası olduğunu söylüyorlar." Yükseklik arttıkça yavaşladı. "Ve öldürüldükleri yerin."

Rüzgâr arabanın içinden geçti. "Kaç kişiydiler?"

"Sanırım yedi," diye yanıtladı.

Corvina, "Ama orada on beş isimsiz mezar var," dedi. "Saydım."

Hafifçe gülümsedi. "İlginç, değil mi? O mezarların onlara ait olduğunu söyleyen yerel efsaneye inanıyorsan, o zaman orada başka kimler gömülü?"

Corvina başparmağının ucunu ısırarak düşündü.

Vad, onun sessizliğine karşı karanlık bir şekilde güldü. "Mezarlar boş, küçük karga. Buna kafanı fazla yorma. Soruşturmayı takip eden herkes bunu bilir."

Corvina bir an dışarıdaki manzarayı görmezden geldi ve onu izledi. Yukarıya doğru sıyırdığı kazağının altında açıkta kalan kaslı kollarını, yetenekli, harika ellerinin piyanoyu ustalıkla çaldığı gibi arabayı da ustalıkla kullanışını...

Ona, "Soruşturmayla neden ilgileniyorsunuz?" diye sessizce sordu, herhangi bir olaya karışıp karışmadığını anlamak istiyordu.

Gülümsedi ama sessiz kaldı ve bu, Corvina'nın kafasını daha da karıştırdı.

Soğuk yağmur suyunun ilk büyük damlası yanağına çarptı. Corvina pencereden dışarı baktı. Dağ yolunda yeterince yükseğe çıkmışlardı, altlarındaki her şeyi sadece kalın beyaz bir sis bulutu örtüyordu. Üstlerindeki gökyüzü kızgın bir mor ve griye dönmüş, geri kalan her şeyi araba farlarının tek ışık gibi görünmesine yetecek kadar karartmıştı.

Etraflarında büyük bir yıldırım çaktı ve gökyüzü patlayarak açıldı, gazabını yeryüzüne yağdırdı.

Bay Deverell küfrederek penceresini hızla kapattı ve yavaşça ilerlemeye devam etti.

Corvina, "Durmamız gerekmez mi?" diye ihtiyatla sordu ve ona baktığında tamamen yola odaklandığını gördü.

Genç adam başını iki yana salladı. "Fırtına çok şiddetli geliyor. Şimdi dursak doğrudan aşağı yuvarlanırız."

Bir kez yutkundu, dizleri hafifçe titrerken kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Ama..."

Araba inleyip rüzgâr uğuldadığında vites değiştirerek, "İlerideki dönemeçte boş bir alan var," diye bilgilendirdi onu. "Nispeten düz. Sadece fırtına daha da kötüleşmeden oraya gitmeliyiz."

Corvina başıyla onayladı ve sessiz kalarak, adamın onları daha güvenli bir yere götürmeye odaklanmasına izin verdi. Zihni, dışarıdaki fırtına gibi dönüyordu. Kâbusunda annesinin bahsettiği fırtına ve onu güvende tutacak şeytanla kastettiği şey bu muydu; bu gümüş gözlü şeytan ve bu fırtına mıydı? Yoksa kastettiği başka bir şey miydi? Daha da önemlisi, rüyasındaki annesi bunlardan herhangi birini nasıl biliyordu?

Dağda saatler sürmüş gibi gelen, rüzgâr ve yağmura karşı savaşarak salyangoz hızında ilerlemelerinin ardından, Corvina

solda küçük bir düzlük gördü, neredeyse bir arabanın park edebileceği kadardı. Bay Deverell'ın, devasa aracı o alana ustalıkla sokmasını ve kontağı kapatmasını izledi. Araç karardığında genç adam koltuğuna yığıldı ve boynunun kenarlarını kavrayıp bir nefes verdi.

Penceresini birkaç santim indirdi, soğuk rüzgâr küçük aralıktan bile arabanın içine saldırıyordu. Ön konsolu açarak bir paket sigara çıkardı.

"İçmemin sakıncası var mı?" diye sorduğunda Corvina başını iki yana salladı. Tanrım, az önceki stresin birini bunaltmaya yeterli olduğunu biliyordu.

Bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Eli gösterge panelindeki eşyaları karıştırdı ve çakmağı bulamayınca gerginliği arttı. "Kahretsin!"

Corvina ayaklarının arasına yerleştirdiği çantasını alıp fermuarını açtı ve her zaman yanında taşıdığı kibrit kutusunu aramaya başladı. Küçük karton kutuyu bulunca içinden bir kibrit aldı ve kutunun kenarına sürttü.

Çubuk bir çıtırtıyla yandığında adama döndü ve üzerindeki gümüş gözlerin yoğunluğunu görünce kalbi küt küt attı. O çalkantılı, merkür gözler, eşi benzeri olmayan bir vahşilikle onu izliyordu. Yanmayan sigara ağzından sarkarken kibrit çöpü de aralarındaki boşluğu turuncu bir parıltıyla aydınlatıyordu. Üzerine ani bir utangaçlığın hücum ettiğini hisseden Corvina bakışlarını kaçırdı ve yanan çubuğu sigaraya doğru uzattı.

Bay Deverell sigarayı ağzından alıp kibrit çöpüne doğru üfleyerek aralarındaki küçük ışığı söndürdü ve onları karanlık bir sessizliğin içinde bıraktı. Arabayı döven yağmurun sesi, sessizliğin içinde çok yüksekti; penceredeki aralıktan gelen serin hava Corvina'nın boğulmasını engelliyordu. Emniyet kemerini

çözen Corvina, çantasını ayaklarının arasına koydu, kibrit kutusu kucağına düştü.

"Bağlanamam." Adamın o derin, boğuk sesiyle söylediği sözler sessizliği böldü.

Corvina özenle kesilmiş, ojesiz tırnaklarına baktı ve bir an için onları yemek istedi. Yıllar önce tırnaklarını yerdi, annesinin parmaklarına tadı berbat olan acı bir yağ sürmesiyle kurtulduğu bir alışkanlıktı bu.

Demek istediği şeyi çok iyi biliyordu.

İşaretparmağının tırnağını kazırken yanıtladı. "Bunu bana neden söylüyorsunuz, Bay Deverell?"

"Vad," diye hatırlattı ona.

Arabanın sessizliğinde, "Vad," diyerek tekrarladı adını.

"Sana neden söylediğimi çok iyi biliyorsun." Küçük alanda ona tamamen döndüğünü hissetti. "Bağlanmayı göze alamam. Duygularım söz konusu olamaz. Şu anda odaklanmam gereken başka şeyler var. Ama bu şey, her geçen gün daha da aç hissettiriyor."

Corvina ona döndü; sözleri yüzünden kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Burada kimse yok, Corvina," dedi ona. Adını ilk kez bu şekilde söylemişti. Üzerindeki bakışları ateşli ama sertti. "Sadece biz varız. Burada olan ya da olmayan her şey burada kalır."

"Ve bittikten sonra her şey eski haline döner," diyerek sözlerini tamamladı Corvina.

Bakışları birbirine kenetlenmişken adamın eli öne çıktı ve saç örgüsünün ucunu parmaklarının arasına aldı. Corvina'nın sertleşmiş meme uçlarından birini kendi örgüsünün kuyruğuyla okşadı, bu tüy gibi dokunuş vücudunda uzun bir titremeye neden oldu.

"Büyüne teslim olmamızın zamanı geldi," dedi usulca. Göz-bebekleri büyüyor, parmaklarının arasındaki örgüyü hassas meme ucuna sürterek onu mahvediyordu. "Sana sahip olmak için kendime bir kez izin vereceğim."

Corvina'nın sinirleri altüst oldu. Bunu istiyordu. Bir kez olsun dürtülerini takip etmek ve bu çılgınlığı içinden çıkarıp atmak istiyordu.

Öpüşmelerinin sonrasını hatırlayarak, "Sonrasında pişman olacak mısın?" diye sordu.

Karanlıkta, yüzünde bir anlayış belirdi. Öne eğildi ve burnuna, piercinginin hemen üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni öptüğüm için asla pişman olmadım, küçük karga."

Corvina onun yüzüne baktı, o kadar yakındı ki vücudu ısındı. "Peki, neden pişman oldun?"

"Öpücüğü sonlandırmaktan."

Bunu söylediğini duyunca kalbi tekledi. O ana kadar bunu söylemesine ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti bile.

Kütüphanedeki sözlerini tekrarlayarak, "O zaman, sadece bir tat, öyle mi?" diye sordu.

Cevap olarak örgüsünün kuyruğuyla meme ucuna hafifçe vurdu. "Bir tat. Daha derin bir tat."

Bu, evrenin ona doğum günü hediyesiydi: Aylardır uzaktan arzuladığı adam sonunda onundu ve medeniyetten uzaktaki bir dağda mahsur kalmış şekilde bir gece geçireceklerdi. Bu, sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu anlaması için tek şansıydı.

"Sahip ol bana o zaman," diye fısıldadı dudaklarına karşı ve bu cümle aralarındaki havada asılı kaldı. Çatırdadı, çarpıştı, tükendi.

Aniden oturduğu yerden kalkıp Vad'ın üzerine çıktığı sırada eteği yukarı toplandı. Vad, örgüsünü elinin etrafına dolamıştı,

ağzını boynunun üzerine kaparken onun başını geriye çekiyordu. Boynunu aşağıdan yukarıya doğru yaladı ve dilinin ıslak iziyle Corvina'nın bacaklarının arasına sıvı bir ateş havuzu akmaya başladı. Kendini onun kabarıklığına bastırdı, aralarında sadece külotunun ince kumaşının olduğu yere. Omuzlarını elleriyle kavradı, avucunun altındaki sıcak kasları ve teninden yayılan sıcaklığı hissetti.

Vad, boynuna doğru, "İç çamaşırı giymeyi sevmediğini sanıyordum," dedi dişlerinin arasından. Diğer eli eteğinin altına girerek külotunun kumaşında gezinmeye başlamıştı.

Kulak memesini dişlediği sırada, "Bu giymediğim anlamına gelmez," diyerek inledi. "Sadece bazı günler giymeden çıkmayı seviyorum."

"Siktir," diyerek örgüsünü çekti. "Ben de senin, etrafında salyalar akıtan küçük oğlanlar varken çıplak dolaştığını düşünüyordum."

"Sen de o kadar büyük değilsin," derken elini omzunun üzerinden boynuna, oradan da saçlarına kaydırarak uzun zamandır istediği şekilde o kendine özgü beyaz tutama dokundu.

"Sikimin etrafında bir havai fişek gibi patlamanı sağlayacak kadar büyüğüm."

Sertçe söylediği sözlerle vajinası bir boşluğun etrafında kasıldı; doldurulmak için adeta yalvarıyordu. O anda, testleri sırasında ona doğum kontrol bandı takan doktorlara teşekkür etti. İşleri bittikten sonra vuku bulacak herhangi bir şeye hazır değildi.

Vad'ın sol eli cesurca bacaklarının arasını avuçladı ve avucunun tepesini, gözlerinin çevresinde siyah noktaların dans etmesine neden olan o tatlı noktaya bastırdı. Corvina böyle bir şeyi hiç hissetmemişti. Asla böyle ele geçirilmemiş, sahiplenil-

memiş, tek bir dokunuşla böyle talep edilmemişti. İçindeki her şey eridi, büküldü, gücünün saldırısına boyun eğdi ve tıpkı onu ikiye ayıran kayanın etrafını şiddetle saran bir dere gibi adamın etrafında şekillendi.

Bacaklarının arasındaki kumaşı çekip büktüğünde, kumaşın baskısı klitorisini o kadar güçlü bir şekilde ezdi ki sonradan şişeceğinden emindi. Gözleri kendiliğinden kapandı, adamın dudakları boynundan aşağı inip göğsüne geçerken başı geriye düştü. Nefesini hassaslaşmış meme ucunda hissetti. Meme ucu sıcaklığa doğru dikleşiyor, ona ihtiyaç duyuyor, onu istiyor, onun içine dalmak istiyordu.

Corvina külotunun gerilmiş kumaşını ona doğru sürterken Vad derin bir nefes alıp meme ucuna doğru defalarca üfledi, aynı anda örgüsünü tutan eliyle onu yerine sabitliyordu. Resmen ona dokunmadan vücudunu kontrol ediyordu. Tamamen onun insafına kalmanın baş döndürücü hissi Corvina'nın sinirlerini altüst ediyor, arzu yılanını karnına gitgide daha sıkı sarıyordu. Ta ki göremediği bir uçurumun tepesinde asılı kaldığını ve orgazma ulaşacağını hissedene dek.

Sonra diliyle meme ucuna bir fiske attı. Sadece bir kere.

Ve Corvina çözüldü.

Uçurumdan aşağı -bilinçsizliğin içine- o kadar yoğun duygular sıçratarak düştü ki ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Vücudu titredi, ayak parmakları kıvrıldı ve sırtını küçük alanda olabildiğince gerdi.

Saniyeler, dakikalar ya da saatler sürmüş olabilirdi. Emin değildi. Fakat külotunun yırtıldığını, kumaşın kalçasındaki keskin temasını, açıkta kalan çıplak tenine değen soğuk havayı fark etti.

Vad, "Bana bak," diye emrettiğinde gözleri itaat ederek açıldı. Ayın hafif ışığı altında, onun erimiş gümüş gözlerini buldu. Aynı anda aniden sessizliğin farkına vardı. Sağanak yağmurun yavaşlayarak çiselemeye dönüştüğünü, bulutların ayın parlamasına yetecek kadar dağıldığını görünce şaşırdı. Bu da yakında geri dönmeleri gerektiği ve her şeyin biteceği anlamına geliyordu.

Örgüsünü çekiştirirken saç derisi diken diken oldu. "Gözler."

Bakışları onunkilere kilitlendi.

Ona, "Temizim. Vazektomi[6] yaptırdım. Senin de temiz olduğunu varsayıyorum?" diye ciddi bir şekilde sordu.

Corvina başıyla onayladı. "Ben... Bunu daha önce hiç yapmadım."

Ortaparmağını onun içine daldırırken adamın gözlerindeki ateş parladı; Corvina'nın ıslak kasları da rahatlayarak parmağını sıkıca sardı.

"İlk seferin için yanlış adamı seçtin, küçük karga," diye mırıldandı. İçine bir parmağını daha soktu ve Corvina ağzından nefes alırken onu gevşetti.

Corvina adamın saçlarındaki parmaklarını gevşetirken yumuşak bir sesle, "Ne?" diye sordu.

Vad, "Ama artık çok geç," diyerek parmaklarıyla içinde makas hareketi yaptı ve Corvina'nın derinlerinden bir inilti kopardı. "Seni arada hiçbir şey olmadan, öyle bir bedereceğim ki beni asla içinden çıkaramayacaksın. Bu an bana ait. Bu amcık benim."

Corvina, "Şimdilik," diye fısıldayarak hatırlattı.

Vad'ın cevabı, sanki bunu söylediği için onu cezalandırmak

[6] Erkeklerde sperm kanallarının bağlanmasıyla gerçekleşen bir doğum kontrol yöntemidir. (ç.n.)

istermiş gibi parmaklarını çekip amını tokatlamak oldu. Islaklığını dışarı fışkırtacak kadar acıdı canı.

"Beni dışarı çıkar," dedi Corvina'ya. Bunun üzerine ellerini inip kalkan sert göğsünden karnına kaydırdı, avuçlarının altındaki kas yığınını hissetti ve sonunda kotunu saran kemerine indi. Kemeri biraz acemice uğraşarak çözdü, fermuarını sertliğinin üzerinden dikkatlice indirdi ve elini içeri sokarak ilk kez bir adamı böyle tuttu. Ağırdı, nabız gibi zonkluyordu. İri ve beklediğinden ya da ellerini sarabileceğinden çok daha büyüktü.

"Aferin kızıma," diye inlerken, Corvina onu deneysel bir şekilde sıktı. Bu, adamın zevkle sarsılmasına neden oldu. "Omuzlarıma tutunarak kendini hizala."

Corvina dediğini yaptı. Genç adam harekete yer açmak için yan taraftaki bir kolu itip koltuğu kaydırarak arkaya yatırırken, kızın göğsü hızla inip kalkıyordu. Vad sikini onunla aynı noktaya getirdi, kalçalarını iki eliyle tuttu ve gözlerini ona kilitledi.

"Bu bizim çılgınlığımız."

Corvina başıyla onayladı. Havadaki şehvet, varlığının her santimini dolduruyordu. Bu, onların çılgınlığıydı. Sadece bu seferlik bunun varacağı yeri, bu şehvetin sonunu görebilirse tatmin olabilirdi.

Vad kendini yukarı itmeden önce kalçalarını kavrayışı bir an sıkılaştı, aynı anda onu aşağı çekti ve tek itişte uzunluğunun yarısını içine yerleştirdi.

Corvina habersiz giriş karşısında çığlık attı; onu yarıp açmaya çalışan bir koçbaşı gibi hissettiren bu şey tarafından delinirken kasları acıyla feryat etti. Gözleri yanarken adamın ona çok yabancı olan kalınlığına ve uzunluğuna uyum sağlamaya çalışarak ağzından nefes aldı.

Vad onu biraz daha aşağı çekerken, "Aman Tanrım," diyerek titredi Corvina.

Boynuna doğru, "Şşş," diye fısıldadığını duydu. Burnunu sürtüyor, kalçalarındaki elleri ona masaj yapıyor, onu usulca yatıştırıyordu. "Aferin kızıma," derken piercingini, ıslak yanaklarını, yukarı bakan gözlerinin kenarlarını öptü. "Ne akıllı bir kız... Kaslarını gevşet. Aynen böyle. Amcığının benim için yumuşadığını hissediyor musun?"

Corvina, kaslarının onun için açıldığını ve birkaç santim daha derinine girerken onu hoşnut bir şekilde karşıladığını hissediyordu.

"İşte bu," diyerek teşvik etti onu. "Bana bak."

Corvina gözlerini ona çevirdi.

Yüzünün her bir yanına bakarken, "Büyülü gözler, büyülü amcık," diye mırıldandı. "Küçük cadı."

Corvina ona, "Şeytan. Verenmore'un Şeytanı," diye fısıldarken son santimini de içine alıp üzerine tamamen çöktü. Bacaklarının arasındaki ateş, onun dolgunluğundan duyduğu zevk ile istilasının verdiği acı arasında bir yerde kaynarken omzuna yapıştı.

"Tahmin edemeyeceğin kadar," dedi Vad bir elini saçlarına daldırıp başını yana eğerken. Diğer eli kalçasını yukarı kaldırırken ağzını onunkine doğru eğdi. Vad kalçalarını koltuğun izin verdiği kadar geri çekip yukarı doğru itti. Kızın vücudunun içgüdüsel olarak tanıdığı bir dansla bacaklarını ikiye ayırırken dilleri buluştu, ayrıldı, birbirinin üzerinde kaydı. Corvina'nın kalçaları kendi iradesiyle hareket ediyordu. Adamın penisinin üzerinde dönüyor, yukarı ve aşağı gidiyor, vajina duvarları onun için yaratılmış gibi etrafını sarıyordu. Vad ona zaman tanıyıp rahatlamasına ve bu yeni hisleri keşfetmesine izin verdi.

Bu sırada göğüslerini tutmayı, o yetenekli, sapkın parmaklarla meme uçlarını çekmeyi, onlarla bir orkestra şefi gibi oynamayı seçti.

Corvina'nın uyluk kasları yanmaya, hızı yavaşlamaya başladı.

Vad poposuna hafif bir şaplak attı. "Kalk," dedi. İçinden çıkıp onu hafifçe yukarı kaldırdı ve yandaki kapıyı açtı. Soğuk hava açıkta kalmış hassas amına hücum ettiğinde Corvina nefes nefese kaldı. Vad'ın, yağmurun hafifçe çiselediği karanlık havada sikini tutarak durmasını hayretler içinde izledi.

Yutkundu ve bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktı. Vad onu koltuğa sırtüstü yatırdı, bir dizinin arkasından tutup bacaklarını daha da açtı ve diğer eliyle araba kapısının tepesine tutundu. Corvina yerine mıhlanmıştı, sadece ellerini oynatabilecek kadar bir alan vardı.

Vad arabayı sallayacak kadar sert bir itişle tekrar içine girerken ağzı da onunkinin üzerine indi. Onu koltuğun yukarısına doğru itti ve bu yeni açı, Corvina'nın gözyaşlarının yüzünün kenarlarından aşağı süzülmesine neden oldu.

İçinden daha önce hiç çıkarmadığı bir ses çıktı ama Vad'ın ağzı tarafından yutuldu. Öpüşmeleri çılgıncaydı, sikişmeleri daha da fenaydı. Hayvanlar gibiydiler; sert, ilkel, arkalarında bir dağ ve önlerinde bir uçurumla apaçık ortada... Etraflarında tüm ihtişamıyla doğadan başka hiçbir şey yoktu.

Vad vahşiydi; tasmasından kurtulurken vücudunun her santimi onun her santimini kontrol ediyor, kalçalarını onunkilere çarpıyor, aşağı doğru her kayışında kendini onun klitorisine sürtüyordu. Her seferinde onu ikiye bölüyor, parçalara ayırıyor ve sonra daha yeni, daha canlı, daha azmış bir şekilde tekrar bir araya getiriyordu.

'Bu adam, o önemli biri Vivi.'

Mo'nun sesi birden zihninde belirdi ve bir an için donup kalmasına neden oldu. Karışmış aklını toplamaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mo?"

Vad'ın kaşları çatıldı. Saçları Corvina'nın parmakları yüzünden darmadağınık hale gelmişti, vahşi ve asiydi. "Mo da kimin nesi?" diye sordu.

Corvina ona söyleyemezdi, özellikle de şu an.

"Mo kim?" derken sesi kısıldı. Dizini dominant bir hareketle öyle bir açtı ki Corvina aletinin etrafında kasıldı.

"Hiç kimse," diyerek başını iki yana salladı. Onu tekrar öpmek için başını aşağı çekti, Vad aletini agresif bir şekilde içine iterken kalçalarını onunla birlikte hareket ettirdi. Vücutlarının çıkardığı tokat sesi ve soluk soluğa çıkan nefesleri yeterince yüksekti. Corvina o seslere, o nefeslere, bu tamamen yeni deneyime odaklandı ve diğer sesi sonraya sakladı.

Vad elini dizinin altından çekip birleştikleri yere götürerek apaçık ortadaki klitorisine bastırdı ve aleti ona tekrar tekrar her çarptığında başparmağıyla daireler çizerek sertçe ovuşturdu. Meme uçları durmadan, her hareketinde göğsüne sürtünüyor, dili ağzına giriyor, içine dokunuyor, üzerinde kayıyor, onunkiyle oynuyordu. Duyularına her yönden yapılan saldırı, içindeki ateşi bir cehenneme dönüştürdü. Temas ettikleri her yer alev aldı, derisinin altında bir orman yangını gibi yayılarak onu dibe çekti.

Omurgasından bir elektrik akımının geçmesiyle, başını koltuğa gömüp sırtını kamburlaştırdı. Zevk dalgaları onu etkisi altına alıp alabora ederken ağzı bir çığlık koyuvermek için açıldı, fakat onun ağzı tarafından susturuldu. Vad'ın, üzerine doğru bastırdığı dizleri sarsılırken vajinası onun etrafında hızla ka-

sılıp açıldı. O kadar hızlıydı ki Vad dudaklarına karşı inleyip içine boşalmadan önce son bir kez kendini onun içine itti.

İstediği her şeydi... Zevk o kadar saf, o kadar lekesiz, o kadar ilkeldi ki sonsuza dek sürecek sandı.

Corvina sersemlemiş bir halde ona baktı, vücudu hâlâ küçük artçı sarsıntılarla titriyordu.

Vad nefes nefeseydi, göğsü inip kalkarken geri çekildi ve arabanın dışında dimdik durdu, nefesini düzenlemeye çalışırken elleri destek için arabanın tepesine dayandı.

Corvina kımıldayamaz bir şekilde olduğu yerde kalıp onun kendine gelmeye çalışmasını izledi. Etrafı karanlıktı, çiseleyen yağmur onu ıslatıyor, tenini parlatıyordu. Corvina kendi üzerinde onun o eşsiz kokusunu alabiliyor ve bu hoşuna gidiyordu.

Vad, Corvina'ya döndü ve gümüş bakışları onun uzanmış hâlinde gezindi. Az önce yaptıklarına rağmen yeniden sıcaklamaya başladı. Ona nasıl göründüğünü merak etti. Eteği beline kadar çıkmış, diz üstü çizmeleri üzerinde, külotu yırtık, örgüsü dağılmış...

Eğilip Corvina'nın bacaklarının yanında sallanan külotunu tamamen yırttı, ceketiyle birlikte arkaya attı ve gösterge panelinden birkaç mendil çıkardı. Corvina sessiz kalarak adamın onu temizlemesini izledi. Bu hareketle kalbi sıkıştı, zihni hareketin erotizmiyle canlandı.

"Sızın olacak," dedi ona, sonunda eteğini indirdi ve geçmesi için yan koltuğu işaret etti. Corvina o tarafa tırmanırken bacaklarının ve vajinasının itiraz etme şekliyle inledi.

"Çoktan var," dedi adama, koltuğuna yerleşirken bacaklarının arasındaki her bir zonklamanın farkındaydı.

Vad arabaya binip kontağı çalıştırmadan önce koltuğunu temizledi.

"Öyleyse normale dönüyoruz," diyerek yüksek sesle düşündü Corvina.

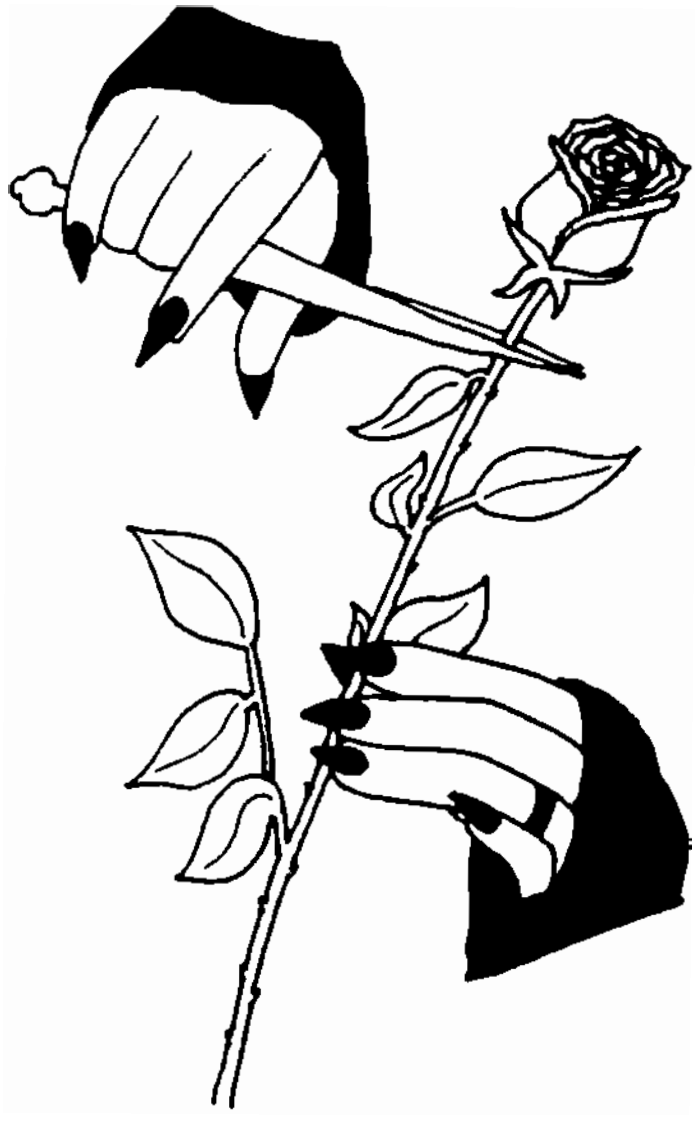
Adamın tepkisi hafif bir homurdanma oldu.

Corvina'nın beklediğinden daha erken bitmişti. Sonrasında ne beklediğini bilmiyordu ama tam olarak bu değildi.

Doğum günün kutlu olsun Corvina.

Yavaşça durdukları yerden döndüler ve bir kez daha birer yabancı olacakları şatoya doğru yola çıktılar.

Siyah, mutluluk verici bir renktir.
The Addams Family

BÖLÜM 12

Vad

Mo da kimdi?

Belli ki siki derinliklerine çarparken onun adını haykıracağı kadar önemli biriydi. Vad bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Kadın o gözlerle ona nasıl bir lanet olası büyü yapmış olursa olsun, bunu beklemiyordu. Ona sahip olmak için hissettiği bu ilkel ihtiyaçla gözünün dönmesini beklemiyordu. Bunun zamanı değildi. Odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı. Odaklanması gereken bir Verenmore vardı ve hiçbir şey bundan önemli değildi.

Yine de kadının ondan sır saklaması azıcık bile hoşuna gitmemişti.

Sırlarını duymak isterdi. Ama kendi sırları da onun öğrenebileceği türden değildi. Ne şimdi, ne de başka bir zaman.

Şato kapılarına yaklaştıklarında ona baktı. Çoğunlukla havalı bir şekilde ördüğü koyu renk saçlarıyla, her zaman ilgisini çeken etekleriyle, öpmek için dudaklarının karıncalandığı burnundaki o piercingiyle ve daha önce sadece tek bir kişide

gördüğü o lanet olası menekşe rengi gözleriyle çok fazla şey görmüştü. Bu küçük, yumuşak kız onun için tam bir tehlikeydi.

Onunla daha fazla bir araya gelmemeliydi. Onu becermek bir hataydı, gerçi bundan azıcık bile pişman değildi.

Direksiyonun etrafındaki tutuşu sıkılaştı. Birlikte geçirdikleri zaman, bu dağın sakladığı ve kızın bildiğinden daha fazla nedenden dolayı, kimsenin öğrenmeyeceği bir başka sır olacaktı.

Hayır. Burası aralarındaki şeyin bittiği yerdi.

Ama siktiğimin Mo'su da kimdi ki?

BÖLÜM 13

Corvina

Ve işte tekrar öğrenciydi.

Şatoya vardıktan sonra rolüne bu kadar kolay döndüğü için ondan azıcık nefret etti, gerçekten nefret etti. Sert bir sesle, *'İyi geceler, Bayan Clemm'* dedikten sonra onu araba yolunda bırakmış ve yoluna devam etmişti. Sanki son bir saatini onun içinde geçirmemiş gibi, sanki onu tohumlarıyla ıslatmamış gibi...

Aylardır görmediği Kaylin Cross, kule girişinde onu bekliyordu. Corvina'ya kasaba gezisinin iyi geçip geçmediğini ve Bay Deverell'in ona nazik davranıp davranmadığını sormuştu. Corvina gülümsemiş ve bacaklarının arasındaki sızıyı görmezden gelerek adamın ona çok kibar davrandığı konusunda Kaylin'e güvence vermişti. Yine de ciddi bir konuşma yaparken kasları cinsel efordan dolayı perişan halde değilmiş gibi davranması, içten içe gizli bir heyecan duymasına neden olmuştu.

Bu, iki hafta önceydi.

İki hafta geçmiş ve bacaklarının arasındaki sızı kaybolmuştu. İki hafta geçmişti ve her şey o kadar normaldi ki olanları hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Corvina sandviçiyle birlikte yemek salonunun sonuna doğru ilerledi. Sonunda bacaklarının arasında hafif bir batma bile olmadan yürüyebiliyordu. Jade ve Erica, Troy, Ethan ve Jax ile her zamanki masalarında, sabahın aydınlattığı pencerelerin önünde oturmuş, bir şeyler hakkında gevezelik ediyorlardı. Corvina diğer masaların arasından geçti, eteği bacaklarından aşağı bir sıvı gibi akıyordu.

Masaya ulaştığında Jax her zaman yaptığı gibi yana kaydı ve Erica ile aralarında bir boşluk bırakarak ona bir yer teklif etti. Corvina ona hafifçe gülümsedi ve açılan boşluğa doğru süzüldü, bedeni ikisinin arasında sandviç gibi sıkıştı.

Jade, "Bunu yaptıklarına inanamıyorum!" diye söylendi ve meyve tabağına çatalını sapladı.

Corvina, "Ne oldu?" diye sorup sandviçinden bir ısırık aldı.

Jade'in yanında oturan Troy, "Şato, Mahzen'i açıyor," dedi.

"Neyi açıyor?"

Jade kahvesini yudumlarken, "Bu binanın altındaki küçük zindana öyle diyorlar, yıllar önce orayı kapatmışlardı," dedi.

Corvina kaşlarını kaldırarak açıklamasını bekledi. Çok fazla beklemek zorunda kalmadı.

Jade, "Katillerin karanlık boklarla uğraşırken görüldükleri ilk yer orasıymış," dedi. "Üniversite orayı kapadıktan sonra ormana taşınmışlar."

"Şimdi neden açıyorlar?" diye sordu Corvina, nedense iştahı yoktu. Bu yüzden sandviçini ağır ağır yiyordu.

Ağzı yarı dolu bir şekilde, "Bay Deverell kurulu ikna etmiş," dedi Troy. "Duyduğum kadarıyla mükemmel bir dinlenme odası olacağını söylemiş. Ona katılmıyor değilim. Takılmalık bir yerimiz yok sonuçta, değil mi?"

Corvina adamın adını duyunca tekleyen kalbini duymazdan geldi. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Kara Balo'ya haftalar kalmışken mi?" Jade başını iki yana salladı. "Sadece zamanlanma... kötü geliyor."

Jax, "Okul insanların oraya gitmesini engellemiş değildi, Jade," dedi. "Kilitli olsun ya da olmasın, biri o alanı kullanmak istese kullanırdı. İnsanlar sürekli buralarda dolaşıyor. Kimse kimsenin umurunda değil."

Troy, "Bir süre sonra efsanenin burada gerçekte ne kadar güce sahip olduğunu öğreneceksin, Jax," diyerek düzeltti onu. "Üniversitenin öğrencilerin gece ortalıkta dolaşmaması veya ormana girmemesi gibi bir kuralının olmamasının en büyük nedeni bu. Efsaneyi duyan kimse zaten buna cesaret edemiyor."

"Bay Deverell hariç tabii," diye kıkırdadı Erica. "Gece vakti onu penceremden gördüm ve hepimiz onun ormana gittiğini biliyoruz. Gerçi nedenini merak ediyorum."

Ethan, "Temiz hava almak için olamaz," diyerek ortaya bir teori attı. "Burada bol miktarda alıyoruz. Ve egzersiz yapmak için de olamaz; çünkü fakültedekilerin çoğu ya kampüste yürüyor ya da spor salonuna gidiyor."

Corvina, haritasında görmediği için şaşırarak, "Bir saniye, burada bir spor salonu mu var?" diye sordu.

Yanında sandviçini yiyen Jax, "Personel Kanadı'nda," dedi. "Bu salonun arkasındaki binayı biliyor musun?"

Corvina, kendi ağzı doluyken başıyla onayladı.

"O binanın kulesinin tepesinde bir spor salonu var."

"Sen de onu bir kere ormanda gördün, değil mi Corvina?" diye sordu Troy. "Orada ne yapıyordu?"

Sigara içiyor, eski, bozuk bir piyanoyu tamir ediyor ve onu öperek nefesini kesiyordu.

Başını salladı ve yarı dürüst bir cevap verdi. "Onu gördüğümde göldeydim. Bana ormanda yalnız olmamamı söyledi ve sonra gitti."

"Aman be," Erica yemeğini çiğnedi. "Çok tuhaf adam. Büyüleyici evet ama yalan söylemeyeceğim; ondan çok korkuyorum."

Corvina nedenini anlayabiliyordu. Adamda öyle bir hava vardı. Ama o, anlamadığı şeylerden korkmamayı yıllar önce öğrenmişti ve adamı anlayana kadar içinde korkuya yer yoktu. Ona zarar verebileceği birden fazla şansı olmuştu ama bunun yerine bir şekilde kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Ve Mo da ona bu doğrultuda bir şey söylemişti.

Sanki adamı büyüyle çağırmış gibi, bakışlarının ağırlığını önünde hissetti.

Başını sandviçinden kaldırdı ve adam başka yöne bakmadan önce bir an için bakışları birbirine kilitlendi. Artık Corvina'yı fazla izlememeye çalışıyordu, eskisi gibi değildi. Belki de aralarında geçen her neyse, onun için bir seferden sonra bitmişti.

Corvina için bitmemişti.

O kutu açıldıktan sonra Corvina onu düşünmeden, arzunun kanında akışını hissetmeden duramamıştı. Derslerinde oturup onun ders anlatmasını izler ve memelerinin ağırlaştığını hissederdi. Kalemini masaya vurmasını izler ve kadınlığına nasıl vurduğunu hatırlardı. Bir keresinde, tarih profesörüne bir ödev vermek için personel odasına gitmişti ve gümüş gözlü şeytanını köşede, her gördüğünde bayıldığı siyah çerçeveli gözlüğüyle bir şey okurken bulmuş ve üzerine atlamamak için kendini zor tutmuştu.

Aynen, onu aşmış falan değildi.

Bağlanmıştı ve bunun, kendisi için nasıl bir şeyi işaret ettiğini bilmiyordu.

Adamın gözlerinin yanındaki Jax'e kaydığını gördü ve ona yapışık halde oturduğunu fark etti, ki bu hiç umurunda olmamıştı. Lâkin birdenbire bunu fazlasıyla hisseder oldu. Gözle-

rinin, Jax'le birbirlerine değen yerlerinde gezindiğini gördü. Sonra bakışlarını ona çevirdi.

Gümüş gözlerinde kızgınlık vardı.

Yan tarafından, "Bir tane alabilir miyim?" diyen Jax'in sesini duydu. Gözleri kapana kısılmıştı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

Bay Deverell döndü ve yemeklerin olduğu yere gitti.

Corvina bir nefes aldı, sakinliğini yeniden kazanmak için bir an gözlerini kapadı ve sonra tabağını Jax'e uzattı. "Tabii."

Yemeklerini yiyip dersler hakkında konuştular. Troy ve Ethan ikinci sınıfta olduklarından farklı ders ve programları vardı, bu da diğer öğretim üyeleri hakkındaki konuşmaları ilginç kılıyordu. Kimsenin geçmişinin gündeme getirilmemesi Corvina'nın hoşuna gidiyordu. Rahat hissetmesini ve onlara biraz daha açılmasını sağlıyordu. Çünkü yaptıkları tüm konuşmalar, şimdiki zamana veya geleceğin beklentilerine dayanıyordu. Ve bu gerçekten ama gerçekten çok hoşuna gidiyordu.

Ayrıca erkeklerin etrafında rahat hissetmeye başlaması da hoşuna gidiyordu. Önceki yaşamında erkeklerle gerçek bir etkileşimi hiç olmadığından, onların ne kadar iyi olduklarını görmek hoş bir sürpriz olmuştu. Şaka yapmayı ve birbirleriyle dalga geçmeyi seviyorlardı ama gerçekten iyi insanlardı.

Kahvaltıdan sonra hepsi, parlak güneş ışığının altında, kulelere doğru yol aldı. Troy bağcıklarını bağlamak için durup onlara yetişeceğini söylediğinde, Corvina da pencereden içeri bakma fırsatını değerlendirmek için onunla birlikte kaldı.

Gözleri paketlenmiş sandviçlerini alan Bay Deverell'i buldu. Herkesle birlikte salonda yediği hiç olmamıştı. Basit bir mavi kazak ve kot pantolon giyen, sarı saçları atkuyruğu yapılmış genç bir kadın profesör ona yaklaştı. Corvina kadının onun söylediği bir şeye güldüğünü, avucunu adamın pazısının üzerine koyduğunu gördü ve sıcak, çirkin bir şey içini ele geçirdi.

"Neye bakıyorsun?" Troy onun bakışlarını takip ederek ayağa kalktı.

Corvina sanki içi yanmamış gibi omuz silkerek, "Sadece şu profesöre," diye yanıtladı. "Onu daha önce görmedim."

Sonsuz bir bilgi kaynağı olan arkadaşı, "O, Dr. Harbour," dedi yardımsever bir şekilde. "Tarih bölümünden. O ve Bay Deverell'in bir süre önce ilişkileri vardı."

Tanrım, adam bu kampüste kaç kadınla birlikte olmuştu?

Yutkunarak çizmelerine baktı. "Hâlâ birlikteler mi?"

Troy umursamazca omuz silkti. "Muhtemelen. Kimin umurunda?" dedi ve sonra Corvina'nın üzerindeki bakışları aniden keskinleşti. "Senin umurunda."

Corvina'nın dudaklarından inkâr sözleri döküldü. "Hayır. Hiç de bile."

Onunla dalga geçmeyi seven neşeli çocuk Troy, yaşının ötesinde bir ciddiyetle ona baktı. "Bak Menekşe, yaptığın şey sadece seni ilgilendirir," dedi sessizce, tüm dikkatini ona vermişti. "Bay Deverell ile herhangi bir sorunum olduğundan değil. Bana karşı her zaman gayet iyiydi. Ama bil diye söylüyorum; o, karanlık bir gecede yalnız kalmak isteyebileceğim bir adam değil kesinlikle. Kurallara aykırı olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden kimseye söyleme. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Corvina'nın boğazı düğümlendi, ne diyeceğini bilemeyerek başıyla onayladı.

Troy, "Merak etme, kimseye söylemem," diye güvence verdi ve kolunu Corvina'nın omzuna doladı. "Yalnız vay anasını be Menekşe, gittin de Verenmore'un şeytanını mı buldun?"

Diğerlerine katıldıkları sırada Troy çenesini kapadı ve ona meşhur sırıtışını sundu. "Sınıfa gidelim hadi."

Corvina ona eliyle hayır işareti yaptı "Kütüphaneye gitmem gerek."

"Ben de geleyim," dedi Jax yanından. "Bir kitabı iade etmem gerekiyor."

Corvina başıyla onaylayarak bahçeden kestirme yola, zindan kütüphanesine giden Akademi Kanadı'nın yan tarafına doğru yürüdü. Rüzgâr ekstra soğuk geliyordu. Sisli bir sabahtı; beyaz sis şatoyu ve sakinlerini sarmıştı, insanlar gidecekleri yere yürürken soğuktan titriyorlardı. Bir an için Troy'un bu durumu bilmesi konusunda endişelenmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama sonra bu düşünceyi bertaraf etti. Ona güveniyordu ve bugüne kadar onun hep iyiliğini görmüştü. Çocuk, onun arkadaşıydı.

"Ee, Deverell'in ödevini bitirdin mi?" diyerek konuşmaya başladı Jax, yanakları rüzgârdan kıpkırmızı olmuştu. Elleri ceketinin ceplerindeydi.

Corvina, üzerine oturan siyah yün eteğine, koyu mor süveterine ve sıcacık dizüstü çizmelerine minnettar bir şekilde başını salladı. "Dün gece bitirdim," dedi ona çantasının askısını kavrayarak. "Sen?"

Ona sırıttı. "Neredeyse bitti."

Akademi binasının köşesini dönerken, "Bugün teslim etmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye hatırlattı. Zindanın demir çerçeveli ve ağır çift kanatlı kapıları açıktı, girişe inen geniş taş merdivenler vardı.

"Dersten önce hallederim," diye söz verdikten sonra basamakları dörder dörder indi.

Corvina gözlerini devirdi, ona durduk yere atletikliğiyle gösteriş yapması dudaklarına bir gülümseme dokundurdu.

O aşağıda beklerken normal hızında inerek, "Bu çok gereksizdi," dedi.

"Ama seni etkiledi mi?" diye sordu iyi niyetli bir şekilde. "Yoksa bir dahaki sefere ters takla da mı ekleyeyim?"

Kütüphaneye girerken Corvina kıkırdadı. Birkaç öğrenci kitapları iade etmek için çoktan masanın önünde sıraya girmişti. Corvina şaşırmadı. Bayan Suki hafta sonları izinli olduğundan, pazartesi sabahları ve cuma akşamları kütüphanenin en yoğun zamanlarıydı.

Corvina raflara doğru sola dönerken Jax çantasından bir kitap çıkardı ve kuyruğa doğru yöneldi.

Yüksek sesle, "Gelmiyor musun?" diye sordu ve masadaki Bayan Suki'den, "Sessiz ol, genç adam," diye bir uyarı aldı.

Corvina arkadaki rafları göstererek sessizce birkaç kitap ödünç alması gerektiğini söylediğinde Jax başını salladı ve bir grup öğrencinin arkasında durdu.

Corvina, hafta boyunca okuyacak birkaç roman bulmayı umarak edebiyat bölümüne yöneldi. Tarih reyonunda kitap okuyan bir kızın yanından geçti ve sonunda hedefine döndü. Bayan Suki bir gün ona, üniversitenin haberi olmadan tüm aşk romanlarını sakladığı özel bir raftan bahsetmişti. Onun zamanından kalma eski aşk kitapları, erotik aşk kitapları, tarihi ve hatta bazıları paranormal olan aşk kitapları... Corvina onlara bayılıyordu.

Parmakları kitapların üzerinde gezinirken şekil değiştirenleri konu alan iki aşk romanı seçti. Göz atmaya devam etti ve *Jane Eyre*'in üzerinde durup onu da çıkardı.

Bu hafta okuyacağı üç kitabıyla donanmış bir şekilde koridordan ayrıldı ve ana kütüphane alanına açılan kısa koridorda yürümeye başladı.

Birdenbire Felsefe bölümünden bir kol fırladı ve onu içeri çekerek koridorun karanlık köşesindeki raflara sıkıştırdı.

Eski kitapların ve küflü kütüphanenin kokusu arasında, yanan odun ile konyak kokusu fark ettiği ilk şey oldu. Kalbi hızla çarparken başını arkaya yatırdı ve adamın ağzı onunkinin üzerine kapanmadan önce gümüş rengi gözleri bir anlığına yakaladı.

Tadı duyularını sarstı, ağzının onunkine yaptığı baskıyla tüm vücudu bir elektrik akımına kapıldı ve haftalar süren uykudan sonra tekrar canlandı. Corvina, onunkinin altındaki ağzını açtı ve adam onu raflara daha da bastırırken dilinin saldırısını memnuniyetle karşıladı. Elleri kitapları zor tutuyordu, onun elleri ise Corvina'yı hareketsiz tutmak için yüzünün kenarlarını kavrıyor ve aklında çılgınlıklar olan, başıboş bırakılmış bir manyak gibi onu perişan ediyordu.

Dilleri buluştuğunda kalbi tekledi. Tadı onu tüketiyor, kolları Corvina'nın hiç ayrılmak istemediği bir şekilde onu koruyordu. Zamanı durdurmak ve onun içinde uyandırdığı duyguları, karanlık yüreğindeki sıcak, güzel renk cümbüşünü yaşamak istiyordu.

Onu tükettikten, yiyip bitirdikten, uzun, upuzun dakikalar boyunca büyüledikten sonra hava almasına izin vererek geri çekildi; kadının yüzünü kavrarken merkür gözleri parlıyordu.

"Seni becerdi mi?" Soruyu dudaklarına karşı mırıldandı ve ardından dudağının köşesini yumuşakça yaladı.

Sözcüklerin Corvina'nın bulanık, şehvetli beynine nüfuz etmesi bir saniye sürdü.

Ve sonra anladı.

Hızlı bir öfke dalgası onu ele geçirdi. Dişlerini gıcırdatarak onu ittiğinde adam yüzünü bıraktı ama ellerini iki yanına koyarak onu raflarla kendisi arasında sıkıştırmaya devam etti.

Corvina alçak sesle, "Ne kadar da yüzsüzsün..." diye çıkıştı. Vücudundaki öfke onu sarsıyordu. "Bana hiçbir şey beklemememi, bağlanmadığını söylüyorsun. Beni becerip haftalarca görmezden geliyorsun ve sonra beni köşeye sıkıştırıp, sanki buna hakkın varmış gibi başka biriyle birlikte olup olmadığımı öğrenmek istiyorsun, öyle mi?" diye tısladı. "Derdin ne senin?"

Tiradının sonunda göğsü inip kalkıyordu. Hiçbir zaman şu anki kadar öfkeli olmamıştı. Tüm vücudu yanıyor, içindeki kar-

gaşayı hafifletmek için ona biraz zarar vermek istiyor, bu yüzden avuçları kaşınıyordu.

Vad, sözlerini tamamen duymazdan geldi. "O amcığın içine başka biri girdi mi?"

Corvina öylece ona baktı. Hemen sonra onu iterek, "Senin sikinin başkalarına girdiği kadar," diye söylendi. "Şimdi, Jax beni aramaya gelmeden önce gitmeme izin ver."

Vad öne doğru eğildi, vücudundan yayılan tehlike ona çarparak rafa geri gitmesini sağladı. "Seni istiyor."

Corvina sessiz kalıp gözleriyle ona hançerler fırlattı, kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Yaklaştı ve burnundaki piercingine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sana sahip olamaz."

"Ben senin değilim," diye hatırlattı Corvina. Hafifçe nefes nefese kalmıştı ama çok sinirliydi. "Buna sen karar veremezsin."

Dudaklarına sert bir öpücük kondurmadan önce Vad'ın ağzının köşesi seğirdi, kollarını indirmeden önce Corvina'nın kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. "Mo mu karar verir, hmm?"

Adama ciddi bir hasar vermesine on saniye kalmıştı. "Bırak beni."

Dudaklarına sert bir öpücük daha kondurdu. "Rujunun tadı güzelmiş. Narlı mı?" diye mırıldandı ıslak dudaklarını yalayarak. "Sil dudaklarımdan."

Corvina, onun ağzına bulaşan hafif mor renge baktı. Bir öyle bir böyle olmasına çok sinir olmuştu, bu yüzden adamı iterek ona uzaklaşması için yeterli alan yarattı. "Kendin sil."

Kalıcı ruj onu fazlasıyla uğraştıracaktı.

Sınıfa yine Bay Deverell olarak geldi. O soğuk, kontrollü

görünümün altında var olduğunu bildiği vahşi, dizginlenemez adam Vad olarak değil. Bir adamdaki iki farklı benlik gibiydi; sosyal benliği ve gölge benliği.

Dudakları her zamanki gibiydi, nar renginden arınmıştı.

Ona, sanki tadına bakmamış, üzerinde hak iddia etmemiş, ona bir kez daha sahip olmamış gibi gelişigüzel bakıp geçtiği için adamdan biraz nefret etti. Fakat kendisi de rol yapmakta iyi olmalıydı çünkü Jade hiçbir şeyden şüphelenmeden yanında oturmuş, seçmeli dersi hakkında gevezelik ediyordu.

"Pekâlâ!" Bay Deverell masasına otururken sınıfın dikkatini çekmek için ellerini çarptı. "Bu dönem için bir oyun ve bir klasik üzerinde çalışmanız gerekiyor. Her ikisi için de size seçenekler sunacağım."

Doğruldu ve kaleminin kapağını açıp tahtayı dikey bir çizgiyle ikiye böldü. Sol eliyle her bölümün üzerine büyük, kalın harflerle başlıkları yazdı.

OYUN
KLASİK

OYUN'un altına geri döndü ve düzgün, kalın çizgilerle şunları yazdı:

MACBETH
DOKTOR FAUSTUS

Kalemiyle ilk oyuna dokunarak sınıfa döndü. "İktidarın siyasi hırsı hakkında bir trajedi." İkinciye dokundu. "Bilgi için ruhunu şeytana satan bir adam hakkında bir trajedi."

Ria, her seferinde elini kaldıran öndeki kız, yine elini kaldırdı. "Neden her ikisi de trajedi Bay Deverell?"

Düz bir ifadeyle, "Ben trajik bir adamım," diye şaka yaptı. Corvina buna bir homurtu sesi çıkardı ve adamın gözleri, sınıfın yarısıyla birlikte ona döndüğünde eliyle ağzını kapadı.

"Bunu komik mi buldunuz Bayan Clemm?" diye sordu, yüzü ifadesizdi.

Corvina yanaklarının yandığını hissetti ve not defterine baktı, oracıkta yok olmaya ve herkesin derse devam edip onu görmezden gelmesine razıydı.

"Sana bir soru sordum," diyen derin sesi sınıfta yankılandı ve Corvina yüzünde hissedebildiği kızarmaya aldırış etmeyerek derin bir nefes aldı. Bu tonu onun üzerinde kullanmasını hem seviyor hem de nefret ediyordu. Sadece, kullandığı zamanlarda insanların etrafında olmak istemiyordu.

"Hayır, Bay Deverell," dedi sessizce, yukarı bakmadan önce gözlerini defterinde tuttu. "Sadece daha mutlu sonları tercih ediyorum. Trajediler güzeldir ama her zaman verdiklerinden fazlasını alırlar. Bir hikâye trajik olabilir ama öyle bitmesi gerekmez."

"Ah, bir romantik." Ağzının bir köşesi seğirirken gümüşi bakışları onun üzerinde parladı. "Anlıyorum."

Corvina kalemini aldı ve tekrar sınıfa dönen adama fırlatmak istedi.

"*Macbeth*'i okumak isteyenler el kaldırsın." Birkaç el havaya kalktı.

"*Doktor Faustus*'u isteyenler," dedi ve Corvina sınıfın çoğunluğuyla birlikte elini kaldırdı.

Bay Deverell, tahtanın diğer tarafına geçti ve KLASİK başlığının altına yazdı:

GURUR VE ÖNYARGI
DRACULA

Başlıkları işaret ederek sınıfa baktı. "Her ikisi de edebiyatın bütün bir alt türünü oluşturan, son derece iyi yazılmış klasiklerdir. Eminim ki ikisini de duymuşsunuzdur."

Sınıftaki hemen hemen herkes başını salladı.

"Öyleyse hangisini seçiyorsunuz?"

Daha önce olduğu gibi eller kalkıp indi. Oy çokluğuyla *Dracula* kazandı. Corvina elini indirdiği sırada Bay Deverell'in bakışları ona yöneldi, sesi aynıydı. "Mutlu bir sonu yok, Bayan Clemm."

Corvina, onun gözlerinin içine baktı, sonraki sözlerinin altındaki manayı anlayacağını biliyordu. "Eski bir şatoda geçiyor ve içinde âşık olan bir şeytan var. Bundan daha ilginç ne olabilir ki?"

Gözleri parladı. "Aynen öyle."

Kısa süre sonra zil çaldı ve Bay Deverell, Corvina'nın ciğerlerindeki havayı da alarak gitti. Corvina, koltuğuna hafifçe yığıldığında Jade'in onu endişeyle izlediğini gördü. Ona güven verici bir gülümseme gönderip çantasını aldı. Tüm günü Vad'ı düşünmeden geçirmeye hazırdı.

'Kule, Vivi.'

Mo'nun sesi, not defterinin üzerinde hareket eden elini durdurdu, kasları gerildi. Başını kaldırıp Dr. Kari'nin sınıfına baktı. Pazartesi günü son dersiydi ve çoğu öğrenci Dr. Kari dersini anlatırken notlar alıyordu. Akşam yaklaşırken gün ışığı içine çekiliyordu.

Yanlış bir şeyler vardı, öncekinden çok daha yanlış bir şeyler.

Corvina tüm bunları nasıl hissettiğini bilmiyordu, sadece hissediyordu.

Odanın, kapının yanındaki köşesinde bir gölge titreşti, duvar üzerinden çıkışa doğru süzüldü ve durakladı. Corvina gözlerini kırpıştırdı, başını sallayarak ışığın hilesini çözmeye çalıştı. Bu bir ışıktan kaynaklanan bir yanılsama olmalıydı.

'Beni duyabiliyor musun? Çocuğa yardım et.'

Kafasının içinde iki garip, yabancı ses yankılandı ve onlarla birlikte metalik kan kokusunu aldı. Teninde hayalet karıncalar sürünmeye başladığında Corvina titredi.

Ne oluyordu böyle?

Sesler gitmişti. Gölgeler haftalar boyunca ortadan kaybolmuştu. Neden şimdi geri dönmüşlerdi?

"İyi misiniz, Bayan Clemm?" Dr. Kari'nin sesi onu aklının içinden çıkardı ve diğer öğrencilerin dönüp ona baktığının farkına varmasını sağladı. "Bir şeyler mırıldanıyorsunuz."

Mırıldanıyor muydu?

Tanrım, hayır, hayır, hayır. Burada olamazdı.

Corvina yutkunarak defterini aceleyle çantasına koydu ve kapıya yöneldi. "Lütfen beni bağışlayın, Dr. Kari. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Adamın cevabını duymayı beklemeden koridora çıktı ve dışarı çıkma ihtiyacı hissederek koşmaya başladı. Kulenin dördüncü katından aşağı inen yol uzundu ama Corvina merdivenlerden aşağı resmen uçarak indi. Örgüsü arkasından sallanıyor, eteği uçuşuyordu. Gölgeyi duvarda birkaç adım ilerisinde görünce sinirleri gerildi.

Gözyaşları boğazını sıkıştırdı, koşarken gözleri yanıyordu.

Hayır.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Haftalardır iyiydi. Bittiğini ve her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü.

Bu gerçekleşemezdi.

Tam üçüncü kattaki merdiveni döndüğünde sert bir duvara çarptı.

"Siktir." İliklerine kadar tanıdığı o derin sesin ettiği küfür, karmakarışık haldeki zihnine birkaç saniye sonra ulaştı ve iki adım aşağıda duran adama, yukarıdan gözlerini kırpıştırarak bakmasına neden oldu. Kollarını sıkıca kavrayarak vücudunu dengede tutmuş, onu düşmekten kurtarmıştı.

Corvina adamın üzerinde dengesini kazandıktan sonra tırabzanlara tutundu. Gözleri onun arkasında duran gölgeye kaydığında kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Bayan Clemm?" Onu sarstığını hissetti. "Corvina! Bana bak."

Sesindeki sert otorite gözlerini gümüş gözlere çevirmesini sağladı ve odaklanmak için derin bir nefes aldı.

Vad, "Seni bu kadar korkutan ne?" diyerek bir basamak çıktı ve yüzlerini aynı hizaya getirdi, bakışları Corvina'yı yakıp geçti.

Gözleri tekrar gölgeye dönerken, "Sadece kuleye gitmem gerek," diye fısıldadı.

Vad dönüp arkasına baktığında şato duvarlarından, paslı avizelerin çoktan yakılmış ışıklarından ve aşağı inen merdivenlerden başka bir şey göremedi. Eski lambalardan birinin altında titreşerek bekleyen, onu çağıran gölgeyi muhtemelen göremiyordu.

"Arkamda ne görüyorsun?"

Soruyu dile getirme şekli duraksamasına neden oldu. Ne gördüğünü soruyordu; sesi, bir şey gördüğünü bildiğini ima ediyordu.

Gölge hareket etmeye başladı ve Corvina onu takip etmek için acil bir ihtiyaç duydu.

Onu tutan ellerden kurtuldu ve tekrar merdivenlerden aşağı koştu. Vad'ın da peşinden geldiğinin farkındaydı.

Corvina'nınkilerden uzun olan bacakları, daha binadan çıkamadan onu yakalayıp duvar oyuklarından birine çekmesini ve kollarının arasına hapsetmesini sağladı. Onu inceleyen, merkürü andıran o gözleri çok ciddiydi.

Her kelimeyi, o an için Corvina'nın sahip olmadığı bir sabırla dile getirerek, "Ne görüyorsun Corvina?" diye tekrar sordu. Tanrım, ona söyleyemezdi. En iyi ihtimalle onun deli olduğunu düşünürdü. En kötü ihtimalle ona deli olduğunu söylerdi. Deli değildi. Hayır, değildi. Belki de öyleydi. Bilmiyordu. Kendi zihni güvenilmezdi.

Onu izlerken, hem korku hem de arzuyla midesi kasılırken kokusu onu tamamen sardı. Bir cevap istiyordu.

"Bir gölge," dedi ona, sesi zar zor bir fısıltı gibi çıkmıştı. Gözlerini adamın boynuna dikti. Güzel bir âdemelması vardı. "Hemen kuleye gitmem gerek," derken bakışlarını onunkilere çevirerek, "Lütfen," diye yalvardı.

Vad bir kolunu çekip gitmesi için yer açmadan önce uzun bir dakika boyunca onu değerlendirdi. Corvina tekrar koşmaya başladığında bahçelerin tamamen boş olduğunu fark etti. Neden boşlardı? Özellikle günün bu saatinde, her zaman dolaşan birileri olurdu.

Koşmaktan kasları ve ciğerleri yanan Corvina, neden oraya gitmesi gerektiğini bilmeden -sadece bunu yaparak- kulelere giden kanadın yanındaki Arnavut kaldırımlı yola çıktı.

Bacakları zonklarken sonunda kulenin önündeki açıklığa ulaştı ve ileride bir kalabalığın toplandığını gördü. İçinde biriken korkuyla midesi kasıldı. Corvina ne olduğunu anlamaya çalışarak biraz yavaşladı.

Jade'in, "Aman Tanrım!" diyen çığlığını duydu.

Adrenalin damarlarını doldurdu ve kalabalığı yarıp arkadaşına ulaşmaya çalıştı.

"Jade, ne..." Etrafındaki sahne ortaya çıkarken sözleri aniden kesildi.

Büyük kalabalığın içindeki herkes yukarıya bakıyordu. Erica ağlayan Jade'i tutuyordu, onun da gözleri yukarıda bir yerdeydi.

Corvina dönüp başını kaldırdı.

Kalbi durdu.

Troy orada, kulenin çatısında bir başına duruyordu. Yukarıda o kadar küçük görünüyordu ki... Durup aşağı inmesi için bağıran insanlara bakmıyordu. Hatta korkmuyordu bile, sadece ona yapılan çağrıları duymadan boş boş ileriye bakıyordu.

Corvina'nın dudaklarından bir hıçkırık kaçtı.

Orada ne yapıyordu?

"Troy!" Jax'in çok ama çok yüksek sesle bağırdığını duydu, öyle bir bağırdı ki sesinin tepeye ulaştığını biliyordu. Fakat Troy cevap vermedi, durduğu yerden kıpırdamadı bile. Görüntüyle birlikte Corvina'yı bir ürperti ele geçirdi.

"Tanrım." Arkasından gelen tepki, Vad'ın onu kuleye kadar takip ettiğini –elbette etmişti– ve sonra binaya doğru koştuğunu fark etmesine neden oldu.

Ethan, Vad'a koşarak, "Çatı kapısını kilitlemiş Bay Deverell," diye bağırdı. "Yukarı çıkıp kapıyı açması için uğraştık ama cevap vermiyor. Kilidi kırmanın bir yolu yok."

Corvina, Vad'in dişlerini gıcırdatmasını izledi. "Çatıya giden başka bir yol daha var," dedi onlara ve Corvina bir an için bunu nasıl bildiğini merak etti. "Onu ikna etmeniz için size ihtiyacım olacak. Hadi."

Ethan ve Jax tek kelime etmeden onu izlediler ve arkasından hızla koştular. Corvina kollarını etrafına sardı. Kalabalık artmıştı, daha fazla insan neler olduğunu fark ediyor, şok sesleri çıkarıyor ve çığlıklar yükseliyordu.

"Troy!" diye bağırdı Erica. "Aşağı in lütfen!"

Troy aşağı bakmadı.

Öğretmenler aceleyle geldi ve onlara farklı versiyonlarda, "Bay Deverell yukarı çıktı," denildi. Diken üstünde beklemeye başladılar. Öğrenciler herkes tarafından sevilen bu çocuğu dikkatle izliyor, onun için endişeleniyorlardı.

Corvina, çocuğun bunu neden yaptığını anlamayarak nefesini tutarken, Troy'un beyaz ceketi hızla kararan gökyüzüne karşı bir tezat oluşturuyordu. O sabah onunla konuşmuştu ve mutlu davranışında bunu işaret edebilecek hiçbir şey yoktu.

Neden yapıyordu bunu? Neden şimdi yapıyordu? Kahvaltı ile bu an arasında onu çatıya çıkaracak ne olmuştu? Ve Mo neden ona bundan bahsetmişti?

Troy kenara bir adım daha yaklaştı ve kalabalıktan toplu bir şok sesi yükseldi.

"Aman Tanrım, Troy," diye haykırdı Corvina. Ona iyi bir arkadaş olan, etrafında olmasını sevdiği, onu uzun zamandır kayıp bir kardeşmiş gibi kendi oluşturduğu ailesine kabul eden çocuk için duyduğu korkuyu dizginleyemeyerek eliyle ağzını kapadı.

Kalbi sıkışıyor, aşağı inip onu rahatsız eden şey hakkında konuşmasını isterken gözleri yanıyordu. O sabah konuştuklarında ona sormalı mıydı? Oraya gitmesini engelleyecek bir şey yapabilir miydi?

Sanki sesini duymuş gibi aşağı, tam ona baktı ve Corvina'ya onu iliklerine kadar donduran bir gülümseme verdi.

Sonra çatıdan atladı.

Bedeni yerçekimine yenik düşerken, Corvina'nın çığlığı başkalarının çığlıklarından oluşan bir denizin içinde kayboldu.

Her şey bir saniyede olmuştu.

Bir an çatıdaydı, sonraki saniye ise kulenin önünde. Yerde. Kafasının altından kan yayılıyor, etrafında birikiyordu. O hayat dolu çocuk gitmişti.

Birkaç öğrenci öne doğru koştu.

Corvina bir zamanlar arkadaşı olan mutlu, neşeli çocuğun sert zeminde bükülmüş bir şekilde yatışına bakarken olduğu yerde donup kalmıştı. Titriyor ve yüzünden sessiz gözyaşları dökülüyordu.

Olamaz.

Tanrım, hayır.

Babası da böyle miydi? Bir zamanlar Troy kadar hayat dolu bir adam mıydı ve sonra tek bir açıklama yapmadan gitmiş miydi?

Troy'un bedeninin üzerinde bir şey hareket etti, bir gölgenin etrafında titreşen bir ışıktı. Corvina nefesini tuttu, gölgenin bir an havada durduğunu görünce gözleri kocaman açıldı ve sonra, kaybolmadan önce onun sesini duydu.

'Menekşe.'

İmkânsızdı.

'Ağabeyime anlat.'

Ağabeyine mi anlatacaktı? Neyi? Ağabeyi mi vardı?

Corvina, Troy'un bedenine baktı; zihninde sesine bir anlam vermeye çalışırken tüm vücudu şoka giriyordu. Ona her zaman seslendiği gibi seslenmişti. Ürperdi ve başkalarının da gölgeyi görüp görmediğini veya tuhaf bir şey yaşayıp yaşamadığını anlamak için etrafına bakındı.

Etrafını şok, üzüntü ve gözyaşları sarmıştı. Jade'in yan tarafta ağladığını duydu ve kalbi, bir kez daha kendisine yakın birini böyle korkunç bir şekilde kaybetmek zorunda kalan arkadaşı için yeniden parçalandı. Kollarıyla yanaklarını silerek Jade'in yanına gitti ve onu kendine çekti. Jade ona döndü, bedeni kesik hıçkırıklarla inip kalkarken kollarının arasına girdi ve Corvina, etrafındaki ortak acı karşısında kendi gözyaşlarının da tekrar düştüğünü hissetti.

İnsanlar öğrencilerin kulelerine geri dönmelerini sağlamaya çalışırken fakülteden daha fazla kişi bölgeye akın ediyordu. İki personel bir çarşaf ve bir sedyeyle alana girdi. Saniyeler içinde kırmızıya boyanan beyaz çarşafla vücudunu örttüler ve onu sedyeye yatırıp götürdüler.

Corvina, Troy'un sesini aklında bir kenara atarak iletişim kurulması gereken gerçek bir ailesi olup olmadığını, yoksa bu lanetli şatodaki çoğu insan gibi kendi başına mı olduğunu merak etti.

Bir şey onu, yüksekten korkan bir çocuğu, genellikle kilitli olan bir çatıya sürüklemişti. Sabahla akşam arasında, onu orada neredeyse taş kesilmiş gibi durduran bir şey. Sanki trajediye tanık olması için Corvina'nın gelmesini bekliyormuş gibi bakmıştı ona.

Revirdeki kadınlardan biri Jade'in yanına geldi.

"Hadi tatlım." Yaşlı kadın onu kaldırdı. "Bu gece revirde dinlen."

Jade, Corvina'ya şişmiş gözlerle bakarak hıçkırdı. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Corvina omzunu sıvazladı. "İyi olacağım, merak etme. Git bu gece dinlen. İhtiyacın var." Aslında hepsinin ihtiyacı vardı ama Jade'in kaçma ihtimali olduğu için yönetimin bu gece ona göz kulak olmak istediğini biliyordu. Jade başını salladı ve Corvina'yı Erica'nın yanında bırakarak kadınla birlikte ayrıldı.

Erica kendi kendine, "Kızım, çok korkuyorum. Buralarda ne haltlar dönüyor böyle?" dedi yüksek sesle. Herkes gibi olanları idrak etmeye çalışıyordu.

Corvina da çalışıyordu. Troy ölmüştü.

Gözleriyle tanık olmasına rağmen, bunu kabullenmek onun için zordu. Kalbi ona, çocuğun ormandan çıkıp geleceğini, kandırdığı herkese sırıtacağını söyleyip duruyordu. Kolunu

omzuna dolayacağını ve 'Sadece şaka yapıyordum, Menekşe,' diyeceğini söylüyordu. Kalbi onun böyle bir şey yapabileceğini asla kabullenemiyordu.

Neden?

Bir saatten fazla bir süre boyunca, insanlar yavaş yavaş ayrılıp odalarına dönene kadar etrafında olanları gözlemledi, sadece birkaçı onun gibi etrafta dolaşıp biraz kaybolmuş görünüyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Corvina hareketsiz kalıp gizlice etrafına baktı ama ürkütücü, olağandışı hiçbir şey veya hiç kimse bulamadı. Bakışlarını çatıya çevirdi.

Karanlık gecenin ortasında, tamamen siyahlara bürünen Verenmore'un gümüş gözlü şeytanı, Troy'un durduğu yerde durmuştu. Yukarıdan ona bakıyordu.

BÖLÜM 14

Corvina

Corvina kendi kulesine girerken avizedeki loş sarı ışıklar yanıyor ve girişi kasvetli bir parıltıyla aydınlatıyordu. Kazağının kollarını çekiştirerek kulede kalan diğer kızların olup bitenler hakkında gevezelik etmelerini izledi.

Gürültü, stres ve sorular karşısında kaşlarının arkasında bir zonklama başladı. Bir eliyle korkuluğu tutarken diğerini alnına koydu ve arkasını döndü.

"İyi misin?" Roy, onun başına bastırdığı eline bakarken gözlerinde hafif bir endişe vardı.

Corvina başını sallayarak onayladı ve diğer kız onu yalnız bırakarak arkadaşlarının yanına gitti.

Burada, tüm bu konuşmaların ortasında olmak istemiyordu. Aklının yine gölgeleri, sesleri ya da artık ne bulursa onu kullanarak onunla oynayacağını bildiğinden, tek başına odasına çıkmak da istemiyordu.

Bir eliyle eteğini tutup derin bir nefes aldı ve girdiği kapıdan yavaşça çıkıp soğuk, temiz havaya adım attı. Öğrencilerin çoğu

gitmiş olmasına rağmen birkaçı hâlâ ortalıkta geziniyordu. Sağ tarafında kocaman, kapkara bir kan gölü zemini lekelemişti.

Corvina kana baktı ve gözlerinin arkasındaki ağrı daha da kötüleştiğinde insanlardan uzaklaştı. Sessizliğe ihtiyacı vardı ama az önce olanlardan sonra ormana gidemezdi. Korktuğunu kendine itiraf etmekte bir sakınca görmüyordu. Ona ya da çevresine bir şeyler oluyordu ve bu senaryoların hiçbiri onun için iyiye işaret değildi.

Kollarını etrafına sararak Arnavut kaldırımlı yolda bir şey düşünmeden, insanlardan uzağa yürüdü. Ormandan gelen kalın bir sis tabakası yere yakın süzülüyor, o hareket ederken ayak bileklerini sarıyordu. Girişe doğru yürüdükçe gecenin sesleri kulağına geliyor, yolu aydınlatan küçük ışıklara rağmen karanlık etrafını sarıyordu.

Girişe ulaştığında şatoya bakmak için döndü ve vücudundan aşağı bir ürperti indi. Aylar önce gün ışığında ilk kez gördüğünde güzel olduğunu düşündüğü bu devasa ve çarpıcı mimari harikası, gece vakti uğursuz görünüyordu. Kulelerin tepesindeki sivri bölümler ölümcül duruyordu, taş duvarlara bir kasvet havası yapışmıştı. Hafif ışıklar uğursuz görünümü engellemek yerine daha da artırıyor gibiydi; ışık her yerde gölgeler tarafından ele geçiriliyordu.

Soğuk rüzgâr kafasını biraz dağıtırken ciddi bir şekilde düşündü ve bir anlığına oradan ayrıldı. Bu yere ayak bastığından beri ona bir şeyler oluyordu. Klinikte kendini test ettirdikten sonra, sadece Mo'nun sesiyle küçük kulübesinde aylar geçirmişti ve onu da arada sırada duymuştu. Bu yerle ilgili bir şey sadece Mo'nun sesinin frekansını tetiklemekle kalmamış, daha önce duymadığı ve tanımadığı bir sürü yabancı sesi de karışıma eklemişti. Buna ek olarak, şatoda görmeye başladığı gölgeleri daha önce bir kez bile görmemişti. Her zaman dostu olan karanlık ona yabancı olmuştu ve bu, Corvina'nın hoşuna git-

miyordu. Bunlar ya kafasında yaşanıyor ve aklını kaybediyordu -ki bu da ayrılıp tekrar kliniğe gitmesi gerektiği anlamına geliyordu- ya da kafasında yaşanmıyordu. Bu da bu yerde uzun süredir korkunç bir şeylerin olduğu ve buradan gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Corvina hangi seçeneğin daha doğru olmasını istediğini bilmiyordu.

"Verenmore." O derin ses, başını hafifçe kaldırıp yanında durmak için gelen Vad'a bakmasına neden oldu. "Bu şato her zaman olaylı olmuştur."

Corvina, adamın şatoya bakarken bir sigara yakmasını izleyerek şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Öyleyse neden kaldın?"

Cevap vermedi.

Uzun dakikalar boyunca sessizce durdular, adam sessizce sigarasını içiyordu ve kendisi de düşüncelere dalmıştı. Sonra dönüp tekrar yürümeye başladı.

Vad, "Bu kadar uzun kalmayı hiç planlamamıştım," dedi sonunda ve davet beklemeden ona katıldı. Kokusu nikotinle rahatlatıcı bir karışım oluşturmuştu ve Corvina derin bir nefes alarak kokunun ciğerlerini doldurmasına izin verdi.

"Ben kalmaya devam edecek miyim, onu bile bilmiyorum," diye itiraf etti ve gümüşi bakışlarının üzerinde keskinleştiğini hissetti.

Arnavut kaldırımlı patikadaki virajdan dönüp onun daha önce hiç gitmediği bir yola girdikleri sırada, "Troy yüzünden mi?" diye sordu. Fakülte ve personel odalarına giden yoldu.

Corvina dirseklerini kavradı. "Ona olanları anlamıyorum. İntihara meyilli değildi, en azından onu tanıdığım kadarıyla. Bu sabah iyiydi, mutluydu. Bu sadece... çok ani oldu."

Vad sigarasını içmeyi bitirdi ve birkaç metre ötedeki metal bir çöp tenekesinde ezdi. Ona dönmeden önce yüzü kasvetliydi, yandan gelen ışık saçındaki beyaz tutamı vurguluyordu.

"Sana bir şey göstersem," diye sordu ciddi bir şekilde. "Aramızda kalır mı?"

Corvina sesindeki ciddiyetle dikleşti. "Evet."

Vad başını salladı. "Benimle gel. Ve sessiz ol."

Patikada yukarı doğru ilerlediler. Kaldırım taşları ıslak ve parlaktı, şatonun diğer tarafına yürürken ayakları taşların üzerinde ses çıkıyordu. Buradaki kuleler onun kaldığı kuleden daha yeni görünüyordu ve yokuşun çok daha aşağısındaydılar. Düzleştirilmiş yol onları aşağıya indirmek için dağa oyulmuş alçak merdivenlere dönüşüyordu.

Vad, aşağıya inmesine yardım etmek için onu dirseğinden tuttu. Tutuşu sıkı ve sıcaktı, Corvina eteğini tutarken kolunu tamamen sarmıştı.

"Bizi gören olmaz mı?" diye sordu sessizce. Boş alana ve ilerideki, çoğunlukla karanlığın içinde kalmış binaya baktı. Diğer binalarla aynı taş dokuya sahip gibi görünüyordu ve aynı grotesk gargoyle oluklar duvarlardan dışarı fırlamıştı. Ancak bu yapının sadece üç katı ve mavi kiremitli dik bir çatısı vardı.

Aşağıya inerken, "Bu yol hiçbir yerden görünmüyor," diye bilgilendirdi Vad. "Ne kampüsün tepesinden, ne de fakülte kulelerinden."

"Tamam." Tekrar düz zemine ulaşmadan önce son adımını dikkatlice attı. Onları şeytani bir figürün güldüğü kocaman bir pirinç tokmağı olan ağır, ahşap bir kapıya benzeyen şeyin yanına götüren adamı takip etti.

Vad bir elini tokmağın üzerine dayadı, avucu şeytani şeyin tamamını içine aldı ve kapıyı iterek açtı. Kapı göründüğünden daha ağırdı, içeri girmelerine yetecek kadar açılırken metal menteşeler gıcırdadı.

İçerisi tamamen karanlıktı, yalnızca soldaki bir dizi kemerli pencerenin geniş açıklığından ay ışığının parıltısı süzülüyordu. Işığa çıktığında ise neredeyse bir salona benzeyen devasa, ma-

garamsı bir odada olduğunu gördü. Tam karşısında başka bir kapı daha vardı, mekânın diğer bölümlerine açıldığını tahmin ediyordu. Yerden iki ahşap sütun, ağırlığını taşıdığı yüksek kemerli tavana doğru uzanıyordu. Sağda, önünde büyük mobilyalar bulunan bir şömine vardı ve yanda odanın içine doğru uzun bir koridor açılıyordu.

Vad onları koridorun karşısındaki merdivene götürüp yukarı çıkmaya başladı ve Corvina da onu takip etti. İlk iki kat, tamamen sessiz ve hareketsizdi. Ardından, kulenin en üst katı olan üçüncü kata çıktılar. Sahanlığın en sonunda, sadece karanlık bir kapı bulunuyordu.

Corvina onun, üstünde belirgin bir desen olan eski bir demir anahtarı çıkararak anahtar yuvasına itmesini ve bir kez çevirmesini izledi. Sessizliğin içinden bir tıkırtı yükseldi ve onun odasına, tam bir vahşi hayvan inine girmesine birkaç saniye kaldığını fark etti. Bu bilgiyle kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Vad, dirseğindeki tutuşu sıkılaşırken kapıyı açıp içeri girdi ve Corvina'nın girmesi için de kapıyı iyice açık bıraktı. Bir düğmeye bastı ve yanan ışıklar odayı yumuşak bir sıcaklıkla aydınlattı. Corvina eşikte durarak alanı inceledi.

Bir çatı katıydı. Büyük bir çatı katı.

Beyaza boyanmıştı ve yerden tavandaki kirişlere kadar uzanan dört kalın kahverengi ahşap sütun vardı. Tepedeki çatının bir yanı, Corvina'nın hemen önündeki duvarda bulunan bir dizi pencereyle buluşana kadar eğik duruyordu. Pencereler sağ tarafındaki duvara kadar devam ediyordu. Şimdiye kadar gördüğü tüm yataklardan çok daha büyük ama o cüssesiyle muhtemelen Vad'ın ihtiyaç duyduğu boyuttaki bir yatak solundaki, penceresiz tek duvara yaslanmıştı. Corvina'nın olduğu yerde, yani kapının yanında, kitaplarla dolu uzun bir kitaplık vardı. Büyük bir koltuk pencereye doğru yaslanmıştı. Hemen yanın-

da şık bir dizüstü bilgisayar ve üzerinde katlanmış bir gözlüğün bulunduğu küçük bir masa vardı. Odadaki ışık, küçük komodinin üzerindeki lambadan ve tepesinde asılı duran kırık bir avizeden geliyordu.

Oda farklı tarzlarda döşenmiş, farklı yerlerden parçalar toplanıp bir araya getirilmiş gibiydi.

Corvina âşık olmuştu.

Genç kadın ondan asla böyle bir şey, bu kadar kaotik ve düzgün bir şekilde senkronize edilmemiş bir şey beklemezdi. Alanı inceleyip gördüğü her eşyasını aklında bir araya getirdi. Bay Deverell'in kontrollü, düzenli ve akıllı bir havası varken... Vad'ın daha yabani, daha kaotik ve tıpkı adı gibi vahşi olduğunu fark etti.

"Kapıyı kapat," diye talimat verdi. Ve Corvina'nın, tıpkı yüzyıllar önce kralların oturduğunu hayal ettiği şekilde koltuğuna yerleşti. Arkasına yaslanıp bacaklarını hafifçe açtı, dirseklerini kol dayanaklarına dayayıp bir elini yüzünün yanına koydu ve gözlerini ona dikti.

Onunla yalnız kalmanın ne kadar akıllıca olduğunu bilmiyordu ama zaten hiçbir zaman akıllı olduğunu iddia etmemişti. Mantığından çok duyguları tarafından yönlendiriliyordu. Beyninden çok duyularıyla uyum içindeydi ve mantıktan çok içgüdüleri anlamakta ustaydı.

İşte tam da bu yüzden ağır kapıyı kapatıp odada baş başa kalmalarını sağladı ve kurallardan birini daha çiğnedi.

Vad, "Otur," diyerek yatağı gösterdi; Corvina ise sessizce kenara tüneyip onu izlemeden önce tereddüt etti.

"Önce bana gölgeden bahset," diye yönlendirdi onu. Hareketsizce oturuyordu ve tüm odağı ondaydı. Odanın loş ışığında, korkutucu görünüyordu.

Corvina onun serliğini taklit ederek hareketsiz kaldı ve

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyerek göz göre göre yalan söyledi.

"Şundan bahsediyorum," diyerek öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Cehennem köpekleri peşindeymiş gibi sınıfından kaçıyorsun. Bir çocuğun ölümüne atlamak üzere çıktığı çatının olduğu kuleye gitmen gerekiyor. Sana sorduğumda, bana bir gölge gördüğünü söylüyorsun. Yani anlat bana, Corvina. Bu gölge neyin nesi? Ve neden kuleye gitmen gerekiyordu? Troy'un orada olduğunu biliyor muydun?"

Corvina hemen başını iki yana salladı. "Hayır." İnkâr döküldü dudaklarından. "Yemin ederim ki bilmiyordum."

"Ama bir şey biliyordun," dedi Vad onun bir şeyi atladığını fark ederek. Gözleri her şeyi anlamaya çalışırken acımasızca bakıyordu.

Corvina dudağını ısırıp elleriyle eteğinin kumaşını sıktı.

"Bana söyleyeceğin her şey bu odada kalır," dedi bir an sonra.

Corvina güldü. "Beni endişelendiren bu değil. Ben..."

"Ne?"

Bakışlarını kaçırıp ellerine baktı. Kalbinin en derin, en şiddetli arzusunu itiraf ederek, "Deli olmak istemiyorum," diye fısıldadı usulca. "Ve bunun hakkında konuşursam öyle görüneceğim."

Genç adam, "Bana bak," diye mırıldandı ve sesi, haftalar önce ona aynı sözleri söylediği zamanı hatırlattı.

Derin bir nefes almadan önce parmakları eteğini sıktı ve başını kaldırıp gözlerini onunkilere kilitledi.

"Asıl delilik bu şatoda, Corvina," dedi ona Vad. "Neler oluyor anlat bana."

Tanrım, anlatmak istiyordu. Ona inanmayı gerçekten çok istiyordu. Tüm sırlarını ortaya dökerken odadaki atmosferin onları içine çekmesini çok istiyordu; sırları konusunda birileri-

ne zorunluluktan değil, kendi seçimiyle güvenmeyi o kadar çok istiyordu ki... Fakat bundan daha da çok Vad'ın ona inanmasını, onu görmesini, ona her şeyin yolunda olduğunu, iyi olacağını ve delirmeyeceğini söylemesini istiyordu.

"Tamam, pazarlık yapalım. Bir sırra karşılık başka bir sır," diye teklifte bulundu Vad. "Sen bana bir sırrını ver, ben de sana benimkilerden birini vereyim."

"Sırlarımla baş edemezsiniz, Bay Deverell," dedi alaycı bir kahkahayla.

"Neyle baş edebileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok, Bayan Clemm. Ve sana yalnız olduğumuzda bana Vad demeni söylemiştim."

"Ayrıca bir daha yalnız olmayacağımızı da söylemiştin," diye karşılık verdi Corvina ve yatakta biraz daha geriye yaslandı.

Vad içini çekti ve elini ceketinin cebine sokarak katlanmış bir kâğıt çıkardı. Yanındaki masadan gözlüklerini aldı, kare siyah çerçeveler zaten dikkat çeken formuna bir şekilde daha fazla ağırbaşlılık katıyordu.

"Bana annenin klinikte olduğunu söylemiştin," diyerek arabadaki konuşmalarını hatırlattı. "Ancak iki aylığına onunla *birlikte* kliniğe yattığından bahsetmedin."

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Bunu nereden biliyorsun? Dosyamda yok."

"Ben birçok şey biliyorum, küçük karga," dedi ona usulca. Gözlüğün ardında parıldayan gözleri pek çok sır barındırıyordu.

"Şimdi bana hikâyeni anlat, ben de sana bunun içinde ne olduğunu göstereyim. Çatıda buldum."

Corvina önce adamın işaret ve ortaparmağı arasında tuttuğu kâğıda, sonra da hikâyesini anlatmasını bekleyen gözlerine baktı ve başındaki zonklamanın hızlandığını hissetti.

Biliyordu.

Biliyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onun hakkında bilgi sahibiydi.

Sakinleşmek için elini alnına koydu, kalbi canını kurtarmak için kaçan yaralı bir at gibi dörtnala koşuyordu sanki. Boynunda boncuk boncuk terler birikmişti, onu ürperten bir yolculukla aşağı inerek kazağının yuvarlak yakasına damlıyordu. Nefesi kesik kesik çıkıyor, görüşü kenarlardan kararmaya başlıyordu.

Her şey bir anda üzerine çöküverdi. Çoğu zaman kendi zihninde kaybolan annesiyle geçirdiği yıllar. Hiçbir akrabası ya da dostu olmadan hayatını yapayalnız yaşaması, bu yeni yere gelişi, sesler ve gölgeler.

Sahne üstüne sahne.

Çocuklar ona ucube olduğunu söylüyor, kasaba halkı onu görünce yüzünü çeviriyor, annesi ona boş gözlerle bakıyordu.

An üstüne an.

Ona takılıp duran Troy'un çatıdan atlayışı, sonrasında sesini kafasının içinde duyuşu ve bir daha asla duyamayacak olması.

Görüntü üstüne görüntü.

Şatoyu ilk kez görüşü ve her şeyin daha iyi olacağı umudunu hissetmesi. Onu o gece piyano çalarken görmesi. Karanlıktaki ilk öpücükleri, yağmurdaki ilk birliktelikleri.

Ve Vad *biliyordu.*

Onun sorunlu bir ucube olduğunu düşünecekti. Ve Corvina bir kez daha yapayalnız kalacaktı; bağlandığını bile fark etmediği başka biri, onu olduğu kişi yüzünden terk edecekti.

Hepsi çok fazla gelmeye başladı.

Karartılar onu tüketti.

İçinden bir hıçkırık kaçıverdi.

Aniden sırtüstü yattu ve tavandaki kirişleri bir anlığına izledikten sonra, gümüş gözler görüş alanında belirip ona şiddetle

baktı. Göğüslerinin arasına, tam da kalbinin göğsünde gümbürdediği yere bir el yerleşti. Onu yerinde tutuyor, diğer eli de yanında duruyordu.

Vad göğsüne baskı uygularken o derin sesiyle, "Sakin ol," diye emretti. "Corvina, bana o gözlerle bak hadi. Derin bir nefes al."

Corvina ona itaat ederek açgözlüce bir nefes çekti içine, başı sanki ikiye ayrılacakmış gibi ağrıdı.

Vad hareket etmeden önce elinin baskısı onu terk etti, Corvina'nın bedenini kaldırdı ve başını yastığına dayaması için yatağın yukarısına taşıdı. Eli tekrar göğsüne yerleşti; o kadar güçlü, sıcak ve hissedilebilirdi ki göğsündeki ağrıyı biraz hafifletmişti.

Kalçasının yanına oturarak diğer eliyle saçlarını yüzünden geriye itti. Parmaklarıyla çenesinin kıvrımını takip etti ve başparmağıyla burnundaki piercingi okşadı. Bu iyi hissettirdi, o kadar iyi hissettirdi ki Corvina yatağında kaybolmak ve bir daha hiç çıkmamak istedi.

Görüş alanında bir şişe su belirdi ve Vad ona küçük yudumlar aldırdıktan sonra başının yastığa tekrar düşmesine izin verdi. Yumuşak okşamalarına devam ediyor ve onunla daha önce hiç ilgilenilmediği bir şekilde, nazikçe ilgileniyordu.

"Seni şu anda bu konuşmayı yapmaya zorlamak bir hataydı," dedi parmaklarıyla hafifçe yüzünün kenarını okşayarak. "Hazır değilsin."

Corvina gözlerini onun boynunda tutarak, "Çoktan biliyorsun," diye fısıldadı.

"Sadece bilineni biliyorum," dedi ona. "Ben senin hikâyeni duymak istiyorum. Ama sonra."

"Nereden biliyorsun?" derken içine bir ciğer dolusu hava çekti. "Gizli bilgiydi."

Vad'ın başparmağı yanağını okşadı. "Kendime göre yöntemlerim var."

Çok gizemliydi.

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve daha önce elinde tuttuğu kâğıdı yerden aldı. Yanına gelirken fırlatmış olmalıydı. Kâğıdı lambanın yanına koydu ve piercinginin üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bunu çatıda buldum."

Başka bir şey söylemeden ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine koydu, kitaplıkların yanındaki bir dolabı açıp küçük bir çanta çıkardı ve omzuna astı.

Kapıya doğru ilerlerken, "Biraz spor yapacağım," dedi ona. "Dinlen ve sakın gideyim deme. Döndükten sonra konuşuruz."

Corvina, onun duvardaki bir düğmeye basıp odada sadece bir lambayı açık bırakmasını izledi. Ağır kapıyı iterek açtı ve çıktıktan sonra arkasından geri kapattı. Corvina'yı kendi özel alanında, eşyaları ve kokusuyla çevrili bir şekilde yapayalnız bıraktı.

Corvina başını tekrar yastığa gömdüğünde bir yorgunluk dalgası sardı içini. Gözleri kapanmadan önce yan taraftaki sehpaya döndü ve katlanmış kâğıdı eline aldı.

Tereddüt ederek ama bir yandan da Troy'un neden çatıda olduğunu merak ederek kâğıdı açtı, büyük harflerle ve lacivert mürekkeple yazılmış olan iki kelimeyi okudu.

Danse Macabre.

Bu da ne demek oluyordu böyle?

BÖLÜM 15

Corvina

Onu uyandıran belindeki el oldu.

Corvina tanıdık olmayan bir yastıkta yatıyordu. Uykulu gözlerini kırpıştırarak açtı; tavanında ahşap kirişler vardı. Tavanında neden ahşap kirişler vardı? Ve bir avize mi? Ne zamandan beri odada avize vardı? Ayrıca sabah ışığı neden odanın sağından değil de solundan geliyordu?

Beyni yeni detayları idrak etmeye çalışırken yan tarafındaki sert ama sıcak ağırlığın ve karnını saran kaslı bir kolun onu yatağa sabitlediğini fark etti.

Corvina kaslı kola ve üzerindeki koyu renk tüylere baktı. Bu kolu tanıyordu, sınıfta kazağının kollarını yukarı sıyırarak masaya yaslandığında onunla ilgili yeterince sık fantezi kurmuştu.

Kalbi gümbürderken boynunu yana çevirdi ve kendini bir şekilde teninin altına gömen adamın dikkat çekici yüzünü gördü. Uykusunda bile gergindi, üzerinde siyah bir eşofmandan başka bir şey yoktu ve saçları dağılmıştı. Corvina gözlerini onun dolgun dudakları ile güçlü gözlerini gizleyen göz kapak-

larında gezdirdi ve pencereden dışarı, sabahın erken saatlerinde beliren gri gökyüzüne baktı.

Tüm gece onun yatağında uyumuştu.

Yorgunluktan uykuya ne zaman daldığını bile hatırlamıyordu. Fakat şatoda geçirdiği süre boyunca hiç bu kadar iyi uyumamıştı. Vad'ın ne zaman odaya geldiği ve yanında uyumaya karar verdiği konusunda hiçbir fikri yoktu, neden onun yanında yattığını bile anlamıyordu. Özellikle de hakkındaki gerçekleri biliyorsa. Corvina boğazında bir yumru hissetti.

İnsan teması çok değerli bir şeydi. Sadece dokunmaya aç olan insanlar bunun değerini bilir, özellikle de birinin yanında uyumak gibi samimi bir şeyi asla hafife almazdı. Annesiyle yaşadığı zamanlarda bile her zaman yalnız uyuyan biri olan Corvina, kendisini birine bu kadar ait hissettiren, uzun süreli bir temasa ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. O her zaman ait olmayı, sevilmeyi ve beraberinde getirdiği her yüke rağmen birileri tarafından değer görmeyi istemişti. Bu arzunun katıksız derecesi göğsünün içindeki bir boşluğun onu kemirmesine, canının yanmasına neden oluyordu. Orada kalıp adamın onu korumasına izin vermek istiyordu.

Elleri titrerken gözleri dolu bir şekilde ona baktı. Ve bir başka güzel ilki; kalbinin bir köşesinde, aklının dokunmayacağı bir yerde güvende tutacağı başka bir anı yaşattığı için Vad'a sessizce teşekkür etti.

Lâkin o an orada kalamayacağını ve istediği kadar anın tadını çıkaramayacağını biliyordu.

Öncelikle, kendisi hakkında açıklamayı umduğundan daha fazlasını öğrenen bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu. Yarı zamanlı öğretmenlik yapan ve hâlâ okuyan bir adamın, annesiyle ilgili gizli kayıtlara nasıl erişebildiğini anlamıyordu. Neyin nesiydi bu adam?

İkincisi, geri dönüp Troy'dan sonra okulda neler olduğunu görmesi gerekiyordu. Corvina gözlerini kapadı, Troy'u bir daha görememe düşüncesi boğazını sıkıştırırken burnu seğirdi. Fakat Jade daha kötü olmalıydı ve arkadaşının yanında olması gerekiyordu. Geri dönüp uzaklaşması gerekiyordu.

Corvina aklında bu düşünceyle adamın kolunu etrafından dikkatlice kaldırarak yataktan çıktı ve üzerinde uyuduğu yastığı onun kolunun altına yerleştirdi. Vad uyku haliyle yastığı tutup kendine çektiğinde Corvina tereddüt etti; oraya geri dönüp onu bu şekilde tutması, etrafını kokusu ve sıcaklığıyla sarmasından daha fazla istediği bir şey yoktu.

Tanrım, onu nasıl da istiyordu...

İşte tam da bu yüzden gitmesi gerekiyordu. Şehvet başka bir şeydi ama duygusal bağlılık onu sadece kırardı. Özellikle de ona bağlanmayacağını açıkça söyleyen bir adama duyduğu duygusal bağlılık. Dün geceki panik atağıyla birlikte sınırı zaten fazlasıyla aşmıştı.

Kıyafetlerini düzeltip çantasını omzuna asan Corvina, dağılmış örgüsünü çözdü ve saçlarını tekrar atkuyruğu yaptı. Kapıya yönelip odayı son kez gözden geçirerek burayı hafızasına işledi.

Sonra aynı şekilde sessizce odadan ve şükürler olsun ki o sessiz binadan kaçıp soğuk, sisli sabaha çıktı. Ne gizlice içeri girerken ne de şimdi dışarı çıkarken binada tek bir öğretmen bile görmediği için şaşırmıştı. Troy'un trajedisinden sonra şatoda meşgul olabilirlerdi.

Saçları arkasında dalgalanırken dağın, şatonun ana meydanına giden sisli merdivenlerini tırmandı. Ancak patikanın tepesine çıktığında rastladığı kişi Kaylin Cross'tan başkası değildi.

Neon koşu kıyafeti giymiş olgun kadın, onu görünce şaşkınlıkla homurdandı. Sonra birden kaşlarını çattı. "Burada ne arıyorsunuz, Bayan Clemm?"

Corvina bir an dondu, zihni boşalıverdi. "Ee, merhaba Kaylin."

Kaylin kaşlarını daha çok çattı. "Fakülte kanadında mıydın?"

Corvina sert bir şekilde inkâr etti. "Hayır, sadece yürüyüşe çıktım. Dünden sonra kafamı boşaltmam gerekiyordu."

Olgun kadın başını sallamadan önce bir dakikalığına onu inceledi. "Bildiğin üzere, özel durumlar olmadıkça Verenmore'da öğretim üyeleri ve öğrencilerin sınıf dışında vakit geçirmesi hoş karşılanmaz. Bunu zaten bir kere ihlal ettin. Danışmanın olarak, başka bir ihlal daha olmamasını şiddetle tavsiye ederim."

Corvina eteğini kavradı. "Sadece yürüyüşe çıktım."

Kaylin yoluna devam etmeye başladı. "Bunu pek olası bulmuyorum, Corvina. Özellikle de dün giydiklerinin aynısı olan fazlasıyla kendine özgü kıyafetlerinle uyumuş gibi görünmen göz önüne alındığında. Hareketlerine dikkat et." Ona anlamlı bir bakış attı ve gitti.

Kahretsin.

Karşılaşmadan sonra aceleyle kulesine dönen Corvina, birkaç öğrencinin çoktan dışarıda olduğunu gördü. Neyse ki içeri girip odasına çıkarken hiçbiri ona dikkat etmedi. Odası boştu, Jade muhtemelen hâlâ revirdeydi.

Corvina çantasını kenara fırlattı ve yatağa yığıldı. Tavana bakarak ne yapacağını düşünmeye başladı. Üniversitede kalmak istiyorsa, ne kadar cazip olursa olsun derslerin dışında tekrar Vad'la birlikte olma riskini alamazdı. Üstelik Vad'ın kendi başına öğrendiklerinden sonra, onunla tekrar birlikte olamazdı. Fakat bunu nasıl yapmıştı? Klinik ona tüm hasta kayıtlarının gizli olduğuna dair güvence vermişti. Onları üniversite başvurusunda bile paylaşmamışlardı. Peki, kimdi bu adam? O bilgileri öğrenen bu yirmi sekiz yaşındaki yarı zamanlı edebiyat profesörü kimin nesiydi?

Corvina bilmiyordu.

Fakat Dr. Detta'yla konuşması gerekiyordu. Bu kampüste bir yerde acil durumlar için bir telefon olmalıydı ve onu bulması gerekiyordu. Troy'un böyle bir ayrıntıyı bilecek olması gerçeği, yüreğine bir acı saplanmasına yol açtı.

Tüm gün yatakta kalmamak için kasvetinden sıyrılan Corvina, banyolar dolmadan duş almak için havlusunu ve banyo malzemelerini aldı. Botlarının fermuarını açıp kıyafetlerini çıkararak soyundu, büyük havluyu etrafına sardı ve odadan çıkıp ortak duşlara gitti.

Duvarlarla uyumlu bej ve beyaz fayansları, lavaboları ve sekiz tane duşu olan, geniş bir ortak alan vardı. Hâlâ fazlasıyla erken olduğu için duşların hepsi boştu, alanda sadece bir gece lambası yanıyordu.

Corvina, kapının yanındaki panelden ana ışıkları yaktı ve her zaman kullandığı, en uçtaki duşakabine doğru ilerledi. Su tesisatı eskiydi ve musluk açıldığında borular ses çıkarıyordu. Su, başlıktan sürekli çapraz bir şekilde akıyor, başının birkaç santim önüne denk geliyordu.

Kapıyı kilitleyerek havlusunu astı ve suyun sıcaklığına bakınca bir tatmin hissetti. Bu kabini sevmesinin nedeni, içindeki suyun asla çok sıcak ya da çok soğuk olmamasıydı. Otomatik bir şekilde doğru sıcaklıkta akıyordu. Corvina başlığın altında durarak başını arkaya yatırdı ve suyun kendisini temizlemesine, yatıştırmasına, tazelemesine ve tüm stresini alıp götürmesine izin verdi.

Islak saçları beline kadar uzanmıştı. Betonun üzerindeki sepetten bitkisel şampuanını almıştı ki ışıklar aniden söndü. Geniş alanda bir camın kırılma sesi yankılandı.

Corvina duraksadı, karanlığa alışmak için gözlerini birkaç kez kırptı ve suyu kapattı. Havluyu tekrar etrafına sararak kapı-

yı hafifçe açtı ve dışarıya baktı. Yan taraftaki tek kemerli havalandırma penceresinden sadece biraz ışık sızıyordu.

Ortak alanı geçip ışığı açmaya gitti ve tüm anahtarların açık olduğunu görünce şaşırdı. Bir tür elektrik kesintisi olmalıydı. Gözleri lavabonun üstündeki aynalara kaydı. Dört tane vardı, her biri ikişer lavabonun üzerinde geniş, antika metalik bir çerçeve içindeydi ve ortak bir banyoya göre ekstra süslü görünüyorlardı.

Aynalardan biri kırılmış, parçalar lavaboya ve altındaki zeminin etrafına saçılmıştı. Nedenini merak ederek lavaboların önünde durdu ve paramparça olanın yanındaki güzel çerçeveli aynada yansımasına baktı.

Simsiyah vahşi saçlar; doğal bronz bir teni, çıkık elmacık kemikleri ve üzerinde gümüş bir halkanın parıldadığı kısa, düz bir burnu olan alışılmadık bir yüzü çevreliyordu. Uzun boynu, minyon omuzları, belirgin köprücükkemikleri ve büyük göğüsleri vardı. Ve daha önce hiç görmemiş olanlara çok tuhaf gelen mor renkli, çekik gözleri. Annesinin bir keresinde ona söylediğine göre gözlerini ondan, saçlarını da babasından almıştı.

Ona neden Corvina adını verdiğini anlatırken, *"Saçın kömür karası, tıpkı Kuzgun'un tüyleri gibi,"* demişti.

Kendine başını sallayan Corvina aynada bir şey gördüğünde hareketsiz kaldı. Yansımadaki gözleri yavaşça siyaha döndü, gözbebekleri genişleyip kenarlara doğru süzüldü ve beyaz kısımlar kara deliklere dönüştü. Kalbi güm güm atarken havlusuna sıkıca tutundu ve yansımasının o korkunç gözlerle aynaya yaklaşmasını izledi. Yansımanın yüzünden bir damla yaş düştü.

"Beni duyabildiğini biliyorum," dedi çürük kokulu kadın sesi.

Corvina titreyerek bir adım geriledi, gördüklerine inanamıyordu. Gerçek değildi. Bunu beyni yapıyordu. Fakat beyninin ürünü olsa bile, illüzyon dehşet vericiydi.

Yansıma aynaya yaklaştı ve aniden her şey sanki diğer taraftan bir şey çarpmış gibi çatladı, ayna dışarı çıkmaya çalışan birinin elleri şeklinde kabardı.

Geriye düşüp aynadan uzaklaştığında, yere düşen birkaç cam parçasının ellerini kesmesiyle Corvina'nın boğazından bir çığlık koptu.

"Corvina!" Kapıdan gelen yüksek sesli bağırışla gözlerini hızla o tarafa çevirdi ve Roy ile başka bir kızı, orada durmuş endişeyle onu izlerken buldu. Işıkları açtılar ve Corvina şaşkınlıkla başını kaldırdı, kalbi dakikada bir milyon mil hızla atarken, zaten ıslak olan vücudunu ter basmıştı.

"Bu da ne be?" Roy banyoya girdi, gözleri lavabodaydı. "Neler oldu? Aynayı mı kırdın?"

Corvina başını çılgınca iki yana salladı, bakışlarını yansımasıyla birlikte parçalanan aynaya çevirdi.

Sağlamdı.

Bir şekilde, her yeri titrerken ayağa kalkmayı başardı. Kırılmış tek aynanın ilk ayna olduğunu görünce dizleri hareket edemez oldu. İkinciye ne olmuştu? Tüm bunları o mu hayal etmişti? Işık düğmelerinin açık olduğundan ama elektriğin gittiğinden emindi.

Oradan çıkması gerekiyordu.

"Hey hey," Roy parmaklarını yüzünün önünde şıklattı. "Ne oldu? Bunu başka biri mi yaptı?"

Corvina yutkundu. "Bilmiyorum. Işıklar söndüğünde duş alıyordum."

Roy'un yanındaki kız, "Belki Alissa yapmıştır," diye şaka yaptı.

"Kapa çeneni." Roy ona ters ters baktı ve beti benzi atmış Corvina'ya döndü. "Eşyalarını topla. Burada bekleyeceğiz."

Bunu yapması çok hoştu, gerçekten güzeldi.

Havlusunu etrafına daha sıkı sararak sepetini duştan almak için geri döndü. Tekrar onlara katıldığında birlikte banyodan çıktılar. Odasına yöneldi, aklı yaşananlardaydı. Merdivenlerden çıkarken Roy'un ona eşlik ettiğini hissetti.

Corvina diğer kız duraksadığında dudağını ısırarak, "Roy," diye başladı. "Alissa derken ne demek istedi?"

Roy gözlerini devirdi. "Dedikodu kazanı işte. Bir grup çocuğa bir şato ve bir ölüm verirsen, her şeyin perili olduğunu düşünmek hoşlarına gider."

"Dostum," diye karşılık verdi diğer kız. "Bu kule kesinlikle perili. Arkamda birini hissettiğim o kadar çok zaman oldu ki omzumun üzerinden bakmaktan boynumda kalıcı bir ağrı oluştu, yemin ederim."

Roy başını iki yana salladı ve Corvina'ya döndü. "Her neyse. Şimdi iyi hissediyor musun?"

"Teşekkürler." Corvina onun müdahalesine, kızın tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettardı.

Roy ve arkadaşı, onu kapısının önünde bırakıp başlarıyla selamladılar.

Kapı kolunu çevirirken kızlara, "Troy'dan bir haber var mı?" diye sordu.

"Henüz bir şey yok," diye bilgilendirdi Roy. "Gerçekten bir trajedi. O iyi bir adamdı."

Evet, öyleydi.

Arkadaşı, "İntihar edeceğini hiç düşünmezdim," dedi. "Her zaman çok rahattı."

Roy merdivenlere doğru baktı. "Gerçekte ne olduğunu asla bilemeyiz değil mi? Herkes acılarıyla farklı şekillerde baş eder. Çok acı çekiyor ve kimse bunu bilmiyor olabilirdi."

"Zavallı Jade," diye mırıldandı diğer kız. "Onun için çok zor olmalı."

Roy, Corvina'ya baktı. "Güvenliği için ona göz kulak ol."

Corvina çoktan bunu yapmayı planladığı için başını salladı. Roy gitmek için döndüğünde aniden aklına bir fikir geldi.

Kızlar neredeyse merdivenlere varmak üzereyken Corvina, "Roy, baksana," diye seslendi. "Kampüste telefon bulabileceğim bir yer var mı? Acil bir arama yapmak için?"

Roy ona dönmeden önce arkadaşıyla bakıştı. "Yani birçok çocuk burada cep telefonu bulunduruyor ama sinyal hemen hemen her zaman kesiliyor. Yönetim Kanadı'nda resmi amaçlar için kullandıkları bir sabit hat var, ancak öğrencilerin kurul veya fakülteden izin almadan kullanmasına izin verilmiyor."

Corvina bilgi için ona teşekkür etti.

Roy kısık sesle, "Buralarda dikkatli ol tuhaf gözlü," dedi. "Bu şato... Perili olduğuna inanmıyorum ama bir şeyler var."

Corvina başını aşağı yukarı salladı ve odasına girdiğinde Jade'i pencere pervazında otururken buldu. Beyaz saçları gevşek bir şekilde aşağı sarkıyor, düşüncelere dalmış bir şekilde dışarı bakıyordu.

Ona, "Selam," diye seslendiğinde sıçradı, yeşil gözleri hızla üzerine döndü.

Corvina kıyafet bulmak için dolabına giderken, "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Jade. Sesi umutsuzluğa kapılmış gibiydi. "Sadece gerçeküstü hissettiriyor."

Corvina bunu anlıyordu. "Konuşmak istersen buradayım, tamam mı?"

"Şu anda olmaz," diyerek pencereye karşı konuşan Jade, camdaki yağmuru, dışarıdaki duvarda oturan Gargoyle'un suyu dışarı püskürtüşünü izledi. Genelde neşeli olan arkadaşını bu kadar donuk görmeye üzülen Corvina, banyodaki olaydan sonra giyinmeye niyetlenerek dolabını karıştırırken sessiz kaldı.

Tüm yün etekleri kirli yığınının içindeydi. Corvina bir iç çekti. Çamaşır günü dündü ve bu, olan biten onca şeyin yanın-

da çok sıradan görünüyordu. Bir nefes vererek kıyafetlere iyice göz gezdirdi ve tek seçeneğinin bir zamanlar bir hevesle satın aldığı kırmızı siyah ekoseli etek olduğunu fark etti. Kış için kısaydı. Kahretsin. Bacaklarını sıcak tutmak için çorap aramaya başladı.

Sonunda bir tane bularak yatak odasındaki aynaya döndüğünde yansıması onu irkiltti.

Yüzünü buruşturduğunu gören Jade, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye güvence verdi Corvina. "Sadece kendimden ürktüm." Evet, olayı Jade'e anlatmasına imkân yoktu.

"Bütün bu şato ürkütücü," diye söylendi Jade. "Sanki bir kere buraya geldiysen... seni değiştiriyor."

Corvina hızla giyinirken aynada oda arkadaşını izleyerek, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Ben bile bilmiyorum," dedi arkadaşı, yüzünden bir şey geçti. "Sadece... Troy iyi insanlardandı. Bu hiç adil değil."

Çenesi kasılan Corvina arkadaşının yanına gitti ve ona sımsıkı sarıldı. "Onun için çok üzgünüm, Jade."

Jade, "Ben de," diyerek geri çekildiğinde, Corvina onun alana ihtiyacı olduğunu anladı ve uzaklaştı.

Troy'un sesinin ona söylediği şeyi merak ederek, "Ailesi var mıydı?" diye sordu.

Jade başını salladı. "Evet. Bir ağabeyi var. Sağlık görevlisi bana onun cesedi almaya geleceğini söyledi. Bir dedektif olması iyi bir şey. Ne olduğunu öğrenir."

Troy'un sesi, 'Ağabeyime söyle,' demişti. Dedektif olan bir ağabeyi mi vardı? Corvina'nın bundan haberi bile yoktu. Ve ona ne söylemesi gerekiyordu? Edindiği bilgilere göre, Verenmore'daki bu şüpheli olaylar, herhangi bir nedenle hiçbir zaman gerçekten soruşturulmamıştı. Eğer kaynakları ve kişisel çıkarları olan biri, bu duvarlar arasında gizlenmiş sırların zer-

resini bile ortaya çıkarabilirse, birçok insanın pek çok sorusu cevaplanabilirdi.

Corvina çekmecelerin birinden iyileştirici bir merhem çıkardı ve avucundaki küçük kesiklerin üzerine sürdü.

Jade, Corvina'yı tepeden tırnağa süzüp, "Farklı görünüyorsun," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Bohem cadıdan çok, şık bir sürtük gibisin."

Corvina da bunun biraz farkında olarak kazağının kollarını çekiştirdi. "Çamaşırları yıkamam gerekiyor."

Jade ona hafifçe gülümsedi. "Hayat durmuş gibi görünse bile, sıradan şeylerin asla durmaması çok garip."

Corvina, "Sanırım bugün dersleri iptal edecekler," dedi.

Jade içini çekti. "Evet, Alissa için de iptal etmişlerdi. Bütün günü. Dışarı çık ve ne yapmak istersen yap, olur mu? Bugün yalnız kalmak istiyorum."

"Emin misin? Seninle kalabilirim."

"Hayır." Jade eliyle onu uzaklaştırdı. "Şu anda gerçekten yalnız kalmak istiyorum."

Onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı, odanın eşiğinde durarak çantasını ve ihtiyacı olan kitapları aldı. "Sence kule perili mi, Jade?"

Jade boynunu çevirip ona baktı, gözleri keskinleşti. "Neden soruyorsun?"

"Geçen gün birinden duydum sadece."

"Önce Alissa, şimdi de Troy," diyerek ürperdi arkadaşı. "Bir gün Verenmore'da insanlardan daha çok hayalet olmasından korkuyorum. Umarım sonumuz onlar gibi olmaz."

Gerçeklik bir illüzyondur;
ama istikrarlı bir illüzyon.
Albert Einstein

BÖLÜM 16

Corvina

Verenmore'da o gün hava daha da erken kararmıştı. Hava kasvetliydi, gökten sürekli yağan ince bir yağmur tabakası vardı. Tepedeki gri bulutlar av kokusu bekleyen aç hayvanlar gibi gürlüyor ve rüzgâr tenini bıçak gibi kesiyordu. İnsanlar depresif bir enerji içindeydi. Aylar içinde gerçekleşen ikinci benzer intihar, moralleri altüst etmiş ve şüpheleri artırmıştı. Dedikodu kazanı, hayaletlerin ve canavarların olduğunu söyleyen fısıltılarla, kara büyü ve zihinsel çöküntü teorileriyle kaynıyordu.

Corvina özellikle kendi banyo olayından sonra artık neye inanacağını bilemez halde, kendini böyle konuşmalardan ortasında bularak gününü geçirdi. Yönetim Kanadı'ndaki gözlüklü adam, telefon konusunda hemen hemen Roy'un anlattığı şeyleri söyledi. Yani bir sabit hatları olduğunu; ancak onu kullanmak için kurul üyelerinden veya fakülteden birinden özel izin belgesine ihtiyacı olduğunu söyledi.

Dr. Detta'yı bir an önce araması gerekiyordu ama Vad dışında kime başvuracağını bilmiyordu. Ve ona da, korktuğu konuş-

mayı yapmaya çalışacağını bildiğinden yaklaşmak istemiyordu. Dersler iptal edildiği ve kütüphane kapatıldığı için çoğu öğrenci ya odalarında ya da Ana Salon'da takılıyordu.

Ve Corvina'nın biraz sessizliğe ihtiyacı vardı.

Ormana gitmek hem hava durumu hem de ayna olayı yüzünden söz konusu dahi olamazdı. Ne kadar ürktüğünü, o hafif gölgelerin kalp atışını üç katına çıkardığını, bilinmeyen bir sesin bilincini yeniden işgal etmesi ve beraberinde korkunç kokular getirmesinin onu dehşete düşürdüğünü kabul etmekten utanmıyordu. Yanından geçtiği pencerelerde gördüğü her yansımada irkiliyordu. Ve biraz huzur için nereye gideceğini bilmiyordu.

Corvina izin isteyerek Erica, Jax ve Ethan'ı yemek alanında bıraktı ve başka bir yer bulmaya karar verdi.

Ana Salon'dan çıkışa doğru yürürken, sağ tarafta demir menteşeli ahşap bir kapının açık olduğu gözüne çarptı.

Mahzen.

Açmışlar mıydı?

Corvina meraklı ve umutlu bir şekilde çantasının kayışını yukarı çekip kapıdan içeri girdi. Tıpkı kütüphanedeki gibi bir zindana inen geniş taş basamaklar çıktı karşısına. Sessizce aşağı indi, doğal ışık kararda ve yerini sönük, sarı bir parıltı aldı.

Kütüphaneden çok daha küçük ama ona rağmen çok geniş bir zindan göründü.

Kısık ışık, iki sağlam taş sütunun desteklediği alçak tavanda asılı duran küçük bir avizeden geliyordu. Soldaki duvarda şato resimleri ve karşısındaki duvarın ortasında küçük bir şömine vardı. Şöminenin önüne, kollarında kütüphanedekiyle aynı aslan başları olan, siyah ve kırmızı renklerde lüks kanepeler ile sedirlerin yer aldığı bir oturma alanı yerleştirilmiş, tam ortasına siyah ahşap bir masa konulmuştu.

Fakat gözlerini alan sağındaki şey oldu.

Yalnız bir piyano, önünde ahşap bir bank olan duvara yaslanmıştı. Kulesinde gördüğü piyanonun aynısıydı. Buraya taşınmıştı. Bu yüzden müziği artık duyamıyordu.

Corvina ona doğru yürüdü. Daha önce hiç gerçek bir piyano görmemişti. En azından çalışan bir tane görmemişti, bu yüzden onu keşfetmeye hevesliydi.

Siyah piyano eskimişti. Bir zamanlar güzel, parlak bir siyah olduğunu düşünüyordu ama yıllar onu biraz yıpratmıştı. Çalınmadığı için kapak kapalıydı ve bu yüzden dümdüz görünüyordu. O ilk gece Vad onu çalarken standın kalkık olduğunu hatırladı. Yine de tuşlar avizenin ışığıyla parıldıyordu.

Siyah ve beyaz, çok durgunlardı.

Corvina bir parmağını uzatıp tuşlara dokundu ve dokusunu hissetti, sonra elini tahta tepesinde gezdirip avucunda farklı hisler yarattığını fark etti. Cazibesine karşı koyamadı ve dudağını ısırarak beyaz bir tuşa bastı. Aniden çalan melodik ses zindanda yankılandı ve ardından gelen sessizliği daha da belirgin kıldı. Özel bir yere izinsiz giriyormuş gibi hissederek elini geri çekti ve dönüp oturma alanına yöneldi.

Vad'ın piyanoyu buraya ne zaman getirdiğini, bunu ondan uzak durmak için mi yaptığını merak etti. Ayrıca, yıllardır kapalı tutulan mahzeni açmak için kuruldan nasıl onay aldığını da merak ediyordu. Buraya adamdan kaçmak için gelmişti, ondan kaçmak istemişti ama piyanoyu görünce bunu yapmalı mıydı emin olamadı. Evren bu şekilde ona adamdan kaçmamasını mı söylüyordu? Evrenden bir işarete daha, ona yön gösterecek bir cevaba daha ihtiyacı vardı.

Kafasında dönen düşünceler eşliğinde zengin, konforlu minderleri olan koltuğa çöktü; çizmelerini çıkarıp bacaklarını yanına kıvırdı. Zindan soğuktu ama boş olduğu için memnundu.

Yalnız kalabildiği için mutlu bir şekilde kendini kanepenin bir köşesine sıkıştırdı. Sonunda yerleşince kütüphaneden aldığı eski *Dracula* kopyasını çıkardı ve bir tepedeki eski bir şatoda otururken, başka bir şatodaki şeytanın hikâyesini okumaya başladı.

Müzik onu uyandırdı.

Corvina aniden doğrulunca göğsündeki kitap yere düştü ve boynundaki tutulma inlemesine neden oldu.

Başını müziğin geldiği yöne çevirdiğinde nefesinin boğazında tıkandığını hissetti.

Onu ilk kez karanlıkta gördüğü anı aydınlıkta tekrar yaşıyordu sanki. Gözleri kapalı ve yüzü öne eğikti, piyanoyu sadece parmaklarıyla değil tüm varlığıyla çalarken omurgası kıvrılmıştı.

Vad Deverell.

Verenmore'un gümüş gözlü şeytanı.

Hem bir lanet hem de bir lütufmuş gibi piyano çalan karanlık tanrı.

Ruhunun sırlarını bilen, birçok yüzü olan, esrarengiz -tek seferlik- sevgilisi.

Corvina'yı bulmuştu.

Corvina ondan kaçınmak için yolunu değiştirmişti ve adam her nasılsa -bir şekilde- sonunda yine onun olduğu yerde bitivermişti. Yolları kesişmeye devam ediyor ve onları birbirine yaklaştırıyordu. O anda orada olması, bariz bir işaret istedikten sonra evrenin ona işareti değilse neydi, Corvina artık bilemiyordu.

Corvina kitabını yerden alıp uyuyakaldığı sayfayı işaretleyerek çantasına koydu ve Vad'ın çalışını izlemek için tamamen döndü.

Bu adamın hiç bakmadan, parmaklarıyla yarattığı müzikte kendini kaybetmesini izlemek, eşi benzeri olmayan bir deneyimdi. Vad, o siyahları ve beyazları avucunun içi gibi biliyor, çaldıkça aralarında var oluyordu. Melodi bu sefer daha az akılda yer ediciydi; daha az kederli ama daha fazla duygulu ve gizemliydi. Bu görüntü, ses ve his Corvina'ya bir şey yaptı.

Onun yanında çalması, onu kendi özel alanına alması, onunla uyuması, yapmayacağını söylemesine rağmen bir şeyleri riske atması... Söyleyebileceklerinden çok daha fazlasını söylüyordu.

Corvina'ya bağlanmıştı.

Tıpkı Corvina'nın da ona bağlandığı gibi.

Ve Corvina bunun nereye varacağını bilmiyordu.

Gözleri hâlâ kapalı ve parmakları hâlâ hareket ediyor olsa bile derin sesiyle, "Fazla düşünüyorsun," dediğini duydu.

Corvina çenesini kol dayanağına koyarak, "Bunu bir daha yapmayacağımızı söylemiştin," diye hatırlattı sessizce.

"O seni tatmadan çok önceydi. Yıllardır çektiğim en iyi uykudan sonra yatağımda tek başıma uyanmadan çok önce..."

Adamın sözleriyle kalbi gümbürdüyordu. Ruhunun kurumuş kısımları, onları bir kuraklıktan sonra yağmurla kutsanmış gibi içiyordu.

Melodi bir kreşendoya dönüştükten sonra yavaşladı. Dokunaklı, daha yumuşak, daha sessiz bir şeye dönüştü ve son bir notayla tamamen sona erdi. Sonrasındaki sessizlik daha gürültülüydü.

Hafifçe büyülenmiş bir halde, "Çok güzel çalıyorsun," dedi yüksek sesle. "İblislerin bile şarkı söylüyor olmalı."

Bunun üzerine Vad'ın gözleri açıldı. "Peki, senin iblislerin ne yapıyor, küçük karga?"

Corvina bakışlarını kaçırdı. "Çığlık atıyorlar."

Ona, "Buraya gel," diye emrettiğinde Corvina merdivenlere doğru baktı.

"Ya biri aşağı inerse? Öğretmenler ile öğrencilerin sınıf dışında vakit geçiremeyecekleri bana o kadar çok söylendi ki..."

Vad başka bir tuşa basarken, "Sence de vakit geçirmenin biraz ötesine geçmedik mi?" dedi alaycı bir şekilde. "Buraya gel."

Hafifçe titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu ve ona doğru yürümeye başladı.

Yanına ulaştığı an Vad onu kaldırıp piyanonun üzerine oturttu. Kıçı kenara ve ayakları bankın üzerine, adamın uyluklarının her iki tarafına yerleşti. Kalp atış hızı ikiye katlanırken adamın delici gümüş gözlerine baktı, erkeksi yüzünü ve o beyaz saç tutamını inceledi.

Vad, "Bana Seher Yıldızı Kliniği'nden bahset," diyerek normal bir şekilde emretti. Sanki sadece adını duymak bile Corvina'nın midesini bulandıran bir şey değilmiş gibi.

"B-ben nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye kekeledi. Ondan yüksekte olmasına rağmen yine de kapanına kısıldığını fark etti.

"Başından başla," dedi. "Hikâyenin sana ait versiyonunu bilmek istiyorum."

"Sonra sen... bunu bana karşı kullanacak mısın?" Yutkundu, en derin korkularından birini dile getirmişti.

Vad'ın gözleri parladı. "Hayır."

Corvina tırnaklarına bakarak derin bir nefes aldı. "Ben konuşurken... bana bakmasan olur mu? Bu beni daha da geriyor."

Vad başıyla onayladı, ellerini Corvina'nın uyluklarına koyup onları genişçe açtı ve parmaklarını dizlerinde gezdirmeye başladı. "Başka bir şeye bakacağım. Ve eğer uslu durursan boşalmanı sağlayacağım."

Dudaklarının arasından titrek bir nefes alan Corvina tavana baktı. "Bu tür bir konuşma için garip olmaz mı?"

Vad'ın parmakları çoraplarının kenarına uzandı. "Zihnini panik atak geçirmekten uzak tutar. Şimdi, anlat bana."

Corvina, adamın parmakları çoraplarının kenarında bir ileri bir geri gezinirken dudağını ısırdı ve talebine boyun eğdi. Ona anlatmak, ona güvenmek istiyordu ve bu, ilk adım gibi görünüyordu. Sadece onu hayal kırıklığına uğratmamayı umdu.

"Annem şizofren," dedi yüksek sesle, adamın parmakları uyluklarının derisini yumuşak bir şekilde okşarken. Ona bu kadar cinsel bir niyetle dokunurken bu konudan bahsetmek tuhaf geliyordu. Ama onu sakinleştirme ve beynini yeniden odaklama konusunda işe yarıyordu.

"Babam da öyleydi," diye devam etti. Vad'ın parmakları çoraplarının bittiği yerdeki tenini okşarken hafifçe nefes nefese kalmıştı. "Ona hiçbir zaman teşhis konmadı ama annem seanslarından birinde, sesler ona ölmediği takdirde bizim öleceğimizi söylediği için babamın kendini öldürdüğünü itiraf etti. Kendi karmaşık yöntemiyle bizi koruyordu."

"Bunun onlardan sana da geçtiğini düşünüyor musun?" Sözleri uyluğunun iç kısmına isabet etti. Bu acayip tuhaftı ama Tann aşkına, bu konuşmayı yaparken daha az stresli hissetmesini sağlamıştı.

Vad dişleriyle çorabını aşağı çekerken, "Şizofren bir ebeveynle şizofren olma olasılığın yeterince yüksektir, şizofren iki ebeveynle ise çok daha yüksek," diye bilgilendirdi Corvina.

"Annem yıllardır sesler duyuyor ve bir şeyler görüyor. Görünüşe göre ben doğduktan sonra daha da kötüleşmiş. Beni asla incitmedi ama her zaman yanımda olamadı. Çok uzun bir süre, onun dışında biriyle iletişime geçersem beni alıp götürecekle-rinden korktu."

"Yani seni yanında tuttu, evde eğitim verdi ve dışarı çıkma-na asla izin vermedi," dedi Vad, Corvina gerileyip piyanoya ya-tarken gözlerini karşıya dikmeye devam etti.

"Tüm bunları nereden biliyorsun? Fakat evet," diye fısılda-yarak itiraf etti. "Beni çok seviyordu ama nasıl seveceğini bil-miyordu. Bu onun hatası değildi. Hiç yardım edeni olmamıştı."

"Yardım almasını sağladın mı?"

"Bunu zaten bilmiyor musun?"

"Senden duymak istiyorum dedim ya."

Corvina başıyla onayladı, o günü hatırlayınca gözleri yaşar-dı. "Ergenlik çağlarımda, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu-nu çoktan fark etmiştim. Siparişleri göndermek için haftada bir kez şehirdeki postaneye gitmeme izin verirdi. Orada daha fazla araştırma yaptım ve kliniği buldum. Yapsam mı yapmasam mı diye aylarca düşündüm. Onu alıp götürürlerse yapayalnız kalır-dım çünkü." Sözlerinin sonuna doğru sesi çatladı.

Vad tenine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama yine de yaptın değil mi seni cesur, güzel kız?"

Sözleriyle birlikte içinde bir şeyler dalgalandı. Gözünün ke-narından bir damla yaşın süzüldüğünü hissetti. "On sekizime bastığım gündü. Onları aradım ve ertesi gün annemi götürmek için geldiler. Çok kızmıştı," diye fısıldadı Corvina.

"Hâlâ kızgın mı?"

Corvina alaycı bir kahkaha attı. "Bazen keşke öyle olsaydı diyorum. Artık çoğu gün beni zar zor hatırlıyor. Akıl hastalığı

daha da kötüleşti. Ona verdikleri ilaçlar hafızasını köreltti. Bu bir yan etkiymiş."

"Ya sen, küçük karga?" diye tenine karşı sordu. "Senden ne haber?"

İtirafının bir şeyleri değiştirebileceğini bilerek yutkundu. "Ben de sesler duyuyorum. Her zaman duyduğum bir ses var. İronik bir şekilde, bana annemin yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyen de oydu."

"O?" Sesinde merak vardı.

"Mo," dedi ona.

"Ah," diye kıkırdadı Vad. "Onun, ben seni becerirken düşündüğün bir adam değil de bir ses olduğunu duyduğuma rahatlasam mı bilemedim."

Vad'ın parmakları külotunu kenara çekerken Corvina'nın gözleri metal ve camdan yapılma avizeye kaydı. "Demek sesler duyuyorsun."

"Önceden sadece Mo'yu duyardım," diye düzeltti. "Belki nadiren bir veya iki kişi daha. Annemi götürdüklerinde kendimi test ettirmek için ben de kliniğe yattım. Sadece hazırlıklı olmak için bilmek istedim."

"Ve?"

"Ve negatif," diye bilgilendirdi. Bu sırada Vad'ın parmağı vajinasında daire çiziyor, Corvina'nın bacaklarının arasında bir kasılmaya sebep oluyordu. "Doktorlar bana herhangi bir semptom göstermediğimi söyleyip Mo'yu da bilinçaltımın yalnız bir evde babasız büyümeyle başa çıkma yolu olarak yorumladılar. Yine de işaretleri düzgün bir şekilde gösteremeyecek kadar küçüktüm, bu yüzden bana yaşadıklarıma dikkat etmemi söylediler."

"Başka işaretler oldu mu?" diye sordu, ağzından çıkan sözler tam bacaklarının arasına sıcacık nefesiyle çarpıyordu.

Corvina'nın, sözlerine odaklanması ve tüm vücudunu saran bir titremeyi bastırması tam bir saniyesini aldı. "Verenmore'a geldiğimden beri işler kızıştı. Daha fazla ses duymaya, bir şeyler görmeye başladım," dedi ona, ayna olayının korku dolu hatırası ve adamın ağzının verdiği zevk zihnini altüst etti. "Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Vad, "Sence bunu yapan aklın mı yoksa bu yer mi?" diyerek aylardır merak ettiği tek soruyu dile getirdi.

"Gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandı Corvina ve Vad'ın dili tenine değdiğinde elleri piyanonun kenarını bulup sımsıkı tuttu. "Bir parçam bunun Verenmore'dan kaynaklandığına, yaşadığım şeylerin benle ilgisi olmadığına inanmak istiyor. Ama bu nasıl daha iyi olabilir bilmiyorum. Çünkü hâlâ sesleri duyuyor ve bir şeyler görüyorum. İster benden isterse de dışarıdan kaynaklansın, bu her türlü iyi olmadığım anlamına gelir."

"Sorun pekâlâ bu yer de olabilir," dedi tenine karşı. "Bu dünyada mantıklı bir açıklaması olmayan çok fazla şey var. Ben olsam bu seçeneği henüz yok saymazdım."

Son sözünün ardından dilini tekrar üzerinde gezdirmesiyle Corvina'nın göğüsleri yukarı yükseldi. Vad kalçalarını kenardan çekip havaya kaldırarak istediği gibi okşamaya başladığında Corvina'nın ellerinden biri adamın saçlarını kavradı. Ona daha fazla soru sormadı. Adamın dili derinliklerine dalıp çıkıyor, klitorisini bulup zamanla hem yetenekli hem de nazik olduğunu keşfettiği bir beceriyle etrafında daireler çiziyordu.

Corvina, kalçaları iradesi dışında hareket etmeye başladığında adamın saçlarını sıkıca tutup parmaklarının arasında büktü. Vad'ın ağzı, yuvarlak çıkıntısına eziyet ederken parmak-

larından biri de içine girip çıkmaya başladı. Kazağının altındaki meme uçları sertleşip sivrildi. İçindeki parmağını bükmeye başladığında Corvina'nın ağzı sesli bir nefes vererek açıldı. O kadar derinindeki bir noktaya dokunuyordu ki vücudunda yoğun zevk dalgaları dolaşıyor, zihni kararıyor, kalbi her atışında kaburgalarına çarpıyordu.

Vücudu sarsılırken, "Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım," dedi nefes nefese. Bacakları havada sallanıyor, kaybolmamak için tutunacak, kendini dayayacak bir şey bulmaya çalışıyordu. Vad onu sabit tuttu ve Corvina'nın, o ana kadar yapamayacağını düşündüğü bir ahlaksızlıkla zevk dalgalarına kapılmasına izin verdi. Ağzı yavaş yavaş şehvetli saldırısının yoğunluğunu azaltırken de onu piyanonun üzerine geri indirdi.

Corvina düşünemez bir halde tavana bakarak gözlerini kırpıştırdı, bacakları hamura dönmüş ve kolları piyanonun üzerine yayılmıştı, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu. Vad'ın külotunu yerine yerleştirip çoraplarını yukarı çektiğini ve eteğini indirdiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Vad'ın yavaşça ayağa kalkıp ellerini iki yanından piyanoya dayayarak üzerine eğilmesini izledi. Saçları parmakları yüzünden dağılmış, dudakları orgazmıyla parlamıştı.

Onu bu kadar perişan ettiğini ve soğuk görünüşünün çatlayıp içindeki vahşi adamın ortaya çıktığını görmek Corvina'nın içinde bir heyecan yarattı.

Vad ağzını onunkinin üzerine kapatarak ona o kadar sert bir öpücük verdi ki Corvina bacaklarının arasındaki kasları tekrar sıkmaya başladı. Dudaklarında kendi tadını tatması çok yanlış hissettiriyordu ve bu, tenine lezzetli bir ürperti gönderdi. Adamın sağ eli memesini kavradı, bir şey yapma niyetinden ziyade sahiplenir gibiydi. Hafifçe geri çekilirken erimiş gümüşe benzeyen bakışları onunkileri buldu.

Dudaklarına karşı usulca, "Bunu yaşayacağız, küçük karga," diye fısıldarken meme ucunu parmaklarının arasında sıkıştırdı. "Artık inkâr etmeyi bıraktım. Yeterince uzun süredir aklımdan çıkmıyorsun. Anlayamadığın güçlerin sana musallat olması ya da aklının oyunlar oynaması umurumda değil. Artık benimsin. Bu çılgınlık devam ettiği sürece."

Vad'a yanan gözlerle bakarken çenesi titredi. "Bu çılgınlık devam ettiği sürece."

"Güzel," diyerek ona bir öpücük daha verdi. "Şimdi arkadaşların kaybolduğunu düşünmeden önce yemeğe çık hadi. Yarın doktorunu aramanı ayarlayacağım."

Corvina doğruldu, gözleri adamın fermuarının altındaki belirgin kabarıklığa kaydığında Vad başını iki yana salladı. "Vaktimiz yok. Git."

Corvina başıyla onayladı, ani bir utangaçlık dalgası onu ele geçirince başını aşağı eğip piyanonun üzerinden indi. Aceleyle çantasını ve kitabını alıp kendine olabildiğince çekidüzen verdi. Vad o an örgüsünü kavrayıp yumruğunun etrafına doladı ve başını çevirip ona sert bir öpücük verdi.

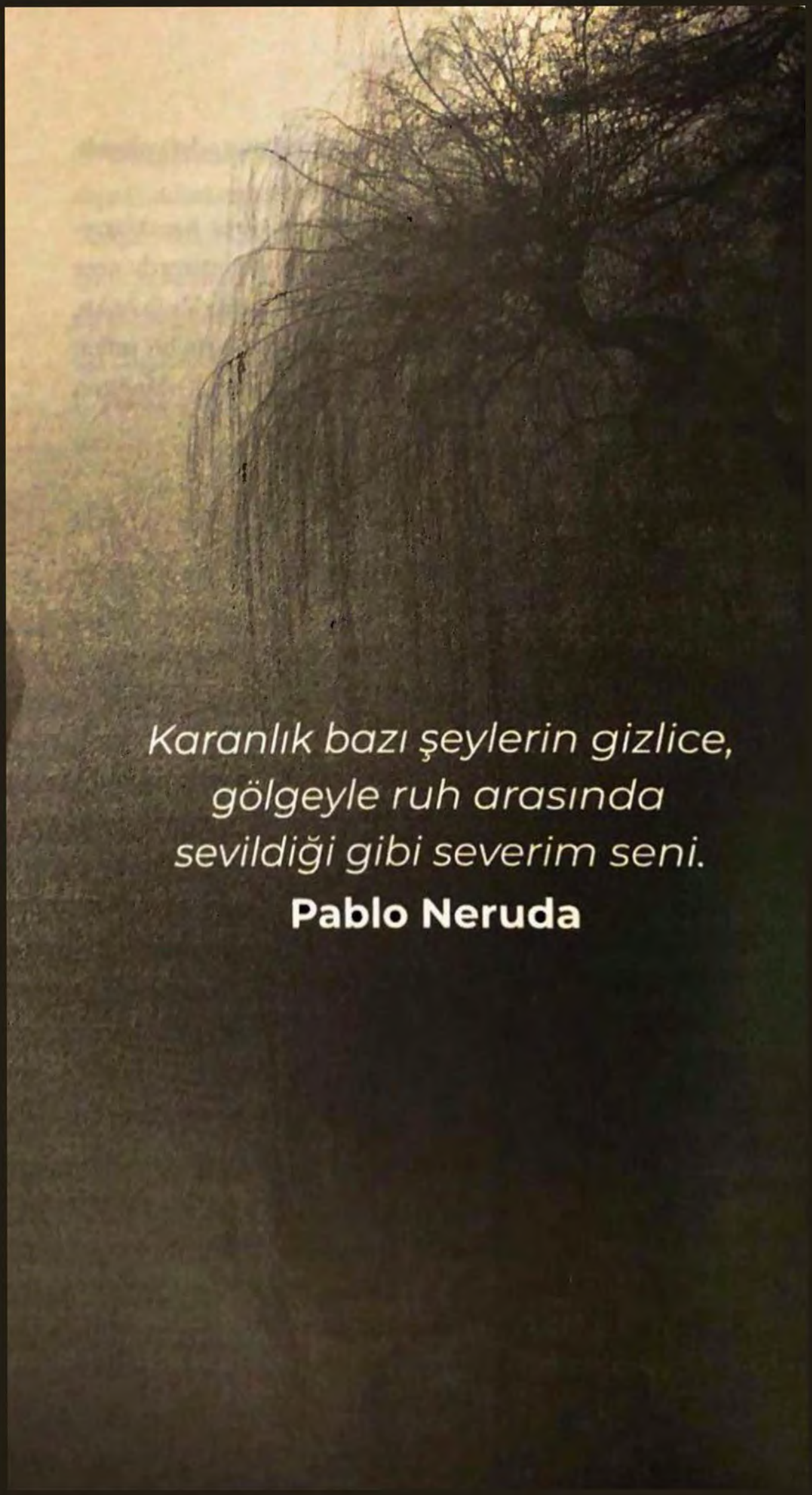
"Yanında o çocuk varken beni düşünme," dedi Corvina'ya. Gözlerinde bir öfke vardı. "Bunların çağrısı," derken bir meme ucunu parmaklarının arasında büktü. "Sadece benim için. Çocuğun canını yakmayı hiç istemem."

Corvina ondan yayılan tehlikeye şaşırarak başını arkaya yatırdı. "Gerçekten yapmazsın, değil mi? Birinin canını yakmazsın?"

Vad, sorusu karşısında biraz uzaklaştı ve herkese gösterdiği Bay Deverell maskesini taktı. Diğer eliyle çenesini parmaklarının arasına aldı ve burnundaki piercingine bir öpücük kondurdu.

"Asla bilemezsin küçük karga," derken sesi onu adeta okşadı. "Şimdi git."

Onu serbest bıraktı ve Corvina yürüyüp titrek bacaklarıyla merdivenleri çıktı. Vad hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama adam ona dair her şeye hâkimdi. Son bir kez dönüp Vad'a baktı. Ve güçlerindeki dengesizlik, birden tüm yaşananların bir şefkat eylemi değil de daha çok şeytanla yaptığı bir anlaşma olduğunu hissetmesine yol açtı.

Karanlık bazı şeylerin gizlice,
gölgeyle ruh arasında
sevildiği gibi severim seni.

Pablo Neruda

BÖLÜM 17

Corvina

Ertesi sabah Verenmore, Troy'un ağabeyinin gelişiyle çalkalanıyordu.

Corvina kahvaltı yaptığı Ana Salon'da etrafına bakındı; insan zihninin tanıdık birinin ölümüyle yaşadığı üzüntüden, bir yabancının gelişine duyduğu heyecana ne kadar çabuk geçebildiğine şaşırıyordu.

Erica, kahve fincanını iki eliyle kavrayarak, "Ama o herhangi bir yabancı değil," dedi dedikoducu bir şekilde.

"Verenmore'un mezunlarından biri. Mezun olduktan sonra Uluslararası Soruşturma Ekibi'ne katılmış."

Ethan tabağındaki erişteyle oynuyordu, çenesi gergindi. "Troy bana Verenmore'a ağabeyi gibi olmak istediği için geldiğini söylemişti. Onu gururlandırmak istiyordu. İdolü oydu."

Kahretsin.

Nedense bunu duymak canını daha da yaktı. Corvina, tabağındaki yemeğe neredeyse hiç dokunmadan pencereden dışarı bakan Jade'e döndü. Kendisi için getirdiği elmayı oda arkada-

şına uzatarak ona tatlı bir gülümseme gönderdi. "Kendini aç bırakmak, sadece durumu daha da kötüleştirir."

Jade iç geçirdi ve elmayı aldı. "Biliyorum. Ben sadece... o yokken burası çok boş geliyor. Sanki büyük bir parça eksikmiş gibi."

Öyleydi. Troy tüm grubu aydınlatan benzersiz, parlak bir enerjiye sahipti. Genelde insanların çoğundan hoşlanmayan Corvina, onu gerçekten ama gerçekten sevmişti. Onu ve onunla kurduğu ilişkiyi özlemişti.

Başını çevirdiğinde Bay Deverell'in yüzünde ciddi ve kararlı bir ifadeyle onun masasına doğru ilerlediğini görerek şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Dizleri titremeye başlayıp kalbi güm güm atarken etrafına baktı ve herkesin sustuğunu, meraklı ve şaşkın yüzlerle adamı izlediklerini gördü.

Bay Deverell, Jade'in sandalyesinin arkasında durdu, manyetik gözleri Corvina'nın üzerindeydi. Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp ona uzatırken, "Arama yapma isteğiniz onaylandı, Bayan Clemm," diye bilgilendirdi. "Lütfen bunu yönetim ofisindeki danışmanınıza verin. Size detayları anlatacaktır."

Corvina avucunu eteğine silip kâğıdı aldı. "Teşekkür ederim, Bay Deverell."

Bay Deverell ona ve masaya kısa bir baş selamı verdikten sonra gitti.

Jade gözlerini kocaman açarak, "Neydi o?" diye sordu.

"Birini aramam gerekiyor ve ofis bana fakülteden birinin bunu onaylaması gerektiğini söyledi."

"Ve o kişi Bay Deverell mi?"

"Beni ofiste konuşurken duydu," diyerek çok rahat bir şekilde yalan söyledi. Jade kaşlarını çattı ama sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Sadece beni rahatsız ediyor," dedi masaya karşı. Evet, Corvina'yı da rahatsız etmişti.

Yemeğini bitiren Corvina ayağa kalktı ve çantasını omzuna asıp kâğıdı aldı. "Aramayı yapmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Hepsi ona el salladıktan sonra aceleyle binadan dışarı, sisli sabaha çıktı. Sis o kadar yoğundu ki yalnızca önündeki Yönetim Kanadı'nın şeklini seçebiliyordu. Dumanlı kollar etrafını sarmış, kendilerinden başka bir şeyi görmesine izin vermiyorlardı.

O anda, o yerde dejavu gibi bir şey hissetti. Bahçenin ortasında öylece duran Corvina, daha önce orada bu şekilde bulunduğuna neredeyse yemin edebilirdi; sanki uzun zaman önce başka bir zamanda, aynı şato duvarları ileride belirmişti ve saatin her tik tak sesiyle asla anlatılmayacak sırları özümsemişti.

Gök gürledi, yüzüne doğru bir rüzgâr esti ve sis etrafında daireler çizdi. Kollarında gezinen hayalet karıncalarla birlikte kötü bir şey olacağına dair bir his doğdu içine.

Kollarını ovuşturan Corvina, kasvetli havadan kurtulmaya çalışarak bahçeden geçip Yönetim Kanadı'nın önüne doğru yürüdü.

Daha önce fark etmediği, çiçek açmış koyu kırmızı güllerden oluşan bir çit dikkatini çekti. Kırmızı renk, Troy'un kafasından akıp yerde biriken kanı kadar koyuydu. Hafif bir şaşkınlıkla çiçeklere doğru yürüdü, boştaki elinin parmakları kadifemsi taçyaprakları okşamak için uzandı. Dokuları binlerce ölü solucandan yapılma bir ipek kumaş kadar yumuşaktı.

Hastalıklı düşünce onu harekete geçirdi. Eli dallardan birine takıldı ve birden fazla diken parmağına battı.

"Off," diyerek acıyla yüzünü buruşturup elini geri çekti. Gözlerini kan tadacak bir vampir gibi sarhoş olmaya hazır koca dikenlerin üzerinde kalmış kan damlacıklarına dikti. Belli ki çok fazla *Dracula* okuyordu.

Boğuk bir ses arkasından, "O güllere dikkat et," deyince arkasını döndü. Karşısında araba yolunda duran gümüş rengi bir kamyonetin yanındaki; kısa saçlı, koyu mavi gözlü, iriyarı ve kaslı bir adam buldu. Adam aracı kilitledi ve ellerini kalın ceketinin ceplerine soktu. Kulağındaki küpe parlıyordu.

Corvina'ya baktığında aniden durdu, bir anlığına yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

"Mor gözler."

Corvina şaşırdı. Bu adamı tanımıyordu. "Pardon?"

Adam bir kez gözlerini kırptı. "Önemli değil. Sadece bir şey hatırladım."

"Hımm. Bu gülleri mi?"

"Üniversitenin başlangıcından beri buradalar," derken arkasındaki çalılara baktı. "Bir keresinde bir kavga sırasında güllerin üzerine düşmüştüm. Kısaca şunu söyleyeyim, bir daha asla yanlarına yaklaşmadım."

Corvina elindeki kana baktı. "Ama bu nasıl mümkün olabilir ki? Güller o kadar uzun yaşamaz."

Adam geniş omuzlarını silkti. "Verenmore'da her şey nasıl mümkün oluyorsa öyle. Burada bazı şeylerin açıklaması asla olmuyor."

Bunu dedikten sonra binanın içine girdi ve Corvina da onu takip etti. Girişteki masanın arkasındaki gözlüklü adam bir esnemenin ortasındayken yukarı baktı ve konuğu görünce gözleri genişledi.

Adam kendini boğuk bir sesle, "Ajax Hunter," diye tanıttı. "Kardeşim Troy Hunter için buradayım."

Masanın arkasındaki adam başını salladı. "Başınız sağ olsun, Bay Hunter. Size yardım edecek birini bulana kadar lütfen burada bekleyin."

Ajax kısa bir baş hareketiyle onayladı. Corvina kenarda durmaya devam etti. Telefon görüşmesi bekleyebilirdi, önce Troy

ile ilgilenilmeliydi. Bu adam onun ağabeyiydi, Corvina'nın bir şey anlatması gereken kişiydi. Ama ne anlatmalıydı ki?

Corvina, "Kaybınız için çok üzgünüm Bay Hunter," diyerek başsağlığı diledi. "Troy'u özlüyoruz."

Keskin gözler onu değerlendirdi. "Kardeşimi tanıyor muydun?"

"Evet." Corvina çantasının askısıyla oynadı. "O benim arkadaşımdı." Ve ona bir şey anlatmasını istemişti. Nasıl öldüğünü mü?

"Neden çatıdan atladığı hakkında bir fikrin var mı?" Ajax masaya yaslanıp tüm dikkatini ona vererek sordu.

Corvina sessizce başını iki yana salladı.

Ajax elindeki küçük kana baktı. "İntihara meyilli miydi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla değildi. Sadece..." Adamın Alissa'yı ve ölümlerindeki benzerliği bilip bilmediğini merak ederek dudağını ısırdı. Ona anlatması gereken şey bu muydu?

"Ne?" diye sordu.

"Siz bir dedektifsiniz, değil mi?" Corvina'nın bunu doğrulaması gerekiyordu.

"Doğru." Onu izleyen dikkatli gözleri hafifçe kısıldı. "Kardeşimin ölümüyle ilgili araştırılması gereken bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Odaya giren Kaylin Cross'un sert sesi konuşmalarını böldü. "Ölümü bir trajediydi. Başınız sağ olsun, Bay Hunter. Bayan Clemm, derse gitmelisiniz."

Telefon konuşmasını şu an yapamayacağı kesinleşmişti.

Küçük bir gülümsemeyle, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Ajax'a ve çıkışa doğru ilerledi.

"Bekle! Kâğıdını düşürdün."

Corvina uzattığı kâğıdı almak için döndü. Kaşlarını çattı çünkü kâğıdı elindeydi. Ancak Kaylin kısılmış gözlerle ikisini izlerken teşekkür ederek kâğıdı aldı ve gitti.

Gözden kaybolunca, kâğıdı çabucak açarak yazdığı nota baktı. Kaylin yanındayken nasıl yazdığını aklı almamıştı.

Göl. Akşam 10. Troy için.

Göl. Son seferden sonra hiç gitmediği karanlık göl, -haftalardır gitmediği karanlık orman. Ve bu gece oraya gitmesi gerekiyordu. Troy için.

Jade'e yürüyüşe çıkacağını söylemek yeterince kolaydı. Jade onun gece gezintilerine alışmıştı ve artık üzerinde durmuyordu.

Corvina kahverengi yün şalını etrafına sardı, hâlâ gündüz giydiği kıyafetleri giyiyordu. Dolunay vardı ve bir an için tereddütle aptallık edip etmediğini merak etti. Ediyordu. Ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. Yüreğinin derinliklerinde Troy'u bir şeyin çatıya çıkardığını biliyordu ve ağabeyi bunu bilmeyi hak ediyordu. Vad'a şüphelerini ve ormandaki buluşmayı anlatacaktı ama ne onu yalnız yakalamaya vakti oldu ne de onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettikten sonra canı bunu yapmak istedi. Onun bir şeye karışıp karışmadığını bilmiyordu, karışmasını istemiyordu ama emin olana kadar kendi başına hareket edecekti.

Corvina elinde Ana Salon'dan aldığı fenerle ormandan geçerken karanlık gecede hafif bir rüzgâr esiyordu. Ağaçlar usulca dans ediyor, yapraklar sallanıyor ve dallar titriyordu. Ay ışığı yolunu aydınlatmakta iyi iş çıkardığı için fenere ihtiyacı yoktu aslında; ama hava bozar ve bulutlar ayı kaparsa ya da ağır bir demir silaha ihtiyacı olursa diye yanına almıştı.

Ayna olayından sonra bu ormanda etraf karanlıkken yalnız kalmak istemiyordu.

'Beni duyabiliyor musun?'

Yine mi!

Aynı kadın sesi ve çürük kokusu, onu iliklerine kadar ürpertti.

Troy için, diye mırıldandı kendi kendine. *Troy için göle gitmeliyim.*

Corvina sesi zorla zihninden dışarı itti.

Güzel bir gece olmasına rağmen, Corvina'nın karanlıktan duyduğu rahatlığın hafif bir korkuya dönüşmesi üzücüydü. Karanlıkta her zaman hiç düşünmeden tek başına yürüyen kız, Verenmore'da kendi gölgesinden ürker olmuştu.

Yerde gezinen sisin içinden geçerek bayır aşağı, göle doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra ormanın içindeki açıklık göründü. Oraya yaklaşırken kalbi ritmik bir şekilde tekledi ve sonunda gölün kıyısı ortaya çıktı.

"Buradayım."

Bir çığlık atıp fenerini havaya kaldırarak döndü ve Troy'un ağabeyini, üzerinde sabah giydiği palto varken bir kayaya yaslanır halde beklerken buldu.

"Özür dilerim, seni korkutmak istemedim. Benimle burada buluştuğun için teşekkürler," dedi ve gölün kenarından sola doğru yürümeye başladı. "İleride bir köprü var," dedi karşıyı işaret ederek. "Hava kötüleşirse orada durabiliriz. Yürürken konuşalım hadi."

Corvina, aralarında biraz mesafe bırakarak onun peşinden gitti. Ondan bir kötülük geleceğini sezmiyordu, yalnızca üzerinden yayılan bir öfke ve acı hissediyordu.

"Sabah onu götüreceğim," diyerek konuşmaya başladı. "Ama ofiste söylemek üzere olduğun şeyi bilmem gerekiyor. Troy'un ölümünde yanlış bir şeyler mi olduğunu düşünüyorsun?"

Gölün bir bölümünün üzerinde küçük bir tahta köprünün ana hatları belirdi.

"Sadece bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum. O sabah onunla konuşmuştum ve her şey yolundaydı," diyerek hatırladıklarını anlattı. "Sonra çatıdayken hiçbirimizi duyamıyor gibiydi. Geçen yıl bir kızın başına da aynı şeyin gelmesi, durumu daha da garip kılıyor."

"Bir kızın da başına aynı şey geldi derken ne demek istiyorsun?" diye sordu adam ve sözleri önündeki havayı buğulandırdı.

Taş köprünün başında küçük, ahşap bir çardak vardı. Basamakları tırmanıp geçidin ortasına gittiler. Corvina feneri geniş taş korkuluğa koydu ve ay ışığını yansıtan karanlık, opak suya baktı.

"Aynı şey yaşanmış demek istiyorum," derken avucuyla soğuk taşa dokundu. "Ben buraya gelmeden önce olmuş, bu yüzden detayları tam olarak bilmiyorum. Ama adı Alissa'ymış, aynı kulenin çatısına çıkmış ve ona seslenen kimseyi dinlemeyerek aşağı atlamış."

"Hımm." Gözleri kısıldı. "Bu..."

"Tuhaf."

Ajax suya bakarken. "Bu şato her zaman insanların normalden daha farklı davranmasına neden olmuştur," dedi. "Buradan aklımı kaçırmadan zar zor kurtuldum. Troy'un da buraya gelmesini hiç istemedim ama o beni dinlemedi."

"Sizce..." Corvina tereddüt etti. "Sizce bunun Katillerin efsanesiyle bir ilgisi var mı?"

Ajax alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Şu bizim eski Katiller. Kim bilir? Bana kalırsa bu dağın tamamı lanetli. Burada gereğinden fazla kalacak biri olduğunu sanmıyorum."

Aklına yıllardır burada olan adam, Vad Deverell geldi.

"Uzun zamandır burada olan bir profesörüm var," dedi ona.

"Gerçekten mi?" diye şaşırarak sordu Ajax. "Kim?"

"Vad Deverell."

Gözleri hızla Corvina'ya döndü, kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar havalanmıştı. Alçak sesle, "Vay anasını," diye mırıldandı. "Piç kurusu seni bulmuş."

Corvina onun sözleriyle dikleşti. "Nasıl yani?"

Ajax uzaktaki siyah dağlara bakmak için dönerken anlaşılmaz bir kahkaha koyuverdi. "Biraz şok oldum, hepsi bu."

"Üzgünüm, anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Siktir, bir içkiye ihtiyacım var," derken ellerini saçlarında gezdirdi. "O sadece... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Corvina'nın kalbi sıkıştı. "Lütfen açıklar mısınız?" Bu adam neden bahsediyordu?

Bakışları uzaklara daldı. "Onunla yedi yaşındayken kimsesiz oğlanlar yurdunda tanıştım. Hepimiz oraya terk edilmiş tuhaf bir gruptuk. Ve orası... Karanlık bir yerdi diyebilirim sadece..."

Corvina hikâyeyi dinlerken parmakları taş korkuluğu sıktı; çarpıntısı, kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oluyordu.

"Bizimle yurtta yaşayan yaşlı bir kadın vardı," derken parmak boğumları bembeyaz oldu. "Bakıcıydı ve yaşlandıkça kör oldu. Fakat bizim hakkımızda, kimseye söylemediğimiz şeyleri biliyordu. Tuhaf şeyleri. Birinin nasıl öleceğini söylüyordu ve o kişi öyle ölüyordu. Bir şeyin nasıl olacağını söylüyordu ve o şey o şekilde oluyordu. Bunun gibi şeyler işte. Sözlerine inanır olmuştuk."

Corvina, "Tamam," diyerek devam etmesi için onu teşvik etti. Bunun nereye varacağı konusunda kafası karışmıştı.

"Vad'a mor gözleri bulmasını söylemişti," diyen Ajax onun gözlerinin içine baktı. "Çocuktuk biz de. Bu yüzden Vad'la alay ettik. Kimsenin mor gözleri olmazdı sonuçta, değil mi? Ama kadının ona söylediği tek şey buydu."

Corvina içini bir titremenin kapladığını hissetti. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Keşke öyle olsaydı." Tekrar boşluğa bakarken nefesini dışarı üfledi. "Bu sabah gözlerini görene kadar bunu hatırlamıyordum bile."

"Sonra... sonra ne oldu?"

"Dedesi geldi ve onu yurttan çıkardı. Yurt yanıp beraberinde birçok çocuğu da götürene dek biz orada kalmaya devam ettik. Hayatta kalanlar başka yerlere gitti." Büyük ellerinden biriyle başının üstünü ovuşturdu. "Onu yıllar sonra burada, Verenmore'da tekrar gördüm. Aynı sınıftaydık ama pek arkadaş sayılmazdık."

"Durun bir dakika," diyerek elini kaldırdı, bilgi hücumunu sindirmeye çalışıyordu. "Dedesi mi dediniz? Gerçek dedesi mi yani? Koruyucu aileden bahsetmiyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

Ama Vad ona bir üvey babası olduğunu söylemişti. Hayır, öyle dememişti. Corvina onun özenle seçilmiş sözlerini hatırladı. Bir baba figürünü ima etmişti ama öz olduğuna dair hiçbir şey söylememişti. Corvina ona annesinden bahsettikten hemen sonra, Vad yalan söylemişti. Neden?

Ajax, "Gözlerine ve sorularına bakılırsa, o senin için bir profesörden daha fazlası sanırım?" diyerek doğru bir çıkarım yaptı. "İyi bir kıza benziyorsun, o yüzden sana şu söyleyeyim. Bu sadece dedektiflerin erişebildiği bir bilgi ama bence bunu bilmelisin."

Boğazı kuruyan Corvina, midesi kasılır bir halde onun devam etmesini bekledi.

Ajax sesini alçaltarak, "Dedesi, Vad'ın yetişkin olduğu gün şüpheli bir şekilde öldü," diye bilgilendirdi. "Merdivenlerden düşüp boynunu kırmış. Ancak merdivenler öylesine ağır bir yaralanmaya neden olamayacak kadar alçak ve küçükmüş. Vad, çoktan bir yetişkin olduğu için her şeyin tek ve yasal vârisi olmuş."

"Hunter." Çardaktan gelen derin, boğuk ses ikisinin de dönmesine neden oldu. İyi insan lafının üzerine gelirmiş sözü, Corvina'nın aklından bile geçmeyecek kadar duruma uygun bir klişeydi. Vad Deverell siyah bir denizci kabanı giymiş ve yakasını yukarı dikmişti. Bir tutam gri saçı ay ışığında parlıyordu. İkisini izlerken yüzü dikkatli bir şekilde nötrdü.

"Deverell." Ajax aynı tonda karşılık verdi. "Ne komik, biz de tam senden bahsediyorduk."

Vad ellerini ceplerine daha da soktu. "Harika bir konuşma olmalı, geldiğimi bile fark etmediniz."

"Bu yerde gizlice dolaşmakta her zaman iyiydin," dedi Ajax. Ses tonu ikisi arasında ortak bir geçmişin olduğunu belli edercesine sertti. Başını Corvina'ya doğru eğdi. "Görünüşe göre yaşlı Zelda haklıymış. Mor gözlerini bulmuşsun."

Vad'in çenesinin kenarlarındaki kaslar oynadı, elmacıkkemiklerinin üzerindeki teni gerildi. "Umalım da senin için dediklerinde haklı çıkmasın."

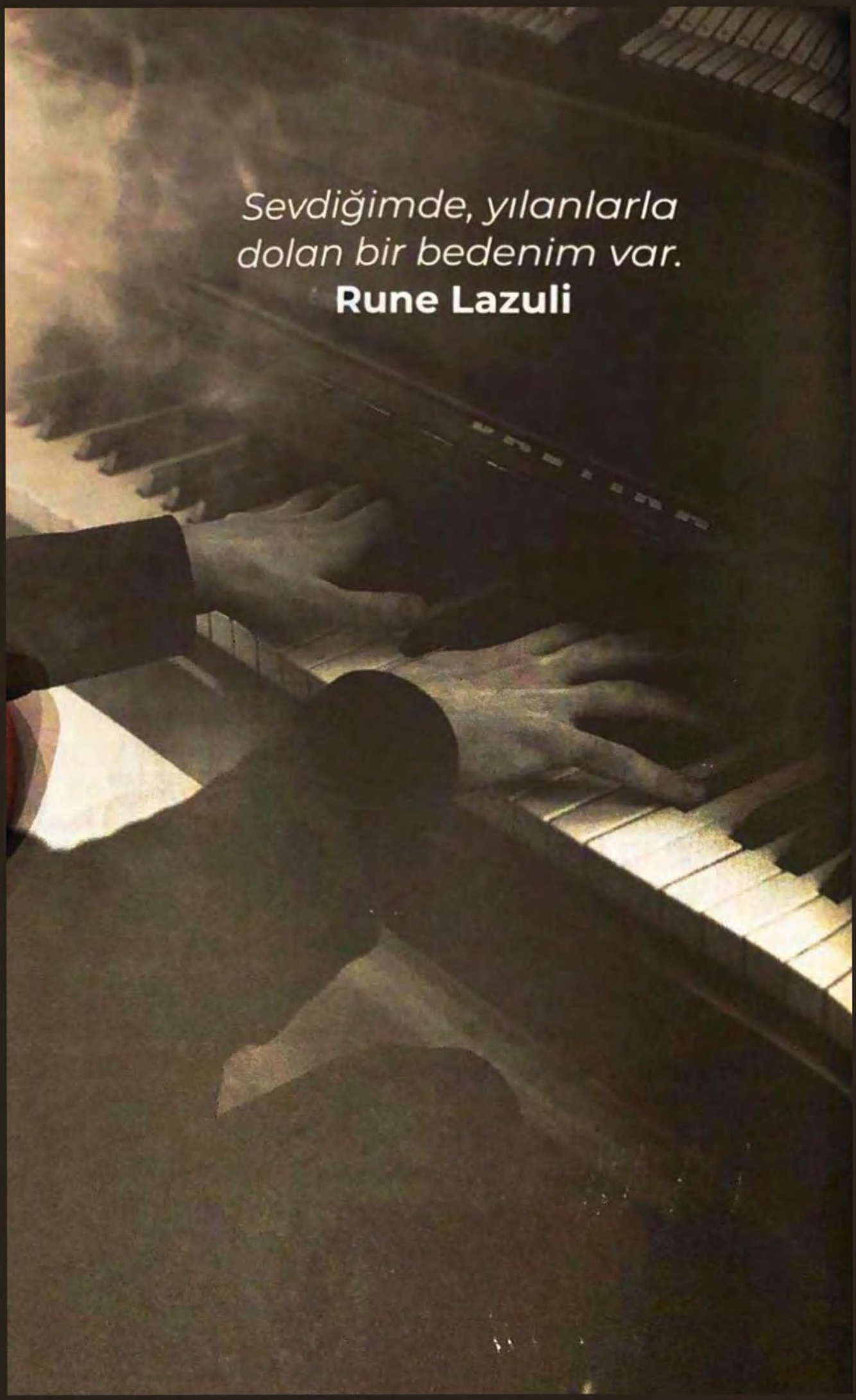
Ajax korkuluğu tutarak Vad'a soğuk bir gülümseme gönderdi. "Yarın kardeşimi alıp senin bu lanetli dağından defolup gideceğim."

Söylediği şey Corvina'yı şaşırtarak kendine getirdi. "Onun lanetli dağı mı?" diye araya girerek iki adama baktı.

"Ah, bilmiyor musun?"

"Sakın," diye mırıldandı Vad.

Ajax acımasız bir şekilde sırıttı. "Verenmore her zaman Deverell ailesinin soyuna ait olmuştur. Bu yaygın bir bilgi değil ama yasal olarak hem şato hem de bu dağ ona ait."

Sevdiğimde, yılanlarla
dolan bir bedenim var.
Rune Lazuli

BÖLÜM 18

Corvina

Corvina resmen sersemlemiş bir halde olduğu yerde kala-kaldı.

Vad Deverell, Verenmore'un gerçek vârisiydi.

Ne haltlar dönüyordu burada?

Vad'ın Ajax'a doğru yürüyüşünü ve tam önünde duruşunu sessizce izledi, boyları aynı görünüyordu.

"Ekibe senin zevzeklik yaparak ne kadar taşaklı olduğunu kanıtlaman için para vermiyorum pislik herif," dedi dişlerinin arasından. "Kardeşinin hatırına bu seferlik bunu görmezden geleceğim ve yas tuttuğun için ağzından kaçmış gibi yapacağım. Ama bu tekrar olursa, kendine dikkat etmen gerekecek. Anlaşıldı mı?"

Ajax alaycı bir şekilde sırıttı. "Ama yine de taşaklıyım, Deverell."

Vad'in dudakları seğirdi. "Seni bu lanet dağdan atmadan önce kaybol, Hunter."

Ajax ona alaycı bir selam verdi. "Kardeşimin ölümüyle ilgili şüpheli bir durum çıkmazsa şafakta gitmiş olacağım. Ama kıza

geçmişinden bahsetmeyi unutma dostum. Zoe olayının tekrarlanmasını istemeyiz."

"Zoe?" diye sordu Corvina. Zihni aşırı bilgi yüklemesine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ajax gözlerini Vad'dan ayırmadan, "Son Kara Balo'da kaybolan kız," dedi Corvina'ya. "Eski kız arkadaşım. Önce o, şimdi de kardeşim."

Vad'ın alnının yanında bir damar atıyordu.

Ajax, Corvina'ya bir baş selamı vererek ormana girmek üzere döndü ve onu orada, hiç tanımadığı bir adamla baş başa bıraktı.

Corvina, adamın gözlerinde cevaplar bulmaya çalışarak, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Vad'ın çenesi kasıldı. "Gel," diyerek elini uzattı ona. "Geç oldu."

Corvina irkilerek geri çekildi. "Bana dokunma. Kimin nesisin sen?"

"Senin için her zaman olduğum kişiyim."

"Yani bir yabancı."

Gümüş gözlerde şimşekler çaktı. "Bir yabancı mı?"

Aralarındaki havada bir şey nabız gibi atıyordu. Corvina'nın hayatta kalma içgüdüsünün merkezine sapkın bir heyecan dalgası gönderen tehlike havası adamın etrafını sarıyordu. Corvina biliyordu, eğer kaçarsa onu kovalayacağını biliyordu. Ve adamın onu kovalamasını istiyordu. Onu yakalamasını, fethetmesini, üzerinde hak iddia etmesini ve her şeyin yoluna gireceğine inandırmasını istiyordu. Corvina'nın dünyası güneşin ekseni etrafında dönerken, kimyalarının ve aralarındaki bağın hâlâ güneşin ta kendisi olduğuna dair güvence vermesini istiyordu.

Kalbi güm güm atan Corvina, adamın dikkatini dağıtmak için feneri yere attı ve şalı vücudundan uçup çimenlere düşer-

ken köprüden aşağı koştu. Yukarı baktığında ormanın üzerinde şatonun karanlık sivri ucunu gördü ve bacakları oraya doğru hızla depar attı.

Boynunun arkasından uzanan bir el, aniden onu bir ağaca yasladı. Önü kalın, sert ağaç kabuğuna dayandı ve Vad uzun, sıcak vücudunu arkadan ona bastırırken Corvina bağırdı.

"Bir yabancı, öyle mi küçük karga?" dedi. Dudakları kulağını buldu ve kelimeleri tam içine fısıldadı. Bir eli gevşek örgüsüne dolanıp başını geriye çekti. Başını istediği gibi eğip, "Bir yabancı, senin zevk suyunu dilinde hissedip tam olarak nasıl bir tadın olduğunu bilir miydi?" diyerek boynunun yan tarafına doğru mırıldandı. "Bir yabancı, sikinin o dar amında tam olarak ne kadar derine girebileceğini bilir miydi?" Ensesindeki eli, iki bileğini kavrayıp arkasında tutarken sözleri Corvina'nın titremesine neden oldu. "Bir yabancı, meme ucuna küçük bir fiske atıldığında bile memelerinin nasıl sertleştiğini bilir miydi?"

"Bir yabancıyla seviştiysem eğer evet, Bay Deverell." Sözleri düşündüğünden daha da nefes nefese çıkmıştı.

"O halde bir yabancı zihnindeki korkuları bilir miydi?" diye sordu, dişlerini boynunun kenarında geziniyordu. "Bir yabancı kuralları çiğnemeyi sevdiğini, insanların sana yapmamanı söylediği şeyleri yapmaktan hoşlandığını bilir miydi? Biri sana ilgi gösterdiğinde utangaçlaştığını ve kimsenin seni izlemediğini düşündüğünde cüretkâr davrandığını bilir miydi? Bir yabancı ruhundaki açlığı bilir miydi? Onu benim gibi doyurur muydu?"

Hayır, hayır yapamazdı.

"Bana yalan söyledin." Corvina, o istemediği sürece hareket edemeyeceğini bilerek gözlerini kapadı.

"Sadece gerçekleri sakladım," diye itiraf etti.

"Bir yalancıya güvenemem."

Vad, "Ben de kaçmayacağına henüz güvenemediğim birine gerçekleri söyleyemem," dedi ve kulak memesine bir öpücük kondurdu. "Sen benim güvenimi kazanırsın, ben de seninkini. Sonra da istediğin tüm cevapları alırsın."

"Peki ya o zamana kadar?" Corvina bu noktada akıl sağlığını gerçekten sorguluyordu.

"O zamana kadar," dedi ve aşağı sarkan kazağının ortaya çıkardığı omzunu ısırdı. "Seni eğiteceğim."

Sözleriyle birlikte ellerini serbest bıraktı ve eteğini kalçalarına kadar kaldırarak kıçını soğuk havayla buluşturdu. Külotunu kenara çektiğinde onu utanç verici bir şekilde ıslak buldu ve sırılsıklam sıcaklığını hissedince gülümsedi. "Bir yabancıymış! Bir yabancı için böyle ıslanır mıydın?"

Corvina göğsünden yukarısının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Alnını ağacın gövdesine yasladı ve Vad içine kusursuz bir hamleyle girdiğinde ağacın kenarlarını tuttu. Vücudu ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Bu açı başını adamın omzuna yaslamasına neden oldu ve dolu dolu, sesli bir inilti koyuverdi.

"Kim olduğumu mu bilmek istiyorsun?" Kalçalarını ona doğru sert bir şekilde itti.

"Ben." *Vurdu*. "Senin." *Vurdu*. "Çılgınlığınım."

Corvina'nın boynunun kenarını ısırdı; tutkusu vahşiceydi. "Aklındayım, kanındayım, damarlarındayım. Sana her şeyden önce sahip oldum. Bedenin, kalbin, zihnin, kahrolası ruhun... hepsi benim. Açlığını doyurmak benim işim, çılgınlığını ehlileştirmek benim işim. Bunu hissediyor musun?"

Hissediyordu. Yerdeki kıvrılmış ayak parmaklarından içine sertçe girip çıkan ağırlıkla yanan uyluklarına; ağaca sürtünen meme uçlarından, ısırmasıyla zonklayan boynuna ve vücudunun her yerine yüklenen uyarıcıların aşırılığıyla yanan gözlerine kadar hissediyordu. Adamın ona sahip olduğunu, onu ele

geçirdiğini, titreyen bir histen başka bir şey olmayana dek onu tükettiğini hissediyordu.

Vad saçını çekiştirdi. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet," diye soludu ağaca tutunarak. Vad onu tekrar ve tekrar acımasız hamlelerle ağaca itiyordu.

Kulağına doğru, "Evet ne?" dedi nefes nefese.

"Vad."

"Siktir, aynen bebeğim," diyerek içine sertçe girdi. "Mor gözlü küçük cadım, kahrolası benim için yaratılmış. Ben de senin şeytanınım, değil mi?"

Corvina inleyerek kalçasını ona doğru bastırdı. "Benim şeytanım."

"Her şeyim senin," dedi ve omzunu öptü. Eli, klitorisini uyarmak ve oradan yoğun zevk dalgaları yaymak için aşağı indi. Kalçalarını hafifçe eğip giriş açısını öyle bir değiştirdi ki Corvina çığlık attı. Ciğerlerine hava çekmeye çalışırken göğüsleri ağaca iyice dayandı.

"Benim olduğunu söyle," dedi. "Bana sonunda sana sahip olduğumu söyle Corvina Clemm."

Arkasındaki vücudunun sıcaklığı elle tutulur cinstendi. Her zaman istediği şey bu değil miydi? Geçmişini ve geleceğinde ortaya çıkabilecek olası sorunları bilen ama yine de onun her şeyiyle kendisine ait olmasını isteyen birine her şeyiyle, bütünüyle, tepeden tırnağa ait olmak değil miydi? Birbirlerini gerektiği kadar tanımıyorlardı ama zaman bunu değiştirebilirdi. Zaman, adamın böyle olmasının nedenlerini anlamasına yardımcı olabilir ve o nedenleri paylaşacak kadar Corvina'ya güvenmesini sağlayabilirdi.

Ya o kötü biriyse? diye fısıldadı içindeki ihtiyatlı bir ses.

Bunu sadece zaman gösterecekti. Zaman. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: Aralarındaki bu şey her neyse, onu inkâr etmekten bıkmıştı.

Şehvet onların sadece başlangıcıydı. Kaderlerinde daha fazlası vardı. Sadece biraz zaman gerekiyordu.

Hem ona hem de kendine, "Ben seninim," diye itiraf etti. Vad cevabına öyle keskin bir itişle karşılık verdi ki Corvina'nın göz kapaklarının ardında yıldızların patlamasına, birleştikleri yerden sıvı bir ateşin yayılmasına neden oldu. Onun kollarının arasında milyonlarca parçaya bölündü; Vad da çözülünce güvenli bir yere demir atmış gibi hissetti.

Vad inleyerek içine boşaldı. Corvina'nın boynuna değen nefesi sıcacıktı, ikisi de nefes alışlarını düzene sokmaya çalışırken sırtına değen göğsü inip kalkıyordu. Corvina aniden ormanın sessizliğinin, dalların arasından süzülüp üzerlerinde parlayan ay ışığının, Vad'ın vücudunun kokusunun ve duyularını işgal eden ağacın farkına vardı. Vad birbirine karışan ıslaklıklarından kendi izini uyluklarında bırakarak onun içinden çıktı ve külotunu kalçalarına yerleştirdi.

"İçinde menimle kulene yürüyeceksin," derken Corvina'nın dönebilmesine yetecek kadar geri çekildi. Elleri sert ağaca sürtünen memelerini bulup masaj yaparak onları yatıştırdı. "Ve yarın, bundan tekrar şüphe etmeye başladığında sızlayan amını hissedecek, sahibinin kim olduğunu hatırlayacaksın."

Corvina, elleri adamın belinin kenarlarını tutarken ona baktı. "Ya Verenmore? Sen... onun da sahibi misin?"

Memelerini sıktı. "Evet."

"Bir sürü sorum var. Önce hangisini soracağımı bile bilmiyorum."

Adam sabırla onun devam etmesini bekledi.

"Buna bir şans vermek istiyorum. Ama sadece... bir şeye ihtiyacım var," dedi ona. "Tek bir şey, ondan sonra bundan hiç şüphe duymayacağım."

Vad beklemeye devam etti.

"Bana yalan söyleme ya da benden bir şeyler saklama," derken onun kaslı kollarını kavradı Corvina. "Beni aptal gibi hissettirme. Bana söyleyemeyeceğin bir şey olursa, bunu söyleyemem de. Ama beni etkileyen bir şey ya da bunun gibi bir şeyse olmaz. Bunu yaparsan sana asla güvenemem."

Vad meme uçlarını okşamaya devam ederek, "Peki," dedi.

Corvina, "Bir sürü sorum var," derken kendini onun eline doğru bastırdı.

Vad, "Onları sonraya sakla," diyerek onu bıraktı ve şalının düştüğü yere gitti. Şalı birkaç kez hafifçe silkeleyerek ona döndü, kumaşı omuzlarına sarıp ısınmasını sağladı.

"Yarın dersten sonra sınıfta kal," dedi ve omzundaki, onu hafifçe ısırdığı yeri kapattı. İşi bittiğinde örgüsünden çıkan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp genç kadına baktı.

"Seni çok uzun zamandır bekliyordum, küçük cadı," dedi ve piercinginden öptü.

Corvina'nın dudakları titredi. "Bana hikâyeni anlatacak mısın?"

"Yarın."

Başıyla onayladı ve yanında onun sıcak varlığıyla birlikte şatoya doğru ilerlemeye başladı. "Neden rol yapıyorsun?" diyerek aklına gelen ilk soruyu sordu. "Neden sadece buradaki başka bir öğretmenmiş gibi davranıyorsun? Neden öğrenci-öğretmen kuralı gibi şeylerin seni kötü etkileyebileceğini söylüyorsun? Ve neden insanlar şatonun senin ailene ait olduğunu bilmiyor?"

Ceketinden sigara paketini çıkaran Vad bir sigara yaktı. "Çok meraklısın, küçük karga." Dışarı doğru bir duman üfledi. "Önce hangisini cevaplamamı istersin?"

"Sanırım sonuncusu."

Elini sırtının ince kıvrımına bastırdı ve onu şatoya doğru yönlendirdi. "Dağ ve şato nesillerdir aileme ait ama yüzyıl-

lardır burada kimse yaşamamış. Büyük-büyükbabalarımdan biri üniversitenin yönetim kurulu üyesi olmuş ve okulun yeri olarak şato arazisini önermiş. Kaybolmalar başladığında ise dedem Deverell soyadını kamuoyundan geri çekip kurulu ön plana çıkarmış."

Corvina yokuşu tırmanırken şalına daha sıkı sarındı. "Yani bu, yönetim kurulu üyelerinden biri olduğun anlamına mı geliyor?"

Onu yukarı doğru yürütmeye devam etti. "Gizli üye, evet. Dedemin öldüğü gece onun yerini aldım. Bu yüzden buraya geldim. Burayı görmek istedim."

Kulenin önündeki açıklığa çıktılar ama hâlâ tepelerindeki ağaçlar tarafından korunuyorlardı. Corvina kuleden gelen ışığın altında ona döndü.

"Bana kötü biri olmadığını söyle," derken adamın ceketinin önünü kavradı. "Şimdilik bilmem gereken tek şey bu. Gerisi yarına kadar bekleyebilir. Bana bu yere dokunan tüm bu kötülüklerden sorumlu olmadığını söyle."

Vad, başını eğerek parmaklarının tersiyle Corvina'nın yüzünün yan tarafını okşadı. "Peki ya öyleysem? Bu benden nefret etmeni sağlar mı? O tatlı amını kurutur mu?"

Corvina kalbinin teklediğini hissetti, bunun onu daha az istemesini sağlamayacağını fark edince içini bir utanç kapladı. Gerçekten kafası yerinde değildi.

Genç adam, çenesindeki tutuşunun aksine yumuşak ve şefkatli olan dudaklarını onunkilere bastırdı. "O güzel aklını bunlarla yorma, cadı. Ben senin tanıdığın şeytanım, bilmediğin bir şeytan değilim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki akla hayale sığmayacak kadar iyi bir adam olmasam da bu yere musallat olan şeytan ben değilim.

Ben buraya musallat olanların peşindeki şeytanım." Ona küçük bir öpücük daha verdi.

"Yarın dersten sonra sınıfta kal. Şimdi git."

Corvina birkaç saat gibi kısa bir sürede öğrendiği her şeyi iyice idrak etmeye ve onunla paylaştığı küçük parçalardan sevgilisinin tam olarak kim olduğunu anlamaya çalışarak kulesine doğru koştu. Artık ona ait olduğunu bildiği dağda, ona ait olan kuleye doğru koştu. Kendisi de ona ait bir kadındı artık. Bu duvarların arasına girdiği an, her zaman olduğu kız değişmişti.

Kulesinin büyük ahşap kapısına ulaştı ve dönüp ormanda durdukları yere baktı.

Sigarasının turuncu parıltısı seçebildiği tek şeydi; tüm bedeni gölgelerde gizlenmiş, şatonun efendisi sıradan biri kılığına bürünmüştü.

Yarın nedenini öğrenecekti.

BÖLÜM 19

Corvina

Corvina ertesi gün hep tedirgindi.

Gece boyunca zar zor uyumuş, uyurken tuhaf rüyalar zihnini işgal etmiş, *Dracula*'dan ve Verenmore'dan sahneler birbirine karışmıştı.

Maskeli öğrencilerin Ana Salon'da âlem yapıp kan içtikleri ve salondaki tahtta oturan bir efendi tarafından kontrol edildikleri tuhaf, korkunç ama erotik bir rüyaydı. Corvina onun kucağında çırılçıplak duruyor, ters bir şekilde sikine binerken önündeki gösteriyi izliyordu. Efendisi arkasında görünmezken Corvina milletin gözleri önündeydi. Rüyada Corvina'yı kucağında döndürmüştü. Dişleri, bir damla kan ortaya çıkana kadar göğsünün kıvrımını çizmiş ve kan meme ucuna kadar akıp onun ağzının içinde kaybolmuştu. Ardından gözleri açılmıştı ama sevdiği gümüş gözler yerine hiç beyazı olmayan, tamamen siyah gözlerle karşılaşmıştı. Corvina çığlık atıp memesini ondan çekmiş, bu da onun bir canavara dönüşüp Corvina'yı yere fırlatarak canını yakmasına neden olmuştu. Öğrenciler birbir-

lerinin kanlarını öldüresiye içiyor, şatonun zemini kanlarıyla kararıyordu; Corvina'nın saçları ve teni o kanlarla sırılsıklam olmuştu.

Canavar Vad, "*Kara Balo gecesi*," diye kükremiş ve Corvina'nın omzundan kocaman bir ısırık almıştı.

Corvina nefes nefese uyanmıştı, ormanda omzunu ısırdığı yer zonkluyordu ve rüyanın hem dehşeti hem de erotikliğiyle sarsılırken tüm vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Avucunu başına dayayarak banyoya koştu ve yüzüne soğuk su sıçratıp aynada kendine baktı.

Kırılmamış ve hiçbir şey yaşamamış aynada.

Şimdi sınıfında günün son dersinde oturuyor ve *Dracula*'yı her şeyiyle tartıştıkları sırada rüyası aklına geliyordu.

"*Dracula*'daki ana temalardan biri," dedi Bay Deverell ve kalemiyle tahtaya dokundu. "Kadın cinselliğidir." Devam etmeden önce gözleri kısa bir süreliğine ona kaydı. "Kadınların ya tamamen iffetli, nişanlı/evli ya da fahişe olduğu ve bu nedenle önemsiz sayıldıkları bir topluma atıfta bulunan bir dönemde yazılmıştır. Böyle bir zamanda, Jonathan'ı baştan çıkaran üç dişi vampir ya da canavar tarafından baştan çıkarılan Lucy, yani kısacası kadın cinselliğinin ifade edilmesi bir tabuydu."

Her zaman elini kaldıran kız, Ria yine elini kaldırdı.

"Tabu yönü, kadın cinselliğinin kan tüketme eylemiyle bağlantısından kaynaklanıyor olabilir mi?"

Bay Deverell kıza cevap verirken Corvina rüyasındaki Vad'ı, göğsünün kıvrımını çizen dişlerini, meme ucuna doğru akan kanı ve onu içme şeklini çok canlı bir şekilde hatırladı.

Görüntünün günahkârlığı karşısında titreyen Corvina, ellerini göğsünde kavuşturdu ve sertleşmiş meme uçlarını bir şekilde kollarının arkasına saklayarak not almaya devam etti.

Ders, günün son zili çalmadan önce sanki asırlar sürüyormuş gibi devam etti.

"Bayan Thorn, Bay King ve Bayan Clemm," diye seslendi Bay Deverell. "Lütfen birkaç dakika sınıfta kalın. Ödevlerinizi sizinle tek tek tartışmak istiyorum."

Vad'ın sandalyesine oturup çekmeceden kâğıtlar çıkarmasını izlerken Corvina'nın kalbi hızla atmaya başladı.

İnsanlar sınıftan çıktı ve o da çantasını alıp ayağa kalktı.

Jade yanına gelip, "Ne hakkında yazdın?" diye sordu. Vad'ın yanına ilk Ria gidiyordu. Adamın ödev kâğıdında bazı şeyleri işaret ettiği ve kızın başıyla onayladığı sessiz bir konuşma yaptılar.

Corvina, Vad'ın onu ödevi için tutmadığını bilerek, "Sadece ölüm, yani sanırım," diyerek omuz silkti. Ödevinin iyi olduğunu biliyordu. Geride kalan yaşayanlar için hiçbir cevap bırakmamış ölüler hakkında yazmıştı. Çoğunlukla babası ve bunca zaman sonra şüphesiz ki ölmüş olan Verenmore'un kayıpları hakkındaydı.

"Sanırım revire gideceğim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Corvina ona dikkatle baktı. "Sorun ne? Emin misin?"

Jade kapıya yöneldi. "Evet. Reviri seviyorum. Orası... huzurlu. Kulede görüşürüz."

Corvina, Troy'un ölümünden sonra giderek anlaşılır bir şekilde daha da içine kapanan arkadaşı için endişelenerek, "Yapabileceğim bir şey olursa haber ver," diye seslendi.

Jade ona bir başparmak işareti yaptıktan sonra dışarı çıktı ve onu, derin bir sohbete dalmış Mathias ve Vad ile birlikte bıraktı. Corvina onları rahat bırakmak için yan taraftaki pencerelere gitti. Karanlık bir gündü, tepeden ufka doğru kara bulutlar süzülüyor, tüm manzarayı kaçınılmaz bir kasvetle kaplıyordu.

Şatonun bu tarafındaki sarp kayalık, doğrudan koyu yeşil örtünün içine iniyordu. Ölümcül ve görkemli duran sonsuz dağlardan başka bir şey yoktu görünürde.

Bir kapının kapanma sesi Corvina'nın olduğu yerde dönmesine neden oldu. Vad, kapıyı kapattıktan sonra geri dönüp masasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Gümüş gözleri, tamamı siyah olan kıyafetleriyle uyumlu siyah çerçeveli gözlüklerin arkasına gizlenmişti.

Gözleri Corvina'yı tepeden tırnağa, tembel bir şekilde inceledi. "Bugün derste neden tahrik oldun?"

Corvina, ondan cevaplar almaya kararlı bir şekilde çantasının kenarını kavradı. "Neden öğretmen gibi davranıyorsun?"

Kaşları kalktı. "Ben bir öğretmenim."

"Ayrıca bu şatonun sahibisin," diye hatırlattı ona.

"Doğru," diyerek arkasındaki masada rahat bir pozisyon aldı. "Neden kimsenin bunu bilmediğini mi soruyorsun?"

"Evet."

"Sorularını yanıtlamanın karşılığında ne elde edeceğim?" derken başını artık Corvina'nın aşina olmaya başladığı bir hareketle yana eğdi.

Yutkundu, choker kurdelesi tam nabzının üzerindeydi. "Beni. İstediğin şekilde."

"Sana zaten istediğim şekilde sahip olabilirim, küçük karga," diye hatırlattı. Corvina, onun haklı olduğunu biliyordu. "Ama senin teklif etmen hoşuma gitti. Bu yüzden cevaplarını alacaksın."

Tanrım, bazen kulağa tam bir pislik gibi geliyordu ve bu onu yine de tahrik ediyordu.

"Ee, neden kimse bilmiyor?" Arkasındaki pencereye yaslandı, kendisi ile uçurum arasında camdan başka hiçbir şeyin olmaması gizli bir heyecan duymasına sebep oldu.

"Uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Başını aşağı yukarı salladı ve zarif bir hareketle masanın üzerine oturdu. "Babam benden kurtulması için anneme para vermiş. Böylece annem beni bir yere bırakmış ve bulanlar da erkekler yurduna göndermiş. Uzun süre orada kaldım."

Bu adamın acımasız bir şekilde, bir çöpmüş gibi kenara atılmış küçük halini düşününce Corvina'nın kalbi sızladı.

Vad bir sigara çıkarıp yakarak derin bir nefes çekti. "On üç yaşındayken bir gün yaşlı bir adam çıkageldi ve beni evlat edindi. Beni acayip güzel olan evine götürdü ve torunu olduğumu söyledi. Oğlu ölüm döşeğindeyken ona benden bahsetmişti. Beni bulmak için yıllarını harcadığını söyledi."

Corvina, hikâyenin daha iyi bir hal almasıyla içinin hafiflediğini hissederek, "İyi adammış," dedi.

Vad karanlık bir kahkaha attı. "Sen öyle san. Sadece başka bir vârisi yoktu. Yaşlanıyordu ve kurul, şatonun kontrolünü giderek daha fazla eline geçiriyordu. Ve o bunu istemiyordu."

Corvina onun tavana doğru dumandan bir halka üflemesini izledi, hikâyesini anlatırken vücudu gevşemişti.

"Bana Verenmore'la ilgili her şeyi anlatmaya başladı," dedi Vad dumanın içinden. "Beni özel bir okula yazdırdı, mülkler ve onları kontrol etmenin yanı sıra kurulu devralmak hakkında da her şeyi öğrenmemi sağladı. Bana pek çok şey öğretti ama öğrettiği tek iyi şey piyano çalmaktı. Bunu da sadece vahşi tarafımı kontrol etmemin bir yolu olarak yapmıştı. Beni eğiterek, yalnız başıma oturup düşünebilmemi sağlamak için."

Corvina dumanın dışarı çıkması için dönüp arkasındaki pencereyi açtı ve Vad devam ederken en yakın sıraya ilerleyerek üzerine oturdu.

Vad gözlerini pencerenin dışındaki manzaraya dikerek, "Verenmore benim için büyük, bulunması zor bir hazine haline geldi," diye açıkladı. "Yasal olarak bana, daha önce kendine ait hiçbir şeyi olmamış çocuğa ait bir ata yadigârıydı. Onu istedim, tıpkı hikâyelerdeki gibi mükemmel olmasını istedim."

Bir rüzgâr ensesini okşayıp bedenine bir ürperti gönderirken sessiz kalıp adamın konuşmasına izin verdi Corvina.

"On sekizime bastığım gece," derken Vad'ın sigarası bitmişti. "Dedem bana Katillerden bahsetti."

"Sana efsaneyi mi anlattı?" diye sordu ve Vad ona karanlık bir gülümseme gönderdi.

"Bana daha kötü bir şey anlattı." Vad sigarayı çizmesinin altında ezdi, gözleri Corvina'yı ürpertti. "Gerçeği."

Corvina nefesinin kesildiğini hissetti. "Söyle bana."

Vad uzun bir dakika boyunca Corvina'yı değerlendirdi, onu sadece inceleyip ölçüyordu. Gözlüğünü çıkararak elini saçlarının arasından geçirdi ve onları dağıttı. "Kaybolmalar başladığında dedem burada öğrenciymiş. Okul açılmadan önce şato yıllarca boş kalmış; kimsenin bilmediği gizli geçitler, zindanlar ve ormanlar varmış. Yani dedem dışında kimsenin bilmediği... Çünkü onda ailemizde nesilden nesile geçen bir harita varmış."

Corvina onu devam etmesi için cesaretlendirdi.

"O sırada kız arkadaşının bir cadı olduğu iddia edilmiş," dedi alaycı bir şekilde. "Belki de kız herkese öyle söylemiştir. Ona, dedem dışında kimsenin inandığını sanmıyorum. Gerçi kim bilebilir ki? Dedem inanıyordu."

Hem akşamın yaklaşmasıyla hem de bulutlarla birlikte dışarıda hava kararadı.

"Arkadaşlarıyla birlikte şatodaki hizmetçilerden birini ormana götürmüşler çünkü kız arkadaşı onlara hizmetçiye bir

şeyler yaptırabileceğini söylemiş. Onlar da denemek istemişler. Böylece kızı oynamaya götürmüşler ve bir şeyler olmuş. Kız ölmüş, cesedini saklamışlar ve olayın gücüyle sarhoş olmuşlar."

Corvina'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve ağzı farkındalıkla açıldı.

"Onlar Katillerdi." Kelimeleri fısıltıyla çıktı ve eli hemen ağzını kapadı.

Vad'ın gözleri onu buldu. "Evet. Doksan yıl önce."

Vay canına.

"Vay canına."

"Evet, o zamanlar değişik zamanlardı," dedi parmaklarını yanına vurarak. Bakışlarını uzaklara çevirdi. "Dolunaylar, insanların ne olursa olsun temkinli olduğu gecelerdi. Köye indikleri ve ormana birilerini getirdikleri zaman o gecelermiş işte. Oynamaları gereken güç oyunlarını oynar ve sonra onları öldürürlermiş. Çok iyi hissettiklerini söyledi bana. Özellikle de dedem, her şeyin efendisi olduğunu bildiğinden öyle hissedermiş."

Corvina, bir şey hatırladığında kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışarak kollarını ovuşturdu. "Bekle, bu nasıl mümkün olabilir? Katillerin hepsi öldürülmemiş miydi? Deden nasıl hayatta kaldı?"

Vad tekrar pencereden dışarı bakarak konuşmaya başladı. "Okul neler olduğunu öğrenmiş ve bir grup öğrenci, Katilleri ormanda bulup linç etmiş."

Corvina, efsanenin bu kısmını bildiği için başıyla onayladı.

"Dedem o grubun lideriymiş."

Vad'ın sözlerinden sonra ağır bir sessizlik çöktü. Corvina, dedesinin sadece arkadaşlarıyla birlikte insanları öldürmekle kalmayıp arkadaşlarına sırt çevirerek onları da öldürdüğü ger-

çeğini idrak edebilmek için bir süre bekledi. Buna... diyecek söz bile bulamıyordu.

Vad, bunu sindirmesi için uzun bir ara verdikten sonra devam etti. "Bana kız arkadaşının son nefesini verirken onları lanetlediğini söyledi," dedi sabit bir sesle. "Kız, Katillerin onları öldürenlerin hepsini mezarın ötesinden avlayacağını söylemiş."

Kahretsin bu ürkütücüydü. Özellikle de gün ışığı yok olmaya başlamışken.

"Sonra ne olmuş?" Corvina, hikâyenin dehşeti yavaş yavaş aklına oturmaya başlarken kollarını etrafına sardı.

Vad omuz silkti. "Hiç bilmiyordu. Avcıların da ortadan kaybolduğunu söylüyorlar ama büyükbabam o lanetten o kadar çok korkmuş ki istese bile buraya bir daha dönmemiş."

"Peki ya Kara Balo'daki kaybolmalar?" diye sordu.

"Dedem lanetten olduğuna inanıyordu." Vad tekrar ona baktı. "Bana hikâyeyi anlattığında ölümüne yakın, yaşlı bir adamdı. Buraya gelmeden önce beni hazırlamak istiyordu."

Corvina, Ajax'ın onun şüpheli ölümüyle ilgili sözlerini hatırlayarak, "Peki nasıl öldü?" diye sordu.

"İşte bunu sana söyleyemem, küçük karga," dedi Vad, gözleri parlayarak. "Sadece hiçbir pişmanlığım olmadığını bil."

Bu, onu öldürdüğü anlamına gelebilirdi de gelmeyebilirdi de. Hikâyeyi duyduktan ve büyükbabasının yaptığı onca şeyden sonra, Corvina da üzüldüğünü söyleyemezdi. Kendi güç oyunu için pek çok hayatı mahvetmiş olmalıydı.

Corvina, Vad'ın anlattığı her şeyi, tüm geçmişi acele etmeden aklında oturtmaya çalışırken başparmağını çiğnedi. Uzun bir süre sonra, "Yaptıklarını bilen biri var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok." Gömleğinin kollarını yukarı katlamaya başladı. "Bana, itiraf ettiği ilk kişinin ben olduğumu

söyledi çünkü bunu aile içinde tutmak istiyordu. Kurulun, de demin de onlardan biri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu."

"Öyleyse neden burada kimse senin kim olduğunu bilmi yor?" dedi kafası karışmış bir şekilde. "Aile adında utanılacak bir şey yoksa... O zaman neden?"

"Niye bilsinler?" Öne eğildi, gözlerinde sert bir ifade vardı. "Burada şüpheli şeyler yapan birileri varsa, sence Verenmore'un sahibi, kurul üyesi Vad Deverell sürekli kampüste olsaydı gardlarını indirirler miydi?"

Mantıklıydı. Bir öğrenci ve öğretmen olarak, kampüste kolayca gezinme ve herhangi bir ikaz işareti yaymadan her şeyi gözlemleme şansı daha yüksekti.

Vad konuşmaya devam etti.

"Tüm bunlar anlatıldıktan hemen sonra Verenmore'a geldim. Burayı istiyordum ama o üzerindeki lekeler istemediğim bir şeydi. Bu yüzden, bu yerle ilgili her şeyi, özellikle de kayıplarla ilgili her şeyi bilmek istediğim için normal bir öğrenci olarak girdim."

"Ve işe yaradı," diye düşündü Corvina. "Bu yüzden başka biriymiş gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Aferin." Sesi, çıkarımını onaylar nitelikteydi. "Sınıfımdaki bir kızın yardımına başvurduğumda Kara Balo yaklaşıyordu."

"Zoe," diye hatırladı Corvina. "Ajax'ın kız arkadaşı."

"Evet," derken başını salladı Vad. "Kasabada büyümüştü ve bölgeyi o zamanlar benden daha iyi biliyordu. Bir gün ormanda bir kulübe bulmuş ve bana anlatmıştı. Araştırmaya gitmiş, orada yaşayan ama aceleyle ayrılan birinin olduğunu anlamıştım."

Troy ve arkadaşlarıyla birlikte rastladığı kulübede gördüğü uzun siluet geldi aklına. "Sanırım yerini biliyorum."

Genç adam gömleğinin diğer kolunu katlarken durakladı ve kaşları çatıldı. "Orada tek başına mı dolaştın?"

"Troy ve onun birkaç arkadaşıyla birlikteydim," dedi ona, artık hayatta olmayan arkadaşından bahsedince gözlerini yere indirdi. Aklının dağılmaması gerekiyordu. "Sonra ne oldu?"

Vad onu bir süre değerlendirdikten sonra devam etti. "Zoe ortadan kayboldu. Kurula tüm dağın aranmasını emrettim. Fakat onu bir daha hiç gören olmadı."

"Onun kaybolmasından kulübedeki kişinin mi sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Öyle olsa bile bu, bir asırdan az bir süredir aynı gecede gerçekleşen ortadan kaybolmaları açıklamıyor. Şimdi bir de sahneli intiharlar başladı."

Corvina, konuşmanın yön değiştirme şekline şok içinde gözlerini kırpıştırarak, "Sahneli mi?" diye fısıldadı. "İntiharların nasıl olduğunu düşünüyorsun?"

Vad gömleğinin cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp ona gösterdi. Daha önce gösterdiği, Troy'dan sonra çatıda bulduğu notun aynısıydı. "*Danse Macabre.*"

Sakin bir sesle, "Troy, tam da bu konuyla ilgili ödev teslim gününüzde öldü," dedi Corvina'ya. "Bu benim bulmam için bırakılmış, o yüzden bu okulda ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. Biri nasıl olur da iki aklı başında, mutlu insanı bir çatıdan atlayacak hale getirebilir ki?"

Corvina onun elindeki nota baktı, zihni içinden çıkamayacağı kadar dumanlı ve temelsiz düşünce demetleriyle doluydu. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu, tüm öğrendikleri ve onların ortaya çıkardığı yeni sorulardan başı ağrımaya başlamıştı.

"Ya cesetler?" diye sordu, doğrusal bir düşünce dizisine bağlı kalmaya çalışıyordu. "Dedenin..." derken sözünü kesti.

"Öldürdüğü insanların cesetleri mi?" diye açıkça söyledi Vad. "Kurbanlarının cesetlerine ne yaptıklarını bana hiç söylemedi. Ama Katillerin bedenlerini ormanda bir yere gömmüşler."

"Ya harabelerdeki o boş mezarlar?"

"Katillerin orada ölen ama asla bulunamayan on beş kurbanı için on beş boş mezar sadece."

En azından bu düşünülmüştü. "Peki ya oradaki piyano? Tamir ettiğin?"

Dişlerini gıcırdatarak, "Dedeminmiş," dedi. "İnsanları öldürürken müzik dinlemek hoşlarına gidiyormuş."

Corvina orada yaptıkları şeyi hatırlayarak ürperdi. "Orada öpüştüğümüze inanamıyorum. Bu çok... ürkütücü."

Adamın gözlerinde bir şey değişti, dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Seni kanlar içindeyken bile öperdim Corvina. Binlerce hayalet mezarlarından yükseldiği sırada şansım olsa, seni o zaman bile öperdim. Bundan hiç şüphen olmasın."

Corvina'nın nefesi kesildi. Rüyasındaki görüntüler, saçları kana bulanmış haldeyken onu becerişi, önlerinde maskeli insanların kan kaybından ölüşü on kat etkili bir şekilde tekrar aklına geldi.

Vad masadan indi ve sigarasını kapının yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra ona doğru ilerledi. Uyluklarını tutup iki yana açar, eteğini yukarı kaldırır ve bacaklarını beline dolarken Corvina nefesinin bir kez daha kesildiğini hissetti.

"Şimdi sana istediğim şekilde sahip olabileceğim, değil mi?" diye mırıldandı. Yüzünün yarısı gölgede, diğer yarısı ise gri ve bulutlu alacakaranlığın ışığında kalmıştı.

Vad onu yatırıp dengesini bozduğunda Corvina onun omuzlarına tutundu. "Öğrenci-öğretmen kuralı senin için

gerçekten geçerli değil, değil mi? İşini kaybedemezsin çünkü sen... sensin."

Elleri eteğinin altına girip kıçını kavradı. "Burada öğretmen olduğum sürece geçerli. Ve burada neler olduğunu öğrenene kadar öyle olmalıyım. Bu şato benim. Artık siz de benimsiniz, Bayan Clemm. Bu pisliği temizlemeliyim ama senin için bir kuralı hiç düşünmeden çiğnerim."

Corvina istemsizce ona sürtündü, vücudu dün gece gördüğü rüyadan beri ateşler içindeydi. Yine de bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerekiyordu.

"Ajax'ın bahsettiği yaşlı kadın kim?" diye sordu nefes nefese. "Mor gözler derken neyi kastediyordu?"

Vad'ın eli, Corvina'nın kazağının kenarını omzundan aşağı indirdi, yavaşça kararan sınıfın içinde omzunu ve ona verdiği morluğu ortaya çıkardı.

"Erkekler yurdunda Zelda adlı yaşlı bir kadın vardı, herkes hakkında kehanetlerde bulunurdu," dedi başparmağıyla morluğu ovuşturarak. "Bana bir gün mor gözler göreceğimi ve gördüğümde onu takip etmem gerektiğini söyledi. Ben de yaptım."

Corvina anlamayarak hafifçe kaşlarını çattı.

"Kaldığım erkekler yurdunun adı," diye eğildi ve morluğu yalayarak Corvina'nın içini kıpır kıpır etti. "Yanmadan önceki adı, Seher Yıldızı Kimsesiz Erkek Çocuklar Yurdu'ydu..."

"Ne?" Corvina ona şaşkınlıkla baktı. Bu... çok tuhaf bir tesadüftü.

"Yönetim kurulundaki pozisyonum sayesinde tam erişim elde ettim. Üç yıl önce," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Veritabanlarında yuvadaki en iyi arkadaşımın bilgilerine ulaşmaya çalışıyordum. Onu yangında kaybettim."

"Çok üzüldüm," diyerek pazılarını ovdu.

Vad burnunu boynuna sürttü. "Orayı araştırırken klinik çıktı karşıma. İşte o zaman annenin fotoğrafını gördüm."

"Mor gözler," diye fısıldadı Corvina.

Vad başıyla onayladı. "Onu görmeye gittim."

Bir dakika, ne?

Corvina onun kollarını tutarak geri çekildi, kanında inançsızlık dolaşırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptım dedin?"

Vad onu çekerek tekrar kendine yaklaştırdı. Etraflarındaki oda eskisinden çok daha karanlık olmuştu ama Corvina gözlerini ondan ayıramıyordu ve kalbi, adamın söylediği şeyle deli gibi çarpıyordu.

"Onu görmeye gittim," derken Corvina'nın çenesini tutarak hareket etmesini engelledi. "Üç yıl önce. Sadece yaşlı kadın Zelda'nın haklı olup olmadığını görmek için."

"Ve?"

Sanki sakladığı en önemli bilgi bu değilmiş gibi bir tavırla, "Onunla konuştum," diye bilgilendirdi. "Pek bir şey söylemedi ama senden bahsetti. Küçük kuzgun kızının onsuz yapayalnız olacağını söyledi. Beni görmek için şehre sık sık gidip gitmediğini sordu. Sanırım senin âşığın olduğuma dair bir yanılgıya kapılmıştı. Sana göz kulak olup olmayacağımı sordu. Sonra sessizleşti."

Corvina'nın çenesi titredi, aklı üç yıl önce annesinin kliniğe yattığı zamana gitti. "Başka?"

Vad onun yüzüne düşen bir tutam saçı uzaklaştırdı. "Üç yıl önce neredeydin, Corvina?"

Kalbi durdu.

Mümkün değildi.

Olamazdı.

Hayır.

"Üç yıl önce neredeydin?"

Klinikteydi.

Kendi isteğiyle kliniğe yatmıştı, akıl sağlığını test ettiriyordu.

Göğsündeki kocaman, içi boş delik ağzına kadar dolmuştu. O kadar verimli bir şeyle dolup taşıyordu ki Corvina bunun sağlıklı olduğundan bile emin değildi; ancak yaşadığı aydınlanma sebebiyle bunu umursamıyordu.

"Beni gördün," diye fısıldadı. Boğazı sıkışıyor, gözleri yanıyordu.

Başparmağıyla yanağını okşayarak, "Seni gördüm," diye fısıldadı Vad.

"Beni görüyorsun," derken dudakları titredi. Bu adamın onu gördüğünü, onu gerçekten gördüğünü ve hâlâ gözlerinde o bakışla onu izlediğini fark etmek içinde bir şeyleri değiştirdi.

"Seni görüyorum," derken gümüş gözleri onu yakıp geçti. "Seni hep gördüm."

Sonrasında ne olduğunu bilmiyordu, o an için umursamıyordu bunu. İblislerini gören, iblislerini tanıyan ve onları kabul eden bu adam bu kadar yakınındayken umursamıyordu. Cevaplara ihtiyacı yoktu, eli yüzünde ve gözleri gözlerindeydi ya bu ona yeterdi. Görüyordu, kusurlarını ve yaralarını, kendisinin bile görüp bilmediği karanlık bir tarafı olan ulaşılamaz ruhunu gerçekten görüyordu.

Corvina dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Hissettiği ama o anda kelimelere dökemediği her şeyi o öpücüğe kattı. Duygularının şiddeti onu şaşırtıyor, yüreğinde hissettiği kurtuluş gözyaşlarına neden oluyordu.

Biliyordu.

Her zaman biliyordu.

Ve yine de onu istiyordu.

Bu, sahip olacağını hiç düşünmediği bir şeydi. Hak etmediğinden değil; sadece kim kafasında sesler ve geleceğinde belirsizlik olan bir kızı isterdi ki? Bunun gibi şeyler sadece okumaya bayıldığı kitaplarda olurdu, gerçek hayatta değil.

Ama Vad buradaydı işte.

Gerçek ve sıcaktı. Corvina'nın onu tanımadığı yıllar boyunca da öyle olmuştu.

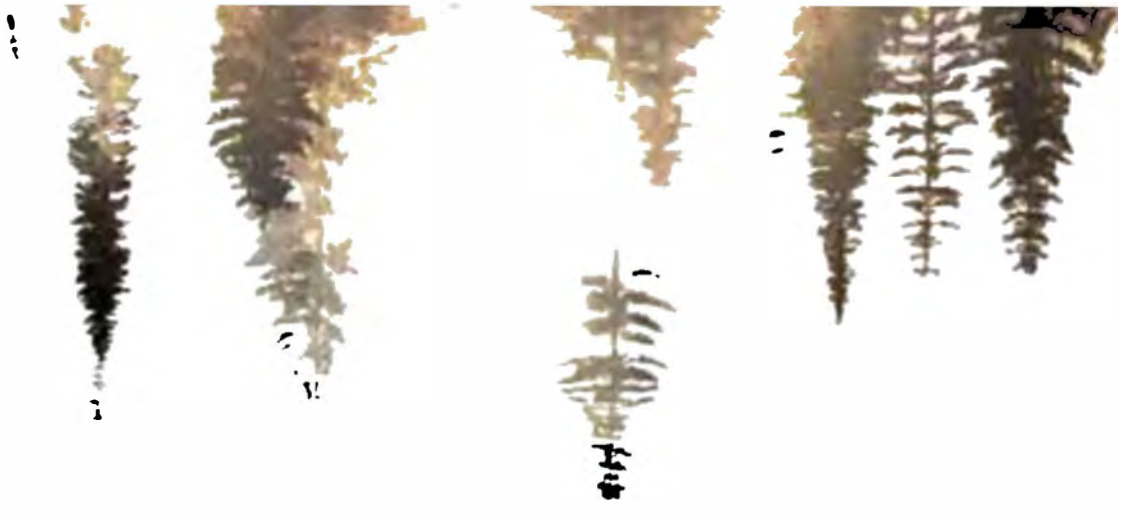
Vad onun yüzünü tuttu, verdiği her şeyi aldı ve verecek bir şeyi kalmayana dek daha fazlasını, çok daha fazlasını talep etti. Hepsi elinden alındı, hepsi boyun eğdi, hepsi onun oldu.

Ve Corvina, onu boş bir şatodaki o karanlık sınıfta öperken adamın sahiplenişiyle tamamlandığını ve eğer yolları ayrılacak olursa peşini sonsuza dek bırakmayacağını biliyordu.

Hep benimle ol, istediğin şekle gir, delirt beni!

Emily Brontë

BÖLÜM 20

Corvina

Vad o akşam onu sınıfta becerdi ve tam da Corvina'nın sevdiği gibi –acı çeker ve içi tohumlarıyla dolu bir şekilde– akşam yemeği için Ana Salon'a gönderdi.

Şimdiyse gece yarısını biraz geçmişti ve Corvina kuleden gizlice çıkıp Fakülte Kanadı'na yöneliyordu.

Jade odalarına hiç geri dönmemişti. Corvina akşam yemeğinden sonra onu kontrol etmeye gitmişti ve kızı revirde yatarak ders notlarını okurken bulmuştu. Son birkaç güne kıyasla daha iyi görünüyordu, bu yüzden bir gece daha orada kalmak için ısrar edince Corvina kabul etmişti.

Corvina, onu soracak kimse olmadığı için dışarı çıkıp kulesi ile Fakülte Kanadı arasında uzanan şato bahçelerini ve ortasındaki Ana Salon'u geçti. Yağmur çiseliyordu ve bulutların gümbürdeyişinden, sağanak yağışın çok yakında geleceğini biliyordu.

Başını şalla örttü, soğuk adeta yüzünü kesiyordu. Şatonun geceleri bu kadar ölü, tamamıyla ıssız görünmesi ürkütücüydü. Sanki okul açılmadan önceki onlarca yıl boyunca olduğu

gibiydi. Tüm o boş koridorları, boş zindanları, boş salonları, karanlık, soğuk ve sessiz bir şekilde hayal edince omurgasından aşağı bir ürperti indi. Ve nedeni soğuk hava değildi.

Corvina, ona yol gösterecek bir fener –çünkü pencerelerden görülmek istemiyordu– ya da ay ışığı –çünkü bulutlar onu kapatmıştı– olmadan, Verenmore'a geldiğinden beri çıktığı en karanlık gecede yolunu buldu. Kulelerin dışındaki elektrikli meşalelerden gelen küçük ışıkla, Vad'ın binasına inmeye başlayan merdivenlerin tepesine bir şekilde ulaştı.

Lâkin tepeden yolun sonuna kadar zifiri karanlıktı, binadan gelen ışık merdivenlerin sonuna düşüyordu sadece.

Onunla daha fazla yalnız vakit geçirmek için canını riske atmaya gerçekten değer miydi?

Evet. Evet, değerdi.

Derin bir nefes alan Corvina, bir ayağını yavaşça uzattı ve ilk basamağın üzerine indiğini hissetti. Son zamanlarda ormanda baş gösteren karanlık korkusu nasıl oluyorsa o anda yoktu. Her zaman olduğu gibiydi. Karanlık rahattı ve hatta heyecan vericiydi, özellikle de ona yol açtığı için.

Corvina nefesini verdi ve bir sonraki basamağı aradı. Sonra bunu tekrarladı. Yirmi bir kez. Hepsini saydı. Düzlüğe ulaştığında soğuktan, adrenalinden, karanlıkta ölmeden düze çıkmayı başarmanın heyecanından hem terliyor hem de titriyordu. Vad haklıydı, kuralları çiğnemeyi seviyordu.

Şeytani figürlü tokmağı olan, anahtar deliği olmayan ağır ahşap kapıya baktı ve rahat bir nefes aldı.

Şimdi, sadece odasına gitmek *kalmıştı.*

Ellerini dayayıp kapıyı içeri girebileceği kadar açtı. Demir menteşeler gıcırdadığında yüzünü buruşturdu ve kapıyı çabucak kapatarak daha önce olduğu gibi aynı salona benzer odada durdu.

Kalbi güm güm atarken merdivenlere yöneldi, olabildiğince sessizce yukarı çıktı ve kimsenin onu duymaması veya görmemesi için dua etti. Neyse ki her iki kat da boştu. Odalardan birinin ışığı açık, diğerlerininki kapalıydı.

Sonunda onun kapısına geldi, alttaki boşluktan gelen küçük ışığı gördü ve aniden fikrini sorgulayarak dudağını ısırdı.

Burada olmalı mıydı? Ya uyuyorsa? Ya onu burada bir daha görmek istemezse?

Aklında bir sürü soru dolanıyor ve içinde şüphe uyanmaya başlıyordu ama Corvina kendine geldi. Vad ona güvenmiş, onu sahiplenmiş, onun için önemli bir şeyi riske atmıştı. Tabii ki de burada olmalıydı.

Böylece yumruğunu kaldırdı ve parmaklarını tahtaya bir kez vurdu.

Kapıya yaklaşan ayak seslerini duydu; kalbi, Vad kapıyı açtığında hızlı ve düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Üzerinde eşofman altı ve gözlükten başka bir şey yoktu, saçları dağılmıştı ve üstsüz bedeni iştah açıcı bir şekilde gözler önündeydi.

Sadece onun yüzündeki şaşkınlık bile, Corvina'nın yürüdüğü yola değmişti.

Fakat sonra sinirli bir ifade ortaya çıktı.

"İçeri gir," diyerek dirseğinden tuttu ve onu içeri çekti, ardından kapıyı çarpıp kapattı. Penceresine gitti ve az önce geldiği karanlık yokuşu işaret etti. "Bana oradan öylece geçmediğini söyle."

Corvina dudağını ısırdı. "Seni görmek istedim."

Vad elini saçlarının arasından geçirdi ve Corvina ilk kez, bu kadar basit bir harekette kasların kullanımına minnettar olabildi. Pazısı şişmiş, hafif tüylü ve biçimli göğsü gerilmiş, karnındaki sağlam kaslar kasılmıştı. Koyu renk tüylerden oluşan bir çizgi eşofmanına doğru iniyordu ve Corvina eşofmanının önünde hafif bir kabarıklık görebiliyordu.

Vad bir nefes verdi. "Bu bir seks daveti mi?" Sesinden eğlence seziliyordu.

Corvina dudaklarını yaladı.

Şalını çıkarıp yere düşmesine izin verdi; dalgalı saçları hafif yağmurdan dolayı dağınık ve kıvırcıktı, beline geliyorlardı. Corvina adama doğru yürüdü, boyu upuzun olduğundan gözleriyle buluşmak için başını geriye yatırdı ve sert taş zemindeki halının üzerinde dizüstü çöktü.

"Bu bir ders, Bay Deverell," derken eşofmanının kenarını tuttu ve aşağı çekerek yarı sert ereksiyonunu dışarı çıkardı. "Bana öğretin."

Vad, "Seni cadı, benim ölümüm olacaksın," diye söylendi. Siki yavaşça sertleşti, gözlerinin önünde büyüyordu. Bir dakika içinde, Corvina'nın içinde harikalar yaratan o boyutuna ulaşmıştı.

Bir eliyle Corvina'nın saçlarını toplarken diğeriyle çenesini kavradı. "Bu dersi verdiğin tüm zahmetlere değdirsem iyi olur, değil mi?"

Corvina ona kirpiklerinin altından bakarak başıyla onayladı. "Öğret bana."

Bu onun cinsel uyanışıydı ve Jung'ın haklı olduğunu fark etti. Kişi, cinsellik yoluyla kendisi hakkında çok şey keşfedebilirdi.

"Siktir." Saçını tutuşunu sıkılaştırdı. "Ellerini birbirine sürt ve ısıt. Sonra da beni eline al."

Corvina avuçlarını birbirine sürtüp ısıtmak için içlerine üfledi. Ardından yavaşça adamın uzunluğunu kavradı ama parmakları birleşemedi.

Saçını ve yüzünü tutmaya devam ederken, "Daha sıkı tut," diye talimat verdi Vad. "Ve beni alttan üste doğru yala. İyice ıslat ki ellerinin kayması kolay olsun."

Corvina dediğini yaptı. Onu ilk kez tadıyordu. Misk kokusu Corvina'yı ıslatan bir tür feromon salgılıyor, vücutları en başından beri olduğu gibi hücresel düzeyde senkronize oluyordu.

Corvina onu ağzına alırken, "İlk defa cinsel ilişkimizi sen başlatıyorsun, küçük karga," dedi Vad. "Bu bana daha çok güvendiğin anlamına mı geliyor? Yoksa buraya beni sınamak için mi geldin? Özel alanıma haber vermeden geldiğinde ne yapacağımı mı görmek istedin?"

Corvina öyle olduğunu fark etti. Bilinçaltında onu sınamak için gelmişti buraya; çünkü güvenini hâlâ tamamen kazanamamıştı. Ama bunu ona söylemek istemiyordu.

Sonraki birkaç dakikayı onu yalayarak ve emerek geçirdi. Elini de aynı ritimde döndürerek hareket ettiriyordu. Vad ise ellerini saçlarının arasında tutarak onu daha çok alması için yönlendiriyor, çenesini ağrıtıyor ve ağzını sulandırıyordu. Vad başını geriye atmıştı, aldığı zevkten boynundaki damarlar belirginleşmişti. Yaptığı şey edepsizdi, utandırıcı derecede heyecan verici ve seksiydi. Vad hâlâ sert olan aletini ağzından çıkardığında Corvina çoktan sırılsıklam olmuştu.

Vad sertçe, "Boşalmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Nerene?"

Ateşli bakışları altında kızararak, "İçime," dedi.

Genç adam onu kaldırdı ve hızlıca yatağa fırlatıp, "Soyun," diye emretti. Corvina kazağını çıkarırken o da eğilip çizmelerini ve eteğini çıkarmasına yardım etti. İç çamaşırını buraya gelmeden çıkardığı için sadece yıldız kolyesi ve bileziğiyle kalmıştı.

Vad üzerine doğru ilerleyip bacaklarını iki yana açtı, onu tamamen açıkta bıraktı. Hemen ardından kendini de tam bacaklarının arasına yerleştirdi.

Corvina derin bir nefes aldı. "Hiç yatakta yapmadık," diyerek düşüncelerini söyledi ve altındaki yumuşak şilteyle yastığın

keyfini çıkarırken Vad bir itişle içine girdi. Ağzı, omzundaki morluğa doğru sıcak ve ıslak öpücükler konduruyordu.

"Gece vakti, karanlıkta tek başına buraya geldiğin için kızgınım," dedi tenine doğru. Kalçalarını onun daha da derinine doğru hareket ettirdi. "Ama bunu yaptığın için çok memnunum."

Corvina onun belini tuttu ve özellikle sert bir itişle daha derine girdiğinde tırnakları adamın yan taraflarına battı. Nefes alıp verişleri ağırlaşıyor, hızları artıyordu.

Vad dudaklarına doğru, "Bu gece çığlık atamazsın," diye mırıldandı. "Bu yüzden seni daha sert becereceğim. Ve sen sessiz olacaksın. Ses çıkarırsan," dedi ve kalçalarını vahşi bir hareketle eğdi. "Dururum."

Corvina bu tehditle Vad'ın aletini saran kaslarının kasıldığını hissetti. Zihni jöleye dönerken ağzından bir inilti kaçtı.

"Lütfen," diye yalvardı adama. Onu o kadar iyi doldurmuştu ki ihtiyaç duyduğu o zevkin çok yakında olduğunu hissedebiliyordu. Neredeyse elleriyle kavrayacak kadar yakındı.

"Ses yok," diye emretti Vad. Corvina başını aşağı yukarı salladı.

"Buraya beni sınamak için mi geldin?" dedi aşağı doğru bir hamle yaparak.

Corvina başıyla onayladı.

Gerçeği söylediği için, "Aferin kızıma," diyerek onu nazikçe övdü Vad.

Yan taraftan bir yastık aldı ve Corvina'nın kalçalarının altına koyup hâlâ içindeyken onu yukarıya doğru kaldırdı. Hareket, Corvina'nın neredeyse inlemesine neden olacaktı ki dilini ısırdı. Vad, yerleştikten sonra destek almak için ellerini yatağın üstündeki duvara dayadı ve sertçe, hızlıca, vahşice içine girmeye başladı. Hareketin saldırganlığı Corvina'yı perişan etti ve ona

tutunmaya çalıştı, boğazından kaçmak isteyen sesleri bastırmak için dudağını ısırırken kasları titredi.

Vad, o ağlar gibi bir ses çıkardığında durdu.

Corvina feryat etti, neredeyse sinirden ağlayacaktı. Vad uyarmak için bir meme ucuna hafifçe fiske attı ve onu, tüm dolgunluğu içindeyken uçurumun kenarında tutarak bekledi.

Corvina başını pencereye çevirince dışarıda zifiri bir karanlık gördü ve Vad'ı hareket ettirmeye çalışırcasına kalçalarını oynattı.

Vad sertçe içine girdi ve Corvina bu sefer ağzını onun boynuna bastırarak inledi, hızla aldığı nefesler etinin üzerinde boğuklaştı. Kalçaları birbirine çarpıyor, bir erkek ve bir kadının çiftleşebileceği en ilkel, en basit şekilde çiftleşiyorlardı. İçine giriş açısı aşağı doğru her hareket edişinde klitorisine sürtünmesine neden oluyor, tüm vücuduna bir elektrik akımı gönderiyor ve amından uzuvlarına kadar zonkluyordu.

Onu uçurumun kenarından itmesi için yalvarırcasına, "Vad," diye mırıldandı boynuna karşı.

Vad, bir sonraki hamlesinde içine daha da sert girdi. Odadaki tek ses bulutların, aldıkları derin nefeslerin ve ıslak tenlerinin birbirine çarpışının sesiydi. Corvina'nın damarlarında sıvı haldeki tanıdık bir ateş hızla akıp omurgasının bükülmesine, uzuvlarının titremesine ve tutunacak bir şey ararcasına topuklarını adamın sırtına bastırmasına neden oluyordu. İçinde cızır cızır ederek dolaşan zevk, tırnaklarıyla adamın yan taraflarını çizmesine, amının dolup taşmasına ve ruhunun kanamasına yol açarken dudakları aralandı. Çığlıklarını bastırmak için adamın omzunu ısırdı ve bir anda boşalırken vücudu sarsıldı.

Vad'ın kendi zevk inlemesi ise onun boynunda kayboldu. Sarsıla sarsıla tohumlarını içine boşalttı ve orgazm olurken bile hareket etmeye devam ederek ikisinin de zevkini elinden geldiğince uzattı. Ardından bir süre Corvina'nın üzerine yı[illegible]an

sonra yana kaydı. İkisi de nefeslerini düzene sokmaya çalışırken hızlı hızlı soluyarak tavana bakıyorlardı.

Derin nefesler alırken, "Hep böyle mi olacak?" diye sordu Corvina. Yastığı kalçalarının altından çıkarmak zorunda olduğunu biliyordu ancak hareket etmeyi deneyecek hali bile kalmamıştı.

Aynı şekilde nefes nefese, "Daha iyi olacak," dedi Vad ona.

Daha iyi olursa öleceğini düşündü Corvina.

Vad birkaç saniye sonra doğrulup yataktan kalktı ve Corvina bu ani ayrılık karşısında hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Onun dokunuşuna, nazikliğine ve güven verişine ihtiyaç duyuyordu. Şu an, arabadaki anları gibi değildi; o zaman farklı bir zihniyet içindeydi. Şimdiyse farklı hissediyordu; daha yeni biriydi, o zamanki halinin tam tersiydi sanki. Vad'ın kontrolü elinde tutmasından ve onunla ilgilenmesinden hoşlanıyordu.

Boruların ve sonra da akan suyun sesini duydu. Vad geri geldi, yastığı kalçasının altından alıp yere attı. Sonra Corvina'yı kaldırıp kollarına aldı, lambadan gelen az ışığın altında onunla birlikte tavan arasının karşı tarafına yöneldi. Onu ardında banyo olduğunu tahmin ettiği bir kapıdan içeri soktu.

Büyük ve hiç ışık yakmadığı için karanlık bir yerdi. Taş duvarlar, görünür borular, süslü, antika bir ayna ve kapının hemen önünde bir lavabo vardı. Vad bir an duraksadığında Corvina odadan gelen ışıktaki yansımalarına baktı. Adamın uzun, geniş ve kaslarla dolu güzel formu onun kısa, kıvrımlı, minyon bedenini taşıyordu. Uzun siyah saçları adamın kolundan aşağıya doğru dalgalanırken, onun aklar düşmüş kara saçları ise –parmaklarını aralarına daldırması yüzünden– dağınık görünüyordu. Gümüş ve mor gözler birbirine kilitlendi.

Corvina'nın yansımasına karşı, "Cadı," diye mırıldandı Vad. Bakışlarında ve sesinde çok net bir şefkat vardı.

"Şeytan," diye soludu Corvina, onun da kendi bakışı ve sesinde aynı şeyi bulmasını umdu.

Dudaklarında beliren gülümsemeye bakılırsa bulmuştu. Corvina o anda birbirlerine hakaret gibi söyledikleri o iki kelimenin, artık yürek ısıtan bir şekilde, kendi sevgi sözcükleri haline geldiğini fark etti.

Vad yanda duran, yüzeyinden buhar yükselen suyla dolu, pençe ayaklı beyaz küvete yöneldi. Fakat Corvina'nın dikkatini çeken bu değildi. Küvetin hemen önündeki devasa, antika kemerli pencereydi. Karanlık dağın ve tepesindeki elektrikli meşalelerle aydınlanan Akademi Kanadı'nın manzarasını sunuyordu. Manzara gece olmasına rağmen o kadar nefes kesiciydi ki gündüz nasıl göründüğünü hayal bile edemiyordu.

Vad suyu kapatmak için onu yere bıraktığında Corvina kuru kalsın diye saçlarını toplayıp kıvırdı ve tepesinde bir topuz yaptı. Vad küvete girdi, önündeki boşluğu göstererek Corvina'yı içeri çekip oturttu ve boyundan aşağıları suya batana kadar ilerledi.

Suyun ısısı ağrıyan kaslarında, özellikle de bacaklarının arasında harika hissettiriyordu.

"Işığı açıp birilerinin bizi görme riskini göze alamazdım," dedi ensesine doğru. "İçerisi yukarıdan görülebilir."

Corvina manzaraya baktı ve mutlu bir şekilde içini çekti. "Böyle mükemmel."

Bir süre sessizlik içinde birbirlerine sokularak oturdular. Gecenin bir yarısında herkes uyurken onlar uyanıktı, boşalmışlardı ve güzel bir manzara eşliğinde banyo yaparak anın tadını çıkarıyorlardı.

Corvina karanlıkta, "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum," diye itiraf etti.

Vad'ın kolları onu daha sıkı sarsa da sessiz kaldı.

Ne olduğunu bilmiyordu ama o andaki bir şey –uyuşukluk, karanlık, çıplaklık– onu konuşturdu. "Çoğu zaman kaybolmuş hissediyorum. Hem de bazen kendi kafamın içinde. Hâlâ her gün kendimi anlamaya çalışıyorum. Sanki dünya her gün yeni ve daha kötü bir şeyle dönüyormuş gibi geliyor," derken gözlerini manzaradan ayırmadan durakladı.

"Bir fırtınanın ortasında, yavaş yavaş bir şato inşa ediyorum ve altımdaki dağ çöker mi diye merak ediyorum." Gözlerine bakmak için boynunu çevirdi. "Vad'ım, sen benim dağımsın. Nasıl olduğunu bilmiyorum ve nedenini anlamıyorum ama bir şekilde şatomu senin üzerine inşa ediyorum."

Vad öne doğru eğildi, gözleri alev alevdi ve geri çekilmeden önce uzun bir dakika boyunca onu öptü. İkisi de dışarıdaki manzarayı seyrederken, "Şatonu rahatça inşa et, Corvina," dedi sessizce. "Yerimden kımıldamayacağım. Şatonu istediğin kadar yükseğe inşa et."

Corvina dudaklarının titrediğini hissetti, onun sesiyle duyduğu gerçek karşısında gözleri yanmaya başladı. Gerçeğin etrafına yerleşmesine ve gözeneklerine sızmasına izin verdi. Vad'a, güvende tutması için bir parçasını daha vermişti. Yavaşça, bilinçsizce...

Uzun bir süre sessiz kalıp sadece birlikte durdular, birlikte var oldular. Ve Corvina uzun, çok uzun zaman sonra bunun en çok sevildiği an olduğunu hissetti.

Birkaç dakika sonra, "Bugün sınıfta neden tahrik oldun?" diye sordu Vad. "Bana hiç cevap vermedin."

Corvina kızardığını hissetti, kendini kontrol edemeden kıvranmaya başladı. "Önemli bir şey değildi."

Genç adam, boynuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Söyle bana."

"Dün gece gördüğüm bir rüyayı hatırladım," diye yanıtladı ve daha fazla irdelememesini umdu. Lâkin bunu beklemenin bir hata olduğunu bilmeliydi.

"Ne gördüğünü anlat bana."

Corvina içini çekti. "Bazı şeyler özeldir."

"Erotik bir rüyaydı," diyerek doğru bir sonuç çıkardı. "Ve benimle ilgiliydi."

Corvina başını iki yana salladı.

Vad'ın kaslarının hafifçe gerildiğini hissetti. "Başkasıyla mı ilgiliydi?" Sesinin tehlikeli tonu, sıcak suda bile meme uçlarını büzüştürdü. Sesinin sahiplenici kılıcı onu her zaman en lezzetli şekilde kesiyor, her ortaya çıkışında içindeki -birine ait olmak için duyduğu- açlığı bir ziyafetle besliyordu. Corvina onun bu haline bayılıyordu.

"Hayır," diye açıkladı. "Sadece anlatmayacağımı kastetmiştim."

Vad, başrolde olduğunu anlayarak rahatlamış bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

"Sadece... biraz rahatsız ediciydi. Ve buna rağmen erotikti."

Suyun altındaki eli tembelce göğsünün etrafında gezindi. "Utandığını biliyorum, küçük karga. Ama seni çoktan becerdim. Hatta rahatsız edici ama erotik bulacağın şekillerde de becereceğim." Meme ucunu sıkarak parmaklarının arasında yuvarladı. "Vücudun benim oyuncağım. Şimdi anlat bana."

Corvina sırtını dikleştirirken, "Sorularını her seferinde cinsel bir şeyle harmanladığını fark etmediğimi sanma," diye dikkat çekti.

Sesinde bir gülümsemeyle, "Bunu ne kadar sevdiğini bilmediğimi sanma," diye mırıldandı Vad. "Konuyu değiştirmeye çalışma."

Corvina içini çekerek pes etti ve ona rüyasını ayrıntılarıyla birlikte anlattı. Sonrasında Vad uzun bir süre sessiz kalarak düşündü.

"İnsanların önünde becerilmek mi istiyorsun?" diye sordu sonunda, hâlâ göğsüyle oynuyordu.

Corvina hemen, "Hayır," diyerek inkâr etti. Bu fikir onu dehşete düşürmüştü. Kendini o şekilde kaybederken birilerinin onu izlemesini istemesine imkân yoktu. Fazla samimiydi bu.

Vad, "Ama yakalanma fikri hoşuna gidiyor," diye yüksek sesle düşündü. "Neredeyse yakalanma fikri. Yanılıyor muyum?"

Corvina dudağını ısırdı, gözleri tepedeki şatodaydı ve birinin küvetteki gölgelerini görebileceği fikri onu heyecanlandırmıştı. "Hayır, yanılmıyorsun," diye onayladı.

"Ne kadar da şaşırtıcı bir şeysin sen," diye kıkırdadı Vad.

Birkaç dakika daha rahat bir sessizliğin içinde oturdular, suyun soğumasının ardından ise yıkanıp kurulandılar. Corvina havluya sarındı ve göğsünden yukarı tırmanan bir kızarmayla bakışlarını yere çevirdi. Cinsel aktivite bahanesinin olmadığı bir çıplaklık onu biraz utandırmıştı. Vad'ın hiç öyle bir çekincesi yoktu; o güzel, yontulmuş görkemiyle öylece odasına yürüdü. Corvina'nın onu izlediği sırada ise çarşafları çabucak değiştirip yatağa girdi.

"Buraya gel," dedi Vad ona örtünün yan tarafını açarak. Fakat Corvina dudağını ısırdı ve dışarıdaki karanlığa baktı. "Yakında geri dönmem gerekecek."

"Önce sabah olsun," dedi. "Şimdi yatağa gir ve havluyu bırak."

Corvina'nın parmakları havluyu bir saniyeliğine sıktı ve sonra derin bir nefes alarak havlunun yere düşmesine izin verdi. Aceleyle onun yanına gidip örtünün altına girdi. Vad ışığı söndürerek odayı karanlığa boğdu ve Corvina'nın arkasına yer-

leşerek üstlerini örttü. Vücudu sıcak, sağlam ve o kadar büyüktü ki acayip konforlu bir koza gibiydi. Corvina'nın kuytularına yerleşen bedeni arkasında kıvrıldı. Kolu beline, bacakları bacaklarına dolanmıştı ve burnu da saçlarının arasındaydı. Vücudunun tamamını ele geçirmişti.

"Beni bir daha basmaya kalkarsan," diye mırıldandı saçlarına doğru, sesi uykuyla ağırlaşmıştı. "Derste parmaklarımla boşaltırım seni."

Hoş bir ürperti, bu yasak düşünceyle titremesine neden oldu.

Corvina, "Bu gece geldiğime sevindim," dedi karanlığa doğru, uykuyla göz kapakları ağırlaşıyordu.

Vad eliyle karnını sıkarken, "Ben de," dedi.

"Bütün ilklerimi alıyorsunuz Bay Deverell," diye fısıldayarak sessizce itiraf etti.

Kolu onu daha sıkı sardı. "Bütün sonlarınızı da alacağım, Bayan Clemm. Sözüm söz."

Sessizliğin içinde bir yerde saatin tik tak sesleri duyuluyor, cam pencerelere çarpan yağmur damlaları arka planda beyaz bir gürültü oluşturuyordu.

Ve Corvina, arkasında şeytanıyla birlikte karanlığın içindeyken hayatında ilk kez yalnız olmadığını fark etti. Kendini güvende ve değerli hissederek uykuya daldı.

BÖLÜM 21

Corvina

Uzun, siyah saçlı kız suda yüzüstü yatıyor, bukleleri çok hafifçe dalgalanıyordu. Ay ışığında teni bir hayalet gibi solgundu. Corvina etrafına bakındı. Yeri biliyor ama zamanı bilmiyordu, sadece kıza ulaşması gerekiyordu. Bir adım attığında ayak bileği buzlu suya dalıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

Kalbi hızla çarparken bir adım daha attı ve tam o anda soğuk, yapışkan bir şey ayak bileklerini kavrayıp onu yerine kilitledi. Corvina kıza ulaşmaya çalışarak olduğu yerde mücadele etti ama hareketler dalgalanmalara neden oldu. Ayak bileklerini her ne kavradıysa onu kara suya sürüklüyor, içine çekmeye çalışıyordu.

Etrafından bir yerden kadınsı sesin, "Bizi duyduğunu biliyoruz," dediğini işitti ve onunla birlikte o çürük kokusu da suya doğru geldi.

Corvina çılgınca etrafına bakarak sesin nereden geldiğini anlamaya, zifiri karanlıkta herhangi bir şey görmeye çalıştı.

Yavaş yavaş görüş hattında bir şey belirmeye başladı, sanki ona doğru çok ama çok yavaş bir şekilde sürükleniyor gibiydi. Corvina görmeye çalışarak gözlerini kıstı.

Ve sonra gördü.

Bedenler.

Suda asılı kalmışlardı.

Ona doğru süzülüyorlardı.

"Yardım et," dedi ses tekrar. "Anla. Seni dibe batıracak."

Corvina aşağı baktığında ayak bileklerini Vad'ın kavradığını, onu suyun içinde tuttuğunu gördü. Kurtulmak için çabaladı ama Vad gitmesine izin vermedi, hareketleri durgun suda dalgalanmalara neden oldu.

Daha önce yüzeyin üzerinde duran kız süzülmeye başladı, siyah saçları dalgaların içinde dans ediyordu. Corvina'nın tam önünde durdu.

Kız, Corvina'nın ta kendisiydi.

Corvina gördüğü şeyi anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı.

Yüzen versiyonu aniden gözlerini açtı, gözleri tıpkı aynadaki gibi, bir kuzgun kadar siyahtı. Yapışkan eller onu suyun içinde tutarken diğer bedenler de etrafını çevreleyip çığlık atmaya başladı.

"Bize katıl. Bize katıl. Başka yolu yok."

"Corvina!"

Nefes nefese uyandı. Gözleri her yere deli gibi bakıyor, elleri tenindeki yapışkan şeylerin hissinden kurtulmaya çalışıyordu.

Bir beden üzerine geldi, ellerini tuttu ve onu yatakta yan yatırarak durdurdu.

"Güvendesin. Kötü bir rüyaydı. Sakin ol."

Yoğun tonda konuşan derin, tok ses dikkatini çekti. Corvina odaklanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve üzerinde duran Vad'ın hafif endişeli yüzünü gördü, gözleri odanın karanlığında bile parlıyordu.

İçine bir ciğer dolusu hava çekti ve rüyalarından gelen gö-

rüntüler zihnine hâlâ hücum ederken kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Gölün içindeler."

Vad hafifçe kaşlarını çattı. "Kimler?"

"Cesetler," diye fısıldadı ona. "Bana gösterdikleri buydu. Bu nasıl mümkün olabilir? Deliriyor muyum Vad?"

Yanına uzanıp onu kendine çekti. "Bana ne gördüğünü anlat."

Corvina anlattı. Ona ilk kez gölde duyduğu ve göle her yaklaştığında duymaya devam ettiği kadınsı sesi ve rüyayı anlattı.

"Gerçekten böyle bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Bir güvenceye ihtiyaç duyarak yutkundu.

Vad'ın parmakları, uzun bir dakika boyunca sessizce sırtını okşadı.

Dikkati dağılmış bir şekilde, "Sanırım yarın Dr. Detta'yı arasan iyi olur, benim de kurulu aramam gerekiyor," dedi sonunda. "Hayatımda, bu her neyse ona kesin bir şey diyemeyeceğim kadar çok şey gördüm. Bildiğim kadarıyla göl daha önce hiç aranmadı."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi ama sesinde Corvina'nın çözemediği bir şey vardı.

Corvina duvardaki saate baktı. Sabahın beşiydi, dışarıda hava hâlâ karanlıktı.

"Göle gidebilir miyiz?" diye sordu ona ve yataktan kalkıp yerdeki kıyafetlerini topladı.

"Şimdi gitmenin ne anlamı var?" Vad dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı ve keskin gözlerle onu izledi. "Gölü kendi başımıza araştıramayız. Kurul öğlene kadar buraya bir ekip gönderir."

Corvina kendini gergin ve huzursuz hissediyor, rüyası aklından çıkmıyordu. "Bilmiyorum. Sadece... Biraz havaya ihtiyacım var."

Hızlıca kıyafetlerini giydi ve saçlarını choker kolyesinin kurdelesiyle arkasında toplayıp şalına sarındı. Kapıya doğru ilerlerken onu arkasında hissetti.

"Oraya yalnız gitmeyeceksin," dedi Vad kapıyı açarak.

Eşlik edeceği için minnettardı çünkü oraya tek başına gitmeyi gerçekten istemiyordu. Vad onları gizlice çıkarırken Corvina sessizce onu izledi. Ceketinin fermuarını çekip kapüşonunu başına geçirmişti.

Karanlık, soğuk ve sisli bir sabaha çıktılar. Rüzgâr bir anda tenlerine hücum etti. Vad kapının yanındaki feneri yaktıktan sonra onları sağa yönlendirdi. Neyse ki yağmur durmuş, geride sadece üzerlerine yapışan nemli bir sis tabakası bırakmıştı. Corvina dağa çıkan merdivenlere şaşkın şaşkın baktı.

"Buradan kestirme bir yol var," dedi ve onu yan taraftaki karanlık ormana götürdü.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Vad onları Corvina'nın varlığından bile haberdar olmadığı bir tünelin kara girişine götürürken bir korku dalgası etrafını sardı.

Vad feneri kaldırıp ona döndü ve avucunu uzattı. Yüzünün yarısı fenerin içindeki alevin ışığıyla parlıyordu, diğer yarısı ise geceden dolayı karanlıktaydı. Corvina tünelin girişine baktı. Kalbi hızla atıyor, bunun o güven anı olduğunu biliyordu.

Kafasının içindeki bir ses, *ya başından beri kötü biriyse, Corvina?* diye fısıldadı. Hayatı boyunca bunun öncesinde sadece bir kez duyduğu bir sesti. *Ya seni buraya getirmek için duyman gereken şeyleri söylediyse? Ortadan kaybolabilir ve asla bulunamayabilirsin.*

Corvina duraksadı.

Ona kendi isteğiyle gitmişti, bu yüzden kulesindeki hiç kimse odasından çıktığını bile bilmiyordu. Seks ayrı, duygular ayrı bir şeydi ama hayat bambaşkaydı. Ona seks konusunda, kendisine de duyguları konusunda güveniyordu. Peki ya hayatı? Ona hayatı pahasına güveniyor muydu? Rüyasında dedesinin, nasıl öldüğünü hâlâ bilmediği dedesinin işkence edip öldürdüğü cesetleri bulduğunu görmüştü. Dedesini o mu öldürmüştü? Verenmore'daki pisliği temizlemek istediğini söylerken sırları daha derine gömmeyi mi yoksa gün ışığına çıkarmayı mı kastetmişti?

Corvina onun eline; ona dokunan, okşayan ve her santimini sahiplenen eline baktı. Kalbi güm güm atıyordu. Rüyasındaki Vad'ın onu suyun içine çeken elinin aynısıydı, Canavar Vad'ın onu tutan elinin aynısıydı, Gerçek Vad'ın hem vücuduyla hem de o piyanoyla güzel bir müzik çalan elinin aynısıydı.

Ona, bilinmeyen bir tünele birlikte girecek kadar güveniyor muydu? Hiçbir iz bırakmadan, sonsuza dek kaybolma riskini almalı mıydı yoksa fazla mı düşünüyordu?

Bakışlarını Vad'ın elinden gözlerine çevirdi. Onu izleyen gözleri, Corvina'nın düşüncelerinin farkındalığıyla parlıyordu.

Bu onun testiydi.

Cesaretini test etmek için onu bilerek bu tünele getirmişti.

Ne demişti ona?

Kaçmayacağına güvenemediğim birine gerçekleri söyleyemem.

Bu onun kaçıp kaçmadığını görmek için bir test miydi yoksa bir test gibi görünmesini mi istiyordu?

O tünelin görüntüsünün neden beyninde tüm bu soruları tetiklediğini bilmiyordu. Vad onun yaptığı her şeyi öğrendikten sonra, Corvina onunla yalnız başına karanlığa girmeye güveniyor muydu?

Gözlerini kapadı, düşüncelerini toplamaya çalıştı ve gözlerinin ardında hızlıca bir sürü görüntü belirdi.

Şeytan, Âşıklar, Kule.

Mo'nun ona güvenmesini söyleyen sesi.

Yağmurda bir uçurumun üzerinde, arabada birlikte boşalmaları.

Kütüphanede birbirine dayanan bedenleri.

Mahzende birbirlerine yardım edişleri.

Rüyasındaki Vad'ın, tahtında tek başına oturup onu büyüleyişi.

Gerçek Vad'ın ormanda onu alev alev yakışı.

Ve sadece saatler önce, birlikte banyo yapışları.

"Bana güveniyor musun?" diyerek malum soruyu sordu Vad. Sesi düzdü, hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Corvina gözlerini açıp eline baktı. Sanki daha önce bu yerde, bu anda ve bu zamanda bulunmuş gibiydi. Yeniden bir dejavu hissi duygusu kapladı içini.

Bu aptalca olabilirdi. Yıkıcı olabilirdi. Her şeyi değiştirebilirdi. Ama adamın ona hissettirdiklerine ve içgüdülerinin onu yanlış yola saptırmayacağına güveniyordu. Ve evrenin onu yanlış yönlendirmeyeceğine güveniyordu.

Elini tuttu ve ona baktı. "Evet."

Vad'ın eli onun küçük elini resmen yuttu, güç ve zaferle sardı. Diğer eli feneri indirdi ve yüzlerini karanlıkla örttü. O anda çok önemli bir şey oldu. İkisini de değiştiren, dönüştüren, yeniden oluşturan ve parçalarını, ikisinin de nerede bitip nerede başladığının anlaşılamayacağı bir şekilde birleştiren bir şey. Corvina güveniyle birlikte benliğindeki son şeyi de ona vermiş oldu; Vad artık hem bu sırlar dağının hem de onun tüm varlığının sahibiydi.

"Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, küçük cadı," diyerek onu vücuduna doğru çekti. Çenesi alevden yansıyan küçük sarı bir ışıkla parlıyordu. "Artık geri dönüş yok. Kaçmana asla izin vermeyeceğim."

Corvina yutkunarak boştaki elini göğsünün üzerine koydu ve avucunun altındaki kalbin sabit atışını hissetti. "Eğer beni öldürürsen sana musallat olacağımı bil yeter. Ondan sonra bir daha sikini ıslatabiliyor musun, görürsün."

Vad'ın dudakları, karanlıkta bir gülümsemeyle çizgi halini aldı. "Dikkate alırım."

Ardından onu bedenine yapıştırarak dipsiz gibi görünen yere doğru sürükledi.

Corvina dağa oyulmuş karanlık, dar tünelden geçerken elini tutarak takip etti onu. Duvarlar sivri kayalıktı, ayaklarının altındaki yol çimenlerle kaplıydı.

Vad feneri aşağıda tuttu ve Corvina yukarı baktığında nedenini anladı.

Yarasalar. Yüzlerce yarasa, mağarayı andıran tünelde baş aşağı asılı duruyordu. Demek kaldıkları yer burasıydı.

Corvina'yı tünelde boğulmaktan alıkoyan tek şey Vad'ın adımlarındaki özgüvendi. Sona yaklaştıklarını biliyordu. Adamın elini mengene gibi kavrayarak ağzından bir nefes aldı ve yarasaların arasından geçmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıp baktı ve yarasaların gittiğini görünce rahatladı.

Oldukça kısık bir sesle, "Burası neresi?" diye fısıldadı.

Vad aynı kısık sesle, "Verenmore çevresindeki birçok tünelden biri," dedi. "Çoğu insan bilmez ve bilenler de asla bulamaz."

Corvina sadece kendi dikkatini dağıtmak için, "Aile haritanda mı gördün?" diye sordu.

"Evet," diyerek elini sıktı Vad. "Doğrudan vadiye giden bir tane var. Oraya kilit vurdum. Katillerin görülmeden dağa o kadar çabuk inip çıkmalarını sağlayan şey o tüneldi."

Corvina titredi; havadaki nem ve tüneldeki soğuk, şalına daha sıkı sarınmasına neden oldu. Yan tarafta, birkaç adım ileride bir hayvan leşi etrafa saçılmıştı.

Karşıya geçerken etrafa saçılan kemiklere bakarak, "Buralardan tek başına nasıl geçebiliyorsun?" diye sordu Corvina.

Vad yine elini sıktı. "Hiçbir zaman çok korktuğum bir şey olmadı. Karanlık, ölüm, kan, kemikler... Hepsi öyle ya da böyle hayatın bir parçası."

Onun hızına yetişirken, "Ya hayaletler?" diye sordu Corvina. "Onlara inanıyor musun?"

Vad, "Bilmiyorum," derken kapüşonunun altından ona bir bakış attı. Diğer elinde sallanan fener yollarını aydınlatıyordu. "Ben daha çok doğaüstü şeylere inanan biriyim. Henüz bir açıklaması olmayan, anlayışımızın ötesinde birçok şey olduğuna inanıyorum. Belki birkaç yıl içinde açıklamaları bulunur. Ne de olsa birkaç yüz yıl önce şizofreni de açıklanamıyordu."

Hayır, açıklanamıyordu. Annesi başka bir zamanda doğmuş olsaydı, kazığa bağlanarak yakılırdı. Corvina da öyle.

Sonunda tünelin diğer tarafına çıktılar. Corvina bir ciğer dolusu temiz ve değerli havayı içine çekti. Etrafına bakındı, gökyüzü birazcık daha aydınlanmıştı. Köprüye yaklaştıklarını fark etti.

Bir karga sürüsü ona gaklayarak tepelerinde uçmaya başladı.

Corvina yüzünde küçük bir gülümsemeyle kuşlara bakarken, yan tarafından Vad'ın, "Kuşların seni özledi," diyen alaycı sesini duydu.

"Onları birkaç haftadır göremiyorum," dedi ve kuşların köprünün yanındaki açık çardağa konmasını, bazılarının da uçup gitmesini izledi.

"Biliyorum," derken elini bıraktı Vad. "Piyanoyu tamir etmeye geldiğimde onlara yiyecek bir şeyler getiriyordum."

Corvina şaşkınlıkla ona baktı. Bu beklenmedik ama çok hoş bir hareketti. Tünele girmeden önce bir anlığına panik yaşadığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

Köprüye yürüyüp dirseklerini taş korkuluğa dayayarak, "Göle gelmek istedin," diye hatırlattı. "Geldik işte."

Corvina derin bir nefes alıp köprüye yürüdü ve eğilip siyah suya baktı.

Verenmore'a geldiğinden beri ilk kez gözlerini kapayıp duyularını açtı. Bunun bilinçaltında edindiği ve şimdilerde ortaya çıkan bir şey mi, yoksa normalin ve anlayışının ötesinde bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Bu şey her neyse onun, sadece Corvina'nın aracılığıyla fark edilmeye çalıştığını biliyordu.

Önce çürük kokusu, sonra ses geldi.

Bul bizi.

Hayali karıncalar derisinin üzerinde geziniyor, ensesindeki tüyler dikiliyordu. Corvina derin bir nefes aldı ve suya baktı, karanlık derinliklerde kendi yansımasını gördü. Çardaktaki kargalar, dağın üzerine uçmadan önce başının üzerinde daireler çizerek havalandı.

Yutkundu.

"Göl aranırken burada olacak mısın?" diye sordu yanındaki adama. Kendisini yakından izlediğini hissediyordu.

"Evet."

"Köprünün altına da baktır."

Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Belki de yansıması ona banyodaki o ayna olayını hatırlattığı içindi. Ya da bir içgüdüydü; derin zihninin arada yakaladığı ve bilincinin anlayamadığı bazı ipuçlarıydı. Belki de kuşlar yüzündendi. Bilmiyordu.

Sadece suyun içine sürüklendiğini hatırlayarak korkuluğun soğuk taşına dokundu ve yüzüncü kez acaba aklımı mı kaybediyorum diye merak etti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ikisi de ormanın içinden şatoya döndüler ve telefon görüşmelerini yapmak için Yönetim Kanadı'na gittiler.

Kaylin içeriden çıkıyordu ve hem Corvina'yı hem de Vad'i birlikte dururken görünce şaşırarak durdu.

"Bay Deverell." Kaylin yanındaki adama başını salladı, sonra onu fark etti. "Corvina."

Kendisinden çok daha büyük olan kadına derin, otoriter bir ses tonuyla, "Bunu gizli tutacağına güveniyorum Kaylin," dedi Vad. "Bu sabah birkaç arama yapmamız gerekiyor."

"Elbette, Bay Deverell." Kaylin başını eğdi ve yoluna devam etti.

Corvina onun gidişini izledi. "Senin kim olduğunu biliyor mu?"

Boş binaya girdiler ve Vad onu soldaki bir ofise götürerek ona bir bakış attı. "Hayır. Burada bunu bilen tek kişi sensin."

Bir masa, bir sandalye ve bir telefonun olduğu küçük bir alana girerken Corvina merakla, "Öyleyse neden bu kadar... itaatkârdı?" diye sordu. Aklına çirkin bir düşünce geldi. "Lütfen bana onunla yatmadığını söyle." Yattıysa kusabilirdi.

Vad o derin sesiyle kıkırdadı, ardından elleri Corvina'nın belini buldu ve masaya yaslanırken onu bacaklarının arasındaki boşluğa çekti. Bir eli vücudunun aşina olduğu bir şekilde çenesini tuttu, gümüş gözleri içini ısıttı. "Beni sahiplenmen hoşuma gitti."

Midesi bulanırken, "Bu bir cevap değil," diye belirtti.

"Hayır," diye güvence verdi Vad, başparmağı altdudağını ovuşturuyordu. "Boyun eğdi çünkü benim yönetim kurulunda olduğumu biliyor. Kurulda olduğumu da ondan sana bir kabul

teklifi göndermesini istediğim için biliyor. Yetkim olduğunu bilmeden bunu yapmazdı."

Corvina'nın göğsündeki düğüm gevşedi, Vad ona sıcacık bir şekilde bakarken gözleri adamın boynuna düştü. Bakışları altında kızarırken, "Sen de benim eski âşıklarımdan biriyle aynı tavanüste yaşamaktan hoşlanmazdın," diye açıkladı.

Vad çenesindeki tutuşunu sıkılaştırıp yüzünü yukarı kaldırdı, diğer eliyle de sahiplenir gibi koçını kavradı. "Onu burada yaşatmaktansa dağdan aşağı atardım, küçük karga. Rüyandaki şeytani, canavar halim bile seni paylaşmadı. Aklın bunu asla yapmayacağımı gayet iyi biliyor."

Tanrım, onu böyle sahiplenmesiyle neden bu kadar tahrik olduğunu anlamıyordu.

"Dr. Detta'yı aramam gerek," diye fısıldadı, bunu yaparken ona mahremiyet tanıyacağını umuyordu.

Vad elini onun altdudağında gezdirdi. "O zaman ara. Çıkmayacağım. Dosyanda olup da bilmediğim hiçbir şey yok."

Genç adam yerinden kıpırdamadan ve onun da kıpırdamasına izin vermeden telefonu alıp uzattı. Corvina içini çekti ve yıllar önce ezberlediği, birkaç ayda bir aradığı numarayı çevirdi.

Telefonu kulağına götürdü, parmağı kabloyla oynarken Vad'ın eli beline tutmuş, üzerinde yatıştırıcı daireler çiziyordu.

Telefon dört kez çaldı, her çalış kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu; ta ki mesaj bırakması istenene kadar.

Corvina derin bir nefes alıp bip sesini bekledi ve sonra konuştu. "Merhaba, Dr. Detta. Ben Corvina Clemm. Umarım iyisinizdir. Şu an Verenmore Üniversitesi'ndeyim. Son birkaç haftadır sadece Mo'nun değil, başkalarının da seslerini duyuyorum. Ve bazı şeyler görüyorum. En kötüsü bir gün banyoda oldu. Sanırım halüsinasyon gördüm ama emin değilim. Sorun şu ki... yaşadığım bu şeyler gerçekten oluyor mu yoksa kafamın içinde mi hiçbir fikrim yok."

Bir nefes daha alırken kasları gerildi. "Geçmişime bakılınca ben... Sadece bilmek istiyorum. Geçen sefer testlerimin negatif çıktığını biliyorum ama belki bir şeyler değişmiştir. Lütfen bana ne yapacağımı söyleyin. Ben..."

Mesaj süresi doldu.

Corvina nefesini verdi ve telefonu onu tutan adama uzattı. Onu gümüş gözlü bir şahin gibi izliyordu.

"Bana banyo olayından bahsetmedin," dedi gözlerini kısarak.

"Sana söylemem gerektiğini bilmiyordum," derken gerildi. "Zaten uzun zaman önceydi."

Vad bir kolunu Corvina'nın etrafına sardı, onu bedenine çekti ve çenesini yukarı kaldırdı. Başı geriye düşmüşken ona doğru eğildi. "Şunu kafana sok, Corvina. Aramızdaki bu şeyin nasıl değiştiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Sen yalnız değilsin. Artık değilsin," dedi sabırla, gözlerinde bir hiddet vardı. "Böyle bir şey olduğunda bana söyleyeceksin. Yardıma ihtiyacın olduğunda bana söyleyeceksin. Teselliye ihtiyacın olduğunda bana söyleyeceksin. Ne pahasına olursa olsun. İçindeki tek çılgınlık ben olacağım, anlıyor musun?"

Boğazı sıkıştı.

Yalnız değildi. Ama bu sonsuza kadar sürecek miydi?

"Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz," diyerek düşüncesini dillendirdi, gözleri yine boynuna düşmüştü.

Vad, "Bana bak," diye emrettiğinde vücudu ona itaat etti. Bakışları onunkilere kilitlendi. "Ben bir seri katilin torunuyum. Beni o yetiştirdi, o eğitti. Mirası benim mirasım, kanı benim kanım. Asla iyi bir adam olmayacağım. Ama senin de iyi bir adama ihtiyacın yok, değil mi? İblislerinle savaşacak bir şeytana ihtiyacın var çünkü onlarla tek başına savaşmak istemiyorsun. Kendi kendine yeten birisin ama öyle olmak istemiyorsun. Tahtta oturan o canavarı istiyorsun, senin için sorumluluk alacak, delirmiş insanlarla dolu bir odada seni korunmasız bece-

rirken bile güvende hissetmeni sağlayabilecek o canavarı. Yanlış mıyım?"

Ona böyle dobra dobra bakarken Corvina kendini çıplak, derisi yüzülmüş, en önemli parçaları yok edilmiş ve içi dışına çıkarılıp ofisin zeminine saçılmış gibi hissetti.

"Değilsin." Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Bazı şeyler bizim anlayışımızın ötesindedir," diyerek onu daha da yakınına çekti Vad. "Bu, yaşlı Zelda'nın bana mor gözlerden bahsettiği gün başladı. Bu," dedi başparmağıyla yanağını okşayarak. "Bir arkadaşımı ararken anneni bulduğum gün, seni Dr. Detta'nın ofisinin dışında gördüğüm gün başladı. Bekleme alanının bir köşesinde oturuyordun. Siyahlar içindeydin ve eteğinin içinde kaybolmuştun. Ve gözlerin de boşluğa bakıyordu."

O konuşurken Corvina'nın çenesi titremeye başlayıp kalbindeki titremeyle eşleşti.

"Seni o zaman gördüm, o zaman buldum. Seni sadece merakımı gidermek için getirdim buraya, başka bir sebebi yoktu. Sırlarımı bilmeni asla istemedim. Ama bak şu an ne haldeyiz? Bu böyle devam edecek Corvina," diyerek daha da eğilirken vahşiliği tüm yüzünü kapladı. Dudakları bir nefes kadar uzaktaydı.

"Bu, benim mezarımdaki güllerin senin mezarındaki güllerle aynı kökleri paylaşmayı bırakacağı güne kadar devam edecek," dedi. "Öldükten sonra bile seni bırakmayacağım küçük cadı. Ben senin canavarınım. Senin çılgınlığınım. Ve sen, sen benim öbür dünyamsın."

"Ya bir gün annem gibi olursam?" diye fısıldadı. Kalbindeki en derin, en karanlık korkuydu bu.

"Olmayacaksın," diye mırıldandı. "Annenin kimsesi yoktu. Seni bu şekilde yetiştirmesi bile başlı başına bir mucizeydi. Ama senin yanında ben varım. Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

Vad onu öptüğünde yanağından bir damla yaş düştü. Dudaklarına dokunan dudakları vahşiydi, yüzüne dokunan elleri vahşiydi, yüreğine dokunan sözleri vahşiydi.

Corvina, üzerinden bir okyanus dalgası geçen kumlar gibi ona teslim oldu. Onu istediği yere götürmesine izin verdi, geçmişinin izlerini bu anın gerisinde bıraktı. Corvina onu o ofiste öperek ve hâlâ tam olarak anlamadığı ama hayatını anlamaya çalışarak zamanını harcamaya gönüllü olduğu o adamın sözlerini içerek teslim oldu, içinde kayıp olan bir şeyin sonunda yuvasını bulduğunu hissetti.

BÖLÜM 22

Corvina

"Dostum duydunuz mu, gölü araştırıyorlarmış?" Jade öğle yemeğinde tepsisiyle yanına oturdu, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Erica onun yanından başıyla onayladı. "Aynen. Dersimin olmadığı bir arada arabayla gelen bir grup insan gördüm."

Corvina salatasından bir çatal aldı, yeni bir şeyler duymayı umarak sohbeti dinlerken yavaş yavaş çiğnedi.

Ethan bir parça havuç yerken, "Sizce neden şimdi arıyorlar?" diye sordu. "Bir şey olmuş olmalı. Daha önce kimsenin o göle uğradığını bile sanmıyorum."

Jax aniden ona döndü. "Baksana, sömestr başında ormanda bulduğun göl değil mi bu?"

Corvina ağzı yemekle dolu bir şekilde başını salladı. "Evet ama oraya bir daha gitmedim."

"Garip," diye mırıldandı Jade. "Sizce Kara Balo yüzünden mi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Erica. "Balo gelecek ay."

Jade, pencereden şaşırtıcı derecede açık olan güne baktı. "Yani belki bu yıl kimsenin kaybolmasını istemiyorlardır ve bu yüzden harekete geçmişlerdir? Kim bilir?"

"Gidip orada neler olduğunu görmek ister misiniz?" diye önerdi Ethan. "Kulemden bazı çocukların çoktan gittiğini duydum."

Jax başını coşkuyla sallayarak, "Evet gidelim hadi," dedi.

Onlar farklı teoriler üzerinde dururken Corvina öğle yemeğini yemişti. Göle tek başına gitmek ve sadece neler olduğunu görmek istiyordu. İşlerini bitirdikten sonra bir muz aldı ve hep birlikte ormana doğru yola çıktılar. Birlikte ormana son gidişlerini hatırlayınca Troy'un gruptaki eksikliği yüreğini sızlattı.

Ethan onun düşüncelerini, "Troy'u özlüyorum," diyerek dile getirdi ve ensesini ovdu. "Şerefsiz bu olaya bayılırdı."

"Aynen," diye onayladı Jade ve grubun önüne geçerek ormana doğru ilerledi.

"Bir keresinde yalnız başına ormana girdiğini biliyor muydunuz?" Ethan bir kahkaha patlattı. "Biraz gidip sonra koşa koşa geri gelmiş, derse geç kalmış gibi davranmıştı."

Corvina gülümsedi. Şaşırtıcı bir şekilde, çocuğun bunu yapışını gözlerinde canlandırabiliyordu.

Yokuştan aşağı inerken Erica, doğrudan Corvina'ya, "Göl nerede?" diye sordu. Güneş ışığı kara bulutlarla saklambaç oynuyor ama yine de günü haftalardır olmadığı kadar aydınlık gösteriyordu.

"Yanlış hatırlamıyorsam biraz ileride," diye yanıtladı Corvina, tam yerini biliyor ama bilmiyormuş gibi yapıyordu. Bölgedeki açıklığa yaklaştıklarında ormandaki insan sesleri daha çok duyulur hale geldi. Birkaç dakika sonra açıklığa ulaştıklarında Corvina durup sahneyi inceledi.

Gölün suyu gün ışığını yansıtıyordu ama karanlık derinlikleri hâlâ meçhuldü. Her birinde iki dalgıç bulunan iki tekne ortada duruyordu. Birkaç kişi kıyıda ve uzaktaki köprüde duruyor, teftiş ediyor veya sadece faaliyeti izliyordu. Hangisi olduğundan emin değildi.

Corvina kayasına yöneldi ve kuşlar için muzunu oraya bıraktıktan sonra arkasını döndüğünde grubun köprüye doğru yaklaştığını gördü. Gün ışığı sayesinde köprünün çok güzel olduğunu görebiliyordu. Küçüktü, gri taştan yapılmaydı ve yeşil yosunlarla kaplıydı. Gölün dar bir kısmında, dağın bu bölümünü diğer tarafa bağlayan bir tünel oluşturuyordu.

Corvina köprüye giden arkadaşlarına katıldı. İlk basamağı çıkarken tökezlediğinde Jax onu yakalayıp dengede tuttu ve Corvina ona teşekkür etti. Yukarı baktığında bir anlığına onları sinirle izleyen gümüş gözlerle karşılaştı. Çenesi kasılan adam, ardından grubun geri kalanına baktı.

Vad, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu gruba. Corvina korkuluktan aşağı bakmak için giderken bilerek gözlerini ondan kaçırdı ve tanıdık bir yüz gördü.

Erica, dişlerini sıkacak kadar tatlı bir ses tonuyla, "Sadece neler olduğunu görmek istedik, Bay Deverell," dedi. Corvina onları bırakarak Ajax'ın yanına gitti.

"Sizi gördüğüme sevindim, Bay Hunter," diye selamladı onu ve adam dönüp baktığında, yüzü samimi bir gülümsemeyle kırıştı.

"Ah, mor gözlü kız. Lütfen bana Ajax de, Corvina," derken tekrar ileriye baktı. Corvina, göldeki dalgıçların gözlüklerini takıp Ajax'a başparmaklarını kaldırarak aşağı atlamalarını izledi.

Çevredeki tüm bu tuhaf ve ciddi insanlara bakarak, "Onları buraya sen mi getirdin?" diye sordu.

Ajax başını aşağı yukarı salladı. "Erkek arkadaşın bu sabah beni aradı. Neyse ki hâlâ şehirdeydim. Takımı zamanında toplayabildim."

Kalbi 'erkek arkadaş' lafı karşısında heyecanlandı ama Corvina onu sakinleştirdi. "Lütfen bunu yüksek sesle söyleme."

Adam ona bir bakış attı. "Tabii ki. Anladığım kadarıyla sana gerçekleri anlatmış?"

Corvina sessizce, "Evet, bir kısmını," diye itiraf etti. "Troy'a ne oldu?" diye sorarken midesi düğümlendi.

Ajax ciddileşti. "Huzur içinde yatıyor."

Daha sonra sessizce durup dalgıçlar işlerini yaparken gölü izlediler. Diğer insanların korkulukta onlara katıldığını hissetti. Vad, Ajax'ın diğer tarafında, arkadaşları da onun yanında durmuştu.

"Bir şey buldular mı?" diye sordu Vad. Cebinden bir paket sigara çıkarıp sessizce bir tane teklif etti ve Ajax da kabul etti.

"Hayır."

Sigaralarını yakıp içmeye başladılar.

Jade yanından onlara bakarak, "Gölü ne kadar süre arayacaksınız?" diye sordu. "Daha önce hiç bu kadar karanlık bir su görmemiştim."

"Renklerle ilgili eski bir efsane vardır," diye bilgilendirdi Vad. Bu dağlar hakkındaki bilgisi Corvina'nın hayal ettiğinden çok daha fazlaydı.

Ethan dirseklerine yaslanarak, "Efsane nedir, Bay Deverell?" diye sordu.

"Ben de merak ettim," dedi Ajax.

Vad sigarasından bir nefes çekip üfledi. "Uzun zaman önce burası Yılan Gölü olarak adlandırılıyormuş. Efsaneye göre, dağdaki bu çukur canavara benzeyen yılanların iniymiş. Ormanda ne bulurlarsa yerlermiş. Bir gün ormanda bir adamı sokmuşlar ve beraberlerinde çukura sürüklemişler. Adamın sevgilisi," de-

vip sigarasından bir nefes daha çekti, hikâye anlatan sesi hipnotize ediciydi. "Güçlü bir büyücüymüş. Onun gittiğini ve vahşice öldürüldüğünü öğrendiğinde öfkeden küplere binmiş."

Dumanı üflemek için duraksadığında Corvina onun profilini izledi. Hem ona hem de hikâyeye bağlanmıştı.

Derin, boğuk sesiyle bir şekilde hikâyeyi daha da ürpertici hale getirerek, "Acı içinde," diye devam etti. "İne girmiş ve tüm yılanları saçlarıyla kapana kıstırarak sevgilisinin çürüyen bedenini kucaklamış. Ardından çukuru suyla doldurarak hepsini boğmuş. Suyun siyahının onun saçından geldiğini söylüyorlar. O, sevgilisiyle kalırken zehirli yılanları da sonsuza dek oraya hapsetmiş."

Corvina titredi.

"Bu ürkütücüymüş," derken Ethan'ın sesi hafifçe titredi.

"Siktir, tüylerim diken diken oldu," diyen Erica kollarını ovaladı.

Vad kıkırdayarak sigarasını taş korkuluğa bastırdı. "Bu eski bir efsane. Kütüphaneye bakarsanız bu dağlarla ilgili bir sürü efsane bulursunuz. Böyle yerler, hayal gücüne en fena şekilde ilham verme eğilimindedir."

Ajax kasvetli havayı dağıtarak, "İyi ki dalgıçlar hikâyeyi bilmiyor," dedi.

Vad gruba, "Hepiniz şatoya geri dönmelisiniz," dedi. "Dersleriniz var ve bu olay sizi ilgilendirmiyor."

Corvina, arkadaşlarının yüzündeki isteksizliği görebiliyordu ama hepsi başlarıyla onayladı ve ardından birlikte şatoya yöneldiler. Hayat normale döndü.

Dikkati dağılmış bir şekilde geçirdiği üç ders ve ödevlerden sonra, bazı kitapları kütüphaneye iade etti. Gün batımında grupla buluşup tekrar göle doğru küçük bir yolculuğa çıktı.

Karşılaştıkları sahne biraz farklıydı.

Bankın üzerinde, adli tıp görevlilerinin üzerinde çalıştığı bazı şeyler olan bir muşamba vardı. Corvina ne olduğunu göremiyordu. Havadaki gerilim yüksekti, dedektiflerin hepsi ciddi ifadeler takınmıştı. Vad ve diğer iki öğretmen, Dr. Brown ve Dr. Pol, kollarını kavuşturmuş, Ajax ile bir tarafta duruyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jade. Corvina da aynı şeyi merak ediyordu. O sırada bir bağırış duyuldu.

Başka bir şey bulunmuştu.

Corvina, çantasının askısını öyle bir kavradı ki eklemleri beyazladı. Gölü izlerken bir grup insan, teknelerden birindeki bir dalgıca koşup elindeki şeyi aldılar. Ardından dalgıç tekrar göle girdi. Ekiptekiler aceleyle banka koşturup ellerindeki her neyse serdikleri muşambanın üzerine dikkatlice koydular. Arkadaşları ne olduğunu görmek için aceleyle oraya koşturdu; ancak Corvina olduğu yerde kaldı ve içini bir soğukluk işgal ederken aniden onun varlığının sıcaklığını hissetti.

"Haklıymışsın gibi görünüyor, küçük karga," dedi sakin, kasvetli bir sesle.

"Cesetleri mi buldular?" Ona bakmak için döndü, kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Kemikleri."

Corvina titredi, adamın vücudunun sıcaklığına yaklaşma isteği daha şiddetli hale geldi.

Gözleri göldeyken, "Onları hâlâ buluyorlar," dedi Corvina'ya. "Cesetlere ağırlık takılmış."

Corvina rüyasını, ayak bileklerini kavrayıp onu aşağı çeken elleri hatırladı. "Ayaklarına, değil mi? Ayaklarına bağlı bir şeyler vardı?"

Vad ona bir bakış attı. "Evet."

Ondan sonra sessizce durup Vad'ın dedesinin yarattığı kargaşanın ardında kalanlara tanık oldular. Vad için bu kolay olmasa gerekti.

Corvina kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı, ardından destek verircesine parmağını yavaşça onun elinin üzerinde gezdirdi. "İyi misin?"

Vad homurdanır gibi güldü. "Aslında mutluyum. Rahatladım."

Corvina kaşlarını çatarak ona baktı. "Cesetler bulunduğu için mi?"

"Evet," dedi elini saçlarının arasından, o beyaz tutamın üzerinden geçirerek. "Muhtemelen hepsinin kimliğini belirleyemeyeceğiz ancak bulunduklarını bilmek rahatlatıcı. Tek bir yerde bu kadar çok ölüm olması..." Sesi sakindi. "Aslında bu, şatonun üzerindeki lanetin bir kısmını kaldırabilir."

"Sence bu, Kara Balo'daki kaybolmaları sonunda durdurur mu?"

"Bunu bir ay sonra öğreneceğiz, değil mi?"

Sonraki birkaç saat içinde, üniversiteden giderek daha fazla öğrenci kenarda durup olayları izlemek için göle geldi. Corvina arkadaşlarıyla şaşkınlık içinde bekledi ve gün batıp dalışın durdurulması gerekene kadar dalgıçların defalarca ekipmanlarla inip başka bir şeylerle çıkmalarını izledi.

Dalgıçların göl yatağında buldukları her şeyi çıkarması üç gün sürdü. Sonunda, bölgeye daha fazla dedektif gelmiş, bulunanları görmek için daha fazla öğrenci toplanmış, her şeyi düzgün bir şekilde organize etmek ve kaydetmek için daha fazla adli tıp uzmanı akın etmişti.

Son akşam dolunayın altında, dört geniş muşambanın üzerine düzgün bir sıra halinde toplanan eşyalar dizildi. Ayakkabı, saç tokası ve saat gibi kişisel eşyalardan iskelet kalıntılarına kadar bir sürü şey.

Kemikler.

On dört kafatası.

İnsan ve hayvana ait olmak üzere toplam sekiz yüz altmış sekiz parça kemik. Geri kalanı muhtemelen göl yatağının altına gömülmüştü.

Corvina beynindeki kadın sesini bir daha duymadı.

Ve tek bir sorusu cevapsız kaldı.

Bunları nasıl bilebilmişti?

BÖLÜM 23

Corvina

Sonraki birkaç hafta hızlıca geçip gitti. Sınavlara çalışmaktan, final ödevlerini hazırlamaktan ve Vad'la gizlice buluşmaktan Corvina'nın neredeyse nefes alacak vakti bile olmadı.

Şatonun sahibi ve yönetim kurulu üyesi, aynı zamanda öğretmen bir erkek arkadaşa sahip olmak bazı açılardan çok işe yarıyordu.

Biraz ders çalışsın diye kütüphaneyi erken açmak için Bayan Suki'den özel izin almıştı ve bu, öğrencilere söylenmemişti; çünkü Bayan Suki, kitapları konusunda öğrencilere güvenmiyordu. Corvina'nın rutini basitti. Erkenden uyanır ve birkaç saatliğine bir ödevi üzerinde çalışmak için kütüphaneye giderdi. Vad genellikle antrenmanından terli ve ateşli bir şekilde dönmüşten sonra onu bir koridorda bulur, kitaplığa dayar ve boş kütüphanenin içinde onu sikerdi. Corvina daha sonra kulesine geri döner, duş alıp derslere hazırlanır, arkadaşlarıyla –özellikle Jade'le– takılır ve yavaş yavaş onun iyileşmesine yardım ederdi.

Dersler sırasında, Vad'ın dersine kadar güzelce odaklanır ve anlatılanları dinler, Vad'ın dersinde ise adamın içinde nasıl hissettirdiğini bilmiyormuş gibi davranır, bir yandan da onu süzerdi. Günün son dersinden sonra arkadaşlarına kütüphaneye gideceğini söylerdi ama ya sınıfta kalıp Vad'ın onu masasının üzerine yatırmasına veya onu arkadan becerirken uçurumdan başka bir şey göremesin diye pencereye dayamasına izin verirdi ya da gerçekten ders çalışmak için kütüphaneye giderdi.

Akşam yemeğinden sonra arkadaşlarına yürüyüşe çıkacağını söylerdi; fakat Vad'la ya onarım nedeniyle öğrencilere hâlâ açık olmayan Mahzen'de buluşur ya da odasında birkaç saat vakit geçirirlerdi.

Daha doğrusu sikişiyorlardı.

Gittikçe büyüyen doyumsuz bir ihtiyaçla ve daha da derinleşiyormuş gibi görünen yoğun bir hassasiyetle *bolca* sikişiyorlardı. Yatakta nefeslerini düzene soktuktan sonra da şatoya bakan küvette ya da ormanda yürüyüşe çıktıklarında bolca konuşuyorlardı. Bazen de hiç konuşmuyorlardı. Bazen Vad iblislerini kovmak için müzik çalıyor, Corvina da meleklerini bilgilendirmek için romanlarını okuyordu.

Her ne iseler, sadece öyle olmaya devam ediyorlardı. Akıntıya karşı savaşmayı bırakmışlar, nereye varacaklarını bilmeden kendilerini ona teslim etmişlerdi.

Cesetlerin gölden çıkarılması, bir şekilde kampüstekilerin ormanları daha da korkunç bulmasına neden olmuştu. Artık kimse ormana girmiyordu ve tüm ölülerin şatoya musallat olduğu söylentileri insanların kafasında giderek daha fazla geçerlilik buluyor gibiydi. Herkes hayalet görmeye başlamıştı. Kampüsteki kulelerde, koridorlarda, bahçelerde hayalet hikâyeleri yaygınlaşmıştı. Bu durum öyle bir noktaya gelmişti ki sı-

nıf arkadaşlarından biri tuvalette işeyen bir hayalet gördüğüne yemin ettiğinde Corvina kafasını duvarlara çarpmak istemişti.

Corvina tüm bu söylentilere inanmıyordu ve bu, çoğunlukla kafasındaki seslerin suskunlaşmasından kaynaklanıyordu. Yine de hissettiği şey bir rahatlama değildi çünkü Kara Balo yaklaşıyordu. Kötü, korkunç, feci şekilde yanlış bir şeylerin olacağına dair bir his vardı içinde. Dr. Detta da hiç geri dönüş yapmamıştı ve bu daha da sinir bozucuydu.

Sabahın erken saatlerinde yoğun, keyifli bir orgazmik seks seansından sonra kütüphane koltuklarında otururken, "Açıklayamıyorum," dedi Vad'a. "Sanki... içgüdülerim bana bağırıyor. Kötü bir şey olacak ve ben ne olduğunu bilmiyorum."

Vad çömelmiş, şöminedeki odunları karıştırıyor ve çekici yüzü ateşin ışığıyla aydınlanıyordu. Hava artık gündüzleri kesinlikle daha iyiydi ama sabahın erken saatleri hâlâ çok soğuktu.

"Bunu özellikle tetikleyen bir şey var mı?" diye sordu. Corvina'nınkinin yanında duran kırmızı-kahverengi, yumuşak koltuğa oturup bir düğmesi kütüphanenin zemininde kaybolmuş olan gömleğini iliklediği.

Corvina, adamın sorusu üzerine bu duyguyu hissettiği anları düşünmeye çalışarak durakladı. Kalbine bir şey oturuverdi. "En güçlü hissettiğim an, bizim birliktelikerimizden sonraki anlar oluyor. Ben... Sanırım seninle ya da belki ailenle bir ilgisi olabilir?"

Vad bir elini huzursuzca sallanan dizine koyarak onu durdurdu. "Tamamen hormonal de olabilir. Piçlik olsun diye demiyorum ama benimleyken hormonların yükseliyor. Daha yoğun hissediyorsun. Nedeni bu olabilir."

Bazen çok fazla mantıklı konuşuyordu. Corvina içini çekti. "O zaman başa döndük, yani benim herhangi bir şey hakkında sıfır fikrimin olduğu yere."

Vad dizini sıktı. "Dün Ajax geldi. Bana kurbanlardan on tanesini teşhis ettiklerini söyledi. Dördü hâlâ bulunamamış."

"Ama on beş kişi değiller miydi?" Corvina boş mezarları hatırladı.

"Evet," diyerek ayağa kalktı Vad. "Başka bir yere atılmış olabilirler. Buradaki ormanları göz önüne alırsak asla öğrenemeyebiliriz."

"Gidiyor musun?" dedi Corvina ona dönerek. Siyahlara bürünmüş uzun geniş fiziğine, yüzünden uzaklaştırdığı saçlarına, ateşin ışığında parlayan o beyaz saç tutamına, güzel elmacıkkemiklerine ve derinliğini azıcık bile kaybetmemiş o yakıcı, çarpıcı gümüş gözlerine baktı. Tanrım, onu aylar önce gördüğü ilk gece kadar muhteşemdi.

"Bugün tezimi bitiriyorum," dedi ve dudaklarını onunkilerin üzerine kapamak için eğildi. Ona sert bir öpücük verdi, ardından piercingine de bir öpücük kondurdu. Gözleri alev alevdi. "Uslu dur."

Corvina güldü. "Ne zaman durmadım ki?"

Vad'ın dudakları yukarı kıvrıldı, onu üzerinde becerdiği masadan iki kitap aldı ve çıkıp gitti.

Corvina bir nefes verdi ve eleştirel teoriyi incelemeye geri döndü. Midesindeki düğüm asla tam anlamıyla çözülmemişti.

O anda, Corvina günlüğünü açıp kalemini aldı ve hayatında ilk kez düşünceler kendiliğinden akmaya başladı.

Duvarlardaki rüzgâr
Sırları ve günahları fısıldar

Bana fısıldar
Beni çağırır
Dinlememi ister
Ben de denerim
Başarısız olurum
Ölümü duyamam
Yaklaşan ölümü

Bilinçaltından ne saçmalıklar döküldüğüne baktı ve gözlerini kapadı. Sayfayı yırtıp ateşe attı hemen. Ateş kâğıdı yuttu, mürekkep alevlerin içinde eridi, sonunda küllerden başka bir şey kalmadı.

Bir süre defterine dokunduktan sonra sessizce, bir şatoda ölen ve onu hiç aramayan sevgilisi için şatoya musallat olan bir kızın hikâyesini yazmaya başladı.

Jade birkaç saat sonra onu koltukta, defterine deli gibi bir şeyler karalarken buldu.

Arkadaşı çantasını yere koydu. Bayan Suki'nin boş masasına baktı ve Vad'ın saatler önce oturduğu koltuğa bıraktı kendini.

Yorgun bir sesle, "Daha fazla çalışamayacağım," diye söylendi. "Tarih dersinde bir olayın daha tarihini ezberlemem gerekirse olay çıkarırım."

Corvina dudaklarının seğirdiğini hissetti ama sessiz kaldı, son satırı da yazıp defteri kapattı ve çantasına koydu. Hikâyenin damarlarında yarattığı heyecan yeni bir şeydi.

İşi bittiğinde Jade, "Balo için heyecanlı mısın?" diye sordu.

Ufacık da olsa heyecanlıydı. Hayatında bu çocukların bahsettiği balo gibi bir şey hiç görmemişti. Lezzetli yemekler, iyi müzikler, güzel kıyafetler ve maskeler... Kulağa mükemmel bir gece gibi geliyordu. Bu sefer kimse ortadan kaybolmazsa tabii.

Omuz silkti. "Biraz, evet."

Jade, Troy'dan beri ilk kez tekrar pembeye boyadığı tırnaklarına baktı. Onu düşünmek bile Corvina'nın içini sızlatıyordu. Her gün varlığını ve ona özel olan sırıtışını özlüyordu, bu yüzden oda arkadaşı için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu. Bazen Jade'in Troy'u kaybettiği gibi Vad'ı kaybederse nasıl hissedeceğini düşünüyor ve Jade'in yataktan kalkıp hayata devam edebilmesi onun için bir mucize gibi geliyordu.

Jade hâlâ tırnaklarına bakarak, "Ethan bana onunla gider miyim diye sordu," dedi. "Romantik anlamda falan değil. İkimiz de Troy'u severdik, bu yüzden birlikte gitmemizin iyi bir fikir olacağını düşünüyor."

Corvina'nın kaşları hafifçe kalkarken arkadaşının ifadesini inceledi. Onun Jade'den hoşlandığından oldukça emindi; ama Ethan iyi bir arkadaş olduğu için Troy yaşarken Jade'e asla yan gözle bakmamıştı. Corvina arkadaşlarına biraz neşe getireceğini umarak, "Bence bu iyi bir fikir," diye onayladı.

Jade onun bıraktığı kalemi alıp rasgele şekiller çizmeye başladı. "Sen kiminle gidiyorsun?"

Verenmore'un gümüş gözlü şeytanıyla. Gizlice. Ama tabii ki bunu söyleyemezdi.

"Hiç kimseyle," diyerek omuz silkti. "Tek başıma gayet iyiyim."

"Bence Jax sana teklif etmek istiyor."

Corvina dudağını ısırarak, "Umarım etmez," dedi. Vad, kendi deyimiyle 'Corvina'nın eteğinin altına girmeye çalışan biri olduğu için' Jax'dan hoşlanmıyordu ve roller tersine dönseydi muhtemelen Corvina da hoşlanmazdı.

Jade, "Bugün dışarısı harika," diyerek ayağa kalkıp Corvina'nın elini tuttu. "Hadi. Seni biraz güneşe çıkaralım. Zaten bu zindanda çok fazla zaman harcıyorsun."

Çoğu zaman ateşli öğretmenini beceriyordu ama Jade'in bunu da bilmesine gerek yoktu.

Yukarıdaki arka bahçelere çıktılar. Güneş dağların üzerinde güzelce parlıyor, haftalarca süren soğuktan sonra yürekleri ferahlatıyordu. Öğrenciler her yerde çimenlerin üzerine oturmuş, gruplar halinde güneşleniyorlardı. Jade onları Ana Salon'un oradan Fakülte Kanadı'na giden Arnavut kaldırımlı patikanın geçtiği tarafa doğru yönlendirdi ve boş bir yere oturdu.

Corvina çantasını bıraktı ve Ana Salon'un penceresinin önündeki kırmızı gülleri kontrol etti. Gidip dikenlerine dikkat ederek iki tane kopardı ve birini arkadaşına verdiğinde kızın yüzünü aydınlatan gülümsemeye bayıldı. "Bu şato gündüzleri çok güzel."

Corvina yüzünde bir gülümsemeyle, boynunu bulutlarla bezenmiş mavi gökyüzüne doğru uzatarak ellerinin üzerine yaslandı.

"O da ne öyle?"

Arkadaşının sesindeki sıkıntılı ifadeyle hemen ona bakan Corvina, kızın yeşil gözlerini yana sarkmış kazağının altındaki omzunda buldu. Jade'in baktığı şey, vücudunda her daim bulunan öpücük iziydi. Vad bu izlerin genellikle sadece ikisinin bileceği kapalı yerlerinde olmasını seviyordu. O kadar derin bir sahiplenme ve şefkatin kanıtıydılar ki hiç sonu yokmuş gibi hissettiriyorlardı.

Kötü görünüyor muydu? Muhtemelen. Umurunda mıydı? Pek değil.

Tepeden tırnağa, tamamen ona ait olmaya bayılıyor, bu düşünce onu heyecanlandırıyordu.

Lâkin bunu başka kimsenin görmesini istemiyordu.

Numaradan omzundaki noktayı ovuşturdu ve omuz silkti. "Ah, bu mu? Geçen gün rafa çarptım."

Jade ona 'Gerçekten mi?' diye çığlık atan bir bakış attı.

"Güzelim, bir öpücük izi gördüm mü tanırım ve o iz Cor, öpücük izlerinin şahı gibi. Öpücük izi bir spor dalı olsaydı, seninki Olimpiyatlara çıkmaya hak kazanırdı. Biriyle mi görüşüyorsun?"

Corvina dudağını ısırdı, arkadaşına yalan söylemek istemiyordu ama özelini paylaşmak da istemiyordu.

"Bak," diye devam etti Jade. "Biliyorum son zamanlarda iyi bir kafada değilim ve muhtemelen bana söyleyemeyeceğini hissettin ama senin yanındayım, tamam mı? Ve bir adamla senin üzerinde böyle bir iz bırakmasına izin vereceğin kadar ciddi bir şekilde görüşüp görmediğini bilmek isterim."

Tanrım, Jade böyle söyleyince Corvina kendini çok kötü bir arkadaş gibi hissetti. Ama durumun karmaşıklığı göz önüne alındığında Vad'dan bahsedemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden ortak bir nokta bulmaya çalıştı.

Corvina, "Daha yeni," diye onayladı. "Ama ciddi olduğu kesinleşinceye kadar açıklamak istemiyoruz."

Bu bir yalandı çünkü ne kadar ciddi olduklarının çoktan farkındaydı.

"Aman Tanrım, kesinlikle üst sınıflardan biri, değil mi?" Jade gülümsedi, gözleri parlıyordu. "En azından seksin iyi olduğunu söyle."

Corvina sadece gülümseyince Jade ıslık çaldı. "Yüzüne böyle bir gülümseme yerleştirdiğine göre bir tanrı olmalı. Vay be kızım. Senin adına sevindim."

Arkadaşının elini tutup sıktı. "Teşekkür ederim, Jade."

Jade çantasına baktı. "Kartların yanında mı?"

Corvina şaşkınlıkla, "Evet, niye ki?" diye sordu.

"Ethan'la gitsem mi bilemiyorum," derken biraz çimen yoldu. "Benim için kartlara bir bak lütfen."

Corvina kıkırdayarak çantasını açtı ve kart destesini çıkardı. Çimenlerin üzerinde biraz boşluk açtı, şişesinden biraz su aldı ve annesinin ona öğrettiği gibi destenin etrafına serpti. Kartları alıp elinde karmaya başladı ve tanıdık ağırlığın zihnine ve düşüncelerine yerleştiğini hissetti.

"Ethan'la baloya gitmeli misin?" diye sorduğunda bir kart düştü.

Corvina karıştırmayı bıraktı, kartı çevirdi ve sırıttı.

Kupa ası. "Bu çok kesin bir evet."

Erica yanına gelip, "Dostum, tarot mu bakıyorsun?" dedi ve Jade'in yanına çöktü. Heyecanlı görünüyordu. "Benim için de bir kart çeker misin lütfen?"

Corvina güldü. "Elbette. Bana bir soru sor."

Erica bir an düşündükten sonra sırıttı. "Bay Deverell teklifimi kabul edecek mi?"

Corvina'nın midesi kasılırken içinde Erica'nın gülümseyen yüzünün ortasına bir yumruk atma dürtüsü oluştu. Ona iyi davranan bir kıza duyduğu şiddetli tepkiye ve sahipleniciliğinin yoğunluğuna şaşırarak kızı süzdü.

Jade iç geçirdi. "O bir öğretmen!" diye tısladı.

"Yani?" Erica kaşlarını çattı. "Tek seferlik bir şey olacak. Kimse bilmeyecek. Adam seksi, tamam mı?"

Corvina gerçekten bir şey yapmamak için yanağını ısırarak kartlarını daha sert karıştırdı. Bir kart düştü. Kılıç üçlüsü. İçi tatminle doldu.

"Korkarım bu hayır oluyor Erica." Keyfi yerine gelmiş, neşelenmişti. Evren onun yanındaydı.

Birkaç öğrenci daha yanlarına gelip Corvina'dan bir kart çekmesini istedi. Corvina özellikle sevdiği ve yapmayı özlediği bir şeyle dikkatinin dağılmasından memnundu. Bir saat içinde,

bulutlar gökyüzünü kaplarken etrafında öğretmenler de dahil olmak üzere küçük bir kalabalık toplanmış, hepsi ya bir soruya yanıt bulmak ya da diğerlerinin cevaplarını görmek istiyordu.

İnsanların onu -ormanda yaşayan, tuhaf gözleri ve tuhaf bir annesi olan tuhaf kızı- olduğu gibi, doğal haliyle kabul etmesi, Corvina için çok garip bir andı. Son zamanlarda sosyal olarak kabul görmeyi o kadar da umursamadığını, kendini daha az yalnız ve daha bütün hissettiğini fark etmişti. Ve bu, muhtemelen Vad'ın onu kabul etme şeklinden kaynaklanıyordu. Aralarındaki bağ vasıtasıyla onu güçlendiriyor, olduğu şekliyle sevimli göründüğünü, dışlanması gereken biri olmadığını, değerli bir yere ait olduğunu fark etmesini sağlıyordu. Kendini kabullenmesini, farklı olduğunu ve bunun her şeye değeceğini anlamasını kolaylaştırmıştı.

Birkaç ay önce oda arkadaşına tarot aşkını anlatmaktan bile çekinen Corvina, şu an bir bahçede, etrafı insanlarla çevrili bir şekilde oturup sevdiği şeyi hiç çekinmeden yapan Corvina'dan çok farklıydı.

Kalbindeki sıcaklık on kat artmış ve dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti.

Ve sanki onu çağırmış gibi kalabalık yol açtı; Vad, çemberin içine girdi. Gümüş gözleri üzerindeydi, içinden geleni yapışını izliyordu. Onu kendi alanında görmekten duyduğu gurur gözlerine yansımıştı ve bu, Corvina'nın içinde bir şeylerin sevinçten patlamasına neden oldu. Omuzlarını biraz daha dikleştirdi, çenesini biraz daha yukarıya kaldırarak daha kocaman gülümsedi.

Onunla gurur duymasını istiyordu, tıpkı Corvina'nın onunla gurur duyduğu gibi. Kendisine bakmasını ve genelde olduğu gibi dağılmış birini değil de yetenekli, tutkulu bir kız görmesini

istiyordu. Fazladan bir çabayla kardı kartları, kuşkusuz ki onun için biraz gösteriş yapıyordu ve dudaklarındaki küçük seğirmeden Vad'ın da bunu fark ettiği belliydi.

Bir kart düştüğünde endişeyle cevabını bekleyen Dr. Kari'ye baktı. Neredeyse komik görünüyordu. Adamın kartını çevirdi. Kupa dokuzlusu.

"Bence kesinlikle eve bir teklifte bulunmalısınız, Dr. Kari," dedi ve adamın yüzündeki rahatlamayı izledi.

"Sevindim. Karım orayı istiyordu. Teşekkürler Bayan Clemm."

"Benim için bir zevkti, profesör."

Dr. Kari yoluna devam etti ve gökyüzü biraz daha kararırken Corvina kartlarını karıştırmaya geri döndü.

"Bir sorum var, Bayan Clemm," diyen derin sesle içi kıpır kıpır oldu ve başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. "Benim için bir kart çekme nezaketini gösterir misiniz acaba?"

"Elbette, Bay Deverell," diyerek ona iyi bildiği, yatakta yüzünde birçok kez gördüğü bir gülümseme gönderdi. "Neyle ilgili?"

Vad ellerini ceplerine sokup başını yana yatırdı. "Âşık olduğum kadınla ilgili."

Kalbi durdu.

Elleri de öyle.

Çevresindeki öğrencilerin nefeslerini tuttuğunu duydu. Herkesin içinde onun böyle bir şey söylemesine, böyle bir şey hissetmesine şok olmuşlardı.

Corvina bakışların kendisine çevrildiğini hissetti ve yüzünü zar zor kontrol edebildi. Hafifçe titreyen elleriyle kartları tekrar karıştırdı. Vad yüzündeki tüm gaddarlıkla onu izlerken iç organları ayrılıp tekrar kaynaşıyordu sanki.

"Ne olmuş ona?" Corvina yutkundu, içinde nidalar kopsa da sesinin normal çıkmasına minnettardı.

"Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum," dedi gözlerini ondan hiç ayırmadan. Yalnız olsaydılar Corvina onu yere yatırır ve kıyafetlerini çıkarırdı. Yoğun bir şekilde uyarılmıştı, duygular ve açıklanamaz bir şey damarlarında nabız gibi atıyordu. Gözyaşlarına boğulmak ve sırıtmak istiyordu. Göğsü nefes darlığıyla inip kalkıyor, kalbi aşırı uyarılmış bir şekilde çarpıyordu. Kartı bekleyen kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

Corvina kartın onun cevabı olacağını, o anda hissettiği ama söyleyemediği her şey olacağını bilerek karıştırmaya devam etti. Vad'ın bunu bilmesine, göğün, güneşin ve toprağın buna şahit olmasına ihtiyacı vardı.

Bir kart düştü.

Titreyen ellerle aldı ve dudakları da titremeye başlarken kartı adama doğru çevirdi.

Kupa ikilisi.

Karşılıklı sevginin, bağın ve derinliğin kartı.

Corvina, "O da aynı şeyi hissediyor, Bay Deverell," derken adamın alev alev yanan gözlerine baktı. "Kesinlikle aynı şeyleri hissediyor."

Vad onu oracıkta öpebilirdi.

Corvina bunu gözlerinde gördü. Yüzünde, çenesini eğip ağzının tadına bakmadan hemen önce takındığı o ateşli ifadenin aynısı vardı. Fakat Vad, olduğu yerden hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Görebildiği kadarıyla elleri ceplerinin içinde yumruk olmuştu.

Kalabalığın ortasında ikisi arasında paylaşılan, hayatının en derin, en yoğun anlarından biriydi.

"Rahatladım," dedikten sonra ona bir kez daha ateşli bir bakış atıp uzaklaştı.

Corvina çimenlerin üzerinde öylece oturdu, adamın sıradan açıklamasıyla dünyası bir kez daha kendi ekseni etrafında döndü ve yüzünde bir gülümsemeyle onun gidişini izledi.

Günün bu kadar parlak görünmesini sağlayan, karanlığın olasılığıydı.

Stephen King

BÖLÜM 24

Corvina

Ne Vad itiraflarını bir kez daha gündeme getirdi ne de Corvina.

Vad bazı işlerinden hemen sonra iki günlüğüne Verenmore'dan ayrıldı ve Corvina da dersleriyle meşgul oldu ama Tanrı aşkına, onu özlemişti.

Üçüncü gün Vad, gece yarısından sonra onunla kule odasında buluşmasını isteyen bir not bırakmıştı.

Corvina, sadece onun için giydiği siyah dantel geceliğiyle odasından gizlice çıktı ve mumları yolu aydınlatırken koridorda yürüdü. Taş merdivenleri çıkıp ardından döner merdivene geldiğinde tüm kat uyuyordu.

En üst kata çıkıp durdu. Aylar önce onu ilk kez aynı noktada gördüğünü ve ne kadar büyülendiğini hatırladı. Hâlâ büyülenmiş haldeydi.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ağır kapıyı hafifçe iterek açtı. Menteşelerinin yüksek sesli gıcırtısı karşısında yüzünü buruşturdu ve içeri süzülerek doğrudan kenarlarında süslü bir desen bulunan büyük kemerli pencereye gitti. Şamdanı kenara koydu ve dışarı baktı.

Şaşırtıcı derecede açık bir geceydi. Kulenin bu tepesinden, uzaktaki kasabanın parıldayan ışıklarını, kadifemsi kara ormanla çevrili uçsuz bucaksız dağı, neredeyse elini uzatıp dokunabileceği kadar yakın olan yarım ayı görebiliyordu. Bu yükseklikte rüzgârın yüzünde nasıl hissettireceğini merak etti. Pencereler, muhtemelen odaya bir şeylerin girmesini önlemek için camla kaplanmıştı.

Bir an için Troy'un çatıda o kadar yüksekteyken nasıl hissetmiş olabileceğini merak etti ama üzüntü onu bu düşünceden uzaklaştırdı. Troy ile Alissa'nın ölümleri ve esrarengiz benzerlikleri hakkındaki düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde aşağıdaki Arnavut kaldırımlı boş yolu izledi.

Vad'ın gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissetmesi bir dakikasını aldı.

Vad kapıya yaslanırken Corvina onun camdaki yansımasına baktı. Elleri ceplerinde, bakışları onun üzerindeydi. Girdiği kapı kapanmıştı ve nasıl olduysa hiç ses çıkarmamıştı. Bir numara mı biliyordu?

"Gözlerini diktin," dedi Vad'a dönmeden. Sadece yansımasını görse de nabzı boynunda çırpınıyordu.

Corvina'ya göre, tam onluk bir hareketle başını yana eğdi. "Seni izlemeyi seviyorum."

Corvina yan tarafa kaydı ve onu az miktardaki ay ışığının altında nasıl görebildiğini merak etti. "Beni sürekli izleyen sizsiniz, Bay Deverell. Ama ben sizi daha iyi görüyorum."

Vad, "Öyle mi?" diye sordu ona bir adım daha yaklaşarak. "Ne görüyormuşsun bakalım?"

"Bir bilmece," dedi ona. Tıpkı onun kendisiyle oynadığı gibi o da adamla oynuyor, bu oyunun sadece bir şekilde biteceğini bilerek bundan zevk alıyordu. "Benim bilmecem. Gözlerinde bir tehlike var."

"Senin gözlerinde de hâlâ bir açlık var," derken derin, tok sesi aralarındaki boşluğu sertçe kesti. "Söyle bana, seni daha fazla tatmin etmeme mi ihtiyacın var?"

Corvina derinlerinde bir yerde sözlerinin yankısının titreştiğini hissetti. Corvina'yı görüyordu, gerçekten görüyordu; gözleri önünde çırılçıplak serilmiş bir haldeydi sanki. Göğsü inip kalkarken elini pencereye bastırdı ve diğer eliyle eteğini sıkarak aya baktı. O arkasında durduğunda ise vücut sıcaklığını hissetti ve sesli nefesler almaya başladı.

Vad arkasında durmaya devam etti, kendini ona tamamen bastırmıyordu ama öyle hissedilebilirdi ki Corvina'nın sırtı yanıyordu. Vad'ın kolları iki yanından pencereye dayanıp onu arasına hapsettiğinde meme uçları sertleşti. Düzgün tırnaklı, uzun ve güzel parmaklarını görüyordu. İri, becerikli elleri vardı ve üzerlerinde çok az koyu renk tüy bulunuyordu. Corvina o ellerin ağırlaşan göğüslerini tutarken, meme uçlarını çekip bükerken, hafifçe canını yakıp sonra acısını dindirirken nasıl hissettirdiklerini biliyordu. Yerinde hafifçe sallandı. Görüntülerin baş döndürücü etkisi ve adamın sıcak, misk kokusu onu sadece ikisinin olduğu bir koza gibi sardı.

"O gün kalabalık hoşuna gitti mi?" diye sordu Vad. Sesi aralarındaki havayı kalınlaştıran bir duman gibiydi. "Hiçbir fikirlerinin olmadığını bilmek sana heyecan verdi mi?"

Corvina'yı çok iyi tanıyordu.

"Bana cevap ver," diye emretti.

"Evet," diyerek dürüstçe yanıtladı, kaburgaları her nefeste genişliyordu.

"Peki, yoldan geçen birinin başını kaldırıp seni cama bastırılmış bir şekilde görebileceğini bilmek sana heyecan veriyor mu?" Fısıltısını sağ kulağında duydu. Sıcak nefesi tenini ısıttı.

"Ben..." diye konuşmaya başladı ama adamın burnunun kulak memesine değdiğini hissedince sözleri bir inlemeye dönüştü.

"Cama dayanmak, şeytanın seni arkandan becermesi?" diye soludu Vad. "Seni heyecanlandırıyor mu?"

Corvina başıyla onayladı.

"Aferin kızıma," diye övdü onu. "Bunu benim için mi giydin?" diye sordu dantel geceliğinin askısıyla oynayarak.

Vad'ın dili ona verdiği öpücük izinin üzerini yalarken, "Uyurken bunları giymeyi seviyorum," diyerek hafifçe inledi. Adam geceliğinin askısını omzundan indirip bir memesini camın önünde açıkta bıraktı.

Hayatında hiç bu kadar uyarılmamıştı Corvina.

Vad saçlarını bir eliyle tutup çekti. O lezzetli karıncalanmayı saç derisine, boynuna ve inlemesine neden olacak bir şekilde soğuk cama sürtünen meme uçlarına doğru dağıttı.

"Sessiz ol," diye emretti. "Ağzım mı, sikim mi?"

Başı geriye düştü. "İkisi de."

"Seni açgözlü kız," derken sesi eğlenmiş geliyordu. Parmakları onun sırılsıklam yuvasını buldu. "Benim için nasıl da ıslanmışsın. Birini seç. Ağzım mı, sikim mi?"

Edepsiz bir kelimeyi sözlü olarak kullanmak zorunda olduğunu anlayınca boynundan yukarısı yanmaya başladı. Daha önce, onunlayken bile hiç öyle laflar etmemişti; Vad'ın öyle konuşmasını sevmesine rağmen bu tuhaf hissettiriyordu. "Sen."

"Ben ne?"

"B seçeneği."

Kıkırdadı. "Söylemelisin küçük karga."

Tanrı aşkına, sinir bozucuydu. Corvina derin bir nefes aldı. "Şeyin... sikin."

"Ve onu nerende istiyorsun?"

"İçimde."

"Nerende Corvina?" diye mırıldandı ve boynunun kenarını öptü. "Ağzında mı, amında mı, kıçında mı? Nerende istiyorsun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Amımda."

Vad ödül olarak bir parmağını içine itti ve Corvina onu resmen yuttu. Perişan haldeydi, o kadar ıslaktı ki suları uyluklarından aşağı damlıyordu.

Arkasında Vad'ın kendini hizaladığını hissetti; bu her seferinde çok tanıdık ama bir o kadar da yeni hissettiriyordu. İçine girdiğinde nefesi kesildi, dolgunluğu hem canını yakıyor hem de onu mest ediyordu. Başı adamın omzuna düştü. Vad omzunu ve boynunu öperken avuçlarını cama bastırdı, elleri Corvina'yı resmen cam ile vücudu arasında sıkıştırmıştı.

"Benim güzel, seksi küçük cadım," diyerek kendini yavaşça içine itti Vad. O kadar derine girdi ki içindeki kasların her bir yerinde sikinin nabız gibi atışını hissedebiliyordu. "Bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyor. Kahrolası şey benim için yaratılmış. Benim çılgınlığım."

Kulağına üfler gibi söylediği sözler o kadar yumuşak, o kadar nazikti ki buluşmalarının heyecanıyla tezat oluşturuyor, kan dolaşımına lezzetli ateş ve neşe patlamaları gönderiyordu.

"Evrenin seni benim için yaratmış, değil mi?" diye sordu şefkatle, bir eli aşağı inip memesini kavradı. "Ve beni de senin için böyle bir adam yapmış. Böylece sana ihtiyacın olanı verebileyim diye. Sana ihtiyacın olanı veriyor muyum?"

Corvina yüzünü yana çevirdi, dudakları aynı hizadaydı. "Bana daha fazlasını veriyorsun."

"Siktir," dedi ve onu öptü Vad. Kendini Corvina'nın derinlerine itiyor, inlemelerini yutuyordu. Dudakları tekrar boynundan aşağı kaydı ve Corvina, hareketini kolaylaştırmak için bacaklarını daha da açarak başını omzuna yasladı.

Aniden hayalet karıncaların teninde gezindiğinin hissedince donuverdi.

Corvina başını kaldırıp etrafına bakındı, gözleri camdaki yansımasına kaydı ve gözlerinin tamamen kararmış olduğunu gördü.

Arkasından Vad'ın, "Ne oldu?" dediği anda aklında başka bir ses duydu. Haftalardır duymadığı bir sesti ve beraberinde o çürük kokusunu da getirdi.

'Beni bulmadın.'

Vücudunu bir titreme kaplarken Vad bir anda içinden çıktı ve onu döndürdü.

"Ne gördün?" diye sordu. Gözleri ciddiydi, kendini toparlayıp yanına geldi.

Corvina konuşmak için ağzını açtı ama sesi tekrar duydu.

'Beni bulmana ihtiyacım vardı. Sıradaki sensin.'

Titrerken saçlarını kavradı, aklına neler olduğunu anlamıyordu. Durmuştu. Durmuş olması gerekiyordu. Haftalardır ne bir ses duymuş, ne de bir gölge görmüştü. Çok mutluydu. Bunun olmaması gerekiyordu. Tekrar olmamalıydı. Çünkü bu sadece zihninin hâlâ paramparça olduğu anlamına gelirdi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldanmaya başladı. Çocukken bir şey onu üzdüğünde yaptığı gibi sallanıyor, gözlerini kapatıyor, kaçmaya çalışıyordu.

Kafa derisindeki keskin bir acı, onu bu halinden çıkardı.

Vad onun önünde duruyor, kızgın ve endişeli görünüyordu. Saçlarını yumruğuyla sıkıca kavrayıp yüzünü kaldırarak tüm dikkatini ona vermesini talep etti.

"Konuş benimle," diye emretti Vad. Corvina teslim olarak bileklerini kavradı, kafası hafifçe yerine geliyordu. Vad tutuşunu biraz yumuşattı ama onu bırakmadı, üzerindeki gümüş gözleri ayın ve mumların ışığıyla çarpıcı görünüyordu.

"Kızı tekrar duydum," diye başladı ve tam olarak ne gördüğünü, yaşadığını ve sesin söylediklerini detaylıca anlattı.

Bitirdikten sonra, "Bilinçaltımın bunu nasıl yapabildiğini bile anlamıyorum," dedi. "Bana bunu yaşatmak için hangi

işaretlerden yararlanmış olabileceğini bilmiyorum. Ve neden şimdi? Neden tam bir işin ortasındayken..." Hıçkırıklardan konuşamadı. İçindeki kafa karışıklığı, hüsran, korku ve endişe artıyor, onu genetik geçmişinden dolayı eşi benzeri olmayan bir umutsuzluk çukuruna sürüklemeye çalışıyordu.

"Hey, hey, buraya gel." Vad onu kendine çekerek kollarına aldı. Corvina onun kokusunu ciğerlerine kadar çekti, sesin taşıdığı iğrençliğin yerini yanan odunların sıcaklığı ve konyağın baş döndürücülüğü aldı. İliklerine kadar bildiği bir kokuydu bu. Onu sıkıca sardı, köklerini bağladı, yerine demirledi, ikisinin de anlamadığı veya bilmediği şeylerden korudu.

Corvina burnunu adamın göğsüne gömdü. Kollarını beline doladı ve verdiği rahatlığı, ondan önce yabancısı olduğu rahatlığı kabul etti. Bedeni onunkine mükemmel bir şekilde sokulmuştu.

Vad ona uzun dakikalar boyunca sarıldı ve başının üstüne yumuşak öpücükler kondurdu. Onu hafifçe salladı ve Corvina kalbinin sakinleşmesine, zihninin berraklaşmasına; gözlerinin açılmasına izin verdi.

Biraz uzaklaşıp ona baktı. "Anı bozduğum için üzgünüm. Kelimenin tam anlamıyla..."

Vad onun yüzünü avuçlarken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, başparmaklarıyla yanaklarına düştüğünü bile fark etmediği gözyaşlarını sildi. "Şimdi iyi hissediyor musun?"

Corvina başını sallayarak onayladı ve geceliğinin askılarını düzeltti, tüm bu süre boyunca göğüslerinin açıkta olduğunu fark etmemişti bile.

Sonra pencere pervazına oturdu ve Vad'ın da karşı tarafa tünemesini izledi. Arkasında yanan mumlar, siyah kıyafetler içindeki haline ürkütücü bir ışıltı katıyordu.

"Ne bulmam gerektiğini bile bilmiyorum."

Vad, uzun bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı ve sonra başını eğdi. "Mo'ya sormayı denedin mi?"

Corvina onun önerisi üzerine gözlerini kırpıştırdı.

Kafa karışıklığı bariz bir şekilde belli olunca, "Bu seslerin senin içinde, bilinçaltında olduğunu düşünürsek," diye açıklamaya başladı Vad. "Hepsi aynı yerden geliyor. Mo hayatın boyunca tanıdığın ve güvendiğin bir ses olduğuna göre neden ona sormayı denemiyorsun? Ne zararı olabilir ki?"

Vad'la yaptığını hayal ettiği en tuhaf konuşma bu olmalıydı. Aynı zamanda garip bir şekilde mantıklıydı.

"Şimdi mi sormamı istiyorsun?" derken kaşları havalandı.

Vad omuz silkti. "Benim yanımda yapmanı tercih ederim. Ne olur ne olmaz diye." Bir kriz geçirirse diye.

Corvina iç çekti ve gözlerini kapadı. Vad'ın, ayağını kucağına aldığını hissetti. Daireler çizerek ayağını ovuşturuyordu. Adamın onu rahatlatmaya çalıştığına emindi ama bu biraz tahrik ediciydi, özellikle de işleri yarıda kesildiği için.

Dokunuşuna odaklandı, onu güvende tutmasına izin verdi ve içinden düşündü.

'Mo? Orada mısın? Yardımına ihtiyacım var. Bana yardım et. Bana ne bulmam gerektiğini söyle.'

Bekledi. Ve bekledi. Ve biraz daha bekledi. Hiçbir şey duymadı.

Yenilgiye uğramış bir şekilde gözlerini açtı ve başını iki yana salladı. "Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Genelde tam tersi olur."

Vad parmaklarıyla ayaklarına hafifçe vuruyor, duyamadıkları bir melodi çalıyordu. "Kendine güven küçük cadı. Ben güveniyorum."

İç çekerek dışarıdaki aya baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Aklına aniden bir şey gelmişti. Çocukluğundan bir anı, annesiyle birlikte hayatında sadece birkaç kez yaptığı eski bir ritüel.

"Ay," diye soludu ve Vad'a bakmak için döndü. "Kara Balo. Hep aynı tarihte mi yapılıyor?"

Vad kaşlarını çattı. "Hayır. Tarihler değişiyor."

"Ama her zaman dolunayda mı oluyor?" diye sordu, kalbi güm güm atıyordu.

Corvina, adamın bu konuşmanın nereye varacağı konusundaki şaşkınlığını hissedebiliyordu. "Evet. En azından bildiğim kadarıyla. Neden?"

Corvina saçlarını elleriyle geriye itti. "Her beş yılda bir, özel bir dolunay olur. Buna Lekeli Ay denir. Çoğu insan bilmez," diye bilgilendirdi ve adamın bakışlarının keskinleştiğini gördü. "Annem bana bunun dünyadaki en güçlü dolunay olduğunu, ruhsal olarak birçok tutulmanın gücüne sahip olduğunu söylemişti. Ben Lekeli Ay zamanı doğmuşum."

Vad, "Tamam," dedi ona söylediklerini düşünerek. "Yani, Kara Balo her seferinde bu Lekeli Ay zamanı oluyor. Bu ne anlama geliyor peki?"

Hüsranla dişlerini gıcırdattı Corvina. Keşke bir fikri olsaydı.

"Bilmiyorum. Ama annem o gece enerjinin yüksek olduğunu söylerdi. Eğer öyle bir gecede bu kadar çok insan öldürülüyor ve öldürenleri lanetleyen gerçek bir cadı olduğu iddia ediliyorsa, o geceki enerji çok güçlü olmalı." Corvina kendi sözleriyle tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Kaybolmaların gerçekten doğaüstü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Vad. Parmaklarının ayağının üzerindeki hareketi duruvermişti.

Corvina onun sözlerini düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse bu şatoda her şeyin mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum."

Çürüyen bedenimden çiçekler büyüyecek ve ben onlara dönüşüp sonsuza dek yaşayacağım.

Thomas Moore

BÖLÜM 25

Corvina

Kara Balo'ya bir hafta kalmıştı.

Ve Verenmore keyifli bir kaos içindeydi.

Corvina'nın çoğunlukla ödü patlıyor, hem sesin söylediği şey konusunda hem de tarihin, özellikle de tanıdığı biriyle tekerrür etmesinden endişeleniyordu. Lâkin bir tarafı da böylesine yeni bir şey için heyecanlıydı. Özellikle de sınavların bitmesi ve ödevlerin teslim edilmesiyle yeni dönemin başlangıcına kadar derslere bir ay ara verildiği için. Bir ay boyunca, öğrenciler varsa ailelerini ziyaret edebilir veya şatoda kalmayı seçebilirlerdi. Çoğu çocuğun kaldığını fark etmişti ki bu hem üzücü hem de değildi.

Balo ile ilgili harika olan şey, kampüste yeni yüzlerin belirmesiydi. Kurul, balo için elinden geleni yapıyordu. Ana Salon Kulesi'nin kilitli tutulan ilk katı bu vesileyle açılmıştı. Aşçılardan garsonlara, elektrikçilere ve müzisyenlere kadar hafta boyunca ekstra ekip ve personel işe alınmıştı. Depodaki aletler, mobilyalar ve çatal bıçaklar çıkarılmıştı.

Her kuleden insanlar, farklı saatlerde Yönetim Kanadı'na çağrıldı. Ölçümler ve notlar alan, herkese balodan bir gün önce hazır olacak kıyafetlerini giydiren bir terzi ekibiyle tanıştırıldı.

Kaosun tek dezavantajı Vad ile geçirebileceği zamanın olmamasıydı. Kampüste dolaşan onca insan varken ve dersler bitmişken, onunla yakalanmadan buluşmanın hiçbir yolu ve yeri yoktu. Buna onun binası da dahildi. Ayrıca balo bu kadar yakınken, gerçekten riske atmak istemiyorlardı.

Dört günlük ayrılık, onu ne kadar özlediğini anlamasını sağlamıştı. Arkadaşlarıyla ve kitaplarıyla vakit geçiriyor, şatonun tüm atmosferinin tadını çıkarıyordu ama onunla daha çok eğlenirdi. Vad onun zihni için önemliydi ve arazide ona kısa bir bakış atmakla yetiniyor, uzun, karanlık bedeni ona dokunma ihtiyacıyla yüreğini sızlatıyordu.

Zamandan hem nefret ediyor hem de seviyordu.

Kulesindeki kızlarla birlikte kendi kıyafet denemesi için Yönetim Kanadı'nda dururken, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için sersemlemiş hissediyordu. Gözlüklü adam onu arka ofislerden birine çağırdığında şaşırdı.

Jade merakla arkasına bakarak, "Ne istiyor ki?" diye sordu.

Corvina omuz silkti. Hiçbir fikri yoktu. Ofise gitti ve ona hiçbir zaman yardımcı olmamış adama kaşlarını kaldırdı.

"Elbisen orada," dedi ve dışarı çıktı.

Corvina kaşlarını çattı ve ofise girdi, adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Sonra donuverdi.

Açık pencere camlarından birindeki askıdan şarap rengi, neredeyse koyu mor bir elbise sarkıyordu. O kadar koyu bir renkti ki üstündeki morlar ve siyahlar parlıyordu. Tamamen kapalı olan kolları bir çeşit dantelden yapılmıştı. Yakası, neredeyse göbeğine kadar inen bir V şeklindeydi, eteğin yan tarafından uyluğun üst kısmına kadar uzanan bir yırtmaç vardı.

Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemişti.

Sanki onun elbise haliydi.

Ve onun için kesinlikle mükemmel olan bu elbiseyi seçebilecek tek bir kişi vardı.

Elbisenin manşetine iliştirilmiş bir not gözüne çarptı. Gergin bacaklarla ilerledi ve -elbiseyi mahvetme ihtimaline karşı- notu çıkarmaktan yarı korkarak dikkatli bir şekilde elini uzattı.

Neyse ki bir şey olmamıştı. Kâğıdı açtı ve adamın dikkat çekici el yazısıyla karşılaştı. Onunla olan ufacık bir temasta bile kalbi bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu.

Benim küçük cadım,

Hafta sonu hukuki bir toplantı için Tenebrae'ye gittim ve bunu buldum. Renk bana boşalmandan hemen sonraki gözlerini hatırlattı. Senin giymen ve benim çıkarmam için tasarlanmış bir elbise.

Maskeni ayakkabının yanındaki kutuda bulacaksın. (Evet, ayak numaranı biliyorum).

Sana ne giyeceğimi söylemeyeceğim. Bunun yerine, beni maskeli insanlar denizinin içinde tanımanı istiyorum. Beni denizde bulmana ihtiyacım var.

Şimdilik her şeyi ofiste bırak. Daha güvenli olacaktır. Sorulardan kaçınmak için balodan önceki gün alırsın.

Umarım beni özlüyorsundur. Bu elbiseyi giydikten sonra seni elime geçirince amın bir süre boyunca sızlayacak.

Ve balo gecesinde dikkatli ol, küçük karga. Her daim kötü şeyler olur.

Senin şeytanın.

Corvina notu göğsüne bastırdı, kendini kontrol edemeyip dudaklarından bir mutluluk çığlığı kaçırıverdi. Sözlerini ezberleyene kadar tekrar ve tekrar okudu.

Elbisenin altındaki kutuya baktı; Vad'ın topuklu bir şeyler seçtiğini umarak ayakkabıları görmek için çömeldi. Bir çift topuklu ayakkabısı vardı ve onları seviyordu ama şatoda giymek akıllıca değildi.

Vad ona gerçekten de topuklu ayakkabı almıştı. Ayak bileğinden baldırlarına kadar uzanan bağları vardı, kalın topukları gümüş rengiydi. Arnavut kaldırımlı yollar için çok seksi ama aynı zamanda pratikti de.

Aynı çantaya sarılmış, kâğıt kumaşla kaplı bir şey dikkatini çekti. Göz alıcı bir gümüş maskeydi. Gümüş parıltılar ve kristallerden yapılmıştı, ışıkta parıldıyor ve etrafa küçük gökkuşağı yansımaları gönderiyordu, uçları ise kedigözü şeklinde kıvrılmıştı. Yüzünü alnından burnuna kadar kaplayacak ve alt yarısını açıkta bırakacak bir maskeydi.

Corvina her şeyi yerine koydu ve elbiseye tekrar bakarak görüntüsünü hafızasına kazıdı. Güzeldi ama onu gerçekten kelimeler kifayetsiz kalacak şekilde etkileyen şey başkaydı; Vad'ın bir toplantıya gitmesine rağmen onu düşünmesi ve ilk gecesini daha iyi hale getirecek böyle bir hediyeyle geri dönmüş olmasıydı. Onunla buluşamasa bile bunu ulaştırmanın bir yolunu bulması ve içini sıcacık, kıpır kıpır eden bir not bırakmış olmasıydı.

Büyük şeyin ardındaki küçük şeyler dokunmuştu kalbine.

Tanrım, onu çok ama çok seviyordu.

Ne zaman âşık olduğunu, şehvetinin ne zaman bu köklü ihtiyaca dönüştüğünü hatta bir anda mı yoksa yavaş yavaş mı olduğunu bile bilmiyordu. Önemli değildi. Sonuçta olan olmuştu.

Her şeyi bulduğu gibi geride bırakan Corvina, notu bluzunun içine sıkıştırdı ve ofisten çıkıp ölçülerini veren kızların yanına gitti.

Roy ona kaşlarını kaldırdığına göre yüzünde bir çeşit ifade olmalıydı. "Tuhaf gözlü, ofiste kafayı mı buldun yoksa?"

Corvina mental olarak kendine çekidüzen verip yüz ifadesini değiştirdi. "Burada kafayı bulmaya değer bir şey olsaydı, onu ilk kullananın sen olacağından eminim, Roy," diye karşılık verdi. Artık kıza ve onun iyi niyetli küstahlığına alışmıştı.

Roy gözlerini devirdi ve ölçülerini aldırmak için ayağa kalktı.

Jade kenarda beklerken ona, "Ee, ofiste ne vardı?" diye sordu.

"Bir mektup," diyerek ona gerçeği söyledi Corvina. "Önemli birinden."

Ölçü verme sırası onlara geldi ve Corvina reddetmedi, eğer reddetseydi insanların bunu sorgulayacağını çok iyi biliyordu. Zaten terzi onun çoktan bir elbisesi olduğunu biliyordu, muhtemelen Vad her şeyi ayarlamıştı ve sadece Corvina'nın ölçülerini alıyormuş gibi yapıyordu.

Birkaç dakika içinde işleri bitti ve binadan çıkıp güneşli güne adım attılar. Rüzgâr burnuna sandal ağacı kokusunu taşıdı ve hemen ardından Mo'nun sesini duydu...

'O ev, Vivi.'

Corvina donakaldı.

Ne evi?

Ormandaki ürkütücü kulübe mi?

"Ne oldu?" Jade yanında durup endişeli gözlerle ona baktı. "Öylece dondun, Cor."

Corvina koku kaybolurken gözlerini kırpıştırdı, ona söylemek için ağzını açtı ama etrafta diğer kızlar varken bir şey onu durdurdu. Başını iki yana salladı, gözleri kanadın diğer ucundaki bir adamla konuşan tanıdık bir figüre çarptı.

Jade'e, Ajax'ın iri formunu işaret ederek, "Hiçbir şey. Sadece Troy'un ağabeyiyle bir şey hakkında konuşmam gerektiğini hatırladım," dedi. "Sen devam et. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Kaşları havalanan Jade'in bakışları Ajax ile onun arasında gidip geldi. "Aman Tanrım, öpücük izini veren adam o!"

Corvina inkâr etmek üzereydi ama sonra sustu. Gerçeğin yerine böyle düşünmesi daha iyiydi.

"Vay canına be kızım," diye sırıttı Jade. "Adam taaaş. Git yanına hadi. Sonra görüşürüz," diyerek el salladıktan sonra gitti.

Corvina derin bir nefes aldı ve Ajax'a doğru yürüdü.

Onun geldiğini ve yüzündeki kararlı ifadeyi fark eden Ajax konuştuğu adamdan izin istedi.

Corvina oyalanmadan, "Biraz zamanın var mı?" diye sordu.

Adamın yüzü ciddileşti. "Elbette. Göldeki adli tıp incelemesini bitirmek üzereydik. Neler oluyor?"

Corvina etrafına bakınıp birilerinin duyma mesafesinde olup olmadığını kontrol etti. "Benimle ormana gelmeni istiyorum."

Ajax'ın koca bedeni dikleşti. "Neler oluyor, Corvina?"

"Ormanda bir kulübe var," diye başladı ama bildiklerini ona söylemeden nasıl anlatacağını bilemiyordu. "Onu biliyor musun?"

Ajax'ın kaşları çatıldı. "Sanmıyorum. Neden?"

"Sadece, benimle gel," diyerek zaman kazanmaya çalıştı. "Yolda anlatırım."

Ajax etrafına bakınarak meslektaşlarından birini yakaladı ve bir süreliğine müsait olmayacağını söyleyerek Corvina'ya yolu göstermesini işaret etti.

Corvina, Vad'i olanlardan haberdar etmek istiyordu ama onu dünden beri kampüste görmediği için nerede olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat Vad, Ajax'ı tanıyordu ve Corvina da ona güveniyordu, bu yüzden işe yaramasını sağlamak zorundaydı.

Güneşli ormana girdiler ve Corvina sağı, yani o günden beri gitmediği yönü gösterdi.

"Bu taraftan."

Orman, güneşin parlaklığıyla yıkanmış bir haldeyken gerçek dışı görünüyordu. Ağaçlar duvar gibi duruyordu. Kahverengiden yeşile kadar çok sayıda toprak rengi ve aralarına serpiştirilmiş rengârenk çiçekler vardı. Dalların arasından masmavi gökyüzü göze çarpıyordu; orman, her zamanki gri renk ve sis olmadan bir peri masalından çıkmış gibi görünüyordu. Buna rağmen, karanlık onu sarmıştı.

Yokuş aşağı inerken Ajax yanında durarak onu takip etti. "Kulübede ne var?" diye sordu ve bir kütüğün üzerinden atlayıp sonra da ona yardım etti.

"Oraya bir kez gittik," diyerek ona gerçeği söyledi. "Troy ve grubumuzla. Sadece ormanı bir kez olsun keşfetmek istemişti ve biz de rasgele bu yöne yöneldik."

Eteğini eliyle toplayıp tuhaf görünümlü çiçeklerle dolu bir alanın etrafından dolaştı ve yokuştan aşağı indi.

Ajax birkaç adım öteden, "Bir şey mi oldu?" diye sordu ve arkasını dönüp ona tıpkı Troy'unkilere benzer gözleriyle baktı.

O gün karşılaştıkları uzun silueti hatırlayarak, "Bir şey gördük," dedi. "Pencerelerin arkasında uzun, karanlık bir siluet. Hareket ediyordu. Ama Troy kapıdaki kilidi fark etti. Her neyse, oraya kilitlenmişti."

Ajax bir nefes verdi. "Siktir, burası en cesur piçi bile korkutur."

Hızla yol aldılar, şato arkalarındaki ağaçlığın üzerinde gözden kaybolmuştu.

"Peki, neden şimdi kontrol etmek istedin?" diye sordu ona. Neredeyse varmışlardı.

"Sadece bir önsezi."

Ajax ona imalı bir bakış attı ama hiçbir şey demedi. Bu sırada da kulübe uzaktan göründü.

"Göl buraya yakın mı?" diye sordu Corvina ve hep gölle ilişkilendirdiği o çürük kokusu duyularına yeniden sızdı.

Ajax durakladı ve sola baktı. "Sanırım hemen şu tarafta. Belki beş dakika yürümek gerekir. Neden?"

Corvina, çürük kokusunun hep bu yerden geldiğini fark edince kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Gölün içinde korkunç şeyler gizliyken kulübede de başka bir şey vardı.

Sonunda küçük tuğla ve ahşap kulübenin önünde durdular; Corvina'nın gözleri kapıya takıldı. Kilidi açıktı.

Ajax alçak sesle, "Geçen sefer kilitli olduğundan emin misin?" diye sordu ve çizmesinden Corvina'nın görmediği bir bıçak çıkardı.

Corvina, "Kilidi fark eden Troy'du," dedi. "Kapıya bakmadım."

Kulübeye yaklaşırken, "O zaman kilitliydi demek," dedi Ajax. "Troy ayrıntılar konusunda her zaman iyiydi. Bu da yakın zamanda birinin burada olduğu anlamına geliyor. Arkamda kal."

Ajax kulübenin etrafındaki boşluğu tarayıp geldi. Ana kapıyı açarken Corvina'nın midesi kasıldı.

Çürümüş etin keskin kokusu onlara hemen saldırdı.

Corvina, mide bulantısı yükselirken burnunu kapatarak kokuyu almamaya çalıştı. Ajax korkunç kokuyu duyunca yüzünü buruşturdu ama kapıyı sonuna kadar açtı. Mini mutfaklı, şömineli, oturma alanı ve arkaya açılan iki kapısı olan küçük bir oda göründü.

Corvina cesaret edip yavaşça içeri girdi ve gördükleri karşısında hayalet karıncaların teninde gezinme hissi müthiş bir yoğunluğa ulaştı.

Yerde bir ceset yatıyordu. Kömürleşmiş bir ceset. Leş yiyici böceklerin beslendiği bir ceset.

Corvina kusmuğun boğazına tırmandığını hissetti ve dışarı koşup kahvaltısını çalıların arasına boşalttı. Zihninin ön safhalarına kazınan o çirkin, çok çirkin ölümü hatırlayınca nefes nefese kaldı. Ağzını silerek omurgasını dikleştirdi ve döndüğünde

Ajax'ın eliyle burnunu kapatarak hiç rahatsız olmuyormuş gibi bedeni incelediğini gördü; bu da adamın kaç ceset görmüş olabileceğini merak etmesine neden oldu.

"Çürümesine bakılırsa kadının son beş yıl ile birkaç ay arasında bir zamanda öldüğünü tahmin ediyorum," dedi gözleri vücudu tararken.

"Kadın mı?" diye mırıldandı Corvina, gözlerini inceleyebilmesine yetecek kadar yanmış bedenin üzerinde tutmaya çalıştı.

"Kesinlikle kadın," diye başını salladı Ajax. "Ve öldükten sonra yakılmış. Bacaklarına baksana," derken bedenin, dizlerinin altındaki kısmını gösterdi. Soluk griydi ve şişmişti.

"Her kimse, cesedi yakmaya başlamış ama sonra durmuş. Ya yarıda kesmek zorunda kalmış ya da sadece üst yarısını yakmak istemiş."

Ona döndü. "O gün burada hareket eden bir şey gördüğünüze emin misin?"

Corvina başını salladı. "Evet. Uzun bir siluet."

"Büyük ihtimal o zaman da ceset burada duruyordu," derken dişlerini gıcırdattı. "Hadi geri dönelim. Adli tıpı buraya getirmem gerekiyor."

Corvina, tüyleri diken diken olmuş kollarıyla kulübeden memnuniyetle ayrıldı. Tüm bunları nasıl bildiğini anlayamıyordu bile. Buraya geldikleri gün, bilinçaltı bazı ipuçlarını mı görmüştü? Ve o kadın kimdi?

Ajax kapıyı kilitledi ve yürümeye başladıklarında, "Corvina," dedi. "Vad'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Corvina yokuşta durakladı. "Onun bu olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ajax kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Beni bir dinle. Onu severim ama kişisel hislerim soruşturmanın önüne geçemez. O ceset," dedi ve kulübeyi işaret etti. "Uzun zamandır orada, çoğu insanın burada bulunduğundan daha uzun hem

de. Ve ormanda dolaşmayı seven eski bir öğrenci olarak benim bile hiç bilmediğim bir bölgede. Vad, bu ormanları avucunun içi gibi biliyor. Her şeyimin üstüne bahse girerim ki kulübeyi de biliyordur. Ayrıca daha önce şüpheli bir ölümle ilgisi olduğundan eminim. Sorum şu; bunu yapmış olabilir mi?"

Corvina, aklından parça parça hatıralar geçse de başını iki yana salladı.

Grubuyla birlikte şatoya döndükten hemen sonra onun da ormandan çıkması.

Kulübeye gittiği için Corvina'ya kızması.

Dedesinin başına gelenleri ona anlatmaması.

Kadın sesini ilk kez, onunla konuştuktan hemen sonra duyması.

Corvina yürümeye devam ederken tüm varlığıyla sevdiği adamın cinayet işlemeye muktedir olup olmadığını düşündü, gerçekten düşündü. Lâkin olduğuna dair en ufak bir şüphe bile duymuyordu. Onun tehlikeli olduğunu kabul edebilirdi ama aynı zamanda yaşam döngüsüne saygı duyduğunu ve mecbur kalmadıkça o döngüyle uğraşmayacağını da biliyordu.

Daha da önemlisi, aklına gelen görüntülere rağmen sadece kalbinin derinliklerinde, bunu onun yapmadığını biliyordu.

"Hayır," dedi Ajax'a kararlı bir şekilde. "Bu ormanları biliyor çünkü hepsi ona ait. Ama bunu o yapmadı. Çünkü o yapmış olsaydı..." Corvina yanındaki adama döndü. "Başka bir şüpheli ölüm olurdu. Böyle acayip tiksinç bir şey değil."

Ajax, açıklığa çıkarken sözlerini dikkatlice düşündü. Hayat sanki birkaç dakikalık bir uzaklıkta korkunç bir sır yatmıyormuş gibi devam ediyordu.

"Haklısın," dedi Ajax sonunda ve Yönetim Kanadı'na doğru ilerledi. "Her türlü onunla konuşacağım."

Genç adam durup bir dakika Corvina'yı inceledi. "O şanslı piçin teki, biliyorsun, değil mi? Birçok kadın ondan uzun zaman önce kaçardı, özellikle de az önce bulduğumuz şeyden sonra."

Corvina bir kahkaha patlattı. "Her şeyi yanlış anlamışsın, Ajax. İnsanların kaçacağı kişi benim, o değil. O, benim şatomu üzerine inşa ettiğim dağ."

Ajax ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Ve onun sorumlu olmadığına gerçekten inanıyor musun?"

"Evet," diyerek şiddetle savundu Corvina. "Karanlık ve gizemli biri ve yavaş yavaş keşfettiğim sırları var ama o kulübede gördüğümüz şeytanlığı yapan Vad değil."

Ajax başını salladı ve ekibini bulmak için ayrıldı. Corvina ise kulelere yöneldi. Kulübede tanık olduğu her şey aklında dönüp duruyor; kafa karışıklığı, üzüntü ve dehşet artık ayırt edemediği bir şekilde birbirine karışıyordu. Elini serin taş korkulukların üzerinde gezdirerek odasına giden taş merdivenleri çıktı ve merdiven boşluğundaki pencereden dışarıdaki güzel güne baktı.

Kadının kim olduğunu ve aklının onun yerini nasıl bulduğunu merak ediyordu. Ölümünde neden o kadar vahşice bir muamele gördüğünü ve normalde nasıl ölebileceğini merak ediyordu.

En çok da kilitli kulübedeki siluetin kim olduğunu ve şu an da onun şato arazisinde başıboş dolaşıp dolaşmadığını merak ediyordu.

BÖLÜM 26

Corvina

Jade odaya girdiğinde, "Vay anasını, elbiseye bak!" diye ciyakladı.

Corvina aynadan ona sırıttı. Uzun, kuzguni saçlarını havalı, yüksek bir atkuyruğu yapıyordu. Daha önce hiç denemediği bir tarzdı ve ona acayip güzel uymuştu. Balo için yapmadığı şey kalmamıştı; peeling, ev yapımı ağda, hafif yağlarıyla derin bir cilt nemlendirmesi... Duştan sonra boş odaya dönmüş, nefes kesici elbisesini çıkarmış ve giymişti. Sonra da, kolları ağrıyana ve saçları düzleşip toplanmaya hazır hale gelene kadar saçlarını tarayıp durmuştu.

Corvina arkadaşının aynadaki yansımasına, "Elbisen muhteşem," diye iltifat etti. Jade'in gözlerindeki parlak yeşili öne çıkaran ve beyaz saçlarıyla uyumlu açık pembe, incecik straplez korseli elbisesi onu tam da hak ettiği şekilde, bir peri prensesi gibi gösteriyordu.

Jade etrafında döndü, kahkahası havada çınladı. "Mükemmel, değil mi?"

Corvina onu onayladı. Boynuna yıldız kolyesini ve kulaklarına da yıldızlı küpelerini taktıktan sonra dudaklarına elbisesiyle aynı tonda, bulaşmayan -bunu test etmişti- bir ruj sürdü ve siyah eyelinerla kuyruk çizerek eğik gözlerini belirginleştirdi. Geri çekilip kendine hayretle baktı. İyi görünüyordu, gerçekten iyi. Hatta o kadar iyi görünüyordu ki birbirlerinden ayrı geçirdikleri bir haftadan sonra erkeğinin sabrını test edecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu.

Jade de makyajını yaptıktan sonra ikisi de hazırdı. Maskelerini taktılar. Jade'inki beyaz ve pembe renkli, tüylü bir maskeydi, Corvina'nınki ise ışıltılı bir gümüş.

Corvina maskeyi atkuyruğunun altına dikkatlice sıkıştırırken Jade alaycı bir şekilde, "Masken herkesi kör edecek," dedi. "Çok pahalı görünüyor."

Corvina buna bir şey demedi. Bunların hiçbirinin maliyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. Vad'ın eylemlerinin ardındaki düşünceyi bilmediğinden, bunu düşünmek istemiyordu.

Bunun yerine, "Gidelim mi?" diye sordu. Pencereden dışarı, yıldızlı berrak geceye; gökyüzünde sürekli yükselen, kocaman, koyu gri dolunaya baktı. Lekeli Ay.

"Aslında biraz geç kaldık," diye güldü Jade. El ele tutuşup odadan çıktılar ve kapıyı kilitlediler. "Unutma, bu gece hepimiz göz önünde duracağız."

Corvina başını aşağı yukarı salladı ve kendini uzun hissettiren topuklu ayakkabılarla merdivenlerden inmeye odaklandı. Bunlar sayesinde Vad'ın yüzüne daha yakın durmayı umuyordu.

Kuleden çıkıp Arnavut kaldırımlı patikadaki maskeli öğrenci kalabalığına doğru yürüdüler. Hepsi Ana Salon'a gidiyor, heyecanla gülüyor ve gevezelik ediyordu. Şatoda kutlama havası vardı ve Corvina bundan memnundu.

Öğrencilerin kulübede bulunan cesetten haberleri yoktu. Soruşturma ekibi zaten orada olduğu için, biraz daha uzun kalmaları hiç dikkat çekmemiş, herkes Kara Balo'ya odaklanmıştı.

Corvina başını kaldırıp şatoya baktı. Yerden başlayıp çatılara doğru karanlığa dönüşen bir sarı ışıkla aydınlanıyor, baş döndürücü bir siluetle gökyüzünü ikiye ayırıyordu. Ay arkasında büyük bir küre gibi asılıydı. Bu, zamanın içinde herkesin ne kadar küçük olduğunu, bu duvarların yüzlerce yıl önce de tıpkı bugün olduğu gibi durduğunu ve birçok ölüm dansına şahit olduğunu fark ettiği an oldu.

Bu, ürpertici ve iç karartıcı bir farkındalıktı.

Corvina kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı ve patikada topuklu ayakkabılarla yürümeye odaklandı. Bu, topuklu ayakkabılarla çimenlerde yürümekten daha zordu. Elbisesindeki yırtmaç hareket kolaylığı sağlıyor, her adımda bacağını uyluğuna kadar gösteriyordu. Yarı çıplak üst bedenine çarpan rüzgâr serindi, meme uçları biraz sertleşmişti ama neyse ki elbisenin rengi ve kalınlığı tarafından gizleniyorlardı.

Ana Salon binası daha önce hiç görmediği kadar aydınlanmıştı. Gerçek ateşten meşaleler eşit aralıktaki yuvalara saplanmış halde, kare binanın etrafındaki tüm alanı aydınlatıyordu.

Hepsi giyinik ve maskeli olan arkadaşlarıyla dışarıda buluşup birbirlerine iltifat ettiler. Jax'in gözleri göğüs dekoltesi üzerinde biraz fazla oyalanıyor, Corvina ise etrafa bakınarak kalabalığın içinde istediği tek erkeği bulmaya çalışıyordu.

Diğerlerinin yanında uzun kalan pek kişi yoktu ve uzun olanların da saçlarında o belirgin beyaz tutam eksikti.

Hayal kırıklığını dizginleyerek arkadaşlarına döndü. "İçeri girmek ister misiniz?"

Geniş açık kapılara yöneldiler. Yemek salonu yeniden düzenlenmişti; tüm masalar ve sandalyeler duvara dayanmıştı ve bir tarafta yemek büfesi, diğer tarafta da oturma alanları var-

dı. Mahzenin kapısı dışarıdan kilitliydi. Merdivenin yanında, birbirini kucaklayan ve ellerinde birden fazla lamba tutan iki sevgilinin bronz rengi devasa bir heykeli duruyordu. Muhteşem bir şeydi.

Corvina arkadaşlarıyla birlikte yukarı çıktı; yolda birkaç kişiyi, aynı kulede kaldıkları kızları, derslerden arkadaşlarını ve diğerlerini selamlamak için durdular.

Ve sonunda binaya adını veren ancak yıllarca kilitli kalmış Ana Salon'a girdiler.

"Siktir!" Ethan salonda etrafına bakındı, altın maskesinin ardındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şovlarını yapmışlar."

Gerçekten de yapmışlardı.

Karşı duvarda doğrudan ormanın, gölün ve dağların manzarasını sunan bir dizi kemerli pencerenin bulunduğu devasa bir salondu. Şimdiye kadar gördüğü en büyük avize, en az iki yüz mumla birlikte yüksek tavandan sarkıyordu, ahşap levhalar ve çatıyı taşıyan kalın sütunlar adeta bir mimari harikasıydı. Her sütunda yanan bir meşale vardı, demir aynaklıkları o kadar eski görünüyordu ki yüzlerce yaşında olsalar şaşırmazdı.

Corvina etrafına bakınca bu yerin sevgilisinin mirası olduğunu, tüm bunları yaratanın onun ataları olduğunu bir kez daha hatırladı. Birkaç hafta öncesine kadar bu onu küçük hissettirirdi. Kendine kalan miras zihinsel sorunlar ve muhtemelen zor bir gelecekti. Ona verecek hiçbir şeyi yoktu.

Fakat Corvina değişmişti. Bakış açısı değişmişti. Ona kendisinden başka verecek bir şeyi yoktu ve Vad da ondan başka bir şey istemiyor gibiydi. Maddi açıdan her şeye sahip ama duygusal açıdan hiçbir şeyi olmayan bir adam, ondan maddi hiçbir şey istemiyor ama duygusal açıdan her şeyini istiyordu. Garip ama mükemmel bir uyum içindeydiler.

Mahzen'de üzerine defalarca sere serpe yattığı kuyruklu piyano, odanın bir köşesine konmuştu.

Ama Vad hiçbir yerde görünmüyordu.

Piyano dışında birkaç müzisyen de keman çalıyordu ve çiftler salonda toplanıp dans etmeye başlamışlardı.

Corvina gözlerini odanın her yerinde ve çeşitli maskeli insanların üzerinde gezdirdi, erkeklerin üzerinde oyalanarak onu bulmaya çalıştı. Gözleri odayı bir kez, sonra ikinci kez taradı ve üçüncü seferinde, pencerenin yanındaki bir girintide duran, siyah kıyafetlerinin üzerine siyah bir pelerin giymiş ve elinde kadehle onu izleyen bir adamın üzerinde durdu.

Herkesten farklı şekilde, bir karga maskesi takıyordu.

Uzun, kıvrılmış siyah gagası ve göz kısmında delikleri olan, başını kapatan uzun bir alın kısmına sahip bir karga maskesi.

Corvina gülümsedi. "Birazdan görüşürüz çocuklar," dedi arkadaşlarına ve kalabalığın arasından geçip tek başına duran adama doğru ilerledi. Onu kimsenin tanımayacağını biliyordu.

Önünde durdu, dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. "Burun biraz abartı değil mi? Kelimenin tam anlamıyla," derken maskesini gösterdi.

Adam kendine çok uyan bir hareketle başını eğdi. "Ekmek kırıntılarını sana bırakmak istedim."

Corvina biraz yaklaşarak boştaki elini tuttu. "Seni özledim."

Vad azıcık eğildi ve maskesinin gagasıyla onun dudaklarına dokundu. "Ben de seni özledim. Ama duyduğuma göre gizlice Ajax'la çıkıyormuşsun. Endişelenmeli miyim?"

Corvina güldü. "Ah, evet. Ayrı kaldığımız bir hafta için birini bulmalıydım."

Parmakları Corvina'nın elinin üzerinde gezindi. "Bulmuşsun gerçekten de. Ona senin dağın olduğumu mu söyledin?"

Sözlerinin derin tınısı karşısında Corvina'nın nefesi tekledi. Vad'ın maskesinin ardındaki gümüş gözleri sıcacıktı.

"Sana anlattı mı?"

"Anlattı." Vad bir adım yaklaştı ve dudaklarına dokunurken gagası ona değmesin diye başını yana eğdi. "Ve bu dağ, şatona bir şey olmasına izin vermektense parçalanmayı yeğler. Bunu unutma."

Corvina onu tatmak istercesine öne doğru yalpaladı, dudakları hem çok yakında hem de bir o kadar uzakta gibiydi.

"Bu gece işler çok çabuk kızışacak. Kimsenin sana dokunmasına izin verme," diye soludu kulağına. Sözleri, Corvina'nın içine lezzetli bir ürperti yaydı. "Şimdi arkadaşlarının yanına git. Ne yaptığını merak ediyor olmalılar."

Onu bırakmaktan nefret ediyordu ama bırakmak zorundaydı. Arkadaşlarının yanına döndü.

"Nereye gittin?" diye sordu Jade.

Vad odanın karşı tarafına geçiyordu.

Corvina onun köşedeki piyanoya gidişini izlerken omuz silkti. Vad pelerinini arkasına itti ve iri vücudunun yapabileceğinden daha büyük bir zarafetle banka oturdu. Arkasındaki kemancılar sustu ve müzik durduğunda herkes neler olup bittiğini görmek için döndü.

Ve Vad çalmaya başladı.

Corvina destek için duvara yaslandı. Elinde bir bardak içki vardı. Melodi ona doğru sürüklenirken kalbi göğsünde genişliyordu. Bilinen bir beste olmalıydı; çünkü kemancılar araya girip birlikte bir senfoni oluşturdular. Corvina'nın gözleri, sevdiği adamın üzerinde kaldı ve parmaklarının tuşların üzerinde çok tanıdık bir şekilde dans edişini izledi. Gözleri kapalı ve vücudu kavisliydi, duruşu müziğe adanmıştı.

Onu ilk kez o piyanonun üzerinde, bacaklarını iki yana açıp yalamıştı. O piyanonun üzerine sırtüstü yatırmış ve dışarıdaki koridorun sahanlığında insanlar dolaşırken Mahzen'in sessizliğinde becermişti. Piyano çalarken bacaklarının arasına diz

çökmesine izin vermiş, parmakları ve ağzı arasında bir yarış başlamış ve yarışı Corvina kazanmıştı.

O piyano ikisine ait birçok anıyla sırrı paylaşıyordu ve Vad onu çalarken Corvina tüm vücudunun buna tepki verdiğini hissediyordu. Vad piyano çalarken her zaman siyah ve beyaz arasında var olmuştu. Şimdiyse Corvina'yı da yanına çekmişti, artık yalnız değildi.

İnsanlar dans etmeye, izlemeye, içtikçe içmeye devam ederken şarkılar birbiri ardına çalınıyor, melodiler değişiyor, yoğunlukları artıyor ve gece biraz daha vahşileşiyordu. Arkadaşları dans ederken Corvina içkisiyle köşede kaldı, göğsünde kabaran bir gururla onu izliyordu. Corvina nasıl ona aitse, bu adamın da kendisine ait olmasından duyduğu gururla.

Gece ilerledikçe yavaş yavaş bir şeyler değişti.

Belki maskelerden, belki de herkesin anonim hissetmesinden kaynaklanıyordu ama birinci kattaki kalabalıkta canlı bir değişim oldu. Müzik daha da karanlık bir hal aldı, salon daha fazla çiftle dolup taştı ve müzisyenler kalabalıktan görünmez oldu.

Mum ışıkları hafifçe kısıldı.

Havada heyecan dolu bir çatırdama oldu.

Corvina, nefesini tıkayan derin bir şehvetle insanların birbirleriyle öncekinden daha yakın bir şekilde dans etmelerini izlerken ensesinin karıncalandığını hissetti. Köşedeki bir kız, yanındaki adamla sevişmeye başlamıştı. Başka bir adam ise diğer bir kızın göğüslerini tutup elbisesinin üzerinden yoğuruyordu. Pek çok insan sadece izliyordu; birkaç kişi de bir araya gelip dans etmeye, öpüşmeye, birbirini okşamaya başlamıştı. Büyük ihtimalle bunu kiminle yaptıklarının bile farkında değillerdi.

Utangaçlıklar ortadan kalkmıştı.

Müzik durdu ve bir an için Corvina'nın duyabildiği tek şey yüksek sesle alınan nefesler oldu. Bazı insanlar alkışlayıp teza-

hürat yaparak partinin tadını çıkardı; kimileri de kendi içlerinde o kadar kaybolmuşlardı ki umursamadılar bile.

Başka bir şarkı başladığında Vad'ın uzun vücudunu takip etti ve adamın dans pistine gelmesini işaret ettiğini gördü.

Corvina etrafına bakındı, kendilerini serbest bırakmış maskeli bedenlerle çevrelenmişti. Omurgasından yukarı doğru ani bir heyecanın yükseldiğini hissetti.

Kendini kalabalığın ortasında buldu ve onu da arkasında hissedince döndü. Topuklu ayakkabılarının üzerindeyken başının üst kısmı ağzına ulaşıyordu. Vad onu belinden tutup kendine çekti; yavaşça sallandılar ve hâlâ insanlarla çevriliyken bir sütunun arkasındaki daha gölgeli bir alana doğru ilerlediler.

Başını yana çevirdiğinde kendini, altın maskeli bir adam tarafından herkesin görebileceği bir şekilde göğüsleri emilen kırmızı maskeli bir kıza bakarken buldu.

Corvina bedenini serbest bırakıp Vad'ın ona rehberlik etmesine izin verdi. Havada kol gezen seksten tahrik olan bedenine onun ne yapacağını merak ediyordu.

Kulağına eğilip, "Bu gece şeytanla mı oynamak istiyorsun?" diye sorduğunda Corvina'nın nefesi kesildi.

"Evet," dedi nefes nefese.

Onu, salonun herhangi bir yerinden açıkça görülebilen bir sütunun kenarına çekti ve döndürdü; yüzünü, tıpkı rüyasındaki gibi tüm dans edenlerin, izleyenlerin ve âşıkların manzarasını sunan odaya çevirdi.

Kendini Corvina'nın arkasına bastırıp maskesinin ucu elbisesinin V yakasını kapatacak şekilde boynunu öptü. Uzaktan muhtemelen orada tek başına duruyormuş gibi görünüyordu; çünkü arkasında duran, tamamen siyahlar içindeki adam gölgeler içinde kalmıştı ve maskesi Corvina'nın kostümünün bir parçası gibi duruyordu.

Göğüs uçları sertleşip büzüştü ve hızlı nefesler almaya başladı.

"Müziği beğendin mi?" diye sordu ona. Eli bacağına, yırtmacının hemen üzerine düştü.

"Evet," diye yanıtladı Corvina. Kalbi güm güm atıyor, gözleri bakan biri var mı diye etrafı kontrol ediyordu. Daha fazla çift bir araya gelmiş, bazıları grup olmuştu; hepsi çeşitli soyunma aşamalarındaydı ve kimlikleri gizli kaldığı sürece hiçbir şeyi umursamıyorlardı.

Vad, "Bir önceki Kara Balo'da," diye fısıldadı kulağına. "Ajax ve ben tam o avizenin altında Zoe'yi paylaştık," derken yırtmaç kısmını okşadı. "Ben Zoe'nin ağzını becerirken Ajax'ın sikinin de kızın amında olması umurumda bile değildi."

Corvina, bir yandan aklında oluşturduğu bu sahneden tahrik olurken bir yandan da içinde Vad'ın olmasından nefret etti.

"Ama seni," dedi yumuşak bir sesle. O sırada Corvina bir kızın köşede dizlerinin üzerine çöküp bir erkeğin aletini dışarı çıkararak ağzının derinliklerine almasını izledi. "Asla paylaşmam. Ne vücudunu, ne çıkardığın sesleri, ne de yüzünün alacağı ifadeleri. Sen herkesi izleyebilirsin ama onlar seni göremez. Anladın mı?"

Sesindeki sahiplenme, ateşini artırdı.

Eli yırtmacından içeri girdi ve amını buldu. Elbise iç çamaşırını belli ettiği için giymemeyi seçmiş ve Vad'ın bunu seksi bulacağını ummuştu.

"Tam da bu binada, o piyanonun üzerinde bu amcığı becerdiğim zamanı hatırlıyor musun?" derken omzunu öptü ve parmaklarıyla ıslaklığını yokladı. Corvina haftalarca, her gün iki kez becerilmişti ve bir hafta boyunca onsuz kaldıktan sonra amı elinin tanıdık dokunuşuyla, vücudunun bayıldığı sıcaklığı ve etrafındaki sahnelerle sırılsıklam olmuştu.

"Evet," diye soludu. Kelimeyi güçlükle çıkarabilmişti.

Vad amını bir kez tokatladığında Corvina bağırmamak için dudaklarını ısırdı, kalbinin atışını vücudunun her yerinde hissediyordu.

"Ses çıkarırsan," dedi ona, derin sesi seks moduna girmişti. "Biri dönüp bakar ve gölgelerin içinde bir yabancı tarafından parmaklandığını görür. Bunu ister misin? Bu amcığa istediğim zaman, istediğim yerde, istediğim şekilde erişebildiğimi bilmelerini ister misin?"

Sözlerini bitirdiğinde Corvina güçlükle nefes alabiliyordu. Vad iki parmağını sızlayan kaslarının içine iterken genç kadının bacakları büyük elini yerleştirmesi için hafifçe aralandı. Vücudu betimlediği görüntü karşısında alev almıştı.

Kimsenin dönüp onu görmesini istemiyordu. Vad da istemiyordu. Ama herkesin başını çevirip çok yasak bir şey yaptığını görebilmesi ihtimali, damarlarına akışkan bir ateş gönderiyordu.

Azmıştı, hayatında hiç olmadığı kadar azmıştı hem de. Ve Vad da bunu biliyordu. Şeytan. Arzularının derinliğini, onlarla nasıl oynayacağını, nasıl serbest bırakacağını ve nasıl doyuracağını biliyordu.

Avucunu klitorisine bastırıp içine bir parmağını daha sokarak onu genişletirken Corvina dudağını ısırdı.

"Şuna bak, ne kadar da utanmaz... Bir salonun ortasında durmuş, elimi elbisesinin altında sırılsıklam ediyor," diyerek boynunu yaladı. "Benim için nasıl da ıslanıyor, sadece benim için. Beni çok özledin, değil mi?"

Baskıya dayanamayıp, "Hem de çok," diyerek inledi, bacakları titriyordu. Dizlerini birbirine bastırdı, destek almak için bir eliyle sütunun kenarını kavradı ve diğer eliyle de bardağını sıkıca tuttu. Vad ise eliyle onu mahvediyordu.

Erica bir adamla dans ederken ona bakıp el salladı ve Corvina Vad'ın parmaklarını sıkarak kasıldı. Bir şekilde gülümseme-

yi başarıp Erica'ya bardağını kaldırdı ve kız arkasını dönünce rahatladı.

Vad boynuna karşı, "Benim," diye hırladı. Dişlerini elbisenin altındaki, solmakta olan morluğa sürtüyordu.

Teninde ince bir ter tabakası oluşurken, "Lütfen," diyerek utanmadan yalvardı Corvina. Sessizliğe daha fazla dayanamayacağını biliyordu. "Boşalmamı sağla. Lütfen Vad."

Neyse ki Vad ona merhamet edip klitorisinin üzerindeki avucunun baskısını artırdı. Parmaklarını vücudunun sevdiği bir ritimde içine sokup çıkarıyor ve döndürüyordu. Parmaklarını çekerken Corvina'nın kasları onu sıkıca tutuyor, tekrar içine ittiğinde derinliklerine kabul ediyordu. Vad'ın diğer kolu beline dolanarak onu dik tutmaya çalışıyordu.

Orgazmı yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı ve aniden zihni kararadı.

Vücudunu sarsmaya başlayan sıcak bir patlamayla boşaldı. Çığlık atmamak için dilini sertçe ısırdı ve sesini, bir şekilde bir boğuk iniltiye dönüştürdü. Kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarına çarptığını hissedebiliyordu. Uzuvları jöleye dönmüştü. Elindeki bardak sessizce kırılıp elini kesti ve kırıklar damlayan kanıyla birlikte yere düştü.

Vad, "Kahretsin!" diyerek onu çevirdi ve eline baktı. Küçük bir cam parçasının sivri ucu avcunun ortasına saplanmıştı, koyu kırmızı kan parmaklarını kaplıyor ve yere damlıyordu.

Vad kesikten biraz kan fışkırtarak parçayı çıkarırken Corvina yüzünü buruşturdu.

Sevgilisi pelerininin kenarını yırtıp elinin etrafına sıkıca sararak kanamayı durdurdu.

"Cam bileğini kesebilirdi," dedi sertçe, çenesi kasılmıştı.

Corvina canı yanarken ona hafifçe gülümsedi. "O zaman kollarında boşalarak ölürdüm ve bu nasıl da güzel bir ölüm olurdu..."

Vad ona ters ters bakarak elini sarmayı bitirdi.

"Gece daha da vahşileşecek. Kalıp gösteriyi mi izlemek istersin yoksa biraz uzaklaşalım mı?"

Corvina tekrar salona baktı, arkadaşları ya dans etmekle ya da biriyle sevişmekle meşguldü. Salonda giderek daha fazla insan, meşgul olacakları karanlık köşeler buluyordu.

"Beni başka bir yere götür."

"Benimle dışarıda buluş."

Corvina kalabalığa girdiğinde Jade'i bir köşede tek başına durmuş, onun yaklaşmasını izlerken buldu. Ona biriyle yürüyüşe çıkacağını söyledi ve Jade gülümsemeden önce yüzünden kısacık bir ifade geçip gitti.

"Çabuk dön."

Corvina salondan ayrılıp aşağı indi, kalabalığın arasından yavaşça ön girişe doğru ilerledi, onu yakalamaya çalışan birkaç elden kurtuldu ve sonunda geceye adım atıp karga maskeli, gümüş gözlü erkeğini buldu.

Vad onu kollarının arasına alıp döndürdüğünde Corvina bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni inime götürüyorum," derken ona muzipçe sırıttı ve Kara Balo gecesinde; kara pelerinli, gizemli bir adam onu ormana taşımaya başladı.

Onu götürdüğü yolu hemen tanıdı.

Harabelere giden yokuşu inerken kollarını boynuna dolayarak, "Piyanoyu tamir ettin mi?" diye sordu.

"Bu zaman gerektiren bir çalışma," dedi alaycı bir şekilde. "Daha çok tezimi bitirmeye odaklandım."

Corvina dalgın bir şekilde, "Hiç başka bir yerde öğretmenlik yapmak istedin mi?" diye sordu.

Vad ay ışığının altında ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Neden isteyeyim? Verenmore benim. Burayı yavaş yavaş düzeltmek ve bizim gibi, sorunlu geçmişleri olan insanlar için güvenli bir sığınak yapmak istiyorum."

"Ya bu gece biri kaybolursa?" derken endişeli bir şekilde dudağını dişledi.

"Onu olunca düşünürüz, Corvina," diyerek içini çekti ve onu kollarının arasında sağlam bir şekilde tuttu.

Kısa süre sonra, muhteşem ay ışığının altında, tanıdık bir yıkık duvar görüş alanlarına girdi. Oraya yönelirken izleyicileri, gargoyleye benzeyen ürkütücü heykeller ile tek gözlü ağaçtı.

"İnim dediğin yer burası mı?" Corvina kıkırdayarak harabelere ve ayın aydınlattığı boş mezar taşlarına baktı.

Vad onu büyük ölçüde onarılmış piyanonun üzerine bıraktığında Corvina ellerinin üzerinde arkasına yaslandı. Adamın maskesini çıkarmasını, o heykel gibi yontulmuş yüzünü ve bayıldığı beyaz saç tutamını ortaya çıkarmasını izledi. Vad ardından Corvina'nın maskesini de çıkardı ve yana koydu. Önünde diz çöküp ellerini piyanonun üzerine sıkıştırdı. Bir bacağını omzunun üzerine doğru çekerek uyluğunun içini öptü.

Yumuşak tenine hafif öpücükler kondururken, "Bana annenin bileziğini göster," dedi.

Şaşıran Corvina, ona ay ışığında parlayan ve teninde sıcak bir his bırakan kristallerle dolu bileziğinin olduğu sol elini gösterdi.

Vad elini tuttu ve avucuna bir şey bıraktı.

Bir yüzük.

Corvina'nın kalbi duruverdi. Benzerlikleri fark edecek kadar çok roman okumuştu ve okudukları onu fena halde korkutmuştu.

"Sen... bana evlenme teklifi mi ediyorsun?" diye fısıldadı, gittikçe daha da telaşlanıyordu.

Vad güldü. "Hayır küçük karga. Henüz değil."

Corvina anında rahatlayıverdi. Buna henüz ne kendisi ne de Vad hazırdı. Sadece hem birbirlerini hem de kendilerini keş-

fediyorlardı ve bir gün o noktaya geleceklerini umsa da, o gün bugün değildi.

"Sadece elbiseni alırken bu yüzüğü gördüm," derken parmağını üzerinde gezdirdi. "Henüz hazır olmasak da bir gün olacağız. Ve o gün sana başka bir yüzük vereceğim. Bu sadece benden sana bir hediye. Benden bir şeyi, annenin bilekliği gibi her zaman saklayasın diye. Stres anlarında ona bakmanı ve yanında olduğumu bilmeni istiyorum."

"Yani bunun diğer erkekleri uzaklaştırmakla hiçbir ilgisi yok mu?"

Adamın dudaklarının bir tarafı seğirdi. "Gerekçelerimin asla tamamen özverili olamayacağını bilmeliydin. Ben bencil biriyim ve sana bakan herkesin senin çok bencil bir adama ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Corvina gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı ve yüzüğe baktı.

Gümüş bir metalin içine yerleştirilmiş; zarif, yüksek kaliteli ve gözyaşı damlası şeklindeki ametist –ay ışığını kırma şeklinden ametist olduğunu biliyordu– gözleriyle aynı renkteydi. Yüzükte ikisinden de bir parça vardı.

Gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Vad dizine bir öpücük kondurdu. "Bir yazısı var."

Corvina yüzüğü çevirdi.

"*Bilinmeyene yalnız başına gitmene izin veremem.*"

Okudukları kitaptaki alıntıyı hatırlayarak, "*Dracula*," diye soludu.

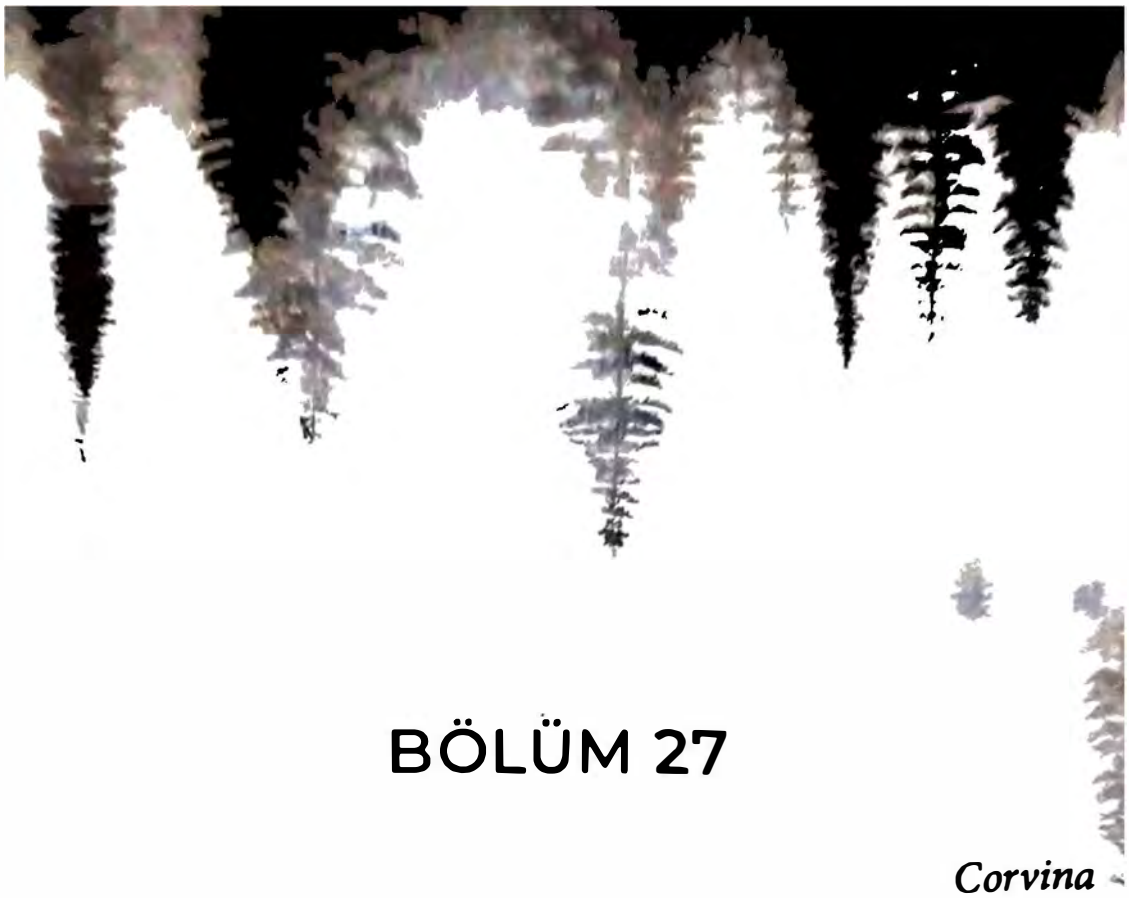
Corvina elini onun için yavaşça çevirdi ve Vad yüzüğü parmağına taktı. Aralarındaki bağa bir düğüm daha atarak, zamanın karşılarına çıkaracağı testlere karşı onu daha dayanıklı hale getirdi.

Vad ayağa kalktığında Corvina onun yüzünü tuttu, kalbinde hissettiği tüm sevgiyle ona baktı ve evrene bu adam için tüm varlığıyla teşekkür etti.

"Sen şatomu tuğla tuğla üstüne inşa ettiğim dağsın," diye fısıldadı, gözleri yanıyordu. "Sen durursan ben yükselirim. Sen sarsılırsan ben yıkılırım."

Vad dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Corvina'nın asla ehlileştiremeyeceği, asla ehlileştirmek istemediği bir vahşilikle onu öptü. Corvina da öpüşüne karşılık verdi. Tarif edilemez dehşetlere tanık olmuş yıkıntıların ortasında, ayın –lekeli, karanlık, kısa ömürlü– ruhuna sahip olan kız sonunda parlayabilmek için gecenin ruhuna sahip bir adam bulmuştu.

Ben kendim, tuhaf ve sıra dışıyım.
Beetlejuice

BÖLÜM 27

Corvina

Vad onu harabelerde becermek istemişti ama orada yaşanan onca şeyi öğrendikten sonra Corvina buna pek hevesli olmadı. Bu yüzden onu şatoya geri götürüp Mahzen'e soktu ve onları içeri kilitledi. Sonrasında, üst katta seksi bir maskeli balo yapılırken hem onu hem de kendisini defalarca kez doyuma ulaştırdı.

"Hep böyle gizli gizli mi dolaşacağız?" diye sordu. Kanepede adamın üzerinde uzanıyordu Corvina. Kıyafetleri aslan başlı koltuklardan birinin üzerindeydi.

Vad, Corvina'nın parmaklarıyla oynuyor, sürekli yeni yüzüğünü ovuşturuyordu. Onu takmasını takıntı haline getirmişti.

Birkaç dakika sonra, "Eğer bu gece bir şey olmazsa," diye mırıldandı. "Buna gerek olmayacak. Yönetim kurulu üyesi olduğumu açıklayacağım. Elbette bundan sonra hiçbir dersine giremem. Ama bizim için kuralları esneteceğim."

Corvina yanan şömineyi seyrederek, "Umarım bu gece hiçbir şey olmaz," diye mırıldandı. Vad onun çıplak omurgasını okşayıp parmaklarıyla bir melodi çalarken sadece arada

bir dalgınca duraksadı. Corvina da onun sakince atan kalbini dinledi.

Yanlış bir şeylerin olduğu hissinden tam olarak kurtulamasa da, kulübede cesedi bulduklarından beri hiçbir şey duymamış veya görmemişti.

"Ajax bir şey buldu mu?" derken çenesini onun göğsüne yasladı. "Yeni bir şey var mı?"

"Varsa bile bana söylemez," diyerek sırtıyla oynamaya devam etti. "Soruşturmada şüpheliyim."

Corvina bu haksızlık karşısında öfkelendi. "Sen yapmadın."

Vad'ın ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Hayır, yapmadım." Sonra ciddi bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. "Ama bunu yapamayacağımı asla düşünme, Corvina." Yüzüne düşen bir tutam saçını geriye itti.

"Birisi senin saçının teline dahi dokunsa, pişmanlık duymadan ona çok daha kötüsünü yaparım. Ayrıca asla yakalanmayacak kadar zeki ve zenginim."

Corvina karnında uçuşan kelebekleri görmezden geldi ve onu uzun zamandır rahatsız eden bir soruyu sordu. "Tam olarak ne kadar zenginsin?"

Vad omuz silkti. "Yeterince zengin. Paramın olmasına alışmam biraz zaman aldı," derken siyah şömineye baktı. "Kaldığım yuva iyi bir yer değildi. Paraları olsa bile asla bize ulaşmazdı. Giymem için sürekli yıkamam gereken üç çift kıyafetim vardı ve bir şey alacak param yoktu. Bir keresinde arkadaşım yaralanmıştı ve ben ona yara bandı bile alamamıştım."

Geçmişini duyunca Corvina'nın içi sızladı ama susarak dinlemeye devam etti.

"Bu yüzden pek çok çocuk... iyi adamlar olmadı," diye mırıldandı. "O hayata alışmaya başlamıştım. Sonra yaşlı, zengin adam birdenbire ortaya çıktı. Beni malikâneye benzeyen bir

yere götürdü ve bana gördüğüm her şeyin ve daha fazlasının benim olduğunu söyledi. Bu... rahatsız ediciydi."

Vad bir süre sessiz kaldı.

Corvina, "Bana arkadaşından bahsetsene," derken başını tekrar onun göğsüne yatırdı. "Annemi bulduğunda aradığın kişi. Onu buldun mu?"

Vad, "Hayır," diyerek bir nefes verdi. "Ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra yuvada çıkan yangında ölmüş." Birden bir kahkaha attı. "İhtiyar Zelda onunla ilgili de haklı çıktı. Alevleri yiyerek öldü."

Corvina'nın bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama sormadı.

Üst kattan gelen bağırışların sesi aniden bulundukları konforlu balonun içine sızdı. İkisi de doğrulup kapıya doğru baktılar.

Aceleyle giyinirken Corvina, "Neler oluyor?" diye sordu.

Vad'ın sesi sertti. "Umarım düşündüğüm şey değildir."

Yani birinin kaybolmuş olması. Tanrım, o da bunun olmamasını umuyordu.

Birkaç dakika içinde merdivenleri çıktılar ve hiç fark edilmeden bir tür kargaşaya girdiler. Vad neler olup bittiğini sormak için profesörlerden birinin yanına gittiğinde Corvina ondan ayrılarak yan tarafa yöneldi.

Erica birdenbire ortaya çıktı, gözleri çılgınca bakıyordu. "Neredeydin? Her yerde seni aradık!"

Corvina gözlerini kırpıştırdı. "Neler oluyor?"

Ethan ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Jade'le senin kaybolduğunuzu düşündük," dedi ciddi bir sesle. "O seninle değil mi?"

Corvina, kalbi güm güm atarken başını iki yana salladı. "Onu görmediniz mi?"

Ethan ve Erica başlarını hayır dercesine salladılar.

Jax yanlarında durdu, gözleri Corvina'ya dikildi. "Saatlerdir yoktun. Nereye gittin?"

Corvina, onun sesindeki talepkârlık karşısında sıcak bir öfke dalgasının içini kapladığını hissetti. "Bu seni ilgilendirmez, Jax. Önceliğimiz Jade'i bulmak."

Corvina, Kaylin'in dikkat çekmek için ellerini çırparak giriş yolunun ortasına yürümesini izledi. Herkes sustu.

"Size çok ama çok üzücü bir haberim var," diye başladı ve Erica bir destek ararcasına Corvina'nın elini tuttu. "Bu gece iki kaybolma meydana geldi."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi ve Corvina afallamış bir şekilde kalakaldı.

İki mi?

Bir asır boyunca hep tek bir kayıp olurken şimdi iki kişi mi olmuştu? Ne oluyordu?

"Birinci sınıf lisans öğrencisi Jade Prescott," dedi Kaylin sıkıntılı bir ifadeyle. "Ve yüksek lisans öğrencisi Roy Kingston üç saatten uzun bir süredir kayıp. Şato binaları arandı ve son olaylar göz önüne alınarak kurul, ormanların ve çevredeki alanların derhal aranmasını emretti. Tüm öğrencilere kulelerine dönmelerini tavsiye ediyorum. Arama ekibine katılmak isteyenler on dakika sonra daha uygun kıyafetlerle Ana Salon girişinde buluşsunlar."

Öğrenciler aceleyle alanı terk etti. Bazıları üzerini değiştirip geri dönecek, bazıları ise geride kalacaktı.

Corvina, Vad'la endişeli bir şekilde bakıştı ve adam ona başıyla onay verdi.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarla çimenlerin üzerinden kulesine koştu, merdivenleri olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı ve odasına gitti. Çabucak soyundu, rahat bir pan-

tolon ve spor ayakkabılarını giyerek odasından ayrıldı ama bir an sonra koridorda durdu.

Berrak bir dolunay gecesiydi, bu da tüm alanın ışıkla yıkandığı anlamına geliyordu. Herhangi bir hareket, kulenin tepesinden görülebilirdi. Yukarı çıkmak için birkaç dakikayı riske atmaya değerdi.

Kararını verdikten sonra çatı katına çıkan merdivenleri koşarak çıktı, kapıyı iterek açtı ve aceleyle pencereye koştu. Yüksekten aşağıya bakarken nefes nefese kalmıştı. Normal olmayan bir şey görmeye çalıştı. Öğrenciler Arnavut kaldırımlı patikada toplanmışlardı, biraz ötelerinde orman görünüyordu. Biraz daha ileride göl vardı.

Corvina gözlerini kısıp olağandışı bir şey görmeye çalışırken dumanı gördü. Ormanın sol tarafından yükselen büyük duman bulutları gökyüzüne doğru süzülüyordu.

Oranın tam olarak neresi olduğunu biliyordu.

Odadan koşarak çıktı, kuleden aşağı indi ve arama için toplanan insanların yanına koştu. Kaylin üç kişilik gruplar halinde gitmekten bahsederken nefes nefese durdu.

"Harabeler," diye soludu Corvina. "Harabelerden dumanlar çıkıyor. Pencereden gördüm."

"Hangi harabeler?" diye sordu birisi.

"Katillerin Harabeleri," diye konuştu Vad. Çoktan ormana doğru koşturmaya başlamıştı. "Geri kalanınız, araziyi arayın. On dakikaya dönerim."

Corvina onun peşinden koştu ve Ajax'ın da arkasında olduğunu fark etti.

Birkaç dakika yokuş aşağı koştular ve kısa süre sonra tanıdık, yıkılmış duvar göründü; Corvina'nın birkaç saat önce bulunduğu harabeler havaya duman kusuyordu.

Vad'in duvarın başında durduğunu, Corvina'yı durdurmak için kolunu uzattığını gördü. Corvina hızını alamayarak adamın koluna çarptı ve önündeki sahneyi dehşet içinde izledi.

Birkaç saat önce oturduğu ve hayatının en güzel anlarından birini yaşadığı, Vad'ın günlerce tamir ettiği piyano alevler içindeydi. Ateş onu canlı canlı yerken tamamen harap olmuştu. Piyano dışında harabede başka hiçbir şeye dokunulmamıştı.

"Bu kişisel bir mesele, Deverell." Ajax keskin gözleriyle korkunç sahneyi inceledi. "Bu ateş, bulduğumuz yanmış kadınla bağlantılı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

Vad olduğu yerde durdu ve sadece ateşin, sevdiği enstrümanı yok etmesini izledi. Corvina, Vad'a ya da dedesine karşı bir kini olmadıkça, birinin harabelerdeki bu şeyi neden yakacağını anlayamayarak sessizce destek olmak için adamın elini tuttu.

Ormanın bir yerinden gelen bir çığlık, hepsini sessiz düşüncelerinden ayırdı ve harekete geçirdi. Her şey çok hızlı oluyor gibiydi. Güzel geçen bir gece, birdenbire her geçen dakika dehşet verici bir şeye dönüşüyordu.

"Nereden geldi?" Corvina sese doğru koştu, kalbi hem hızla hem de endişeyle çarpıyordu.

Ajax hayal kırıklığı içinde inlemeden önce ormanın bir noktasında durup etrafa bakındılar. "Ayrılalım. Bu şekilde daha fazla yeri gözden geçiririz."

"Corvina'yı bırakmam," dedi Vad açıkça ve Corvina bunu takdir etti. Yalnız olmak istemiyordu. Fakat kızlardan biri, hatta umuyordu ki ikisi, ormanda bir yerdeydi ve ayrılırlarsa onları daha çabuk bulabilirlerdi. Ajax haklıydı.

Vad'ın omzuna dokundu.

"O haklı. Git tünelleri kontrol et," diye önerdi. "Onları bilen tek kişi sensin. Ben gölün etrafını kontrol edebilirim. Ajax da gidip kulübeye bakar."

Vad sinirli ve isteksiz bir şekilde etrafına baktı.

Ajax başıyla onayladı, çoktan harekete geçmişti. "Bir şeyler ters giderse sadece bağır."

Vad dönüp ona sert bir öpücük verdi. "Bir yarasa bile seni korkutsa umurumda değil. Çığlık atacaksın, anladın mı?"

"Atarım," diye söz verdi Corvina. "Dikkatli ol."

Vad başını aşağı yukarı salladı, ona bir öpücük daha verdi ve diğer yöne koştu.

Corvina göle doğru yavaş bir tempoda koştu, orman aynı hızda etrafından geçip gidiyordu. Köprünün yanındaki açıklığa çıktı. Soluk ay ışığının altında su parıldıyordu, yüzeyinde ayın parlak bir yansıması vardı.

Corvina güçlükle nefes alarak köprüye koştu ve ters giden bir şey görmek için daire çizerek döndü. Tek gördüğü, sakin ve karanlık göl ile ürkütücü ve sessiz ormandı. Fazla sessizdi, gece yaratıkları bile o anda ses çıkarmıyordu.

Corvina ürperdi ve hareketsiz kalarak bir şey görmeye çalıştı.

Karanlık suyun yüzeyine açık renk bir şey sürüklendi, tıpkı rüyasındaki gibi parıldıyordu. Corvina korkulukların kenarını kavrayarak sudaki şeyin Roy'un saçları olduğunu fark etti.

"Vad!" diyerek elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı. "Ajax! Buraya gelin!"

"Corvina?" Ajax'ın uzaklardan, muhtemelen kulübeden bağırdığını duydu.

"Göle gelin!" diye bağırdı, Roy'un dibe doğru kaymaya başladığını görünce kalbi sıkıştı.

Corvina suya baktı. Karanlık ve yansıtıcı suya. İyi bir yüzücü değildi ama Ajax oraya varana kadar Roy'u suyun üzerinde tutmak için göle girmesi gerekiyordu.

Gölle ilgili efsane aklına gelince ürperdi.

Siktir.

Yap şunu. Yap şunu. Eğer yapmazsan o ölecek, Corvina.

Corvina kendi kendine başını sallayıp derin bir nefes aldı ve korkuluğun üzerinden atladı.

Soğuk su onu tamamen yuttu. Görüşü hepten kayboldu, resmen alta ışık sızmıyordu. Kollarını çırparak bir şekilde yüzeye çıkmayı başardı, havayı yutarcasına nefes aldı ve bir an gözlerinin odağını bulmasına izin verdi.

Sarı saçlar ondan uzaklaşıyordu ve Corvina, Roy boğulmadan önce ona ulaşmayı, hâlâ hayatta olmasını umarak kıza doğru yüzmeye başladı.

Yandan bir su sıçraması duydu ve Ajax'ın göle atladığını, onlara doğru sert kulaçlar atarak yüzdüğünü gördü. Onun varlığıyla cesaretlenen Corvina sonunda kıza ulaştı, bulanık suda onu belinden kavradı ve başını yüzeye çıkardı. Ajax onlara ulaşana kadar onu suyun üzerinde tuttu. Kolları ağırlığıyla uyuşurken bacakları da suyun yüzeyinde kalmaya çalışmaktan yorulmaya başlamıştı.

Ajax neyse ki birkaç dakika içinde Roy'u alıp gölden sürükleyerek çıkardı ve Corvina da onu takip etmeye başladı.

Tam o anda suda bir şey hareket etti.

Corvina panikleyerek durdu, derin bir nefes aldı ve bu sürede kalbi milyonlarca kez attı sanki. Sudan çıkması gerekiyordu çünkü rüyası aklına geliyordu.

Bacağının üzerinden bir şey kaydı.

Sadece bir balık, diye mırıldandı kendi kendine. *Sadece bir balık. Çık şuradan artık.*

Damarlarından adrenalin fışkırırken bir şekilde daha hızlı yüzmeye başladı. Gölde her ne varsa ondan kaçmaya çalışıyor, hareketleriyle göğsü inip kalkıyor, bitkin vücudu bir şekilde dayanıyordu.

Bir şey ayaklarının üzerinden tekrar kayarken gölün kenarına ulaştı ve titreyerek, donmuş bir şekilde sudan çıktı. Az önce karanlık göle atlamış ve kurtulmuş olduğu gerçeğini idrak etmeye çalışıyordu.

Ajax, yorulmadan göğüs kompresyonlarıyla birlikte dönüşümlü olarak Roy'a suni teneffüs yapmaya çalışıyordu.

"Hadi!"

Corvina onun yirmi üçüncü denemesini saymıştı ki Roy sonunda cevap verdi. Ciğerlerinden simsiyah su çıktı, bilinci yerine gelmemesine rağmen göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

Ajax, kızı kaldırarak, "Onu geri götürmeliyiz," dedi. "Şatoya koş," dedi Corvina'ya. "Biraz ateş, battaniye ve kuru giysi hazır et. Ana Salon'daki revirden doktoru bul. Koş!"

Corvina harekete geçip vücudunun izin verdiği kadar hızlıca koştu ve bazı öğrencilerin bir araya toplanıp herhangi bir haber bekledikleri açıklığa çıktı.

Kaylin'e olanları anlattı, salondaki kıyafetlerden alıp üzerine geçirdi ve gelmelerini beklerken her şeyi hazır etti.

Dakikalar geçti.

Arama yapan bazı gruplar, rapor edecek hiçbir şeyleri olmadan açıklığa dönmüştü. Bazı öğrenciler odalarına geri dönmek için ayrıldı. Bazıları, şatoyla ilgili efsanenin gerçekleşmesinden endişelenerek olduğu yerde kaldı.

Vad saatlerdir ortada yok gibiydi ve içindeki bir endişe dalgası onu tüketmeye başlamıştı. Tünellerde arama yapması gerekiyordu; sadece kendisinin bildiği tünellerde. Corvina, nerede olduklarını bırak, kaç tane olduğunu bile bilmiyordu. Belli ki zaman alacak kadardı. Endişelenecek bir şey yoktu, henüz yoktu.

Bir an önce ormandan çıkmasını umarak kollarını kavradı ve topuklarının üzerinde gidip gelerek mantıklı açıklamalar üretmeye çalıştı.

Ormanın önündeki bir hareketlilik öne çıkmasına neden oldu ve sonunda Ajax'ın kollarında Roy'la geldiğini gördü. Adamın vücudu titriyordu.

"Acele edin, bana bir battaniye getirin!" diye bağırdığında onun tepeden tırnağa sırılsıklam olduğunu fark etti. Kollarındaki kızı doğruca Ana Salon'a götürürken dişleri hafifçe takırdıyordu.

Bazı insanlar battaniye getirmek için koşturdu ve Corvina, Ajax'ın arkasından gitti; sonunda Roy'un hâlâ bilinçsiz olduğunu gördü. Kaylin, Ana Salon'daki personele, neyse ki azıcık yanmaya devam eden bir ateşi çabucak artırmalarını emretti. Ajax, Roy'u yere bıraktı ve sıcak giysiler giydi. Bu sırada biri Roy'un elbisesini kesip onu battaniyelerle sardı.

Kaylin insanları koridordan çıkararak, "Neler oldu?" diye sordu. Corvina, Roy'un buz gibi ayaklarını tutup dolaşımı sağlamak için ovalarken Ajax'ın cevabını bekledi

Ajax sert bir sesle, dişleri takırdayarak, "Hiçbir sikim bilmiyorum," dedi. "Kulübeye baktım ama hiçbir şey bulamadım. Sonra senin bağırdığını duydum. Kız o karanlık suda lanet olası bir deniz feneri gibi parlıyordu. Oraya nasıl girdiğine dair hiçbir fikrim yok."

Corvina, Roy'un altın rengi saçlarına baktı. "Ben köprüye vardığımda o çoktan göldeydi."

Ajax ona baktı. "Senin atladığını gördüm."

Corvina karanlık suyu hatırlayarak titredi, yaşananların hiçbirini anlamıyordu.

Ateş çatırdayarak sonunda odayı ısıttı. Ajax kıpırdamadan oturuyor, alevlere bakıyordu. "Onu çıkarmak için o kahrolası suya girdim ve bu Deverell'in masalından mı kaynaklanıyor yoksa kahrolası balıklar mıydı bilmiyorum ama o suda etrafım-

da hareket eden bir şeyler hissettim. Hiçbir şey bana dokunmadı ama bir şeyler hareket etti. Bir an çıkamayacağımızı sandım."

Corvina dile getirmese de, o da tam olarak aynı şeyleri hissetmişti.

Suda ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey vardı.

Roy yavaşça gözlerini açmadan önce başını huzursuzca hareket ettirerek mırıldanmaya başladı.

Corvina ayaklarını bıraktı ve Ajax ona bakarken yere çöktü. "Hey, hey, iyisin."

Roy gözlerini kırpıştırdı, sersemlemişti. "Neredeyim? Siktir, başım ağrıyor," diye inledi alnını tutarak.

"Evet, neredeyse boğulunca olur böyle şeyler," dedi Ajax başını sallayarak. "Neden ormana gittin?"

Roy doğrulup oturmaya çalıştı ve Corvina, alçakgönüllü bir şekilde etrafındaki battaniyeleri düzelterek ona yardım etti. "B-ben hatırlamıyorum."

Ajax, dedektif ses tonuyla, "Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Roy güçsüz haliyle Corvina'ya yaslanarak etrafına baktı. "Dans ettiğimi hatırlıyorum. Biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Sonrasını hatırlamıyorum. Hiçbir şey yok."

"Göle nasıl girdiğine dair bir fikrin yok mu?"

Roy paniklemiş görünüyordu. "Gölde miydim? O gölü sevmem bile. Kahretsin, başım zonkluyor."

Kampüste ikamet eden Dr. Larkin, "Revirde dinlenmesi gerekiyor," diyerek araya girdi. "Onu gece boyunca gözlem altında tutmalıyız."

Ajax yorgun bir şekilde başını salladı. "Dinlen sen. Yarın daha fazla sorum olacak."

Corvina, Ana Salon'dan ayrılırken Ajax'ı takip etti. Gözleri çevreyi taradı, sonunda hızla gelişen gecede olanları düşündü.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neredeyse tüm olanları algılayamıyordu bile.

"Vad henüz geri dönmedi," derken dudaklarını çiğneyerek ormana baktı.

Ajax'ın kaşları çatıldı. "İki saatten fazla oldu, Corvina. Geri dönmeliydi."

"Tünellerde kaybolmuş olabilir mi?" Bunu söylerken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyordu.

Başını iki yana sallayarak, "Bu dağı herkesten iyi bilir," dedi Ajax, yüzü asıktı. "Ben... Onun düşündüğün adam olduğuna emin misin, Corvina? Tüm bu olanların onunla çok bağlantılı olduğunu düşünmüyor musun? Bu seni biraz bile şüphelendirmiyor mu?"

Soruları ona küçük bıçaklar gibi saplandı, sakatlamaya değil ama kanatmaya yetecek kadar sivri sorulardı.

Parmağındaki yüzüğe bakarak, onu bu kadar iyi manipüle etmiş olabilir mi diye uzun bir dakika boyunca düşündü. Buna inanamıyordu. O, Corvina'nın bu çılgınlığın içindeki güven kaynağıydı. Ondan şüphe ederse boğulurdu.

Ajax'a kararlı bir şekilde, "Ona güveniyorum," dedi ve gözleri ormana döndü.

"O zaman ona bir saat daha verelim. Bu tünellerin bazıları uzundur."

Corvina, bu şatoda hiç duymadığı bir çınlama sesi havayı doldururken derin bir nefes aldı.

Bir telefon.

Corvina, Ajax'ın cebinden bir telefon çıkarmasını izledi. "Telefonun burada çekiyor mu?" diye sordu şaşırarak.

Bir butona basarken, "Özel uydu," dedi. "Ekip üyelerinde bu telefonlardan var," diyerek kulağına götürdü. "Hunter."

Bir dakika boyunca karşı taraftaki kişinin söylediklerini dinledi, vücudu gerilmişti. "Emin misin?"

Evet demiş olmalılardı.

Aramayı kestiğinde Ajax'ın çenesi seğiriyordu. Corvina'nın midesindeki kurşunu ağırlaştıran araştırmacı moduyla ona döndü.

Kasvetli bir şekilde bakan Ajax, "Kulübede bulduğumuz cesedi teşhis etmişler," dedi. "Bir altmış boyundaki kadın, iki yıl önce kafasına aldığı bir darbe sonucu ölmüş, kimliğinin tespit edilmesini zorlaştırmak için son iki ay içinde bedeni yakılmış."

"Tamam," dedi Corvina, bunun nereye varacağını anlayamıyordu.

"Ölen kadın Jade Prescott'muş."

BÖLÜM 28

Corvina

Corvina afallamış bir şekilde kalakaldı.

"Bu imkânsız," dedi hayretle, elleri başına gitti.

"Sistemde kayıtlıymış," diye bilgilendirdi Ajax ama adamın söylediği şeyi mantığına oturtmaya çalışırken Corvina'nın kafası karman çorman olmuştu.

Aniden bir düşünce onu iliklerine kadar dondurdu. Jade'i gören tek kişi o değildi, değil mi? Bu fikir, bir an kafasından geçtikten sonra onu bertaraf etti. Hayır, diğerleri de onu görmüştü. Onunla konuşmuşlardı. Bunu canlı bir şekilde hatırlıyordu. O zaman anıları mı yanlıştı? Zihni, kendisi için halüsinasyonlar yarattığı bir noktaya mı ulaşmıştı? Bir arkadaş için o kadar mı açtı da beyaz saçlı, cıvıl cıvıl bir kız hayal etmişti?

Corvina kalbinin hızla çarptığını hissetti. O anda neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlayamıyor, kendi bakış açısı o kadar güvenilmez geliyordu ki ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Sen Jade'i de gördün, değil mi? Oda arkadaşım?" diye Ajax'a umutsuzca sordu. "Kısa beyaz saçlı, yeşil gözlü kız?"

Ajax başıyla onaylayınca Corvina büyük, çok büyük bir rahatlama yaşadı. "Evet ve bu da akla şu soruyu getiriyor: Eğer gerçek Jade Prescott iki yıldır ölüyse, o zaman bu kız kim?"

Corvina bilmiyordu.

Aylardır her gününü kiminle yaşamıştı? Kiminle arkadaş olup onu önemsemişti? Her gün ona sarılıp ışığıyla hayatını aydınlatan kız kimdi?

İçgüdüleri nasıl bu kadar yanılabilirdi? Vad hakkında da mı yanılmıştı yoksa?

Ajax ellerini birbirine sürterek, "Gidip bunu çözeceğim," dedi. "Erkek arkadaşın bir saat içinde dönmezse gel beni bul."

Corvina başıyla onaylayıp onun Yönetim Kanadı'na gidişini izledi ve akıl almaz bir şekilde kafası karışmış halde ay ışığının altında durdu. Oda arkadaşı kimdi?

Soldan gelen bir ses onu döndürdü.

Kulesinin tepesinde öten bir karganın sesiydi.

Ve bu tuhaftı; çünkü kargalar karanlıkta iyi göremezdi, bu yüzden geceleri uyumak için yuvalarına dönerler ve gün ağardıktan sonra yiyecek ararlardı. Öyleyse neden kulenin etrafında uçan ve gaklayan bir karga vardı?

Gözleri penceresine kaydı ve kilitli odasının içinde bir gölge hareket edince donuverdi.

Jade miydi?

Tam bu düşünce aklından geçerken arkadan bir şey kafasına çarptı ve her şey karardı.

'Uyan, Vivi.' Mo'nun sesi ve sandal ağacı kokusu bilincinde duyduğu ilk şeylerdi.

Gözlerini açtıktan sonra gördüğü ilk şey ise ay oldu.

Corvina beynindeki sisten kurtulup gözlerini açık tutmaya çalışırken kafatasının arkasından şiddetli bir ağrı yayıldı. Rüzgâr tenine kuvvetli bir şekilde çarptığı için yüksek bir yerde olduğunu ve beton gibi bir şeyin üzerinde yattığını fark etmesi saniyelerini aldı. Boğazı kurumuş, ağzı sanki pamukla dolmuştu. Doğrulup oturmaya çalıştı.

Ve başarısız oldu.

Kollarını yeniden hareket ettirmeye çalışırken kurşun gibi ağır olduklarını hissedince içinde bir panik kabardı. Onu bağlayan bir şey hissetmese de bir santim bile hareket edemiyordu.

Ne haltlar dönüyordu böyle?

Gözleri çılgınca etrafta dolaşıyor, her şeye bir anlam vermeye çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Daha önce nadiren duyduğu bir ses sinsice mırıldandı. *'Neden bir anlamı olsun ki?'*

"Bu duruma geldiğimiz için üzgünüm, Cor." Jade'in sesi yan tarafından geldi.

İçinde bir yerde gücünü bulan Corvina boynunu, hâlâ peri prensesi elbisesi içinde olan oda arkadaşının ona yardımsever bir şekilde gülümsediğini görebilecek kadar yana çevirdi.

Corvina zar zor, "Sen kimsin?" diye fısıldayabildi, bilinci yerinde olsa bile bir tür güç onu felç halinde tutuyordu.

Jade kaşlarını çattı. "Sonrasında konuşamaman gerekiyordu. Hah. Doz düşündüğümden az gelmiş olmalı."

Hangi doz? Ne yapmıştı? Jade gerçekte kimdi? Neredeydiler?

"Kalıntıların yanındaki ağacı hatırlıyor musun?" Jade, Corvina'nın yanında bağdaş kurarak yere oturdu ve saçlarını parmaklarıyla geriye itti. "Tek gözlü ağacı?"

Corvina, ağacı ve tuhaf gözünü hatırladı.

Jade ona gülümseyerek, "Ninem ağacı tanımak için gövdesine o gözü oymuş," dedi. "Özel bir ağaçmış. Sadece birkaç yılda

bir yaprak çıkarırmış ve ninem, yaprakları toz haline getirince insana güç verdiğini fark etmiş."

Neden bahsediyordu bu?

Jade, Corvina'nın saçlarını karıştırarak, "Tozu birinin yüzüne üflersen onu kontrol edebilirsin," dedi. "Ninem ona Şeytanın Nefesi adını vermiş. Oyunlarında kullandığı şey de buymuş."

Corvina bir anda anlayıverdi.

Katiller.

Bu kızın ninesi, katiller grubunun sözde cadısıydı.

"Ninen..." Corvina boğazını ıslatmak için yutkundu.

"Bir Katil," dedi Jade gururla sırıtarak. "Evet, öyleydi. Gruba eğlenceyi getiren oydu. Onun o tozla kara büyü yapan bir cadı olduğunu düşünmüşler. O zamanlar bunun bir uyuşturucu olduğunu bilmiyorlardı tabii. Ninem kimseye söylememiş."

Corvina kollarını yavaş yavaş hissetmeye başladı. "Nasıl?"

"Nasıl mı biliyorum?" diye sordu Jade, yeşil gözleri parıldıyordu. "Çünkü o hiç ölmedi. O gece kaçmış, tek kurtulan oymuş ve hamileymiş. Annemi burada büyütmüş ve sonra annemin babamla tanıştığı kasabaya taşınmışlar. Babam annemi istememiş, böylece ninem ona Şeytanın Nefesi'ni anlatmış ve o gece annem bana hamile kalmış."

Bu çok fazlaydı. Tüm gece, şu noktaya dek yaşananlar, aklının alması için çok fazlaydı.

Corvina sadece bu geceyi değil, kızın anlattığı hikâyeyi, yani bir erkeğin şu an kendisinin olduğu bir durumda olduğunu ve bir kadının onu kendiyle birlikte olmaya zorladığını düşününce hasta gibi hissetti. Kesinlikle iğrençti.

Jade sonunda içindekileri dökebildiği için mutluymuş gibi devam etti. Konuşmayı her zaman seven biri olmuştu. "Ne yazık ki babam olanları hiç hatırlamadı ve annem birkaç yıl sonra öldü. İşte o zaman ninem beni yanına aldı. Beni o büyüttü, bana her şeyi öğretti. Kendisinin ve dedemin yaptıklarını anlattı."

Jade, "Yapmak zorundaydım," derken ayak parmaklarıyla oynadı. "Ormana kimse gitmezdi, bu yüzden hiçbir zaman bir risk değildi. Sonra senin sayende insanlar orayı merak etmeye başladı. Tanrım, seni defalarca uyarmaya çalıştım. Onun kimliğinin ortaya çıkması riskini göze alamazdım."

Corvina kıza baktı, göğsüne bir ağırlık oturdu. "Troy'un ölümüyle bir ilgin var mı?"

Jade ona bir bakış attı, gözleri parlıyordu. "Tabii ki var. Troy'un... Alissa'nın ölümüyle ilgili şüpheleri vardı. Neden çatıya çıktığını araştırmaya başlamıştı. Biri ona, ikimizi birlikte çıkarken gördüğünü ve sonra benim yalnız indiğimi söylemiş. İzimi kaybettirmek için mi kaçtığımı merak etmeye başlamıştı ve ben de yapmam gereken yaptım. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ama başka seçeneğim yoktu."

Corvina sıcak bir öfkeyle doldu, tek bir kadının kötülüğü yüzünden hayatını kaybeden o harika, zeki çocuğu hatırlayınca gözleri yanmaya başladı.

"Ona Şeytanın Nefesi'nden mi verdin?"

"Evet," diyerek başını salladı Jade. "Ve onu çatıya çıkardım. Tam buraya. İleri doğru yürümesini söyledim. Kimse bir şeyden şüphelenmedi."

Rüzgâr hızlanarak bulundukları çatıda ıslık çalıyor ve Corvina'nın saçlarını uçuşturuyordu.

"Ben şüphelendim," dedi Corvina. Öfke damarlarında kabarıyordu. "Troy'un kendini öldürmeyeceğini biliyordum. Ağabeyine de aynısını söyledim."

Jade kıkırdadı. "Ama kimse bir şey kanıtlayamaz."

Bu da Corvina'nın bu konuşmadan asla sağ çıkamayacağı anlamına geliyordu.

"Ya geçen yüzyıl içinde meydana gelen kayıplar?" diye sordu Corvina. "Senin veya ninenin onlarla bir ilgisi var mı?"

Jade, "Yapmak zorundaydım," derken ayak parmaklarıyla oynadı. "Ormana kimse gitmezdi, bu yüzden hiçbir zaman bir risk değildi. Sonra senin sayende insanlar orayı merak etmeye başladı. Tanrım, seni defalarca uyarmaya çalıştım. Onun kimliğinin ortaya çıkması riskini göze alamazdım."

Corvina kıza baktı, göğsüne bir ağırlık oturdu. "Troy'un ölümüyle bir ilgin var mı?"

Jade ona bir bakış attı, gözleri parlıyordu. "Tabii ki var. Troy'un... Alissa'nın ölümüyle ilgili şüpheleri vardı. Neden çatıya çıktığını araştırmaya başlamıştı. Biri ona, ikimizi birlikte çıkarken gördüğünü ve sonra benim yalnız indiğimi söylemiş. İzimi kaybettirmek için mi kaçtığımı merak etmeye başlamıştı ve ben de yapmam gerekeni yaptım. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ama başka seçeneğim yoktu."

Corvina sıcak bir öfkeyle doldu, tek bir kadının kötülüğü yüzünden hayatını kaybeden o harika, zeki çocuğu hatırlayınca gözleri yanmaya başladı.

"Ona Şeytanın Nefesi'nden mi verdin?"

"Evet," diyerek başını salladı Jade. "Ve onu çatıya çıkardım. Tam buraya. İleri doğru yürümesini söyledim. Kimse bir şeyden şüphelenmedi."

Rüzgâr hızlanarak bulundukları çatıda ıslık çalıyor ve Corvina'nın saçlarını uçuşturuyordu.

"Ben şüphelendim," dedi Corvina. Öfke damarlarında kabarıyordu. "Troy'un kendini öldürmeyeceğini biliyordum. Ağabeyine de aynısını söyledim."

Jade kıkırdadı. "Ama kimse bir şey kanıtlayamaz."

Bu da Corvina'nın bu konuşmadan asla sağ çıkamayacağı anlamına geliyordu.

"Ya geçen yüzyıl içinde meydana gelen kayıplar?" diye sordu Corvina. "Senin veya ninenin onlarla bir ilgisi var mı?"

Jade başını iki yana salladı. "Hayır, Kara Balo'da ne olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Ninemin de öyle. İkimiz de olanları hep çok merak ettik."

"Yani Roy'un bu gece gölde olmasıyla hiçbir ilgin yok mu?"

Jade ay ışığının altında şaşırmış göründü. "Roy mu? Neden Roy'a bir şey yapayım ki? Onu severim. O iyi mi?"

Corvina, bu kızın bir an soğukkanlılıkla cinayet işlediği itiraf etmesi ve sonraki an bir arkadaşı için endişelenmesi karşısında neye uğradığını şaşırdı.

Bu kız onu öldürecekti. Bunu biliyordu. O çatıda yatıp onunla konuşurken bu gerçeğin iliklerine işlendiğini hissetti.

"Alissa'yı neden öldürdün?" diye sordu kıza. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya odaklanırken zaman kazanmaya çalışıyordu.

İlacın etkisi altındaki uzuvları kıpırdamıyordu bile.

Eğer buradan sağ çıkmazsa Verenmore'daki başka bir hikâyeye, başka bir meçhul ölüme dönüşecekti.

Jade'in gözlerinde şimşekler çaktı. "Tam olarak seni öldüreceğim nedenle aynı, Corvina. Her ne kadar başlangıçta seni bir kız kardeş gibi sevmiş olsam da..."

Corvina, Alissa'yla ortak noktalarını anlamaya çalışarak kıza baktı. Cevap ona tüyler ürpertici bir farkındalıkla geldi.

"Vad," diye soludu.

Jade gülümsedi. "Vad."

Corvina gözlerini kırpıştırdı. "Ama... neden? Anlamıyorum."

"Kaltak gidip onunla yattı," dedi Jade öne eğilerek. "O benimdi."

"O... dedeleriniz aynı. O senin ailenden," diye kekeledi Corvina.

Kız aniden, "O benim," diye bağırdı ve Corvina'nın irkilmesine neden oldu. Yeşil gözleri çılgına dönmüştü, sert rüz-

gâr kısa saçlarını uçuşturuyordu. "İkimizin de içinde Deverell kanı var. Bu bizi güçlü kılıyor. O, bu şatonun şeytanı; ben de şeytanın nefesiyim. Birlikte hafife alınamayacak bir güç oluruz. Çocuklarımız için bir miras bırakabiliriz," dedi.

Kusmuk ağzına kadar yükselince Corvina onu yutmak zorunda kaldı. Bu kız, her kimse, gerçekten çok hastaydı.

'Sen de hastasın, Corvina,' dedi sinsi ses. *'Yoksa ben neden burada olayım?'*

'Kıza odaklan, Vivi,' diyerek onu tatlı sözle ikna etmeye çalıştı Mo.

Bu sefer odaklanmak daha zordu.

Corvina iğrenerek, "Bu çok yanlış," diye mırıldandı. "Seni asla kabul etmez."

Jade onu iliklerine kadar donduran bir şekilde gülümsedi. "Etmek zorunda değil, Cor. Seçme şansı olmayacak. Sen öldükten sonra beni kabul edecek."

Corvina bulantısını daha fazla engelleyemedi. Yana doğru öğürdü, midesi boştu ama boğazı yanıyordu. Bu fikir, onun Vad'ının bu kızın kandırmacasında çaresiz bir kurban olması fikri, içinde yakıcı bir şeylerin canlanmasına neden oluyordu.

Hayır. Hayır.

'Öldür onu,' dedi sinsi ses.

'Vivi, odaklan,' diye bağırdı Mo.

Tanrım, ikisinin de susması gerekiyordu. Başı zonkluyordu.

Bu gece ölecekse bu kızı da yanında götürecekti. Onun yaşamasına ve sevgilisini köle yapmasına izin vereceği bir dünya yoktu. Hayır.

"Bu noktaya gelmeyebilirdik, Corvina," diyerek içini çekti Jade. Sonunda ayağa kalkıp poposundaki tozları temizledi. "Ondan uzak durman için seni pek çok kez uyarmaya çalıştım. Sense. Beni. Hiç. Dinlemedin. Gidip şatonun her yerinde, bacaklarını onun için bir fahişe gibi açtın. Bu kadarı yetti artık."

Ayağa kalktı ve Corvina'nın savunmasız vücudunun etrafında bir daire çizerek ellerini silkeledi. "Şimdi sen bu çatıdan atlayacaksın ve Vad beni bulacak. Seni kaybetmenin acısını paylaşacağız. Onun iyileşmesine yardım edeceğim." Yüzündeki ciddiyet, Corvina'nın onu gerçekten öldürmek istemesine neden oldu.

Ona, Troy'a, Alissa'ya, şimdiye kadar temas ettiği herkese öyle bir ihanet etmişti ki...

Corvina ellerini, bacaklarını, herhangi bir yerinin hareket ettirmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

"Bu uyuşturucu neyin nesi?" diye sordu.

"Bileşenlerini tam bilmiyorum." Jade çatının kenarına yürüdü ve aşağı baktı. Yükseklik korkusuyla ilgili yalan söylediği çok açıktı. "Ninem, Amazon'a özgü bir şey olduğunu söyledi. Biri onu buraya yıllar önce dikmiş olmalı. Dediğine göre skopolamin ve başka bir şey daha varmış. Doza bağlı olarak, iradeni elime geçiriyorum. Örneğin, sana benimle çatıya gelmeni söyledim ve sen de geldin. Hatırlıyor musun?"

Corvina başını bir kez iki yana salladı, uyanmadan önceki karanlığı hatırlayınca kalbinde bir çarpıntı hissetti.

"Çünkü sana unutmanı söyledim. Şimdi de sana ayağa kalkıp çatının kenarına doğru yürümeni söyleyeceğim."

Corvina, kasları aniden gevşeyip uzuvlarına hisler göndermese bunun mümkün olduğuna inanmazdı. İçindeki her şeyle buna karşı savaşırken bile kendini ayakta buldu. Vücudu dimdik duruyordu; beyni yaşadığı şeye baskın gelmeye çalışırken ayaklarındaki kaslar onu öne doğru itiyordu.

Arkasından Jade'in, "Direniyorsun," diyen şaşırmış sesi geldi. "Bu mümkün değil. Genellikle, ilaç etkisini gösterdiğinde bilincini hissetmezsin."

Güçlü rüzgârla titrerken Jade'in önünde durduğunu hissetti, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Yeşil gözler onunkilere baktı ve Corvina hayatında ilk kez gerçekten dehşete kapıldığını hissetti. Kızın yüzünde gerçek bir kötülük vardı. Canavarlar gerçekti ve kafasında yaşamıyorlardı. Dünyadakiler, zihninin hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu. İçgüdülerini kandıracak kadar güzel, masum bir yüzü ve aldatıcı bir enerjisi olan birine bakıyordu şu an. Ve Vad'ı bulup onun kötü biri olmadığını, gerçek bir kötünün bunu dışarıya göstermediğini söylemesi gerekiyordu. Gerçek bir kötünün sinsi olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Ölümle dans etme zamanı yaklaşıyordu ve Corvina bunu istemiyordu. Annesini bir kez daha görmeliydi. Bir köpeği ve bir ailesi olmalıydı. Vad'la mutlu sona ulaşmalıydı. Zihni için riskli bir hayat olsa bile onunla bir hayat kurmak istiyordu. Kimsenin görmesinden korkmadan onu rahatça öpmek istiyordu. Onunla birlikte kitaplarında okuduğu yerlere seyahat etmek istiyordu. Sonunun, o sevdiği kitaplardaki gibi olmasını istiyordu. Bir gün ondan bir çocuğu olsun istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Ölmeye hazır değildi.

'Ama ölüm senin için hazır olabilir,' diye mırıldandı sinsi ses.

'Yaşayacaksın, Vivi!' diye bağırdı Mo.

Yıllardır onun sadık bir arkadaşı olan sese, *'Bana yardım et Mo,'* diye yalvardı. Mo'nun gerçek mi yoksa zihninin bir yanılsaması mı olduğunu bilmiyordu ama ona bir anlığına umut verdiği için bunu umursamıyordu.

'Burada, yanındayım,' diyerek ona her zaman verdiği tek şeyi, arkadaşlığını sundu.

Jade, "Kenara doğru yürü, Corvina," diye emretti ve Corvina ayaklarının istemsizce hareket ettiğini, onu çatının kenarına götürdüğünü hissetti. Alissa ve Troy'un rüzgâr tarafından kucaklandıklarında, onları karşılamaya hazır olan geniş dağları ve uçsuz bucaksız ormanları izlerken nasıl hissettiklerini çok iyi anladı.

Bu dağda kendini bulduğu tüm yerlere, hayatında ilk kez dostluğu hissettiği yerlere, ilk kez şehveti hissettiği ve o şehvetin hiç hayal etmediği ama her zaman arzuladığı derin bir aşka dönüştüğü yerlere bakarken saçları uçuştu. Eğer ölürse ki ölecekmiş gibi görünüyordu, o yerlere bakarak, kalbindeki sevgiyi hissederek, Vad'la ilgili anılarını öbür tarafa götürerek ölmek istiyordu. Gümüş gözlerin, fısıldanan sözlerin, sert öpücüklerin, beyaz saç tutamının, Corvina'ya olan sahipleniciliğinin, tutkusunun ve aşkının anılarıyla.

Bu kötü topraklarda yürümüş ve oraları sevgiyle işaretlemişti. Ve o gittikten sonra çiçekler yine açardı.

İlk kez öpüldüğü yer olan harabelere bakarken yüzünden aşağı gözyaşları süzüldü.

Kıza sessizce, "Piyanoyu sen mi yaktın?" diye sordu. Güçlü bir rüzgâr esince vücudu sallandı.

Jade onun eline, parmağındaki yüzüğe baktı. "Sinirlenmiştim."

Yüzüğe dokunmak için elini uzattığında Corvina onun bileğini yakalayıp olabildiğince sıkı tuttu.

"Elimi bırak," diye bağırdı Jade. Geri çekilmeye çalışıyor ve Corvina'nın parmakları esniyordu. Hayır. Eğer bırakırsa bu kız her şeyi mahvederdi. Vad'ı mahveder ve onu bir kuklaya dönüştürürdü. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Bir hayatı daha mahvetmene izin vermeyeceğim," dedi Corvina. Vücudunun artık kontrol edilebiliyormuş gibi görünen tek parçası olan elini daha da sıktı.

"Ne halt ediyorsun, Corvina?" Ethan'ın aşağıdan seslendiğini duydu ve Vad'ın geri gelip gelmediğini, ölmeden önce onu son bir kez görüp göremeyeceğini sormak istedi.

Jade onun yanından bağırdı. "Çıldırmış! Onu çatıda buldum ve indirmeye çalıştım. Beni bırakmıyor!"

Lanet olası, geri zekâlı sürtük.

Altlarından bağırışlar yükseldi. Corvina'ya Jade'i bırakması, çılgınca bir şey yapmaması için bağırıyor, delirmemesi için yalvarıyorlardı.

Onun gerçekten deli bir kadın olduğunu düşünüyorlardı.

Yapabilse bu ironiye gülerdi.

'İronik değil,' dedi sinsi ses.

'Onu dinleme,' diye karşı çıktı Mo.

İçindeki kaos beynini patlatacaktı.

Kilitli olan çatıya başka birinin ayak bastığını hissetti.

Arkalarından bir yerden, "Seni güzel kız," diyen o derin, tok sesi duydu. Vücudunda dolaşan saf rahatlama ile adamın tanık olacağı şeyin katıksız acısı Corvina'yı neredeyse mahvedecekti. Vücudu felce uğramış olmasaydı, hissettiği rahatlamadan dizlerinin üzerine çökerdi. Dönüp kollarına koşmak ve onu asla bırakmamak istedi ama vücudu donmuştu.

Hıçkırmaya başladı.

"Daha fazla yaklaşma, Vad," diye bağırdı gözyaşları arasından. "Hipnotize edici bir uyuşturucusu var. Yaklaşma."

Vad onu umursamadı bile.

"Ah, demek ondan kurtulmak istedin? Bizim için, değil mi?" diyen sesinin biraz daha yaklaştığını duydu ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Onu durdurması gerekiyordu.

'Seninle konuşmuyor bile,' dedi sinsi ses. *'Ona bakıyor. Seni umursamıyor.'*

'Yalan söylüyor!' diye bağırdı Mo. Corvina'nın başı, sanki biri içeriden kafatasına vuruyormuş gibi ağrımaya başladı.

Corvina, arkasındaki adama dönen Jade'in kolundan ayrıldığını hissetti. "Vad. Biliyor muydun?"

Vad'ın sesi baştan çıkarıcıydı. Corvina bu tonu iyi biliyordu.

"Tabii ki biliyordum, şapşal kız," diyerek kıkırdadı, sesi daha da yaklaşmıştı. "Sonuçta Verenmore'da olan her şeyi bilirim ben, değil mi? Ve seninle gurur duyuyorum. Sen gerçek bir

Deverell'sin," dediğinde, sesindeki gurur Corvina'nın midesini bulandırdı.

'Seni hiç sevmedi, Corvina,' dedi sinsi ses. *'Bak şimdi sana gerçek rengini* gösteriyor.'

'Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Vivi,' diye hatırlattı Mo. Kafasının dışındaki gerçek seslere odaklanmaya çalışırken, içinde atışan sesler inlemesine neden oldu.

Vad hâlâ çakma Jade'le konuşuyor, sesi giderek yaklaşıyordu. "Öldürmenin heyecanını biliyorsun, değil mi bebeğim? Kan, seks, kafayı bulmak... Onunla kıyaslanamaz bile."

"Evet," diye soludu Jade. "Beni anlayacağını biliyordum."

Vad, Corvina'nın kemiklerinin bile tanıdığı o ses tonuyla, ilk kez ona seslenerek, "Onun elini bırak, Corvina," diye emretti.

Corvina nefesinin kesildiğini hissetti, bedeninin onu görmeye ihtiyacı vardı ama hareket edemiyordu. Aklına ilk şüphe tohumu yerleşti.

'Onu istiyor,' diye güldü sinsi ses. *'Seni sadece kullanıyordu. Kız haklı, Vad da onun gibi hasta. Muhtemelen sadece seni kendi itebilmek için kızı bırakmanı istiyor.'*

'Vivi, bu sikik saçmalıkları dinleme.' Mo onu tanıdığından bu yana ilk defa küfretmişti. Sesi sinsi olandan daha yüksek çıkıyordu. *'O senin için öldürür ama asla seni öldürmez. Neye karar verdiğimizi hatırlıyor musun? Ona güveniyoruz. Ona güven.'*

Her iki ses de aynı anda konuşuyordu. Sonunda Corvina, gözlerinin ardındaki acı yüzünden haykırdı, vücudu çökme ihtiyacıyla titriyordu.

Corvina, Vad'ın ağzından çıkan her söze ve kafasının içinde çığlık atan seslere rağmen bir şekilde düşünebildi ve Vad'a inanarak sahip olduğu tek güvenceyi bıraktı.

Onu arkasında hissetti, belindeki eli Jade'in yüzünü şefkatle kavramak için uzandı. "Tüm bunları benim için mi yaptın?"

Jade başıyla onayladı, kesik nefesler alıyordu. "Biz birbirimize aidiz. Sen ve ben, biz mükemmel bir uyum içindeyiz."

Vad kıkırdadı. "Evet öyleyiz. İkimiz de insanları aşağı atmayı seviyoruz, değil mi?" Yüzündeki tutuşu sıkılaştı. "Uyuşturucunun etkisini nasıl geri alırsın?"

Kız o an durumu anladı. Manyakça gülmeye başladı ve çenesini tutan adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama yapamadı. "Ah, Vad. Beni aşağı atmak istiyorsun, değil mi? Bu işe yaramaz. Verenmore benim kanımda var. Ben her zaman burada, bu duvarların arasında olacağım."

Vad ona yaklaştı, sesi sertti. "Uyuşturucunun etkilerini nasıl geri alırsın dedim?"

Corvina, Jade'in kıkırdadığını duydu, vücudu tamamen donmuştu.

"Alamazsın. O, senin istediğini yaptırabileceğin küçük oyuncağın olacak. Onu yalvart, süründür." Jade dudaklarını şapırdattı. "Ben de izleyeyim."

Sinsi ses, *'Artık Vad sana her şeyi yapabilir,'* dediğinde Mo onu azarlayarak susturdu.

Vad, "Git cehennemden izle," dedi ve sonra kızı bıraktı.

Corvina, kız düşerken pembe elbisesinin etrafında uçuşmasını donmuş bir şokla izledi. Rüzgârın içinde kızın kahkahası çınlıyor, aşağıdan gelen çığlıklar ona eşlik ediyordu. Ta ki kız yere çakılana kadar. Corvina ona baktı; ağzında çılgın bir kahkaha takılı kalmıştı, kafasının etrafında biriken kan şeytani bir hale gibi görünüyordu. Pembe elbisesi kanla sırılsıklam olmuştu.

Kalabalığın etrafında bir gölge hareket etti ve aniden, birden fazla ses kafasının içinde ona bağırmaya başladı.

'Asla ayrılmayacağım.'
'Öldüğüne sevindim.'
'Ağabeyime kendimi öldürmediğimi söyle.'

'Aileme haber ver.'
'Bizi duyabiliyor musun?'
"Atla, atla, atla."
'Sen ne sikime hayattasın?'
'Onları dinleme!'
'Atla ve bitir şu işi, Corvina. Bunu istediğini biliyorsun. Burada sana göre hiçbir şey yok.'

Corvina kafatasındaki baskıyla çığlık attı. Vücudu sarsılırken gözleri, kulakları, burnu, dişleri ve her yeri acıyor, bu kadar fazla zihinsel uyarıya dayanamıyordu. Başındaki ağrı, hareket edemeyen vücudunun her santimini döverken sesi çatladı. Çatının kenarında sallanarak inlerken, yüzünden gözyaşları ve ter akıyordu.

Öne doğru eğilmeye başladığını hissetti ve gözlerini kapattı.

Bir kol beline dolanıp onu geri çekti. Vücudu kaskatıydı ve canı yanıyordu.

'Bu herif de niye geldi şimdi?'
'Anneme gitmek istemediğimi söyle.'
'Çatıdan uzak dur.'
'Geber.'

"Bana bak!" diyen derin komut gürültüyü böldü. Onu çevirdiğini, ellerinin yüzünü kavradığını, sesinin kafasındaki tüm sesleri kestiğini hissetti. "Corvina, bana o gözlerle bak. Hadi, bebeğim."

'Adamı geride bırak.'
'Aşağı atla.'
'Bu nihai son.'

Gözleri kapanmaya başladı.

"Hayır, hayır, bana bak. Benimle kal," diye emretti o derin, tok sesiyle; içinde daha önce hiç duymadığı bir panik havası vardı. Paniklemesini istemiyordu. Sadece uyuyacak ve vücudundaki her şeyi kapatacaktı. Acayip terlemiş cildini, susmayan beynini, çok hızlı ve çok sesli atan kalbini, kontrolü dışında titriyor gibi görünen bedenini...

Hepsi canını yakıyordu.

"Corvina!" Vad'ın sesindeki korku, derinlerindeki bir yere, hâlâ son bir kez mantıklı düşünebileceği yere ulaştı. Her nasılsa, ona son bir kez bakabilmek için içindeki her şeyle savaşarak gözlerini açtı ve gözleri o güzel gümüşlere kilitlendi.

"Sesler durmayacak," diye fısıldamayı başardı bir şekilde.

Kendisinin bile anlamadığı şeyler mırıldanmaya başlarken, Vad'ın onu kollarında kaldırdığını fark etti. Gözleri kararıyor, kafasındaki sesler sonunda kontrolü ele geçiriyordu.

Danse Macabre dedikleri böyle hissettiriyordu demek.

BÖLÜM 29

Vad

Menekşe gözlü cadısının olmadığı bir hayat, Vad'ın hayal edebileceği en korkunç şeydi. Kuleden atladığı saniye gerçekleşecek bir olasılıktı.

Vad melankolisini seviyordu. Ta ki Corvina, sihriyle kendisine açıldıkça daha da cesurlaşan utangaç bakışlarıyla, onun karanlık yönlerini kabullenip onları yıldızlarıyla doldurmasıyla ve içindeki şefkatle sinirlerini yatıştırmasıyla, ona dokunanakadar.

Ve şimdi yeniden o melankoliye dönmeyi, yıldızların olmadığı sonsuz bir gece ve tepesinde şatosu olmayan yalnız bir dağ olmayı hayal dahi edemiyordu.

Görmediği şeye inanmayan biriydi ama onu kaza çeken, anlayışının ötesinde işleyen bir şey vardı. Çünkü kör ve yaşlı Zelda'nın kolunu yakaladığı günün, bu kızın doğduğu gün olma olasılığı neydi ki? Dediklerine inanmamıştı ama onları yaşıyordu. Onu Fury'yi aramaya, klinikteki menekşe gözlü, paranoyak şizofrenisi ve bunaması olan kadını bulmaya iten de aynı şeydi.

Koridorda durup soluna bakmasına ve onu ilk kez görmesine neden olan da aynı şeydi.

Vad şu an aynı koridorda oturuyordu. Dirsekleri dizlerindeydi ve gözleri Corvina'yı aldıkları odanın kapısına kilitlenmişti.

Tüneldeyken, aynı tarifi imkânsız şey onu şatoya dönmeye zorlamıştı. Anlamadığı bir içgüdüyle, iki gencin öldüğü o çatıya koşmuştu.

Eliyle yüzünü silerek saate baktı. Corvina kulenin kenarında sallanmaya başladığında hissettiği yoğun dehşetten başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. O güzel gözleri donuklaşmış, Vad'ın ulaşamadığı bir yerde kaybolmuştu ve vücudu kollarına yığılmıştı. Onu revire götürmüş ve görevli doktor ona güvenli bir sakinleştirici vermişti. Bu sırada Ajax, ekibin acil durum helikopterini çağırmış ve Vad'ın, Corvina'yı ihtiyacı olan yardımı alacağı kliniğe götürmesine izin vermişti. Corvina'nın iyi olduğundan emin olmak için dağları bile yerinden oynatacağını söylerken yalan atmamıştı. Yine de kahrolası piçe borçlu olmaktan nefret ediyordu.

"Bay Deverell." Meşhur Dr. Detta olduğunu öğrendiği küçük adam ona doğru geldi. Vad hemen ayağa kalktı; kalbi sıkışıyordu ve onun iyi olmasına ihtiyacı vardı. Onun iyi olmasına gerçekten ihtiyacı vardı.

"Ofisimde konuşalım." Adam yandaki bir kapıyı gösterdi ve Vad sessizce onu takip etti. Doktor onunla birlikte oturmadan önce arkası aydınlatmalı bir beyaz ekrana beyin taramalarını koydu.

Doktor katı bir ses tonuyla, "Sizinle konuşabilmem için önce Corvina'yla olan ilişkinizi anlamam gerekiyor, Bay Deverell," dedi.

O ses tonu Vad'ın hiç hoşuna gitmemişti. "Bir gün onunla evleneceğim," dedi. Panikleyeceğini bilmese haftalar önce parmağına bir yüzük takardı. Genç kadının büyüyüp gelişmesi ve hem ilişkileri içinde hem de kendi zihninde yerini bulabilmesi için alana ihtiyacı vardı; yoksa pişman olurdu.

Dr. Detta, "Bu iyi," diyerek hafifçe rahatladı. "Corvina çok özel bir vaka, Bay Deverell. Yetiştirilme tarzı bile onu kırk yıllık kariyerimde gördüğüm en farklı vakalardan biri yapıyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" Vad, koşullardan memnun olmasa da sonunda doktorla bu konuşmayı yaptığına memnundu. Dosyasını okumuştu ama doktorunun analizini, bir gelecek şansları olup olmadığını duymaya ihtiyacı vardı.

Doktor, "Birkaç yıl önce bana paranoyak bir şizofren, bir çocuğu onun ruhuna zarar vermeden, tek başına yetiştirebilir mi diye sorsaydınız cevabım hayır olurdu," diye başladı doktor. "Ama Celeste Clemm, yalnızca Corvina'yı bir başına büyütmekle kalmamış, aynı zamanda geçimini sağlayacak, ona evde eğitim verecek, kendi kendine yetmesi için gereken her şeyi öğretecek ve bu arada kendi teşhis edilmemiş durumuyla mücadele edecek kadar mantıklıymış. Bu duyduğum en sıra dışı şeylerden biri. Zaten annelik içgüdüsü her zaman üzerinde durulmayan bir şey olmuştur. Bu çok karmaşık bir durum."

Vad doktorun devam etmesini, kahrolası sadede gelmesini ve ona Corvina'nın iyi olduğunu söylemesini isteyerek başını salladı.

"Corvina şimdilik gayet iyi," dedi Dr. Detta ve Vad'ın tekrardan nefes almasını sağladı. Göğsünün etrafındaki mengene hafifçe gevşemiş, dişlerini sıkmayı bırakmıştı.

Rahat bir nefes vererek, "O iyi," dedi.

"Evet ama gelecekte olmayabilir," dedi doktor. "Her iki ebeveyni de şizofren olduğu için onun da olma olasılığı çok daha

yüksek. Benim endişem esas olarak, bu bilinmeyen uyuşturucunun onu nasıl etkilediğini, çatıdaki işitsel halüsinasyonların bu uyuşturucu tarafından tetiklenip tetiklenmediğini ve onun psikozunu da tetikleyip tetikleyemeyeceğini anlamak. Şimdilik Corvina'nın etrafında çok fazla değişken var."

Siktir.

Vad sessiz kalınca Dr. Detta, "Onu tıbben komaya soktuk," diye devam etti. "Şu anda vücudundaki uyuşturucuları temizliyoruz. Uyandığında, tedbiren onu bir ay boyunca izlemek istiyorum."

Bir ay.

Doktorun gözlerinin içine baktı. "Onunla kalacağım."

Yaşlı adam gülümsedi. "Genellikle bunun için bir hüküm yoktur, ancak varlığınızın onun zihni için olumlu bir etkisi olacağına inanıyorum. Beyin taramaları tamamen iyi ve fizyolojik olarak da sağlıklı."

"Öyleyse neden Verenmore'da birden fazla ses duydu?" Vad, başını eğdi, ona neler olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı. "Peki ya o ayna olayı?"

Dr. Detta gözlüklerinin arkasından ona baktı. "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Bay Deverell. İnsan zihni son derece karmaşıktır. Sadece bir şey tarafından tetiklendiğinde ortaya çıkan bilinçaltı ipuçlarını yakalamış olabilir. Arkadaşı, onun bilgisi olmadan ona küçük dozlarda uyuşturucu vermiş olabilir. Belki de gerçekten hayaletleri duyuyordur. Kim bilir? Kesin cevaplarımız yok ve muhtemelen asla da olmayacak. Yerinizde olsam elinizdekilere odaklanır ve geçmişin şimdilik dinlenmesine izin verirdim."

"Ama şimdi oraya geri dönemez, değil mi?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. Önce zihninin yaşadığı travmalardan kurtulması ve güçlenmesi gerekiyor."

Vad hiçbir şey anlamadan ekrandaki beyin taramalarına, Corvina'nın kafasına baktı. "Peki ya Mo?"

Doktor elini salladı. "Bence beyni onu çocukken, biri ölmüş ve diğeri zihinsel olarak yanında olmayan ebeveynlerinin yerini doldurmak için yarattı. Açıklamalarına bakılırsa Mo muhtemelen hayatının geri kalanında da onunla olacak ve bunun zararlı olduğuna inanmıyorum. Ve bir şey daha, Bay Deverell."

Vad tekrar doktora dönerek dikkatini ona verdi.

"Corvina'yla sağlıklı bir gelecek istiyorsanız, ondan gelecek herhangi bir uzaklaşma veya olağandışı davranış belirtisine karşı gözlerinizi açık tutmalısınız," dedi Dr. Detta. Lâkin bu, Vad'ın kendisine zaten söylediği bir şeydi. "Herhangi bir gariplikte, erken tedavi altına alabilmemiz için onu buraya getirin."

Vad ayağa kalktı ve doktorun elini sıktı. "Teşekkürler."

Doktor Detta gülümsedi. "O çok özel bir kız, Bay Deverell. Şanslı bir adamsınız."

Bunu çok iyi biliyordu.

Vad odadan çıktı, koridorun sonuna gidip gün ışığına ve şehir manzarasına baktı.

Verenmore yıllardır onun evi, hayali, hırsı ve tutkusu olmuştu. Sevdiği yere geri dönüp hayatına sihir getiren kızı kaybetmek ile onunla kalıp, bu kadar uzun süre parçası olan yeri kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

Uzun süre durup düşündü, geleceğini her biri olmadan hayal etmeye çalıştı.

Corvina'yı özlemektense Verenmore'u özlemeyi tercih ederdi.

Ve Verenmore'u kesinlikle özleyecekti.

Şatoda sakladığı ama kullanmadığı telefonunu çıkardı ve mali durumunu ayarlamak için muhasebecisini aradı. Ardından yönetim kurulunu arayarak geri dönmeyeceğini haber verdi ve o lanet ağacı yakmalarını emretti.

Sonra hayatının aşkının uyuduğu odaya yürüdü ve onun, kendisinin Corvina için veremediği savaşları, kafasının içinde vermesini izledi. Bazen, küçük tatlı kargası kendisi için savaşmak zorunda kalacaktı ve Vad sadece yanında duracak, bir daha asla yalnız olmayacağını bilmesini sağlayacaktı.

NASIL BİTTİ...

Vad

Onu altı ay tuttular.

Ancak iyileşmesini olumsuz etkilemesi ihtimaline karşı aynı klinikte kalan annesini görmesine izin vermediler.

Şu ana kadar.

Corvina annesine gözlerinde umutla bakarken, Vad steril odada onun yanında sessizce oturdu.

Celeste Clemm boş boş bakıyordu.

Vad onunla yıllar önce, var olabileceğini bile bilmediği mor gözleri aradığı sırada olan tanışmalarını hatırladı. O zamanlar biraz sersemlemiş gibiydi. Kadın kendi aklının içinde kaybolmuştu ama onunla kızı hakkında konuşmuş, gözlerinde sevgi parıltılarıyla, Vad'ın içindeki soğuk bir şeyi sıcacık yapan kısacık anlardan bahsetmişti.

Kadın şimdi daha kötüydü.

"Anne." Corvina buluşma odasındaki masanın üzerinden elini tutarak ona titrek bir şekilde gülümsedi. "Vad'ı hatırlıyorsun, değil mi? Daha önce seni görmeye gelmişti."

Annesi cevap vermedi, şizofrenisi ve bunaması onu kendi

kafasının içine hapsetmişti. Vad bunun, yani sonunun annesi gibi olmasının ve bir gün artık onu tanıyamamasının Corvina'nın en büyük korkularından biri olduğunu biliyordu.

Genç adam bunun olabileceğini kabul edecek kadar gerçekçiydi. Ayrıca Corvina doktorların endişelenmesine yetecek herhangi bir semptom gösterdiği anda, ihtiyacı olan yardımı ve desteği alması için dağları bile yerinden oynatacağını biliyordu ve bu, annesinin asla alamadığı bir yardımdı. Ayrıca eğer bir gün onu gerçekten unutursa, yine de onun dağı olarak kalacaktı. Corvina için hissettiği her şeyle, onun parıldamaya devam etmesini sağlayacaktı. Corvina onundu, yaşamı boyunca onun olacaktı ve eğer ölümden sonra hayat varsa, o zaman da onun olurdu.

Doktoru en azından şu an için endişeli değildi. Corvina hâlâ ara sıra Mo'yu duyuyordu ama bu çok nadirdi. Verenmore'da geçirdiği zaman, bir nedenden dolayı bilinçaltını tetiklemişti. Belki de bu, bilinçaltıyla hiç ilgili değildi. Belki de Corvina, Yaşlı Zelda gibi biraz uhreviydi. Vad bilmiyordu ve açıkçası umursamıyordu da. Verenmore, hiçbir zaman kendisine ait bir şeyi olmamış bir çocuk olarak on yıllardır onun her şeyi olmuştu. Bu kız için orayı geride bırakması, ona olan duygularını her şeyden iyi anlatıyordu. Corvina daha önemliydi.

"Anne." Corvina ayağa kalktı, annesinin yanına yürüyüp yere çömeldi. Farklı kuşaktan kuzgun saçlı, menekşe gözlü iki güzel kadın birbirine baktı. "Vad ve ben artık birlikteyiz. Doğum günüm için seni görmeye geldik."

Annesi, Vad'a doğru baktı, bir şey aklına ulaşmış olmalıydı.

Vad ona dilediğince bakmasına izin verdi. Celeste Clemm'e olağanüstü derecede saygı duyuyordu. Çocuğunu dünyaya getirmek için ailesiyle mücadele etmesine, aşkını en korkunç şekilde kaybetmesine ve kendi aklıyla savaşmasına rağmen bu kadar sevecen, cesur ve iyilik dolu bir kız çocuğu yetiştirmeyi;

yalnızca çok sevgi dolu, çok cesur bir kadın başarabilirdi. Ve Celeste kafasındaki seslere teslim olmuş olabilirdi ama kızına olan sevgisi hâlâ kalbinde bir yerdeydi.

"Doğum günü," diye mırıldandı ve Corvina'nın yüzünde oluşan gülümseme, Vad'ın kahrolası klinikte geçirdiği tüm zamana değmişti.

"Evet anne." Corvina annesinin ellerini tuttu, menekşe gözleri sevgi doluydu. "Bugün benim doğum günüm."

Celeste, Vad'a bakmaya devam etti. "Çocuk. Bulmuş."

Vad sonunda kadına, "Evet, Celeste," dedi. "Ben, yıllar önce sana onu soran çocuğum."

"Çocuk. Güvende."

Vad öne doğru eğildi, ona ulaşacağını ve bir nebze olsun huzur vereceğini umduğu bir söz verdi. "Evet, onu güvende tutacağım. Artık rahat edebilirsin."

Annesi Corvina'ya baktı ve saçının bir tutamını tuttu.

"Kuzgun."

Corvina hıçkırmaya başladı ve bu, Vad'ın boğazının düğümlenmesine neden oldu. İki kadın arasındaki bağ ve sevginin yoğunluğu odada o kadar aşikârdı ki Vad bunu teninde hissedebiliyordu. Her şeye rağmen Celeste Clemm kızını çok seviyordu. Öyle ki Vad daha önce kimsenin çocuğunu bu kadar sevdiğini görmemişti.

Corvina, kollarını annesinin boynuna dolayarak, "Seni seviyorum anne," dedi. "Seni çok seviyorum."

Celeste tereddütle kollarını kızının etrafına sardı, menekşe rengi gözleri Vad'ı buldu. "Kuzgun," dedi tekrar, sonra gözleri yine odağını kaybedip sersemlemiş bir şekilde baktı.

Corvina sonunda onu bıraktı, yanaklarını sildi ve Vad'ın yanına geldi. "Şimdi gidiyoruz anne. Yakında seni görmeye geleceğim."

Celeste görmeden bakmaya devam etti.

Vad, Corvina'yı kollarının arasına çekti ve onu koridordan geçirip fırtınalı havaya çıkardı.

"Çıkmadan önce fırtınanın geçmesini beklemeyelim mi?" diye sordu genç kadın, gözleri hafifçe kızarmış ve şişmişti.

Vad onu daha da yakınına çekti. "Birkaç saat."

Corvina başıyla onayladı. Dudakları titrerken parlak menekşe rengi gözleri onu buldu. "Seni unutmak istemiyorum," diye fısıldadı ceketini tutarak. "Seni bu şekilde yalnız bırakmak istemiyorum."

Vad'ın bu kadına, ona gözleriyle dokunan ve dünyasına sihir getiren bu ufak tefek kadına olan sevgisi içinde kabarıp taştı. Titreyen dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra en sevdiği şeylerden biri olan o sevimli burun halkasını öptü. Üzerinde bir gümüş parçası olmasını seviyordu.

"Küçük cadı," diyerek onu nazikçe öptü. "Beni bırakacaksın ama bu, mezarındaki güllerin kökleri..."

"Senin mezarındaki güllerin köklerini bıraktığı zaman olacak," diye tamamladı Corvina; çünkü geçtiğimiz aylar boyunca bunu defalarca duymuştu. Derin bir nefes aldı.

"Ben kimim?" diyerek onu teşvik etti Vad, korktuğu zamanlarda bunu sürekli dile getirmenin onu rahatlattığını biliyordu.

"Benim şeytanım," diye mırıldandı.

"Başka?"

"Benim çılgınlığım."

"Ve?"

"Benim dağım."

"Aferin kızıma," diyerek kıza sevdiğini bildiği övgüyü verdi ve yanaklarının kızarmasını izledi.

Corvina parmak uçlarında yükseldi ve mürdümeriği renginde ruj sürdüğü dudaklarıyla onu yumuşak bir şekilde öperek Vad'ı keyiflendirdi. Vad onun her gün dudaklarının rengini kıyafetleriyle eşleştirme konusundaki ilgisini hiçbir zaman

anlamamıştı ama her biri birer sürpriz olan rujlarının tadına bakmayı seviyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, menekşe rengi gözleri hipnotize ediciydi. O gözlerde bir büyücülük vardı ve Vad büyülenmişti, aşkın pençesine düşmüştü.

Vad, "Yaşayacağız," diye yanıtladı ve onu, âşık oldukları dünyaya hiç benzemeyen bir dünyaya götürdü.

... YOKSA BİTMEDİ Mİ?

Corvina

"Bana bak," diye emrettiğinde Corvina inledi ve adamın gümüş bakışlarını yakalamak için başını yana çevirdi. Vad onun sırtına yaslanmış, arkadan içine giriyor, kalçalarını yavaşça ona doğru sallıyordu. Sabahın erken saatleriydi ve iki yaşındaki Husky cinsi köpekleri Kont'u dışarı çıkarması gerekiyordu.

Karlı dağlardaki kışlık evlerindeydiler. Deverell ailesine ait büyük bir konaktı ve birbirlerine âşık oldukları yerden çok da uzakta değildi ama oraya bir daha hiç gitmemişlerdi.

O kader gecesinin, yani Kara Balo'nun üzerinden beş yıl geçmişti. Geçen hafta yine bir Kara Balo olmuştu ve yüz yıl içinde ilk kez, kimsenin ortadan kaybolmadığını öğrenmişti. Belki bir sonrakinde birileri kaybolurdu. Ya da kaybolmazdı. Corvina bilemiyordu.

Vad onu oradan uzaklaştırmış ve bir daha ardına bakmamış, ona büyük bir parçasından mahrum kalmış gibi hissettirmemişti. Hem şato hem de dağ Vad'a aitti; hâlâ üniversitenin yönetim kurulunda aktif olup orada yaşananlardan haber alması-

na rağmen, genç adam bir kez bile oraya geri dönme konusunu gündeme getirmemişti. Bu kadar değerli bir şeyi bu kadar uzun süre feda etmek, birinin Corvina için yapabileceği en özverili şeydi.

Corvina yastığın üzerindeki eline, parmağını süsleyen yüzüklere baktı. Yıllar önce ona verdiği o güzel ametist, içinde "bir daha asla"[7] yazan basit bir platin alyansın altındaydı.

Vad, "Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun, Bayan Clemm-Deverell," diye mırıldandığında Corvina onun etrafında kasıldı. Vücudu tıpkı bunca yıldır olduğu gibi adamın enstrümanıydı.

"Bunu öyle demene bayılıyorum," diyerek gülümsedi ve Vad'ın dudaklarını omzunda hissetti.

"Öyle mi?"

Corvina başıyla onayladı.

Vad yavaş ve derince içine dalarken, "Sana bir hediyem var," dedi, bedenleri durgun ve hızları telaşsızdı.

Corvina, "İçimdeki hediyeyse çok memnun oldum," diyerek arsızca sırıttı ve kulağında Vad'ın kıkırtısını duydu.

"Onunla ilgili," dedi Corvina'ya. Onu sırtüstü çevirip bedenini etrafına sararak tepesine çıktı.

"Vazektomiyi geri aldırdım."

Corvina'nın bedeni donakalırken gözleri kocaman açıldı.

Çocuk konusunu konuşmuşlardı. İkisi de aktaracakları genlerden korkmuş ve buna değip değmeyeceğini bilememişlerdi. Bu uzun zamanlarını almıştı ve Kont'a ebeveynlik etmek ikisinin de asla sahip olamayacakları bir aile, büyük bir aile istediklerini anlamalarına neden olmuştu.

Corvina onu daha da yakınına çekerek yumuşak bir şekilde öptü. "Teşekkür ederim."

[7] Nevermore. (ç.n.)

Kürklü bebekleri kapının dışından havlayarak babasına onu dışarı çıkarması için yalvardı.

Corvina güldü. "İşini çabuk bitirsen iyi olur yoksa geçen seferki gibi ayakkabını bulur."

Bu Vad'ı harekete geçirdi ve Corvina kendini hislere bırakırken kahkahaları yok oldu. Üç yıllık kocası, tıpkı yağmurlu bir gecede, karanlık bir dağda yaptığı gibi ona zevk verdi.

Tembel köpekleri Kont uyukluyordu. Onu evlat edindiklerinde en sevdiği aktivitenin, en yakınındaki ebeveyni bulup yanında uykuya dalmak olacağını Corvina hiç tahmin etmemişti. O öğleden sonra beklendiği gibi çalışma odasına girdiğinde erkeğini gözlüklerini takmış, bir öğrencisinin ödevini okurken ve köpeklerini de onun ayaklarının dibinde yüzüstü yatarken gördüğünde genç kadının kalbi sıcacık oldu.

Yaşadığı hayat, kendisi için mümkün olduğunu asla düşünmediği bir hayattı. Bu onun hayaliydi; onu seven bir adam, ona tapan bir köpek, zamanını meşgul eden bir tutku ve bir gün çocuklarının olma olasılığı. Rüyasını yaşıyordu ve bazı günler, Vad'ı çok eğlendiren bir şekilde, hayatı çok güzel olduğu ve onu kaybetmekten çok korktuğu zamanlarda ağlayarak uyuyordu. O zamanlarda Vad onun dağı olarak kalmaya devam ediyordu.

Kule olayından sonra Corvina üniversite eğitimini bırakmaya ve onun yerine zamanını klinikte iyileşerek, okuyarak, herhangi bir akademik müfredat olmadan sevdiği şeylere çalışarak geçirmeye karar vermişti. Taşındıktan sonra mum ve benzersiz mücevherler tasarladığı, ayrıca çevrimiçi tarot okumaları yaptığı küçük bir işletme açmıştı. Vad, Corvina'ya, huzur ve zevk

veren şeyi yapmasını söyleyerek son derece destek olmuştu. Bu sırada onun tutkusu da her zaman öğretmek olmuş ve yerel üniversiteye doçent olarak katılmıştı.

Corvina iki yıl öncesine kadar her şeyden memnundu, asla daha fazlasını istemiyordu. O kış kar yağmıştı ve uzun zamandan beri ilk kez Verenmore'da yazdığı günlükleri açıp hepsini okumuştu, böylece yüreğinde özlem gibi bir şey hissetmişti.

Vad uyurken kendini yatakta bulmuş, dizüstü bilgisayarını alıp boş bir belge açarak içini sayfalara dökmüş, tüm duyguları ve hiçbir zaman yanıtını bulamadığı tüm soruları parmaklarından uçup gitmişti. O gece Roy'a ne olduğunu asla öğrenememişti, kütüphanedeki çocuğun kim olduğunu asla bulamamıştı, Kara Balo'da gerçekte ne olduğunu asla anlayamamıştı. Pek çok şey cevapsız kalmıştı.

Hepsini yüz bin kelimelik bir kitaba dökmüştü.

Corvina, Vad'ın ofisindeki masadan ciltli kitabı aldı. Vad onunla gurur duyduğu için kitabını her zaman orada tutup arada ona bakıyordu.

Gothikana* - *C.V. Deverell

Üniversitedeki karizmatik bir profesör ile cadı öğrencisi arasında, zamana meydan okuyan kurgusal bir gotik aşk hikâyesiydi ve bulundukları şatoda gizemli olaylar oluyordu.

"Bugün *Tenebrae Times*'daki adam beni tekrar aradı ve seninle röportaj yapmak istedi," dedi Vad alaycı bir şekilde ve ona çok ateşlendiren bir bakış attı. Son beş yılda sadece daha da karizmatik olmuştu. Saçlarındaki erken grileşmeler artmış, alnında iki kırışık çizgi belirmiş ve enerjisine Corvina'nın kesinlikle heyecan verici bulduğu bir ağırlık gelmişti.

Corvina kitabı bıraktı, Vad'ın yanına gidip kucağına oturdu ve onu sevmesini isteyen Kont'un kafasını kaşıdı.

Elindeki zarfı ona doğru sallayarak, "İşte bu yüzden herkese senin numaranı veriyorum," diye şaka yaptı. "İnsanlara hayır demenin bir yolunu buluyorsun."

Vad ona hafifçe sırıttı. Zarfa başını sallayarak, "Bu ne?" diye sordu

"Bu, sevgili kocacığım," diyerek zarfı avucuna bıraktı. "Benim sana hediyem."

Vad gözlüğünü çıkardı ve ona tek bir bakışla vücudundaki her yerin kasılmasına neden olan o çıplak gümüş gözleriyle baktıktan sonra zarfı yırtarak açtı.

Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Çenesi kasıldı.

"Açıkla," diye emrettiğinde Corvina derin bir nefes aldı, heyecan ve gerginlikle olduğu yerde kıvranıyordu. Vad büyük avucuyla onu durdurdu.

Vad kâğıtları çıkarırken, "Dün Dr. Detta'yla konuştum," dedi Corvina.

"Corvina," deyip içini çekerek ona baktı; fakat Corvina, karşı koymaya çalışırken bile gözlerindeki isteği görebiliyordu.

"Sizi seviyorum, Bay Deverell. Benim uğruma, yaptığın şeyi feda ettiğin için seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Ama çok uzun zaman oldu. Ben gayet iyiyim. Sen gayet iyisin. Biz gayet iyiyiz."

"Ama..."

Parmağını dudaklarına bastırdı. "Bu, sahip olacağımız çocukların mirası. Onları orada büyütmek ve güzelliğini göstermek istiyorum."

"Orada aynı zamanda karanlık da var, Corvina."

"Yuvamıza dönme vaktimiz geldi, Vad," derken başparmağıyla adamın çenesini okşadı. "Ne kadar karanlık olursa olsun,

orası kendimizi bulduğumuz yer. Orayı daha iyi hale getirebiliriz."

Vad, karısına sert bir bakış attı, kolu onu sıkıca sardı ve sert bir şekilde öperken biletler kucağına düştü. Corvina ağzına karşı gülümsedi.

Dağdaki şato onları bekliyordu.

Yarın bir kez daha Verenmore'a döneceklerdi.

ŞİMDİLİK SON

TEŞEKKÜRLER

Gothikana, şimdiye kadar yazdığım her şeyden çok farklı ama aynı zamanda kalbime en çok dokunan hikâye. İnsanlar bunu bilmiyor ama ben birkaç yıl, bir dağdaki yatılı okulda okudum. Güzel, zarif ve yaşlı bir dağdı ve oradan, asla cevap bulamadığım sorularla ayrıldım. Muhtemelen *Gothikana*'nın bilinçaltımda ben farkına varmadan kök saldığı yer orasıydı.

Verenmore'un birçok manzarası, yaşanmışlıkları ve kuralları için kendi deneyimlerimden ilham aldım. Örneğin, odama taşındığımda daha önce yatağımda yatan kızın öldüğü söylenmişti ve binaya musallat olduğu söylentileri vardı. Orada geçirdiğim zaman içinde açıklanamayan bazı şeyler yaşadım ve bir bakıma *Gothikana*'yı yazmak bana birçok açık uçlu soruyu cevaplama ve kabullenme fırsatı verdi. Bazen tüm soruların cevapları olmayabiliyor ve olsa bile onları her zaman bulamayabiliyoruz. Ve bununla yaşamayı öğrenmeliyiz.

Beni bu hikâyenin olması gerektiği gibi yazılabileceği bir yere getirdikleri için birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum.

Her şeyden önce anne ve babama teşekkürler. Dünyam kendi ekseni etrafında döndüğünde siz benim sıcacık, sarsılmaz ve ruhumdaki karanlığı aydınlatan güneşimsiniz. Koşulsuz sevginizin bolluğu, uzun zaman önce kendimden vazgeçmememin ve vazgeçmemeye devam etmemin nedenidir. Ne olursa olsun her zaman sizin bebeğiniz olacağımı söylediğiniz için, ne olursa olsun yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

İkinci olarak, benden uzakta yaşayan ama hep kalbimde olan, ne kadar tuhaf olabileceğimi bilen ve beni her halükarda, özellikle de günlerce tek kelime etmeden ortadan kaybolduğumda seven arkadaşlarıma. Yıllardır yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Günler sonra gecenin bir yarısı, en rasgele şeyler hakkında sanki hiç ara vermemişiz gibi konuşmak için arayabileceğim insanlarsınız siz. Kötü yönlerimi de iyi yönlerimle birlikte kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Üçüncü olarak, kitap camiasında tanıştığım, onlarsız burada olamayacağım tüm güzel insanlara. Beni fark ettiğinizden daha çok neşelendirdiniz. Sevginiz ve cesaretlendirmeniz bu yolculuğu hayal ettiğimden çok daha güzel hale getirdi. Her tür mesaj, her öneri, tüm muhteşem editler ve çarpıcı fotoğraflar için teşekkür ederim. Benimle bu yolculukta olduğunuz için teşekkür ederim. Size çok minnettarım.

2020'de kitaplarımı ilk okuyan bookstagramlara özel bir teşekkür etmek istiyorum. Beni bu güzel topluluğa tanıtan, kabul eden ve bebeklerimi her fırsatta arkadaşlarınıza tavsiye eden sizlersiniz. Sadece beni sahiplenerek ve sevginizi paylaşarak beni dünyanın en mutlu kızlarından biri yaptınız. Teşekkürler. Kim olduğunuzu biliyorsunuz (çünkü yazsam asla susmam asgdhg).

Dördüncüsü, sözlerime her zaman cömertçe vizyon katan, son derece yetenekli ve muhteşem arkadaşım Nelly'ye. Bebeklerime böyle çarpıcı kapaklar yaptığın için çok teşekkür ederim. Yolculuğumun mihenk taşlarından birisin. Seni çok seviyorum!

Ayrıca son dakikada kartal gözlerim oldukları için Rachel ve Zainab'a da teşekkür ederim!

Ve sonuncusu ama en önemlisi olarak, okuyucularıma... Ne zaman bir sahtekâr gibi hissetsem kendimi tokatlamamın, yazdığım her şeyin boktan olduğunu hissettiğimde dizüstü bilgisayarımı yakmamamın, kafamdaki hikâyeleri paylaşma cesaretini bulmamın sebebi sizsiniz. Kabullenmeniz, sevginiz, desteğiniz bugün burada olmamın, hayalimi yaşamamın, sevdiğim şeyi yapmamın ve onu paylaşacak gücü bulmamın sebebidir. Bu yüzden size varlığımın derinliklerinden teşekkür ederim, benimle yolculuğa çıkmayı seçtiğiniz ve zamanınızı bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için çok değerli.

Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır.

